ÖZGE NAZ

BRONZ

Bir zamanlar Lokumların perisiydin, artık melek oldun.
Işığın hiç sönmesin.

Bu kitap arkadaşım Zeynep Zaraç'a ithafendir.

by lavinia

Kaderime
hoş geldin,
bir mum
yakmayı
unutma.
Çünkü
yanmanın
ne demek
olduğunu
gerçekten
göreceksin.

by lavinia

GİRİŞ

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar...

Âdem ve Havva'yı cennetten kovduran yasak meyve, bir kadını da kendi kurdugu cennetinden kovdurdu. Yasak aşkın kurbanı olan genç kadın, Dante'nin cehennemindeki dokuzuncu katta yerini alacaktı.

Aşka üçüncü kişi karıştıgında artık o aşk degil, ihanet olurdu.

Genç kadının yüreğinin ortasında intikamın kor ateşi belirdiğinden beri geriye ne aklı kaldı ne de aşkı. Sadece intikamın o hiç sönmeyecek ateşi vardı.

Gökten üç elma düştü, üçü de artık düşmandı.

Çok sevdiği nişanlısı, onu aldatmakla suçlamış, en yakın arkadaşıyla arasına bir yılan gibi sızdıgını iddia etmişti. Genç kadınla konuşmayı reddeden adam, sabahın erken saatlerinde nişanı attığına dair haber göndermişti. Yüreğindeki umudun son kırıntıları henüz küle dönmemişken genç kadın soluğu *cennetim* diye andığı, kendi elleriyle inşa ettiği binanın önünde aldı.

Artık *eski* olan nişanlısı, kadının binaya girişini yasaklamıştı.

Mekanizmaya okutmaya çalıştığı kartının kabul olmaması,

sinirinin artmasına neden oldu. Genç kadın güçlü bir sesle, "İmparator!" diye bağırdı. "Kartın geçersizdir uyarısı alıyorum. Bu uyarı da neyin nesi? Arkana binasına neden giremiyorum? Derhal buna çözüm getir, bu bir emirdir!"

Genç kadının dudaklarından dökülen kelimeler, ateşin sıcaklığını aratmıyordu. Bu savaşın başlangıcı, yasak aşkın bitişiydi. Önünde durduğu gizli örgüte ait binanın kapısı yüzüne duvar olduğu için öfkeye boğuluyordu. Resmen kendi kurduğu örgüte alınmıyordu. İhanetinin bedeli olarak girişi yasaklanmıştı.

Adem, günahkârlığı tadıp cennetten kovuldu. Genç kadın günahkârlığı tattırınca *cennetim* dediği yerden kovuldu.

60'lı yıllarda, soğuk ülkelerden birinde düzeni değiştirmek adına gizli bir örgüt kurulmuştu. Hükümetleri, kuruluşları ele geçirerek monarşiyi ortadan kaldırmaya çalışan ve tek dünya düzeni kurmayı amaçlayan karanlık bir topluluktu.

İlk başta üç kişiyle kurulan örgüt, zaman geçtikçe üye sayısını yetmiş yediye çıkarmıştı. Şimdiyse dünyanın birçok yerinde onlara hizmet eden insanlar bulunuyordu. Bu örgüt kurulduğundan beri düzen değişmişti. Dünyanın yönetimi kartları olanlara geçmişti.

Kadının sesini duyan örgüt üyeleri kapıya doğru yavaşça yaklaştı. Kadın kıstığı gözleriyle çok yakından tanıdığı adamı odağına alıp, "Sözcü?" dedi. "Neden içeriye alınmıyorum? İmparator nerede?"

Örgütün sözcüsü olan adam, "Sen ve ortakların artık ne kart ne de koltuk sahibi değilsiniz!" dedi. İhanet, örgüt üyelerinin damarlarında geziniyordu. Hepsinin öfkesi dinçti. Karşılarında duran kadın yüzünden sonlarının geleceğini düşünüyorlardı. "Bu dakikadan itibaren bu masayla, bu örgütle işiniz bitmiştir! Kartlarınız sonsuza kadar yok edildi! İmparator'un emri bu şekildedir. Binayı terk et, İmparatoriçe." Adamın dudakları kenara kıvrıldı. "*Eski İmparatoriçe*."

Kadın, Dante'nin cehenneminden ilham alarak tasarladığı dokuz katlı binayı koyu kahverengi gözleriyle taradı.

"Burayı ben kurdum!" dedi yasadığı hayal kırıklığıyla. Ne hissedeceğini ne diyeceğini bilemiyordu. Intikamla kaynayan öfkesi dudaklarından dökülen kelimelerle fokurduyordu.

"Burası benim! Benim yerimden, beni kovamazsınız. Imparator'u derhal buraya çağırın!"

Askı mıydı onu bu hâle düsüren, yoksa aklı mıydı? Ne aşkına yenilmisti ne de aklına. Onun yenilgisi kendineydi.

En yakın üç arkadaşın önüne yasak elma çıkmıştı. Aralarında bir yılan belirmiş, onlara bu elmayı tatmaları gerektigini söylemişti. Elmanın tadına bakanlar, ihaneti de tatmışlardı. Bu ihanet, kurulan örgütün sallanmasına neden olmustu. Suçlu olarak da kadın seçilmişti; çünkü kadına suç atmak en kolayıydı. Aslında hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

Elmanın tadına baktıran hâlâ örgütün içindeydi.

Sözcü adamın gözleri alaycı şekilde kısıldı. "Bütün kart sahipleri aleyhine oy verdi. Adalet ve Mahkeme kart sahipleri de son sözü söyledi. Onların söylediği sözlerin geri dönüşü yoktur. Masadan sonsuza kadar menedilmene karar verildi. Ihanetinin sonucunda ölüm cezası verilmedi; lâkin kartının bütün hakları alınarak yaşamaya mahkum edildin, eski Imparatoriçe," dedi. Sesinden acımasızlık akıyordu. "İmparator'a kalsa seni öldürürdü. Fakat zaten ölü olacagın için buna gerek görmedi. *Sonuçta kartın yoksa hiçsin* ve bunu da en iyi sen bilirsin."

Düzeni değişen bu dünyada kartsız kalmak, *ölüm* demekti.

Hayrete düşen genc kadın, "Kartlar yok edilemez, edilmemeli," dedi. Korku, sesine dalga dalga yayılıyordu. "Kartları yok etmek felaket getirir. Dünyanın düzenini değiştirir. Söyleyin Imparator'a beni öldürsün ama kartı yok etmesin! Yerime başkası gecsin! Kartı yok ederse bütün düzen mahvolur, bu düzeni kur-

mak için yıllarımı verdim ben! Yeni dünya düzenini İmparator ve İmparatoriçe beraber yönetmek zorunda!"

Sözcü olan adam, kafasını olumsuz anlamda iki yana sallayıp "Artık düzen sadece İmparator'un elinde," dedi. İstedikleri olmuştu. Kadının yıllardır çabaladığı her şey deprem olmuşçasına üstüne çökmüştü. Düzen yine sadece erkeğin egemenliğine geçmişti. "İmparatoriçe kartı sonsuza kadar yok edildi ve başka bir İmparatoriçe gelmeyecek." Sözcünün sesi keskin ve keyifli çıkıyordu. "Bütün kartlar İmparator'a bağlandı ve, artık en üstümüz o."

Ve o an, genç kadının kırmızı dudaklarından intikamın kor ateşi gibi yemin içeren sözler döküldü: "Hiçbir şey burada bitmedi. Asıl her şey şimdi başlıyor. Düzeni değiştirmenizin bedeli olarak kıyameti başlatacağım. Yıllar sonra bir İmparatoriçe daha gelecek. Kendisi bu düzenin sonu olacak!"

Düzenin yönetimi tek kişiye geçmiş ve ihanetle suçlanan bazı kartlar yok edilmişti. Geriye kalan kartlar ise dünyanın düzeni üzerinde hükmetmeye devam etmişti. Yıllar geçmiş, takvim yaprakları sararıp solmuş ve gün yine Arkana binasında başlamıştı.

Gizli örgüte ait bu binanın en üst katında bütün şehrin manzarasını izleyen üyeler vardı. Arkana, *kimse tarafından bilinmeyen, tanınmayan* anlamına gelen Latince bir kelimeydi. Arkana binası dokuz kattan oluşuyor, üç ayrı bölümü, altı farklı girişi bulunuyordu. İçerisi cehennemi aratmıyordu.

Masanın etrafına dizilen koltuklardan sadece biri boş duruyordu. Arkana sınırları içinde zamanı bilmek yasak olduğundan vakit geçmek bilmiyor gibiydi. Loş ışığın hâkim olduğu salonun içerisinde klasik müzik ruhları besliyordu.

İkinci koltuk sahibi, boynundaki kravatı biraz gevşetti ve boğazında yer edinen yumruyu gidermek adına öksürdü. Genzinden gelen tok sesle, "Toplantıya başlamak için daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu. Bakışları boş koltuğu buldu. "Bay Alatav'ı bekleyene kadar çoktan ikinci toplantıya geçebilirdik."

Diğer koltuk sahipleri, ikinci koltuk sahibine yüzlerindeki memnuniyetsiz ifadeyle katıldılar. Ona katılmayan ilk koltuk sahibi ise dik bir şekilde baktı. Masanın oluşmasında önemli rol oynayan, sıfır numaralı ilk koltuğun sahibi baş köşede oturuyordu. Kaldırdığı kaşlarıyla, "Bay Alatav'ın oğlu ölüm kalım savaşı veriyor," dedi. "Biraz tolerans göstermekte hiçbir sakınca görmüyorum. Diğer türlü iki eli kanda da olsa gelecek bir adam."

Dakikalar sonra kapı iki yana doğru açılırken gözler oraya döndü.

Masaya yürüyen Haris, endişeli olmasına rağmen soğukkanlılıkla, "Geç kaldığım için affedin," dedi. "Haberiniz vardır diye umuyorum. Oğlum ameliyattaydı ve ameliyat masasında kalma ihtimali olduğu için o çıkmadan gelmek istemedim."

İlk koltuk sahibi meraklı bir ifadeyle, "Durumu nasıl Haris?" diye sordu. "Vârisin hayati tehlikeyi atlattı mı?"

Dünyayı yöneten altı aile, onları yöneten tek aile vardı. Sıfır numara, masadaki ilk koltuğun sayısıydı. Pozitif veya negatif olmazdı, nötrdü. Başlangıcı temsil ederdi. *Altın* değerindeydi. Sıfır, etkisiz bir eleman gibi gözükse de diğer numaraları yöneten kişiydi.

Altı koltuk sahibi yeni dünya düzeninde söz hakkına sahipti. Yeni düzene göre bankacılık, teknoloji, ekonomi gibi ana sektörlere hâkimlerdi. Devlet adamlarını yöneten, savaş çıkarma gücü olan bu aile düzeni sıfır numara tarafından kurulmuştu. Koltuk sahiplerinin kendilerine ait olan kartları, dünyadaki statülerini belirliyordu. Kartlar, ilk koltuk sahibi tarafından dağıtılmıştı ve her koltuk sahibinin yerine geçecek vârisi olmak zorundaydı.

Haris, kendi koltuğuna geçip oturduğunda altıncı sıradaki yerini aldı. Boynundaki kravatı gevşetip gömleğinin ilk düğmesini açtı. Vâris kelimesinden nefret ediyordu. Onun yerine, "Oğlum," deyip derin bir nefes alıp verdikten sonra şükredercesine, "Yaşı-

yor," diye devam etti. "Bundan sonra hayatına eksik bir çocuk olarak devam edecek ama yaşıyor."

Dördüncü koltuk sahibi, "Eksik bir çocuk derken?" diye sordu.

Haris açıklamak adına, "Kurşun omuriliğine isabet etmişti," dedi. "Kurşunu çıkarmak bir hayli tehlikeliydi. En iyi doktorlar ameliyatına girdi ve ölüm tehlikesi olmasına rağmen kurşun çıkartıldı. Oğlum ne yazık ki felç kaldı, artık yürüyemeyecek." Aldığı her soluk göğsüne batıyordu. "Daha çok küçük ve sonsuza kadar tekerlekli sandalyeye mahkûm kaldı."

Diğer koltuk sahipleri duruma üzülürken ilk koltuğun sahibi, "Bu durumda ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi. Düz tonda çıkan sesi kimseye taviz vermemekte kararlıydı. "Bize bir vâris lazım. Senin yokluğunda bu koltuğu hak edecek birine ihtiyacımız var."

Haris koyu gözlerini herkesin bakmaya korktuğu adama doğru kaldırdı. Dikenli bir sesle, "Oğlum ölmedi," dedi. "Sadece belden aşağısı felç kaldı. Bu koltuğa oturması için gereken tek şey benim çocuğum olmasıydı! O da bunu karşılıyor zaten!"

Karanlığın eş anlamlısı olan ilk koltuk sahibi, "Masadaki yerini kaybetmek mi istiyorsun? Öyleyse kartını şimdi teslim edebilirsin," dedi.

Haris Alatav, bu masada yer alabilmek için bütün hayatını hiçe saymıştı. Türkiye'nin başkentinden taşınıp Rusya'ya yerleşmişti. Korkunç derecede tehlikeli örgüt lideri olan Vicor Vanizan'ın biricik kızı Tania Vanizan'la hayatını birleştirerek yerin altında da üstünde de hakimiyet kurmuştu. Rusya'nın korkulu rüyası olan, karanlık işlerde adını sıkça duyuran Vanizan İmparatorluğu'na en tepeden girerek artık bilinen Rus-Türk örgütünün lideri olmuştu.

Sahip olduğu kart, onun *yaşamı* demekti. Masadaki yerini kaybedemezdi. Bir gün, Vanizan İmparatorluğu çökse bile kartı olduğu sürece ona hiçbir şey olmayacaktı.

"Zekâ en büyük silahtır," dedi Haris kendinden emin şekilde. "Oğlumun bedeniyle işi yok. Onun zekâsı bu masaya fazla bile gelecektir. Onu nasıl yetiştirdiğimi hepiniz çok iyi biliyorsunuz. Bir kurşunun bedelini ona hayatıyla ödetmeyeceğime emin olabilirsiniz!"

Üçüncü koltuk sahibi daha fazla dayanamayıp, "Koşabilir mi?" diye sordu. İlk koltuk sahibine nazaran daha acımasız kişiliği vardı. "Oğlun tehlike anında koşabilir mi Bay Alatav? Yoksa tekerlekli sandalyesinde öylece oturup kurtulmayı mı bekler?"

Haris'in kuru dudaklarında küçük bir gülümseme peyda oldu. Daha ameliyattan çıkalı birkaç saat bile olmamışken oğluyla onu vurmaya başlamışlardı. "Oğlum, kılını bile kıpırdatmadan öldürebilecek güçte birisi. Hem de hepinizi. Diğer türlü oğlun sana ağlayarak gelmezdi, ne çabuk unuttun?" Hatırlatmaya çalıştığı olay, oğlunun onun oğlunu öldürmek üzere olduğuydu. "Başka vârisim olmayacak."

İlk koltuk sahibi kesin bir dille, "Bunu kabul edemeyiz," dedi. "Kartın gerekçelerini artık karşılayamıyor. Kart sahibinin her anlamda güçlü olması gerekiyor." Haris ağzını açmak üzereyken ilk koltuk sahibi konuşmasına izin vermeyip elini kaldırdı. "Bay Alatav, ne yapılması gerektiğini biliyorsun." Bakışları Haris'in üzerindeydi. "Çıkışta yeni vâris dosyanı alabilirsin, eğer dosyayı almıyorsan kartını teslim etmen gerekiyor," deyip önüne döndü. "Tatsız bir toplantı başlangıcı olduğunun farkındayım. Asıl gündemimize dönebiliriz, kartlarınızı yerleştirebilirsiniz."

Kartların hepsi tarot kartlarından ilham alarak tasarlanmıştı. Geniş masanın orta yerinde Dünya kartı vardı. Dışarıdan bakıldığında normal tarot kartı gibi dursa da aslında cehennemin parçasıydı. Tarot sadece bir kılıftı. Kart yerleştirildiği haznede diğer altı kişinin kartıyla bağlantısı olacak şekilde konumlanmıştı. Herkes kartlarını masaya bıraktı ve masanın üzerindeki ışıklar yandı.

Mekanizma sayesinde bütün kartlar bir araya geldiğinde ilk koltuk sahibi en üste kendi kartını koydu.

Ezbere bir şekilde, "Kötülüğün tohumları," dedi, "içimizde."

Koltuk sahipleri onu başlarıyla onayladı. "Bizim çocuklarımız. En kötü tohumlarımız olacak."

Dünyaya daha tohumları ekilmeden çocukların rolleri belliydi. O tohumlar büyüdü, kötülük içlerine katre katre nakşedildi. Kötülüğün tohumları dünyaya köklerini saldı. Ölümden düşen sahnede kalem kırıldı, herkes kendi rolünü oynadı.

Bir tohum.

İki kötülük.

Biri doğdu, biri öldü. Biri büyüdü, biri hiç büyütülmedi.

Onların tohumları el bebek, gül bebek değildi.

El bebek, öl bebekti.

Toplantı bitiminden sonra büyük masa dağılırken Haris'in gitmesi gereken bir yer vardı. Yavaş adımlarla gizli odaya doğru ilerledi. Üstündeki bütün metal aletleri çıkartıp kutuya bıraktıktan sonra yanıp sönen merceğe gözlerini okuttu. Mekanik ses, "Haris Alatav," dedi. Kimlik kontrolünden sonra açılan kapıdan içeriye girdi. Kısılan bakışlarıyla karanlık odadaki evrak dolaplarını inceledi. Sayısız evrak vardı. Nereden başlayacağını kestiremezken bakışları yeni dünya düzeninde takılı kaldı. Adımlarını oraya doğru yönlendirip çekmeceyi açtı.

Alfabetik sıraya göre dizilen evraklara bakarken içinden teker teker okudu. Soyadı kısmında Alatav yazanları eline aldı. Bir tohumun üstüne 'Gizli' damgası basıp mühür döktü. Diğer tohumun üstüne ise 'Çok Gizli' damgası basıp mühür döktü. "El bebek, gül bebek," dedi. "Kartı alamazsan öleceksin bebek."

Bakışları diğer çekmecelere kaydı ve onları da aralayıp dosyalara göz attı. Yazılan soy isimlerini okuduğunda kaşlarını çattı. Her bir tohumun daha doğmadan önce dosyası ve kimliği hazırdı. Hızlıca kâğıtları karıştırdı.

"Manken... Boksör... Rallici... Doktor mu? Bütün sektörlerin içerisine birer örgüt üyesi yerleştirmeyi nasıl planlıyorsunuz?" Birçok devlet başkanı, siyasiler, sanatçılar, doğrudan ya da dolaylı olarak ilk kurulduğu andan itibaren örgüte hizmet ediyorlardı.

Uzun zamandır hiç açılmayan çekmeceyi açtığında içinde bir adet dosya gördü. Sadece VI yazıyordu. Neyin kısaltması olduğuna da ne olduğuna da anlam veremedi. Dosyayı parmaklarının arasına aldı ve yenik düştüğü merakıyla inceledi. "Oluşum," dedi kendi kendine. "Bir oluşum planlıyorlar ve bu sefer çocuklara acımaları hiç olmayacak."

Dosyanın sayfalarını her çevirdiğinde hayrete düşüyordu. "İnsanlık dışı," derken midesi kasıldı. Bir insanı öldürürken yüzünde tek mimik oynamayan Haris, dosyayı okurken ürperiyordu.

"Herkesin bir kimliği varken sadece onun kimliği yok. Ne isim ne meslek. Doğum tarihi bile yazmıyor. Tamamen kimliksiz." Dosyayı dehşet içinde kapattı. "Bu rolü kimse üstlenmemeli."

Haris, yeni vârisi için verilmiş olan dosyayı eline aldı. Yeni bir kimlik, yeni bir çocuk, yeni bir tohum ve yeni bir kötülük. Üstünde yazan yazıyı seslice okudu.

"Hisar Alatav."

Bu ismi çok seviyordu, ona güç veriyordu.

"Doğum tarihi 9 Eylül 1996, saat 21:21. Ünlü bir piyanist olacak," diyerek dosyada yazılanları okudu. Bu tarihe daha vardı. Başka planlar düşünecek, en son çaresi bu tohum olacaktı.

"Kale'm, benim kuşatmam. Her şeyin başlangıcı olduğun gibi her şeyin sonu da olacaksın." HA dosyasının arasına VI yazılı olan dosyayı sıkıştırdı ve odadan çıktı.

Haris henüz dilinden dökemediği kelimeleri içinden, *kötülüğün tohumu değil*, diyerek geçirdi. *Bütün kötülükleri bitirecek bir tohum*. Dosyaları avuçlarının arasında sıkı sıkıya tutarken arabasına doğru yol aldı. *Benim tohumum, benim vârisim, benim kuk-*

lam. İpleri tamamen benim elimde olacak. Onlar doğum tarihi verirken ben ölüm tarihini vereceğim. Onlar yaşatırken ben öldüreceğim. Onlar kaybederken ben kazanacağım, diye kendi kendine düşünürken çıkışa doğru sakinlikle ilerledi.

Arkana binasından çıkan Haris, saatler süren yolculuktan sonra soluğu hastanenin önünde aldı. Oğlunun ameliyatı iyi geçer geçmez katılması zorunlu olan toplantıya gelmişti. Şimdi ise oğlunun yanına tekrar gelip durumuyla ilgilenecekti. Hastane yönetiminden aldığı bilgiye göre ameliyat sonrası yoğun bakım ünitesine alınmıştı.

Eşi ortalıkta görünmüyordu ve bu, meraklanmasına neden olsa da vakit kaybetmeden doktordan izin alıp oğlunun yanına geçti. "Oğlum," diye seslendi. Oğlu makinelere bağlı şekilde uyuyordu. Elindeki oyuncağı yatağın başucuna bıraktı. "Güzel oğlum benim," derken saçlarının üstünden öptü. İkizi gibiydi, oğlu tamamen ona benziyordu. "Baban geldi bak. Hemen geleceğimi söylemiştim. Canın acıyor mu oğlum?"

Bakışları oğlunun bacaklarına düşerken yaralara hayretler içinde baktı. Kendi canını, kanını bu şekilde görmeye alışkın değildi. Oğlunu el bebek gül bebek büyütmüştü. "Bundan sonra seninle maç yapamayacağız ama beraber hiçbir maçı kaçırmayacağız. En önden izleyeceğiz," dedi. "Ne olursa olsun benim oğlum olacaksın. Hiçbir şeyin sana gölge düşürmesine izin vermeyeceğim."

Karısının hastaneden eve geçtiğini öğrenen Haris, geceye doğru evin yolunu tutmuştu. Bir süre sonra evinin önüne geldiğinde, arabasından inip Alatav malikanesine ilerlerken bahçede oğlunun koştuğu anlar gözlerinin önünden film şeridi gibi geçiyordu. Artık koşamayacaktı. Evin içine girdiğinde sessizlik hâkimdi; şen şakrak çıkan karısının sesinden, ortalıkta koşturan oğlundan eser yoktu.

Piyano sesi işittiğinde adımlarını oraya doğru yöneltti. Biricik karısı piyanonun başında kuğu gibi duruyordu. Çok güzeldi,

onunla hayatını birleştirdiğine hâlâ inanamıyordu. "Moya krasavitsa?*" diye seslendi Haris. Bütün duygularını piyano tuşlarından çıkartan karısına yaklaştı. "Neden hastanede değilsin?"

Tania, ince parmaklarını piyano tuşlarından çekti. Narin bir sesle, "Oğlum için gelmiştim," dedi. Eve gelir gelmez ilk işi hemen günlüğünün başına geçmek olmuştu. Tania kendini bildi bileli günlük tutardı. "Canım oğlum eve döndüğünde istediği her şey hazır olsun diye biraz erken geldim. En sevdiği yemekleri yapıp ona güzel besteler çalacağım."

Kocasına doğru dönüp bedenini ona yasladı. Haris, biraz eğilerek karısının dudaklarına masum olamayacak kadar ateşli bir öpücük bıraktı. İkisinin arasındaki şehvet elle tutulur cinstendi. Tania güçlü kalmaya çalışıyordu. Bütün sinirini piyanodan çıkardığı için az da olsa rahatlamıştı. Kocasının hoş kokusunu içine çekti.

"O daha çok küçük," dedi Tania. "Bunları yaşamak için çok küçük."

Kocasının şakağına kırmızı rujla boyanmış dudaklarını bastırdı. İri gözleriyle kocasına baktı. Şeytani bir güzelliği vardı. Ruslara hiç benzemiyordu. Tutkulu bir sesle, "Sen," dedi. "Sen koskoca Haris Alatav'sın, küçük oğlunu en iyi şekilde yaşatmak zorundasın."

"Biliyorum moya krasavitsa," dedi Haris. "Ona bu eksikliğini hiç hissettirmeyeceğiz. Her zaman göz bebeğim olacak, her zaman babasının oğlu olacak."

Tania kocasına sarılıp sinirden yıpranmış bedenini bir süre dinlendirdi. İnci gibi yaşlar damlatan bakışları, Haris'in elinde tuttuğu kâğıtlara düştü. Merakla, "Onlar ne?" diye sordu.

Haris sessizce yutkundu. Bu durum Tania'yı çıldırtacak kadar önemli bir olaydı. İlk kez konuşmakta zorluk yaşarken dudaklarını araladı.

---

* Rusça, *benim güzelim* anlamına gelmektedir.

"Yeni bir vâris."

Tania biçimli kaşlarını aniden çattı. "Ne?" dedi, kocasının söylediklerine inanmak istemiyordu. "Yeni bir vâris derken? Ne dediğinin farkında mısın sen Haris?!"

"Bir kart sahibi için—"

"Bizim zaten kart sahibimiz ve vârisimiz var!" diye bağırdı Tania. Beyaz teni çabucak kızarırken sıcaklık bedeninde çıra gibi yükseldi. "Bizim zaten oğlumuz var!"

"Moya krasavitsa," dedi Haris. "Şu an ne yaşadığını en iyi ben anlıyorum. Oğlumuz daha günler öncesinde ölmek üzereyken yaşama ihtimalinin olduğunu öğrendik. Ameliyatı oldukça başarılı geçti ve felçli kalması dışında hiçbir sorunu yok. Önemli olan bu. O bu hâldeyken bir de kart sahibi olmasını mı isteyeceğiz? Kart sahipleri ölüm tehlikesiyle yaşıyor!" İçten içe karısına katılıyordu fakat bunu ona söyleyemezdi. Karısını yatıştıracak şeyler düşündü. "Normal çocuk olması onun en büyük hakkı. Bırakalım o yaşasın, onun yerine bir başka çocuk vâris olabilir."

Tania kafasını iki yana salladı. Kesin bir dille, "Hayır," dedi. "Bir çocuğum varken kesinlikle başka çocuk yapmayacağım! O zaten anne ve babasının ilgisine fazlasıyla muhtaç olacakken bir çocuğun daha günahına girmeyeceğim! Ben koskoca Vanizan İmparatorluğu'na sahibim, hayatımda kart olup olmamasının hiçbir önemi yok!"

Haris'in koyu gözleri kriz geçirmenin eşiğinde olan karısını dikkatle izliyordu. "İmparatorluk bir gün çökebilir fakat kartlar ebedidir. Yok edilemez, sadece el değiştirir. Kartlar bizim şansımız, çocuklarımızın şansı. Kartlar kaderimiz."

Tania nefret kusan bir tınıyla, "Kartlar kimsenin kaderi olamaz," dedi. "Kartlar ancak insanların sonu olabilir. Oğluma ne olduğunu görüyorsun değil mi? Neyden dolayı oldu Haris? Senin dikkatsizliğinin eseri değil mi? Bir gün kart sahibi olacağından dolayı olmadı mı?"

"Kartlar dağıtıldığı andan itibaren kimse kaderinin dışına çıkamaz," dedi Haris. "Kaderinin dışına çıkan ölür. Bunu sen de biliyorsun. Oğlumuzun kartının kaderini yaşayacak kadar sağlığı yok artık. O bizim için yaşamalı, yeni vâris ise bizim için ölmeli."

Tania Vanizan Alatav, merdivenlere doğru yöneldiğinde bu felaketi hemen günlüğüne dökmesi gerektiğini düşündü. Yine gözlerinden yaşlar akıyordu, gözyaşlarıyla yazacağı bir günlük olacaktı. Hücrelerine dağılan öfkenin esiriyken keskin gözlerle kocasına bakıp son kez mırıldandı. "Daha fazla çocuk kurban etmeyeceğim. Ben sadece aşkın meyvesiyle çocuk yaparım, başka türlü çocuk yapmam Haris. Diğer türlü bu hepimiz için *kıyamet* olur."

Takvim yaprakları 1996 yılının haziran ayını gösterirken Alatav malikanesinde vakit, cehennem kuyusuna atılmış akrebin ıstırap dolu çığlıklarını işaret ediyordu.

Yeni dünya düzeninde söz hakkına sahip ailelerin bulunduğu büyük Arkana toplantısında yeni vârise karar verildiğinden beri Alatav ailesinde durumlar hiç de iyiye gitmemişti. Akşam saatlerinde sevgisizliğin mesken edindiği yemek masası her zamanki gibi ziyafetle donatılmıştı. Üç kişilik çekirdek aile, dışarıdan her ne kadar mükemmel bir portre çiziyor olsa da içerisi kıyameti aratmıyordu.

Sessizlik, uğursuz bir karanlık gibi masayı sarmışken aile fertleri yemeğe odaklanmıştı. Tania Vanizan, burnuna dolan çiğ etin kokusundan dolayı kusmamak için büyük çaba gösteriyordu. İyi şeyler düşünüp mide bulantısını giderebilmek adına yanındaki oğluna doğru döndü. Oğlunu çok seviyordu, yaşadığı talihsiz kazadan sonra sevgisi daha çok artmıştı. Haris'in, şahininki kadar keskin olan bakışları, biricik moya krasavitsanın tabağını eş zamanlı olarak kesiyor, içinden *neden yemeğini yemiyor* diye düşünüyordu.

Masanın diğer ucunda ise Tania'nın annesi Rozalia Vanizan vardı. Uzun yoldan gelmişti, biricik kızı ve damadının ondan sakladığı gerçekten dolayı ateş püskürmeye hazırdı. "Üzüldüğümü bilmenizi istiyorum," dedi Rozalia. Sesinden kırık harfler damladı. "Benden gizlemeniz beni şok etti. *Kıyamet* diye adlandırdığınız haberi bizimle ne zaman paylaşacaktınız Bay ve Bayan Alatav?"

Tania dilinin arasında, "Anne," diye mırıldanıp araya girdi. Elindeki çatal ve bıçağı bıkkınlıkla masaya bıraktı. "Oğlumun henüz bir şeyden haberi yok, yanında konuşmasak daha iyi olacak. Yemekten sonra detaylıca konuşuruz."

Oğlan tabağından kafasını kaldırıp hızlıca annesine döndü. "Neyden haberim yok?" diyerek merakla baktı. "Benden ne gizliyorsunuz? Kıyamet diye adlandırdığınız haber de ne?"

Rozalia kahkaha attığında bütün bakışları üstünde hissetti. "Ne zaman haberi olacak bu kıyametten?" dedi. Sesi dalga geçer gibi çıkıyordu. "Oğlun, onu okula yazdırdığın zaman mı öğrenecek?"

Tania, her şeyden habersiz bakan oğlunun yüzünü kendine çevirdi ve sıcak avuçlarının arasına alıp yavaşça sıktı. "Kıyamet dediğimiz olay önemli bir şey değil. Babanın işleri işte. Düşmanlarımız bugünlerde masamıza kadar geldi," derken Tania bakışlarını annesine doğru çevirdi.

Küçük oğlan bilmiş bir edayla, "Haberim var. Babamı bugün bağırırken duydum," dedi. Konuşmasıyla salondaki herkesin dikkatini çekmişti. "Duyduğuma göre Vladislav ailesi rahat durmuyormuş. Babam, *kuçu kuçular* deyip durdu. Mikhail olan bitene büyük bir savaşın habercisi demişti." Mikhail, Haris'in sağ koluydu. "Babama onun canını sıkanları ortadan kaldırması için bir yol söylemek istedim ama beni dinlemedi. Sanırım beni eskisi kadar sevmiyor," dedi. Dudaklarının aşağıya doğru kıvrılması Haris'in dikkatini çekti.

Tania, oğlundan kaçırdığı gözleriyle kocasına doğru döndü. Ona konuşması için işaret ederken Haris hızlıca dudaklarını araladı. Kelimelerin üstüne basa basa, "Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun oğlum," dedi. "Bugün yorucu bir gündü. Seni geçiştirmek istememiştim. Şimdi söyle bakalım, nasıl bir yol izlemem gerekiyormuş?"

Babasının söyledikleri oğlanın gülümsemesine neden oldu. Tekerlekli sandalyeye mahkûm kaldığından beri kendini her anlamda yetersiz hissediyordu. "Bir toplantı düzenle, hepsini odaya doldur ve ilk çıkanın yaşayacağını söyle. Ama sakın kapıyı açan ilk kişinin hepsini patlatacağını söyleme. Değil Vladislavlar, kimse karşında duramaz baba," dedi.

Oğlunun konuşmasıyla Haris'in kaşları havaya kalktı. Duydukları tüylerini ürpertirken kart için eğittiği oğlunun acımasızlığı onu hayrete düşürdü. Henüz yaşı çok küçük olmasına rağmen sağ kolu Mikhail'den daha olgun davranıyordu. Oğlu sadece Rusça konuşuyordu, başka lisan öğrenmemişti. Annesi ona özenle kendi dilini öğretmiş ve aralarındaki bağlarını tek bir dile sığdırmışlardı. Koyu gözleri, koyu saçlarıyla babasının fiziksel özelliklerini aldığı fazlasıyla belli oluyordu. Yüzünde, annesininki gibi beni vardı.

Haris yavaşça yutkundu. Kendisi büyük bir baron olmuştu ve herkes onu Ouroboros olarak tanıyordu. Bu *kendi kuyruğunu yiyen yılan* anlamını taşıyordu. Oğlunun fikrini duyduğu anda ne yaptığının farkına varmıştı. Çocuk değil, adeta bir canavar yaratmıştı. Haris uysal sesle, "Sen artık odana git oğlum," dedi. "Uyumadan önce yanına gelirim ve şu bahsedip durduğun atari oyunundan oynarız."

Tania, oğlunun elini tutup yavaşça sıktıktan sonra başını olumlu anlamda salladı. "Ne olursa olsun seni çok sevdiğimi sakın unutma," diye fısıldadı. Rujlu dudaklarını oğlunun elmacık ke-

miklerine bastırdı. "Her şeye rağmen sen çok güçlü bir çocuksun. Şimdi odana git."

Odanın köşesinde hazır bekleyen oğlunun bakıcısı hareketlendi. Küçük çocuk parmaklarını tekerlekli sandalyesine yerleştirdi ve bakıcısının yardımıyla ilerleyip odadan çıktı.

Rozalia damarlarındaki kanın fokurdamasıyla yerinde duramıyor gibiydi. Öğrendiği haber onu fazlasıyla sevindirmişti. Artık zamanının geldiğini hissediyordu. Bakışlarını genç çifte düşürdüğünde, "Evet sizi dinliyorum, âşıklar," dedi. "Bu güzel haberi bizimle ne zaman paylaşacaktınız?"

Tania kesin bir dille, "Hiçbir zaman," dedi. Annesinin bakışlarını üstünde hissederken başını kaldırmadı. Gözlerinin içine bakmaya korkuyor, verdiği sözü tutmak istemiyordu. "Anne lütfen başlama. Oldukça kızgın bir zamandayım, seni de kırmak istemiyorum."

Rozalia yüzündeki gülümsemeyi bozdu. İyi kadın rollerini artık kesmek istemiyor, yıllar önce verdiği sözü yerine getirmek istiyordu. "Bu güzel haberi kutlamalıydık! Sizinle mutlu olmayı istemek suç mu Tatiana?" diye sorarken bakışlarını kızından ayırmadı.

"Tania," dedi Tania. Bakışlarını annesine çevirdi. "Tatiana ölen ablamın adıydı. Benim adım Tania."

"İkinizin de benim kızım olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor," dedi Rozalia. Kızıyla konuşamayacağını anladığında koyu bakışları damadını buldu. "Haris, kızımı tanıyorum. Annesine oldukça uzak bir çocuk oldu. Peki ya sen, benden bu haberi nasıl saklarsın?"

"Tania'ya her anlamda saygı duyduğumu biliyorsun, Roza," dedi Haris. Sesi taviz vermiyordu. Karısının annesinden rahatsız olduğunun farkındaydı. Karısını gerçekten çok seviyordu ve bu denli rahatsız olması onu da huzursuz etmişti. "O kimseye söylemek istemedi. Hatta bana bile söylemedi. Kucağımda bayılıp onu hastaneye götürdüğümde öğrendim."

Tania'nın mide bulantısı gittikçe artıyordu, yaşlarla dolmuş gözleri özenle dizilmiş içkileri bulurken adımlarını oraya doğru yöneltti. Geniş şarap bardağını kavrayıp kendini koltuğa attı ve koca bir yudum almak için bardağı dudağına yaklaştırdı. Bardağın neredeyse dibini görmüşken, onu son anda fark eden Haris hiddetle, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

Tania, elindeki bardağı kaldırıp kocasına doğru gösterdi. Büyük bir keyifle, "Annemin dediği gibi bu güzel haberi kutlamak lazım. Kıyametin şerefine sıcak şarap içiyordum," dedi. Son yudumu da aldığında vücuduna alacağı son alkolün bu olmayacağını biliyordu. "İyi gider, sen de ister misin kocacığım?"

Küfürler ağzından bağımsız dökülürken, "O siktiğimin içkisini sana yasaklamıştım! Hamile olduğunu unuttun mu? İçki içmen yasak moya krasavitsa," diye bağırdı Haris. Büyük adımlarla karısının yanına geldiğinde, çok sevdiği koyu saçlarını kokladı. Aldığı kokuyla yüzünü buruşturarak geriye çekildi. "Kahretsin, leş gibi kokuyorsun!" dedi, ona inanamayan gözlerle bakıyordu. "Ne kokusu bu?" Haris'in damarlarında gezinen kanın yerini, kor kapladı. "Sigara mı içtin sen? Nasıl yaparsın bunu? Kim verdi sana?"

Tania, kocasının bu tavrına delirmiş gibi gülümsedi. Alay edercesine, "Ne oldu Harisciğim?" dedi. Dudakları düz çizgi hâlini aldığında eliyle karnını işaret etti. O gece attığı çığlıklar, ruhunun yakarışıydı. "Karnıma zorla koyduğun çocuğuna zarar gelir diye mi korktun?" Bir içki daha almak için oturduğu yerden kalktı. "Umarım doğmadan ölür."

"Mikhail!" diye bağırdı Haris. Mikhail kapının dışında hazır pozisyonda bekliyordu, adını duyar duymaz içeriye daldı. Açtığı kapıyla bakışları patronunu buldu. Onu gören Haris konuşmaya devam etti. "Evdeki bütün tütün ve alkolleri toplayıp derhal yok edin. Bu eve bir daha girdiklerini görmeyeceğim. Yoksa hepinizi yakarım!"

Rozalia Vanizan, çiçeği burnunda çiftin huzursuzluğunu yatıştırmak adına kızının yanına geçti. Oturduğu koltukta parmaklarını avucunun arasına alıp sıcaklığını hissettirmeye çalıştı. "Tatiana," diye fısıldadı. Tatiana demesi Tania'nın midesinin daha çok bulanmasına neden oluyordu. "Kendini harap etme. Ne güzel hamilesin. Bebeğine odaklanman gerekirken neden böyle yapıyorsun?"

Tania akmak üzere olan burnunu seslice çekti. Hormonları ona yardımcı olmuyordu. Kısık çıkan sesiyle, "Benim bir bebeğim var zaten," dedi. "Odasında babasını bekliyor. Başka bebeğim olmayacak."

"Oğlun artık büyüdü. Neredeyse dokuz yaşında, sana bu denli bağımlı olması normal değil. Ölene kadar onu yönetemezsin," dedi Rozalia. Kızının çenesinden tutup yavaşça kendine doğru kaldırdı ve gözlerini buluşturdu. "Bak bana, ablanı kaybettim ama sonra sen doğdun. Bir kardeşin daha olacaktı ama onu da kaybettim. Onunla bir daha anne olma şansım da elimden alındı. Bir kızımın daha olmasını çok istiyordum. Olmadı." Bakışlarını kızının karnına düşürdü ve yavaşça dokundu. Tania hamile olduğu belli olmasın diye bol kıyafetler giyiyordu. "Cinsiyetini öğrendin mi? Bir oğlan çocuğu mu olacak?"

Tania oğlan kelimesini duymasıyla kendinden emin bir şekilde, "O oğlan çocuğu değil," dedi. Karnına dünyanın en kötü şeyiymiş gibi bakıyordu. "Kız olacak," diye konuşurken dilinden nefret akıyordu.

Haris duyduklarına şaşkınlıkla tepki verdi. "Kız mı olacak? Benden habersiz bu eve doktor mu geldi?" Tania'nın cevap olarak başını iki yana sallaması üzerine, "Nereden biliyorsun peki? Aylar önce cinsiyetini öğrenmek istemiyorum diyen sen değil miydin?" diye sordu. Karnındaki bebek şu an altı aylık olsa da Tania kesin bir dille cinsiyetini öğrenmek istememişti. Onun kararına saygı duyan Haris, cinsiyetini öğrenmek için zorlamamıştı.

Tania kafasını koltuğun başına yasladı ve gözlerini usulca kapattı. Kısık sesle, "Kız olacak, hissediyorum," dedi. "Rüyama girdi, güzel bir kız çocuğuydu. Yüzünde benim gibi beni vardı, durmadan ağlıyordu. Beni öldürme diye yalvarıyordu." Öldürmek için yanıp tutuştuğu bebeği, rüyasında ona hep el uzatıyordu. Tania tok sesli bir kahkaha attı. Gülmesini kestiğinde ise kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Çok yazık, annesi onu öldürecek."

Rozalia avucunun arasında duran parmakları nazik olmayacak şekilde sıktı. "Ölmeyecek, eğer bir kızsa asla ölmesine izin vermeyeceğim," dedi. Dilinden dökülen kelimeler Tania'nın daha çok korkmasına neden oldu. "Bana verdiğin sözü unutmuş olamazsın!"

Haris kaşlarını yavaşça çattı. "Ne sözü verdi?" diye sordu. Sesinden tehlike akıyordu. "Geleceğini haber ettiğinden beri karımda bir hâller var Roza. Aranızdaki sorun ne? Aynı durumu yıllar önce oğlum doğmadan önce de yaşamış, erkek olduğunu duyana kadar karımı rahat bırakmamıştın!"

Rozalia Vanizan oturduğu yerden ayağa kalktı. "Bu ikimizin arasında bir şey," dedi. "Sen karışma Alatav."

"Aranızdaki her neyse, bana anlatacaksınız," dedi Haris. Kelimelerin keskinliğinde, bakışlarında büyük bir tehdit yatıyordu. "Karşında Alatav değil, Ouroboros var. Değil bir daha kızının yüzünü görmek, seni Rusya'nın çevresinde bile barındırmam! Bana derhal cevap ver Roza!"

Rozalia, yıllar önce *bundan bana zarar gelmez* diyerek ailesine aldığı adamın bir gün bu kadar yükseleceğini hiç düşünmemişti. Ouroboros gerçekten korkulan bir adamdı. "Ben sana çoktan söyler sanıyordum," dedi Rozalia.

Rozalia Vanizan, büyük imparatorluğun başındaydı. Rusya'nın çok korkulan, en köklü ailesine gelin gitmişti. Fakat söz konusu Ouroboros olunca karşısında kimse duramıyordu. "An-

laşılan küçük kızım, yıllar önce bana verdiği sözden sana hiç bahsetmemiş. Zaten bu durumda sadece senin gibi birisi ona yardımcı olabilirdi ama aklından her ne geçiyorsa bunu senden gizlemeyi tercih etmiş."

Haris yaşadığı duygulara anlam veremezken karısına bakmaktan çekindi. Kaynanası her ne söyleyecekse, diyecekleri içten içe onu korkutuyordu. Rozalia daha fazla oyalanmadan kelimeler dudaklarından döktü: "Tatiana eğer kız çocuğu doğurursa o çocuk benim olacaktı. Kızım daha bekar bir genç kızken anlaşma yaptık ve anlaşmamız bu yöndeydi. Yıllardır bu ânı bekliyorum. Karnındaki kız çocuğuysa, bana vermesi gerekiyor."

Doğacak çocuğu bekleyen sadece Haris değildi. Haris'e bir düşman daha gelmişti ve ailesinin içindeydi. Haris duyduklarına anlam veremezken, "Neden?" diye sordu. "Tania sana neden böyle bir şeyin sözünü verdi? Bir kız çocuğu istiyorsan evlat edinebilirdin, neden kızının çocuğunu istiyorsun?"

"Kendi kanımdan olmasını istiyorum," dedi Rozalia. "O zamanlar büyük buhran içindeydim. İntiharın eşiğindeydim ve her şeye şahit olan kızım, bana yaşama tutunma sözü verdi. Sözünü tutmak zorunda."

Haris duyduklarının etkisiyle kahkaha attı. Gülmeyi kestiğinde yüzü ciddiyete büründü. "Saçmalık!" dedi hiddetle. "Tania böyle bir şeyin sözünü vermiş olabilir ama ben vermedim! Benim çocuğum hiçbir zaman senin olmayacak Roza. Benim Kale'mi benden alamazsın. Bunu aklından çıkar ve derhal şehri terk et. Seni çocuğumun etrafında görmek istemiyorum. Bir sonraki çocuğum kesinlikle hata olmayacak."

Bir anda sinirle çıkışıp, "Oğlum hata değil," dedi Tania. Dudakları karıncalanıyor, dili kuruyordu. Sigara ve alkol bağımlılığı istekten ihtiyaca doğru evrilmişti. Karnındaki şeyin varlığı buna engel olamıyordu. "Senin dikkatsizliğinin eseri! Ona asla *hata* diyemezsin Haris!"

"Her ne kadar kabul etmesek de o artık hasta bir çocuk, Tania. Oğlumuzun engeli var," dedi Haris. Bunu kabullenmek Alatav ailesi için oldukça zor olmuştu. Bir vâris için bütün özellikleri oğlundaydı, Haris oğlunu bu yaşa kadar onun için yetiştirmişti. "Mikhail!" diye bağırdı Haris. Mikhail, kapıdan içeriye çekingen tavırla girdi. "Bayan Vanizan evine gidecekmiş, onu götürün ve bir daha bu şehre girmesine izin vermeyin!"

Rozalia hızlıca, "Haris," dedi. "İyi birer müttefik olabiliriz. Kızım beni zamanında dinlemedi ama sen akıllı adamsın. Çok güçlüsün. Söylediklerimi dinleyince bana hak vereceksin. Doğacak kız çocuğu—"

"Konuşma bitmiştir!" dedi Haris.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Rozalia. "Tania onu asla kabul etmeyecek, annesiz kız çocuğu büyütemezsin! Bu yalnızca herkesin sonu olur!" Mikhail, kadının daha fazla konuşmasına izin vermeden onu geniş salondan dışarıya çıkardı. Bu, kadının yüzüne kapanan ilk kapı değildi.

Tania, gözlerini karartmışken fevri hareketle masadan aldığı bıçağı hiç düşünmeden karnına sapladı. "Yapamam!" Bıçağın keskin ucu tenine saplanırken tiz bir çığlık kopardı. Karnını delip geçen kör bıçak geleceği kadar paslıydı. "Doğmasını istemiyorum!" diye acı içinde inledi.

İkinci darbeyi indirmek üzereyken kocası hızlıca engel oldu. Haris şaşkınlıkla, "Tania!" dedi. Açılan yaradan akan kor kızıl kanlara odaklandı. Eli karısının karnına gittiğinde, henüz altı aylık olan bebeğini korumak adına tampon yaptı. "Ah Tania, ah!" dedi, sitemkâr ifadeyle. "Neden bunu yaptın moya krasavitsa, neden?"

"Annem kötü bir kadın ve onu benden alacak. Bu bebek benden her türlü gidecek. Doğmasın, lütfen doğmasın Haris. Yanlış yapıyoruz." Güzel karısının gözlerinden yaşlar akıyordu. Tania bunu istemediğini belli eden bir sesle, "O nefrete doğacak," dedi.

Asla aile sıcaklığını bulamayacak. Ne onu doğuran kadın onu sevecek ne de herkese ahkâm kesen babası. Abisi bile nefretle bakacak. Sevgisizliğin, hissizliğin yavrusu olacak. Kaosun, savaşın, nefretin yarattığı bir çocuk dünyaya gelecek."

Tania zorlukla yutkundu. Karnında yogun sancı varken, "Bir aşkın meyvesi değil, kötülüğün tohumu," dedi. Bebeği sanki varlığını ona hatırlatmak istercesine midesini bulandırıyordu "O bir *yamet* ve ben, onu dogurmak istemiyorum, Haris."

Haris kuru dudaklarını karısının alnına bastırdı. Yemin edercesine, "İyi olacaksın Tania," dedi. Elinin tersiyle yanağını okşayıp onu kucagına aldı. Yemek odasından dısarıya çıkarken hızlıca bebeğin durumuna baktıracaktı. "Özür dilerim. Çok yüklendim sana. Uzur dilerım. Annen hicbir sey yapamayacak. Bu seni korkutmasın Tania. Ben varken, o kız cocugu sadece bizim olabilir. İyi olacaksın, kocan yanında. Biz iyi olacağız. Hepsi gececek, sana söz veriyorum. Hepsi gececek, moya krasavitsa."

Derin soluklar ciğerlerine dolarken karısının teninden yükselen sigara ve alkol kokuları yüzünü burusturmasına neden oluyordu. Hamileliği boyunca gizli gizli sigara icisleri, doğacak cocuğunun astım olmasına neden olacaktı. O bebege hem annesinin karnında hem de dısarıda nefes almak artık haramdı.

"Ve ne olursa olsun, o çocuk doğacak," dedi Haris, dudaklarından dökülen kelimeler altın harflerle kendini yazdırıyordu. "Hisar Alatav, her şeyin baslangıcı olacağı gibi sonu da olacak."

Kız cocuğunun ilk direnisiydi.

Daha dünyaya gelmeden direnmeye baslamıştı.

Ne annesinin sütünü emdi ne kulagına güzel ninniler fısıldandı. El bebek, öl bebekti. Bu, annesi tarafından ilk öldürülmeye tesebbüs edilisi değildi. Abisi ona hep kinle baktı, babasından sevgi görmedi. Kimsenin bebeği değildi. Bası hic oksanmadı, sevgi nedir bilmedi. En kötü tohumdu.

Kaosun, savasın, nefretin doğurdugu kız cocuğuydu.

Kötülüğün tohumları dünyaya köklerini salmaya basladığı andan itibaren, hic kimse göründüğü gibi değildi; cünkü herke sin anlatacak bir hikayesi vardı. Ve o kız cocugu büyüdü. İlk kez onun basını oksayan kisiye fısıldadı:

"Ben kimsenin iyi kisi olamadım hep keskesiydim, sen benim ivi kim olur musun?"

by lavinia

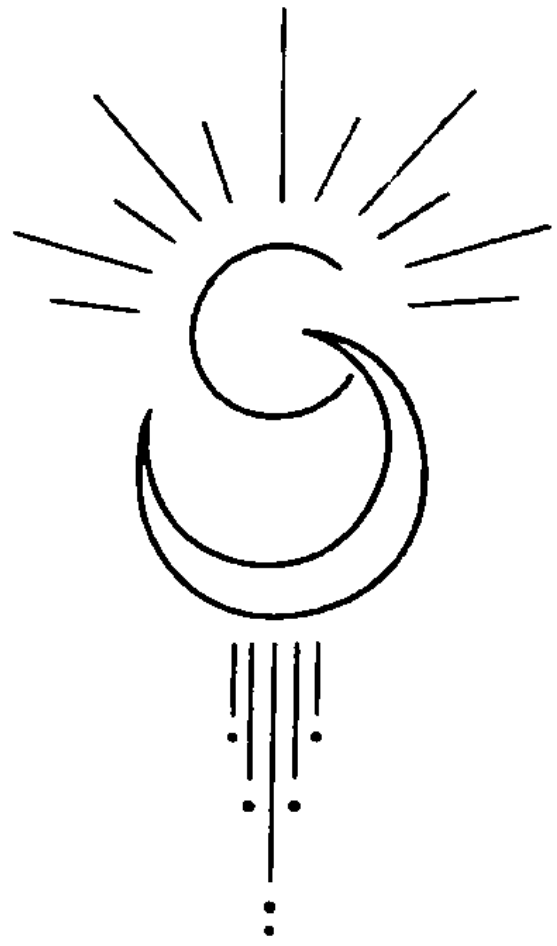

ALTIN KURALLAR RESİTALİ

Öldürmekten korkma, demişti babam. *Öldürmezsen, ölürsün. Kural basit. Ölüm bile senden korkmalı.*

Babama karşı çıktığım ilk an, bu andı. Ben kimseyi öldürmek istemiyordum çünkü bana göre ölüm kurtuluştu. Ölen insan artık acı çekmezmiş. Büyükannem bunu söylediğinde ona hak vermiştim. Haklıydı.

Köpeğim öldüğünde çok üzülmüştüm; fakat sonrasında artık acı çekmeyeceğini bildiğim için onun melek olup kurtulduğuna kanaat getirmiştim.

Eğer birine ceza vermem gerekiyorsa, bunu gerçek anlamda öldürerek değil de mecazi biçimde öldürerek yapmak istiyordum. İyi hislerinin katili olursam, sonsuza kadar acıya mahkûm kalırlardı. Ve beni hiçbir zaman unutmazlardı. İçlerinde hep kötü his olurdu.

Ben sadece iyi hislerin katili olacağım.

Babam elime ilk kez silah verdiğinde daha yaşım çok küçüktü. Uyanır uyanmaz odadan çıkmış ve dadım Nanisha'nın üstümü giydirmesine bile izin vermeden yanından ayrılmıştım. Her sabah annemi bahçede görürdüm fakat o gün göremediğimde korkmuş-

um. Sonunda beni terk ettiğini sanmış, o korkuyla dışarıya fırlamıstım. Bana bir kere bile sarılmadan, kızım demeden gitmesini istemiyordum.

Bahçeye indiğimde havuzun biraz ilerisinde babamı görmüstüm. Etrafta bir sürü koruma vardı. Babamın elinde ise *silah*. Korkum daha çok artarken babam beni yanına cağırmıstı. Bu bir emirdi. Yerde diz çökmüs olan adam, babama yalvarıp duruyordu. Babam ise onu öldüreceğini söylüyordu.

Baba, demistim korkuyla. *Annem nerede? Sesini duyamadım, bu sabah piyano da çalmadı, oğluyla bahçede de değil. Annem nerede?* O kadar kisinin arasında annemi sormam babamı huysuzlandırmıştı. *Annen agabeyinle tatile gitti*, demisti. *Ben niye gitmedim?* diye sormuştum. Aslında niye gitmediğimi biliyordum. Annem beni görmeye tahammül edemiyordu. Fakat yalan duymaya ihtiyacım vardı. *Eğitimlerine katılman gerekiyor, başka zaman gidersin*, demisti babam. *Bakalım silah tutabiliyor musun? Bu yalvaran adamın canını sen alacaksın Hisar.* Nefesimin kesildiğini hissetmistim. Babam çok gecmeden elime silahı verip nasıl nisan almam gerektiğini göstermisti. Benim öylece duruyor olmam onu kızdırmıstı. *Gözünü kırpmadan vur*, demisti. *Vurmazsan ben seni vuracagım ve bu kurşun yarasını korkaklıgından dolayı daima taşıyacaksın.*

Silahın tetiğine basmıstım, gözümü kırpmadan vurmustum. Ama adamı değil, babamı vurmustum. Sonrasında korumalar beni yere yatırıp ayaklarıyla bütün vücuduma acımasız sekilde basarlarken babamı nasıl vurduğumun hesabını sormaya calısmıslardı. Önce kendi hislerimin katili oldum. Sonra babamın. Ve o kücücük yasımda ilk kuralımı olusturdum.

Kural altı, hislerin katili ol.

Kimseye kukla olma, sen kuklacı olmak için doğdun, demişti babam. *İplerini kendinden başkasına verirsen kukla olursun*

Küçüklüğümden beri kuklalarla oynardım. Ailem bana hiç oyuncak almadığı için arkadaşımın gizlice verdiği küçük kuklalarla oynardım. Hem yer kaplamazlardı hem kolaylıkla gizleyebilirdim.

Kuklaları arkadaşımın dedesi yapıyordu. Benim için özel bir kukla yaptırmıştı, bana çok benziyordu, çok sevinmiştim. Kuklanın kalbi de kimi kimsesi de yoktu. Sadece *ipleri* vardı.

Büyüdüm, bana kuklalar veren arkadaşımı bir daha hiç görmedim fakat her aynaya baktığımda kukla gördüm. Babam tarafından kukla misali oynatıldığımın bir süredir farkındaydım. Beni yönetiyormuş gibi hissetmesine izin veriyordum.

Babam kart sahibi olmamı istiyordu. Kart sahibi olmam için evlilik yapmam gerektiğini söylediğinde reşittim. Sadece kâğıt üzerinde, ailelerin birleşmesi için gerekli bir evlilik. Üstelik Vladislav ailesi babamın en büyük düşmanıydı. Onları alt etmek için beni kullanacaktı. İçeriye sızmamı sağlayacak, ben de kaleyi içten fethedecektim. Çünkü ben babamın kalesiydim. Kabul ettim.

Atlas Vladislav birkaç ay içinde kocam olacaktı. Bunu, düzenlenen küçük davette herkesle beraber öğrenmiştim. *Atlas Vladislav kocam olacaktı.* Ne evlilik teklifi almıştım ne de nişanlanmıştım. Atlas, abimle aynı yaştaydı. Aramızda tam dokuz yaş vardı. O gece davetten eve döndüğümde adıma bir kargo geldiği söylenmişti. Kargonun içinden tablo çıkmıştı. Orijinal eser değildi. Biri tarafından çizilmiş ve isimsiz olarak gönderilmişti. Vasili Pukirev'in *Eşit Olmayan Evlilik* tablosunun birebir aynısıydı. Tek farkla. Resimdeki gelin bendim, yanımdaki adam ise Atlas'tı. Atlas göndermiş olmalıydı. Tablonun hikâyesini araştırdığımda öğrendiğim bilgiler beni şaşırtmıştı.

Evlilikle beraber gelen kartı aldığımda babam da dâhil, kimseye vermeyi düşünmüyordum. Kukla olmaya niyetim yoktu ve

ben, piyon olmayı çok küçük yaşta bırakmıştım. Artık kartlar yeniden dağıtılmalıydı. Böylece çocukluğumdan gelen bir kural oluşturdum.

Kural beş, kimsenin kuklası olma.

Arkanda iz bırak ki insanlar senin ölümsüz olduğunu düşünsün, demişti büyükannem.

Küçükken büyükannemin cadı olduğunu düşünürdüm. Bana ölümün gerçekliğinden bahsettiğinde fazlasıyla korkmuştum. *İsmini hatırlayan son insan öldüğünde hiç yaşamamış olacaksın,* demişti büyükannem. *Arkanda büyük bir iz bıraktığında , ölsen bile adın hep hatırlanır.*

Ölürsem üzülürler miydi? Bunu istemezdim. Sonuçta onların küçük kızlarıydım. Annem arkasında bir iz bırakmak için günlük tutuyormuş, büyükannem demişti. Ben de annemle konuşabilmek için günlük tutmaya başlamıştım fakat annem, ona verdiğim her günlüğümü yırtarak geri vermişti; bazen de mumla yakılmış olarak... Bu yüzden anneme ulaşmanın başka yolunu bulmaya karar vermiştim.

Annem piyano çalmayı çok severdi. Beni piyano çalmaya iten şey onun müziğe olan aşkıydı. Çalışma odasında gizli gizli onu dinlerdim. Nasıl çaldığına dikkatle bakar, notaların arasında nasıl kaybolduğunu aklıma kazırdım. Ben piyano çalmayı annemden öğrenmiştim ama annem bana hiç öğretmemişti.

İkimize bir dil bile bulmuştum. Çünkü annem benim konuştuğum dili, ben de onun konuştuğu dili bilmiyordum. Bir gün ona okulda öğrendiğim Rusçamla, *anneciğim* diye hitap ettiğim için bana tokat atmıştı. Rusça konuşmam yasaklanmış, ertesi gün hemen okulum değiştirilmişti. Tek istediğim onunla konuşmaktı ama annem beni reddediyordu.

Ona müzikle ulasmaya karar verdiğim icin bir beste yazmaya basladım. Çok uzun, çok yorucu ve cok ayrıntılı. Tamamlanması icin çok uzun yıllar gerekiyordu ama pes etmemistim. Adını Hİ-SAR koymak istemiştim, fakat annem dinlemez diye Hİ'yi silip adece SAR koydum.

SAR bestesi.

Son Aksam Resitali.

Bestemi bir gün tamamlayacak ve bütün dünyanın duymasını sağlayacaktım. Annem onu sevdiğimi belki duymayacaktı ama herkes öğrenecekti. Madem ismimi hatırlayan son insan öldügünde hic yasamamıs olacaktım, adımı tarihe kazıyıp hep hatırlanabilirdim. Yeni bir kural olusturdum.

Kural dört. arkanda hir iz bırak

Bir savaş meydanında elinde tek kurşunun kalsa bile sakın geri adım atma, demisti babam. *O kurşunu kendine degil, her zaman başkasına sıkmayı hedefle. Çünkü sen annenin karnında direnmeye başladın. Ölmek kaderin olsa da savaşmaya mecbursun.*

Karanlıkta kaldığım ilk an, bir gün ısığa ulasacağımı söyleyip kendimi telkin ettim. Nefessiz kaldığım ilk an, tekrar nefes alacağımı söyleyip kendimi telkin ettim. İlk dayak yediğimde, ilk ağladığımda, ilk kan kustugumda, bütün acı dolu ilklerimde kendime bir gün hepsinin gececeğini söyledim. Gecmedi. Şimdi yasım büyüktü, geriye dönüp baktığımda hicbir seyin gecmediğini, sadece bütün bu olanlara direndiğimi görüyordum.

Annem bana hamile kaldığında zor bir gebelik geçirmis ve sürekli olarak ona sorun çıkarmısım. Büyükannem *ölmek üzereydin ama hayata tutundun*, demisti. Annemin yasadığı kaza sonucu erken doğum olmuş ailemle tanışmak için biraz sabırsız davranmısım. Dünyaya geldiğimde henüz altı aylık bebekmisim, annem

bana daha dokunmadan kuvöze alınmıs ve bir süre boyunca hayati riskim devam etmis. Direnmisim, ilk direnisim anne karnında olmus.

Hep direneceğim. Çünkü ben, Hisar'ım ve benim tabiatım bu. *Kural üç, sonuna kaaar diren.*

Herkese gülümsersen, gülüsünün karşısında birçok ile yıkılır, demisti büyükannem.

Ben herkese gülümsüyordum ama annem bana hic gülümsemiyordu. Annemin gülüsüyle öleceğimi sanırdım.

Bir gün yüksek derece atesim vardı, babam bile beni görmeye gelmemişti. Odamda hasta halde yatıyordum. Nanisha'ya kusacagım deyip banyoya kacmış, sonra da odadan kacmıstım. Dadım Nanisha, banyo dolabının içinde gizli çıkıs oldugunu bilmiyordu. Merdivenlerden inmis. bensiz kahvaltı eden ailemi görmüstüm. Bensiz çok daha mutlulardı. Annem, babam ve abim, keyifle kahvaltı yapıyorlardı. Annem her sabah yaptığı gibi yine özenle ballı ekmekler hazırlamış, ogluna yediriyordu. Bana hiç hazırlamamıştı, her sabah kızartılmıs ekmegin üstüne tereyağı sürüyor, en üstüne de bal döküyordu. Tadını hic bilmediğim, benim yemeğe hakkımın olmadığı ballı ekmeklerdi.

Hasta olan bendim ama özel ilgiyle bakılan oğluydu. Babamsa abimi götüreceği lunaparktan bahsedip duruyordu. Babam benimle hic oyun oynamıyordu. Bazen çocuk olmadığımı düsünüyordum. Abim benden yasca büyük olmasına rağmen ona küçük cocuk muamelesi yapıyorlardı. Abim yürüyemiyordu, benimle ilgilenmeleri icin benim de mi yürümemem gerekiyordu? Onlar kahvaltılarını yaparken hic düsünmeden kendimi merdivenlerden asağıya atmış, düştüğüm yerde öylece kalmıstım. Dizlerim acımıştı. Kaşımdan, gözüme kan akmıstı. Ne annem kalkmıstı ne de

babam. Dadım Nanisha merdivenlerden indiğindeyse bana ser bir tokat atmıstı. Yaramaz bir kız oldugumu söyleyip durmustu. Beni kimseye göstermeden odama geri cıkarttıgında bacaklarımı hâlâ hissedebildiğim icin ağlamaya baslamıstım.

Canımın acımasını umursamadan dolabımın kapağını açmıstım. Babam haklıydı, ben cocuk değildim. O yüzden kendime canta çıkarıp hazırlanmaya baslamıstım. Nanisha, ne yaptıgımı sordugunda ona gidecegimi söylemistim. Bana yine kızmıs ve engel olmaya calısmıstı. Karar vermistim; kendime yeni, beni sevecek bir aile bulacaktım.

Sonra Nanisha, iyi kız olmazsam annemin beni hiçbir zaman sevmeyeceğini söylemisti. Eğer gidersem annem bir daha yüzüme hic bakmazmıs. Topladıgım çantamı dolaba geri bosaltmıs ve yatağımın icine geri girmistim. Nanisha bu konudan bahsetmeyeceğine dair sözler vermişti. Nanisha beni susturmak icin, *ağlamayı kes,* demisti. Kesmemiştim. *Annen senin gülüşünü çok seviyor, o yüzden gülümse ve ağlamaya son ver,* demisti. Susmayacaktım ama annem gülüsümü seviyor yalanına inanıp ağlamayı kesmisti. Annemle aramızda büyük kaleler vardı ama gülüsümle o kaleleri yıkacaktım. Sonra dedim ki; ölürken bile gülümse zaten sana gülen yok. Gülüsün dısında baska bir sey yok elinde.

Kural iki, olürken bile gülümse.

Nerede aptal olacağını biliyorsan yeterince zekisin demektir, demisti babam. *T. S. Elliot'un sözüydü.*

Insanları kandırmak kolay derler. Önemli olan kendini kandırmaktır. Söylediğim yalanların gercekçi olması icin önce kendimi buna inandırıyor, rolümü buna göre oynuyordum. Cünkü kendini kandırırsan herkesi kandırabilirsin. Ailemin ölüm haberi yayıldıktan dakikalar sonra etrafımda mavi-kırmızı ışıklar yanmaya

başlamış, siren sesleri kulaklarımı doldurmuştu. Ailesinin katili olarak emniyet ekipleri tarafından götürüldüğümde tutuklu olarak yargılanmış, cezaevine gönderilmiştim. Reşittim, o yüzden işlemler hızlı olmuştu.

Cezaevinde gördüğüm işkenceler, uygulanan baskılar ve yapılan psikolojik şiddetler sonucunda karşıma bir adam gelmişti. Adı Kurtuluş Karabal'dı. Emekli albay olduğunu söylemişti. Bana bir teklifte bulunmuş, babamın bütün suçunu itiraf edip onlarla iş birliği yapmam şartıyla tanık koruma programına alınacağımdan bahsetmişti. Söylenen her şeyi kabul etmiş ve babam Haris Alatav aleyhine ifade verip cezaevinden kurtulmuştum.

Asıl her şey şimdi başlıyordu; Albay beni yanına almakla hata etmişti. Zararsız biri olduğumu düşünürken dünyanın en tehlikeli varlığını yanına aldığının farkında değildi. Çünkü ben göründüğüm gibi biri değildim ve Haris Alatav tarafından kıyamet olmak için eğitilmiştim. Herkesin anlatacak bir hikâyesi vardır ama öncesinde yalan bir hikâyeyi okumaya hazır ol.

Kural bir, göründüğün gibi olma.

by layna

1

İLK AKŞAM RESİTALİ

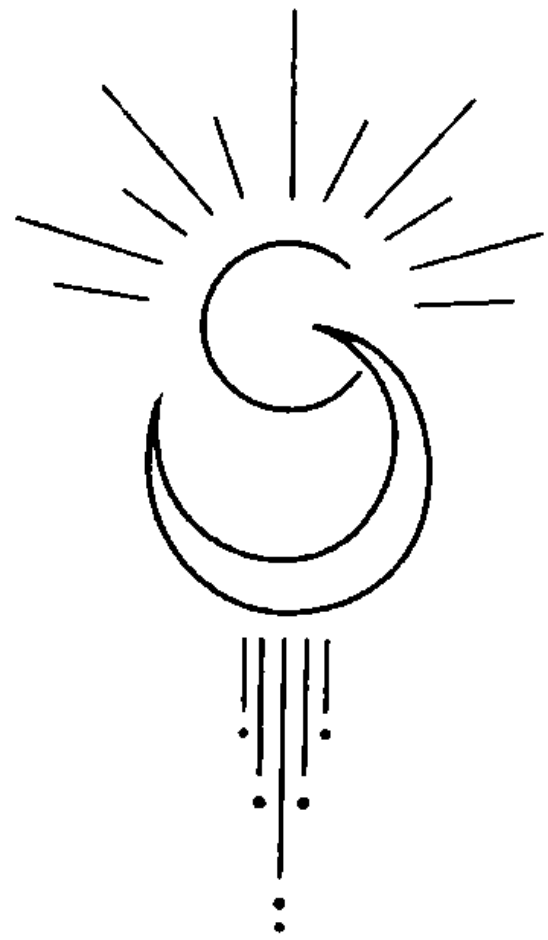

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara, aydınlanmasın sayfalar kız çocuğu.
Kisar Alatav olarak 1996 yılında dünyaya geldin, aşk dolu bir evliliğin en kötü meyvesiydin. Tohumdun, çiçek oldun; meyve vermen gerekirken nasıl dikenli kaktüse dönüştüğünü anlatacağım.
Olur da bu günlük eline geçerse, okumamalısın.
Okursan gerçeklerle yüzleşmiş olacaksın.
Tania Vanizan Alatav.
Hayır, sil.
Sana hiçbir zaman annelik yapmayan kadın.

by Tania

Derler ki; insan büyük bir acı yaşayınca yüreğinde kırk mum yanarmış. Acılar iyileşip kabuk bağladıkça her gün bir tanesi usulca söner, diğerleri gününü beklermiş. Mumlar ömür gibi azaldıkça yürek soğumaya başlar, acılar unutulmaya yüz tutarmış. Ta ki son muma dek. Yüreğinin izbe derinliğinde son bir tanesi kaldığında ise o acı seni terk etmezmiş. Acının yaktığı mum, son nefesini verene kadar yüreğinde yanmaya devam edermiş.

İçimde sönmesi gereken otuz dokuz mumun kalıntısı, son mumun aleviyle küllerinden tekrar tekrar yanıyordu. Her bir acımda kırk mumu tasıyan yüreğim, gün gelecek hic mum tasımayacaktı. Acıların mumu sönmezdi, acım benim mumumdu, yanar yanar dururdu.

Karanlık yüreğime yakılan ısığın beni aydınlatacağını zannederken cayır cayır yaktığı zaman dilimindeydim. Vaktim eriyip giderken kendime edindiğim amacın pencesinde kurban rolü üstlenmistim. Elimde günlerdir ilgimi ceken bir roman vardı ve son sayfalarını soluksuz şekilde okumaya devam ediyordum.

Yazarın yangını baslatan sayfalarının, altıncı paragrafının ilk satırında kısaca soluklandım. *Kırk mum* efsanesini bu satırlarda öğrenirken icimde ukde bırakmıstı.

Son cümlesini okuyup kapattığım kitapla, derin nefesi ciğerlerime doldurdum. Bakıslarımı arabanın camından dısarıya çevirdiğimde okuduğum kitabın etkisinden çıkmam kolay olmayacaktı. Gercekliğe dönmek şu an hiç istemediğim bir şeydi. *Bugün bir mum yaktın mı His? Günlerin gittikçe azalıyor.*

Her güne mum yakıp kaderime tarot kartı acıyordum. Bugün kartımı actım ama mum yakmadım. Ben yaksam da yakmasam da zamanı elimde tutamıyordum. Ömrüm mum gibi günden güne eriyip bitiyordu.

Tarot kartlarına ilgim büyüktü. Hayatımın her alanında yer edinmislerdi. Tarot, her birinin kendine özgü imgesi, sembolü ve hikayesi olan yetmıs sekiz kartlık desteden olusurdu. Kendi icinde iki sınıfa ayrılırdı. Büyük Arkana'da yirmi iki kart, Kücük Arkana'da elli altı kart bulunurdu. Bazıları tarot kartlarının sadece mürekkepten ibaret olduğunu söylese de bana göre hayatın hikâyesi, ruhun aynası ve yol rehberiydi.

Bazılarına göreyse kimlikti. Değisen dünya için kart, önemli rol oynardı.

Kaderime açtığım tarot kartı ise düz Joker kartıydı. Kart açılımında düz ya da ters kartlar çıkabilirdi. Sıfırıncı kart olan Joker, bazı dillerde Aptal diye de geçerdi. Büyük Arkana'nın ana karakteriydi ve Aptalın Yolculuğu olarak da bilinirdi.

Başlangıca yorumlanırdı ve bu, benim kaderimin başlangıcıydı.

Lüks arabanın içinde, kenarları sık ağaçlarla kaplı asfaltın üzerinden geçip giderken dikiz aynasındaki bakışları üzerimde hissedebiliyordum. Arka koltukta rahat bir tavırla oturuyordum, içeriye soğuk hava girebilsin diye arabanın camını biraz indirdim. Saçlarıma dokunan rüzgârın etkisiyle gözlerimi kapattığım sırada araba ani bir manevrayla sokağın arasına daldı. Çok geçmeden motoru yavaşlayıp durduğunda Vivaldi Müzesi'nin önüne gelmiştik.

Arabanın durmasıyla müze çalışanları hızlı adımlarla yaklaşıp arabanın kapısını açtı. Üstümdeki şık kıyafet fazlasıyla göz dolduruyor, eldivenlerimin üzerindeki pırlantalar parlıyordu. Müze müdürü karşımdaydı, onu *çok iyi* şekilde tanıma şansı bulmuştum.

Kapımı tutan müze müdürü nazik bir tavır takınıp, "Hoş geldiniz, His Hanım," dedi. "Umarım yolculuğunuz güzel geçmiştir. Ben müze müdürü, Nijad Sonay."

Burada konaklıyorum diye yalan söylediğim otelin önünden sabah saatlerinde lüks arabayla alınmıştım. Daha önce gezmediğimi düşündükleri İstanbul'u bana kısa bir turla gezdirmiş, şehrin en pahalı restoranında akşam yemeği yedikten sonra son durağım olan Vivaldi Müzesi'ne getirilmiştim.

Dişlerimi göstermeden tebessüm ettim. "Gayet güzeldi, ilginize teşekkür ederim, Nijad Bey," diye mırıldandım. "Uzun zaman oldu. En son bu şehre geldiğimde kaç yaşındaydım hatırlamıyorum bile. İstanbul'u çok özlemişim ve son hatırladığımdan beri bir hayli değişmiş."

"Sizi burada ağırlamak bizim için büyük şeref," dedi. "Bugün

itibarıyle sözleşmemiz son bulacak. Son durağa ulaştınız. Kapanışı bizimle yapacaksınız ve ses getirecek bir kapanış olacağına hiç şüphem yok."

Bir yıl önce, 3 Mart tarihinde yapmış olduğum anlaşmayla dünyanın birçok yerinde piyano resitali vermeye başlamıştım. Mart ayının ilk günündeydik ve o anlaşma bitmek üzereydi. Tekrarı olmayacak bir anlaşmaydı. Benim için rüzgâr gibi geçmişti.

Müze müdürünün elinden tutup yüksek merdivenleri çıkmaya başladığımda yerde serili olan kırmızı halının kenarında oluşmuş yanık izine takıldım. Benim durmamla yanımdaki adam, "Ah," dedi. "Kusura bakmayın lütfen. Geçenlerde tiyatrocu olduğunu iddia eden evsiz, *Kibritçi Kız* hikâyesini canlandırırken elindeki kibritle halıyı yaktı. Bu tarz yerler için özel dikiliyor, siparişini verdik ama halımız henüz gelmedi maalesef."

Anladığımı belli etmek adına kafamı olumlu anlamda salladım. "Kibritçi Kız hikâyesi demek..."

Benimle merdivenleri çıkmaya devam etti. "Evet," dedi. "Her güne kibrit yakıyormuş. Tabii hikâyeyi kendine göre uyarlamış, orijinal hikâyede ısınmak için kibrit yakarken o yaşamak için kibrit yaktığını söyleyip duruyordu. Ne olursa olsun, sonları değiştiremezsiniz His Hanım."

Ne olursa olsun, sonları değiştiremezsiniz. Kötü bir başlangıca son olacağımı biliyordum.

Müze kapısından içeri girmek üzereyken yanımdaki adamdan hızlı davranıp elimi kapının kulpuna yerleştirdim. Kırık cama şaşırarak bakarken müze müdürü mahcup tonda, "O da bir başka olayımız," dedi.

Onu ilgiyle dinlerken çalışan bizim için kapıyı açtı. Kırık camla ilgi meseleyi öğrenmek için, "Böylesine bir cam nasıl hasar aldı?" diye sordum.

Müze müdürü yanındaki çalışana doğru kısık sesle, "Derhal

etafı toplayın!" dedi. "Kötü imaj çiziyoruz, bunların hesabını size sonra soracağım!" Hiçbir şey olmamış gibi bana dönüp yüzüme sahte gülümseme yerleştirdi.

"Orta yaşlarda görme engeli olan birisiydi, aslında üzücü bir durum. Göremediği için bir anda cama çarpmasıyla büyük hasar verdi."

"Umarım iyidir, Nijad Bey."

Telaşlı bir ifade yüzünü kapladı. Aceleci çıkan sesiyle, "Evet evet," dedi. "Durumunun iyi olduğu bilgisini aldık, korkulan olmadı. Birkaç sıyrıktı sadece. Kendisinin tedavi süreciyle ilgilenmiyoruz, hastane masrafları müze yönetimi tarafından karşılandı. Cana geleceğine mala gelsin."

Müze müdürü Nijad, bariz bir şekilde yalan söylüyordu. O *kişiyle ilgilenmiyorlardı.*

Bakışlarımı etrafta gezdirirken bir ressamın elinden çıkmış tabloları andıran duvar işlemelerini incelemeye başladım. Sıra sıra dizilmiş devasa büyüklükteki avizeler, içeriyi aydınlatıp güzel bir ambiyans yaratırken içlerinden biri tamir ediliyordu. "Büyük bir avize..." diye mırıldandım. "Ayrı eser olarak sergilense hiç sırıtmaz," derken dikkati avizelere çektim. "Zarar görmesi kötü olmuş."

Müze müdürü benim gibi avizelere dönüp teknik ekibin avizeyi tamir etmesine baktı. "Gözünüzden de hiçbir şey kaçmıyor," dedi. Terlemeye başlamıştı. Cebinde taşıdığı mendille sürekli olarak alnını siliyordu. "Haylaz liseliler işte, kimsenin sanata saygısı kalmamış. Dikkatli biri olduğunuzu söylemişlerdi fakat sanki müzenin bütün kusurlarını bulmaya yemin etmiş gibisiniz."

Yemin etmemiştim. O kusurları yaratan *ben* olduğum için nerede ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Evsiz Kibritçi Kız. *Bendim*. Orta yaşlardaki görme engelli kadın. *Bendim.* Haylaz lise öğrencisi. *Bendim.*

Buradan çıkartmam gereken bir şey vardı. O yüzden verdiğim küçük hasarlarla ne kadar sürede emniyet ekibi ve müze çalışanlarının olaylara dâhil olduğunu öğrenmek istemiştim. Tam adım Hisar olsa da genelde hasar bırakırdım.

Müze müdürü elini kaldırdığında ileriye doğru seslendi. "Yasemin Hanım, buraya gelir misiniz?" Seslendiği sarışın kadın, gözündeki gözlüğü indirerek bize baktı. Yüksek topuklularıyla koşturarak geldi.

"Buyurun efen—" demeye kalmadan ayağı tökezledi. Elini adamın ceketine yasladı ve cebine ne olduğunu anlamadığım bir şey bıraktı. Müze müdürü düşmemesi için kadını tutarken yavaşça toparlandı. Yasemin Hanım mahcup tonda, "Ah, affedersiniz. Topuklulara alışık değilim," dedi.

Müze müdürü yanındaki kadını bana tanıtmak için, "Yasemin bizim yeni çalışanımız," dedi. "Kendisi biraz sakardır. Yasemin Hanım size müzeyi gezdirsin. Geziden sonra yarınki sahnenize kadar güzelce dinlenin."

Yasemin Hanım ileriyi işaret etti. Tatlı bir edayla, "Buyurun," dedi. "Bir zamanlar bizi bu sanatlardan mahrum bırakmışlardı." Kartların el değiştirip baskıcı düzenin geldiği dönemden bahsediyordu. Sanata dair ne varsa yasaklanmıştı. "Karanlık dönem kısa sürdüğü için mutluyum... Şu tablodan başlayalım."

Gösterdiği tabloya bakmak için gözlerimi kıstım. Bildiğim, aşina olduğum, bana ilham veren tabloydu. "Son Akşam Yemeği..." diye mırıldandım. "Hikâyesini biliyorum. Tablo bana göre affedilemez ihaneti anlatıyor, daha iyi şekilde resmedilemezdi."

Yasemin Hanım saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında bir şey dikkatimi çekti. Kulağında küçük bir dinleyici vardı. Birkaç adım atıp sonraki esere yaklaştık. Bir şehir resmedilmişti. Bir tarafı karanlık, bir tarafı aydınlıktı. Bir tarafı bahar, bir tarafı kıştı.

"Bu isimsiz eserimiz ise Charles Dickens'in İki Şehrin Hikâyesi kitabından esinlenerek yapılmış tablodur," diyerek tanıttı Yasemin Hanım.

"İki Şehrin Hikâyesi, Fransız Devrimi'nin diğer yüzünü anlatan kitaptı. Tarihi kurguydu. Daha önce okumuştum, hatta unutamadığım bir alıntısı var," dedim.

"Duymak isterim."

"En iyi zamanlardı; en kötü zamanlardı. Bilgelik çağıydı; ahmaklık çağıydı. İnanç dönemiydi; şüphecilik dönemiydi. Aydınlığın mevsimiydi; karanlığın mevsimiydi. Umut baharıydı; umutsuzluk kışıydı. Öncemizde her şeyimiz vardı; öncemizde hiçbir şeyimiz yoktu.*"

Yavaşça gülümsedi. "Güzel alıntıymış."

Müzenin orta yerine ilerlediğimizde dünyanın merkezi gibi konumlanmış esere kaşlarımı çatarak baktım. İki yanında da koruma duruyordu. Yuvarlak fanusun içinde muhafaza ediliyordu. Yasemin Hanım büyülenmiş gibi, "Bu eserimiz ise buranın gözbebeği," dedi. "Bir kart. Simsiyah, kim tarafından yapıldığı bilinmiyor. Zaten bu müzenin genel amacı da eserlerin sahiplerinin çoğunun isimsiz olması. Vivaldi Müzesi aynı zamanda Kimsesizler Müzesi diye de bilinmektedir. Dünyanın dört bir tarafından bu karta bakmak için gelenler var."

Bilmiyormuş gibi, "Müzede sergilenmesinin nedeni nedir?" diye sordum.

"Dünyanın kartı olduğu söylenmekte," dediğinde yüzünde anlamsız bir ifade belirdi. "Kaderi değiştiren kart olduğu da söylenir." Bakışları beni bulduğunda dudaklarını tekrar araladı. "Kartlar hakkında bilginiz var mı, His Hanım?"

Dilimden akan keskinlikle, "Tek bildiğim, bazı insanlarda olmaması gereken bir kart olduğu," dedim. "Bu kart ya bir savaş

* Charles Dickens, İki Şehrin Hikâyesi, Sayfa 1, İlk paragraf

başlatır ya da bir devrin sonunu getirir. Kartlar insanların kaderidir ve herkes rolünü üstlenirken kimse kaderinin dışına çıkamaz. Üstelik dünya bir süredir kartlarla yönetiliyor."

Kart gerçek kart değildi. Aldığım habere göre burada büyük bir soygun yapılmış ve kart değiştirilmişti. Replikaydı. Uzun bir süredir Vivaldi Müzesini takip ediyordum, burada aileme ait olan eşyalar da vardı. Ailemin eşyalarını çıkartmak kolay olmayacaktı.

Cama doğru yaklaşmak üzereyken koruma buna engel oldu ve uyararak, "Yaklaşmayın!" dedi. "Sadece çizgiyi geçmeden bakabilirsiniz."

Ellerimi *sorun yok* dercesine kaldırdım, çizginin olduğu yere bakarken bir adım geriledim. Yasemin Hanım ortamı yumuşatmak için gülümsedi. "Diğer eserlerimize bakalım," dedi. Yanımıza gelen güvenlik, zebani gibi başımızda dikilmeye başladı. Gösterdiği yere yürürken müzeyi incelemeye devam ediyordum. Piyanist olduğum için kimsenin gözünde şüpheli olmazdım. "Diğer eserimizse günlük. Rusya'dan buraya özel olarak getirildi," dedi. "Yabancı değilsinizdir, sizi araştırdığım kadarıyla anneniz Rus'muş."

Onu onaylamak adına kafamı salladım. "Evet, annem Rus. Anlaşılan dersinize iyi çalışmışsınız Yasemin Hanım," derken sesimi alay bürüdü. "Günlüğü merak ettim, anlatır mısınız?"

Dudakları büzüldüğünde, "Günlüğün adı, Bir Annenin Gözyaşları," dedi. *Bir annenin gözyaşları.* Evladı onun arkasından ağlarken umursamazca günlüğe bir şeyler yazan annenin gözyaşlarıydı. "Gözyaşlarıyla yazıldığı söylenmekte. Kenardan gözüktüğü kadarıyla sayfaları ıslanmaktan buruşuk bir hâlde. Ürkütücü duruyor. Bu günlüğe dokunmak istemezdim." Bense dokunmak için can atıyordum. Hem de yıllardır. "Gezimizin sonuna geldiğimize göre size odanızı göstereyim."

Ben memnuniyetle kendisine bakarken başımızdaki adam gitmemekte kararlıydı. Asansörde bile bize eşlik etmesi yanımdaki sarışın kadının sinir seviyesini artırmıştı. Lüks süitin önüne geldiğimizde Yasemin Hanım kapıyı kartla açıp, "Buyurun, geçebilirsiniz," dedi. "Sahneden önce istediğiniz bir şey var mı?"

Odaya adım atar atmaz yüzümü buruşturdum ve ölümcül öksürüğe yakalanmış gibi öksürmeye başladım. Yavaşça, "Astımım var," diye fısıldadım. "Odayı hemen havalandırabilir misiniz? Havasız kalmış."

Yasemin Hanım telaşa kapıldı. "Çok affedersiniz. Hemen havalandırıyorum," derken sesindeki endişe yoğundu. Kapıda duran güvenliğe baktı. "Sen aşağıya inebilirsin." Adamın yüzüne kapıyı kapattığında rahatlamışa benziyordu. Ayağındaki topukluları vakit kaybetmeden çıkartıp içeriye geçti.

Güneş gibi olan saçlarını karıştırmaya başladığında ağzının içerisinde homurdanmaya başladı. "Peşimi bırakmaya niyeti yoktu! Bütün çalışanlar mı sıkıntılı olur? Yasemin Hanım buraya gelin, Yasemin Hanım misafirimizi ağırlayın, Yasemin Hanım rehberlik edin! Biraz daha eserleri anlatmaya devam etseydim kusacaktım!" derken içecek bölümünden kendine bir şeyler doldurdu. Eline aldığı bardağı bana doğru gösterdiğinde, "İçer misin His?" diye sordu. Kafamı iki yana *istemiyorum* anlamında salladım.

Üniformanın içinde sıkışmış bedenini bardağına dikkat ederek yatağın üstüne attı. "Güzel kalçam sonunda yer gördü, sabahtan beri ince topuklularla durmaktan ayaklarıma kara sular indi," deyip bardağı kenara bıraktı ve yatağın üstünde gerindi. Öfkeli safir mavisi gözleri beni bulduğunda hızla dudaklarını araladı. "Hem sen saatlerdir neredesin? Biraz daha gelmeseydin, müdürü tekme tokat dövüp burayı terk ediyordum!"

Karşımda üniformasıyla müze çalışanı gibi duran kadın Yasemin Hanım'dı. *Hayır, sil.* Eski manken olan Yasmin Yakut'tu.

Kendini gizliyordu. *Diğer herkes gibi bir maskesi vardı.* Güneşten bir parça alınmış dolgun sarı saçları, gökyüzünü kıskandıracak mavilikte iri gözleri; güzelliğine güzellik katan teniyle karşımda duruyordu.

Omuz silkip yatağın ucuna oturdum. "Ancak," dedim. Yaşadığım bazı olayları anlatmayı es geçtim. "İstanbul turu yapıldı. Yemekti, özel mekânlardı derken ancak gelebildik. Her neyse, kartla ilgili gelişme var mı? Gerçekten kartı değiştirmişler mi?"

"Aynı kart kesinlikle değil, her şeyi ezberimde olan kartın yerine bambaşka bir kart konulmuş. Kimsenin de ruhu duymamış. Güvenlik bu kadar yüksekken kartı nasıl çalmışlar anlamıyorum!" dedi Yasmin.

"İçeriden biridir belki?"

Kaşları havaya kalktı. "Tabii ya... Müze müdürü olabilir, ondan başka kimse eserleri dışarıya çıkartamaz. Dikkat çekmeyecek tek kişi."

Yasmin Yakut, bir süre önce müzeye çalışan gibi sızmış, kart hakkında bilgi toplamaya başlamıştı. O yüzden kart hakkında benden çok şey biliyordu. Her insanın hayatında olması gereken bir kadındı.

Ben ise insanların hiç hayatına girmemesi gereken bir kadındım.

Ben hissizlerin hissi, His'tim. Kimlikte üstü karalanmış bir hâlde duran adımsa, Hisar Alatav. *Hayır, sil.* His Alatav. İnsanların beni çağırmasını istediğim isim buydu.

Yirmi altı yaşına girmeme az kalmıştı. Yirmi beş yolun yarısı eder miydi, bilmiyordum ama sanırım yolumun çok uzun olacağı da söylenemezdi. Kulağımda kimsenin bana söylemediği ninnilerin eksikliği, zihnimde dolanan şeytanın nidaları vardı.

Kötülüğün tohumu içime işlenmiş, bunun için büyütülmüş-

tüm. Koyu, siyaha çalan gözlerim, aynı renge bürünmüş uzun siyah saçlarım vardı. Hafif buğday tenliydim. boyum bir metre yetmiş altı santimdi.

"En azından birkaç günlüğüne daha burada çalışmaya devam etmelisin, belki bir şeyler daha öğrenebiliriz Yasmin," diye mırıldandım.

Yasmin parlayan dudaklarının arasında kısıkça, "Minik bebeğimi özledim!" dedi.

İçimin burkulduğunu hissederken yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedim. "Ben de özledim, küçük ördeğimi. 3 Mart'tan sonra özgürsün, özgürüz."

"3 Mart'tan nefret ediyorum!" diyerek hayıflandı. "Keşke o günü dünyadan silebilsem."

Kaşlarımı çattığımda, "Neden?" diye sordum. "O gün aydınlığa çıktığımız gün değil mi? Niye nefret ediyorsun?" Benim karanlığa gömüldüğüm, insanlığın aydınlığa çıktığı gündü. Baskıcı düzenin sonu gelmiş, bir başkaldırı gerçekleşmişti.

Yasmin omuz silkti ve yüz ifadesini hızlıca değiştirdi. "Orası öyle tabii de..." diye mırıldandı. Uzandığı yerden doğruldu. "Bu arada," derken sıkıntıyla baktı. "Biliyorum, kart için buradayız ama belki öğrenmek istersin. Aslında müzedeki bütün eserler yansımadan ibaret."

"Ne?" sorusu döküldü dudaklarımdan. *Müzedeki bütün eserler birer yansımadan mı ibaret? Annenin günlüğü de mi His?*

"Tıpkı bizim gibi," dedi Yasmin. "Burada görünüyorlar ama aslı değil. Hepsini teker teker inceledim. Hiçbiri orijinal ürün değil His. Sadece kart değil, bütün eserleri ortadan kaldırmışlar ve gelen ziyaretçilerin önüne gerçek gibi görünen eserleri koymuşlar. *Birer yansıma, göründükleri gibi değiller.*"

Aslında Yasmin'in anlattığı kartla ilgilenmiyordum. Ben dik-

katleri kartın üzerine çekmiş, başka eserle ilgilenmeye odaklanmıştım. Planım açığa çıkarsa, asıl ilgilendiğim eser yok edilebilirdi. Bunu göze almamak için hedefleri başka bir esere yöneltmiştim. Aralarında anneme ait olan günlük vardı. *Bir annenin gözyaşları olan günlük.* Neredeyse her gününe ait notlar düştüğü, içini döktüğü, benimle konuşmak yerine oraya konuştuğu bir günlüktü. O günlüğü oradan almak istiyordum.

Bedenimi kuru soğuk kapladığında tehlike sinyalleri veren düşüncelerim zihnime hücum etti. *Almak istediğim günlük yansımadan mı ibaretti?* Günlüğün aslı neredeydi? Sakin kalmalı, paniğin esiri olmamalı, durumu kontrol altına almalıydım.

Buz tutan sesimi ılıtmaya çalışıp, "Bir şeyler döndüğü kesin..." dedim. "Tamam, söylediğin iyi oldu. Ben ikizlerle iletişime geçeceğim. Buradaki güvenlik kayıtlarını inceleyebildikleri tarihe kadar teker teker incelesinler." Yanına yaklaşıp yanağına öpücük kondurdum. Yasmin'i çok benimsemiş, hep olmayan kız kardeşim gibi görmüştüm. Gizlemem gereken şeyler olmasına rağmen benim için çok değerli birisiydi. "Sen keyfine bak, yorulmuşa benziyorsun sarı çiyan."

İkizlere görüşmek istediğimi belli eden acil bir mesaj attığımda dakikalar içerisinde bana dönüş yapıp buluşma yeri ve saati ayarlamışlardı. Saatler sonra Vivaldi Müzesi'nin konaklama kısmından gizlice çıkarak buluşma yerine gittim. Karşımda birbirine benzemeyen iki adam vardı.

Tarkan ve Barkan Ulusoy ikizler, benim için birer kardeş gibiydiler. Kendileri dünyanın gelmiş geçmiş en iyi hackerlarıydı. *Hayır, sil.* En tehlikeli hackerlarıydı.

İkizine göre daha kalıplı olan Barkan, "Acil durum nedir?" diye sordu.

"Hâlimi hatırımı sorduğunuz için öncelikle teşekkür ederim. İyiyim bu arada merak ediyorsanız yani," derken sesim alaycıydı.

Tarkan beni kolunun altına alıp saçlarımı karıştırdı. "Kim kızdırdı benim küçük kızımı?" diye sorduğunda kızgınlıkla baktım.

"Küçük kız dediğin kişi yirmi altı yaşına girmek üzere, bana öyle hitap etmeyi keser misin lütfen?" derken kolunun altından kurtulmaya çalıştım.

Tarkan omuz silkip, "Küçüğümsün," dedi.

Tavrına karşılık Barkan daha fazla sessiz kalamazken alay eden bir tonda, "O küçük dediğin kız geçen seni yere serdi diye hatırlıyorum," dedi.

"Olur öyle abi kardeş arasında, arada beni yenmesine izin veriyorum. Ağlamasın diye..." Daha fazla konuşmasına izin vermeden kolumu Tarkan'ın karnına sertçe geçirdim. Acıyla inledi. "Ah, His! Şakaydı!"

"Her neyse. Fazla vaktim yok. Vivaldi Müzesi'ndeki bütün kamera kayıtlarını ele geçirmenizi istiyorum. En eski tarih neyse o zamandan bu yana olan bütün kayıtları inceleyin. Soygun olduğunu ve bütün eserlerin çalındığını düşünüyorum," dedim.

Tarkan beni dikkatle dinleyince, "Sen çalmışsındır," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Bana olan inancın gözlerimi yaşarttı Tarkan; ama ben çalmadım," dedim.

"Cebine falan bir bak," diyen Tarkan beni baştan aşağıya süzdü. "Asla inanmıyorum sana. Çalma çırpma alışkanlıkların var. Hayır, sanki çalsan bize söyleyeceksin de!"

Hiçbir şey yapmıyor olmama karşılık elini cebime attı. "Uzak dur ceplerimden!" diye hayıflandığım sırada Barkan'ın uyarır tonda çıkan sesini duydum.

"Uğraşma kızla Tarkan."

"İşin kötü tarafı da birileri peşimde ve aynı Tarkan gibi beni bundan sorumlu tutuyor," dedim.

Barkan'ın ilgili bakışları beni buldu. İkizine göre daha az konuşur, daha az insanla iletişime geçerdi. "Seni güvene alırım, merak etme," dediğinde gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Onun bana olan *fazla* ilgisinin farkındaydım. Sesimi düz tutup, "Kendimi koruyabiliyorum Barkan," dedim. "Sıkıntı ben değilim. Müze. Kamera kayıtlarını ne kadar sürede halledebilirsiniz?"

"Bir hafta..." Tarkan'ın lafı yarıda kaldı.

Barkan, "Üç gün," diyerek araya girdi. "İstiyorsan üç günde hallederim. Uyumam, gece gündüz incelerim. Kod geliştiririm hemen, işlem daha çabuk biter."

Yavaşça gülümsediğinde ikisine doğru yaklaştım ve kollarımı etraflarına doladım. Minnettar bir sesle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "İşte bu yüzden sizi çok seviyorum."

Kollarımı ayırmak üzereyken Barkan beni tuttu ve gitmeme izin vermeyip yüzüme eğildi. Sıcak nefesi yüzümü talan ederken uzanıp yanağımdan öptü. İlgili bir sesle, "Dikkat et," dedi. Gözleri gözlerime takıldı. "Kendine."

Bana olan ilgisi dikkat ettiğim bir noktaydı ve bu nokta kalbimi ağrıtıyordu. İlgisine karşılık verememek, kalbini kırmamaya çalışmak beni içten içe öldürüyordu. *Barkan, sadece Barkan olsa olmaz mıydı?*

Vivaldi Müzesi'nde yokluğum fark edilmeden geri dönmeliydim. İkizlerin yanından ayrıldığımdan beri geçtiğim her sokakta birinin ensemdeki gözlerini hissedebiliyordum.

Telefonumu çıkardım ve ön kamerayı açıp fotoğraf çektim. Hızlıca fotoğrafa baktığımda gördüğüm manzarayla kaşlarım ha-

vaya kalktı. *Takip ediliyordum.* İkizlerle konuştuğumdan beri bu adam peşimdeydi.

Çıkmaz sokağa saptım, çok geçmeden beni takip eden adam da peşimden çıkışı olmayan sokağa girdi. Sokakta olduğumuz için sessiz bir yöntem kullanmalıydım, birilerinin bizi görmesi beni tehlikeye sokabilirdi. Üstelik şehrin birçok yerinde resital vereceğime dair afişler varken beni tanıyan insanlar olabilirdi.

Silah ve bıçak kullanırsam arkamda iz bırakırdım. Kanlar dikkat çekebilirdi. *Yakın döviiş.* En iyi ihtimalle onu bu şekilde alt edebilirdim. Tek kişi olması işime gelmişti. Aramızdaki mesafeyi hızla kapattım. Yumruk atmak için hamle yapmasıyla başımı yana çevirdim ve bana değmesini engelledim. Bacağına sertçe tekme atıp onu sendelettim. Sarsılan vücudunun toparlanmasına izin vermeden dirseğimi yüzüne vurdum.

Burnuna çarpan dirseğimi tuttu ve beni omzumdan yakalayıp duvara doğru yasladı. "Dua et patron seni canlı istiyor," dedi. "Yoksa seni öldürmesini bilirdim!"

Dudaklarımda küçük bir tebessüm oluştu. "Sen şuna seni öldüremiyorum desene," diye nefes nefese konuştum. Kafamı sertçe geriye atıp yüzüne ağır bir darbe uyguladım.

Yere tükürdü, öfkeye bürünen gözleriyle bana baktı. Eli beline doğru gitti ve çıkardığı silahı bana doğrulttu. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sorarken sırıtıyordu. "Mermi mi hızlı yoksa sen mi?"

Uzun çizmelerim bacağımı sararken korkusuz bir şekilde elindeki silaha tekme atıp savrulmasını sağladım. Ardı ardına tekmelerimi sıralarken en son kafasını duvara vurdum. Onu bıraktığımda yere doğru yavaşça süzüldü. Yerde yatan bedenine son kez tekme attım.

Kir kokan sokakta sesim yankılandı: "Madem beni bu kadar çok istiyorsunuz, kimin itiysen söyle ona, kendisi gelsin!"

Takvimin sararmış yaprakları, 2 Mart 2022'yi gösteriyordu. Gece yarısı olmak üzereydi, karalamak için yeni sayfa açılmıştı. Vivaldi Müzesi'nde vakit geçmek bilmiyordu. Bu gece çıkacağım sahneyle sözleşme sona erecekti. Birazdan *Son Akşam Resitali* başlayacaktı.

Yanımdaki müze müdürü Nijad Bey'le resital vereceğim sahne sanatları bölümüne doğru ağır adımlarla ilerliyorduk. Üzerimdeki siyah dar elbise, dizimin altından itibaren yırtmacı olsa da darlığından dolayı yürümemi zorlaştırıyordu. Kollarımda uzun kadife eldivenler, vücudumda ise göz alıcı mücevherler vardı.

Yalnızca bunlar da değil, bedenime yerleştirmiş olduğum silah ve bıçakların ağırlığı da beni yoruyordu.

"Biletler yok satmış, His Hanım. Uzun zamandır biletlerin tükendiğini görmüyorduk. Buraya uğurlu geldiniz."

Normalde katıldığım resitaldeki biletlerin tamamı tükenmediyse boş kalan koltukları ben satın alırdım. Çünkü verdiğim resitallerde kazandığım ücretlerin bir kısmını bağışlıyordum. İki gündür yaşadığım sıkı maceradan ötürü biletlerle ilgilenememiştim. *Biri benim yerime hepsini satın aldığına göre kesinlikle bir şeyler dönüyordu.*

Düz tutmaya çalıştığım sesimle, "Benim için de beklenmedik bir olay Nijad Bey," dedim. Perde arkasında duran piyanoyla bir an önce buluşmak için yanıp tutuşuyordum. "Ben sahneye çıksam iyi olacak. Seyircileri bekletmek istemem. Yeterince geç kaldım zaten."

Nijad Bey eldivenle kaplı elimin üstüne küçük bir öpücük kondurup hafifçe önümde eğildi. Perdeyi benim için aralayarak geçmem için yardımcı oldu. "Son Akşam Resitali'nize başlayabilirsiniz, sizi zevkle dinleyeceğiz."

İkinci sahne perdesi henüz açılmamışken piyanoya yürüdüm. Bedenimi yumuşak tabureye yerleştirdiğimde önce üstümü düzeltim. Uzun koyu saçlarım bedenimden aşağıya sarkıyor, elbisemle bütün hâline geliyordu. İnce parmaklarımı katran karası piyanoya yasladım ve kapağını açtım. Çok değerli bir piyanoydu. Ailem piyano çalmamı hiç istememişti. Hep gizli gizli çalmıştım. Fakat bir kere olsun annem beni görsün istemiştim. Hiç görmemişti.

Dünyayı sevgi kurtaracak diyenler sevgisizliğin bir gün yok edeceğinden habersizlerdi. Sevgisiz büyüyen çocuklar hiç tatmadığı o duygunun acısını dünyadan çıkaracaktı. Şimdiyse piyanoyu dünyayı alt etmek için çaldığımı bilselerdi; ellerimde yüksek ihtimalle kelepçe olurdu. Çünkü sevgisizlik bir savaş başlatırdı.

Perdelerin açıldığını duyduğumda gözlerimi yavaşça kapattım. Annem piyano çalarken hep gözlerini kapatırdı.

İçimde yeşeren her acı, parmak uçlarımdan külden birer nota olarak aktı. Kül, dilsiz notaya dönüştü, dönüştüğü yerden tekrar yanmaya başladığında küllerinden tekrar tekrar ölecekti. Tenimin altında ölüme göz yuman her bir tuşun geride bıraktığı sesler mekânın içinde arsızca dolaşırken, gecenin karanlığına mahkûm bedenlerin serenadına katılıyordu.

Ölümden düşen sahne kapandı. Alkış sesleri beklerken etrafta öldürücü sessizlik çınladı.

Kirpiklerimi usulca kaldırdığımda seyirci koltuklarının tamamen boş olduğunu görmemle kalbim kan yerine kor pompalamaya başladı.

İşittiğim adım sesleriyle omzumun gerisinden arkama baktım. Simsiyah giyinmiş adam sahne kısmından, "Tebrikler," dedi. "Güzel bir sahneydi. Gözümüz ve kulağımız sayenizde bayram etti. Sanata olan saygımızdan bitirmenizi bekledik."

Yanındaki adamların elindeki silahlara baktığımda kaşlarımı

çattım. "İndirin silahlarınızı da alkışlayın lan, hanımefendi size kırk dakikadır türkü tıngırdatıyor."

Adam piyano resitaline türkü dedi, His.

Bir süredir peşimde birileri vardı. Beni yakalamak istiyorlardı. Bu adamların amacının da aynı olduğu aşikârdı. Oturduğum yerden yavaşça ayağa kalktığımda korkmadan teker teker gözlerine baktım. "Kim olduğunuzu ve ne istediğinizi tahmin etmek zor olmasa gerek," diye mırıldandım. "Patronunuz itlerini göndermeye devam ettiğine göre kendisi gelmeye korkuyor olmalı. Notum ona ulaşmadı mı yoksa?"

Elindeki silahın susturucusunu ayarlayan adam, "Ulaştı ulaştı, hiç merak etmeyin," dedi. "Sadece mektuplaşmayı sevmiyor. Üstelik çok gizli biri, öyle kolayca herkesin karşısına çıkmaz."

"Onun karşıma çıkmaya cesareti olmasa da benim var," derken göğüs arama sıkıştırmış olduğum susturucuyla bakıştım.

"Bizi uğraştırmayan kadınlara bayılıyoruz," dediğinde diğer adamlar güldü. "Tatlı tatlı siz mi geleceksiniz yoksa biz zorla mı götürelim? Nasıl istersiniz?"

"Her zaman zoru seçerim, beyler," dedim aramızdaki mesafeyi kısaltırken. "Tırnaklarıma yazık olacak sadece. Daha yeni yaptırmıştım."

Bir sırıtış dudaklarında peyda olurken silahın soğuk namlusunu bana doğrulttu. "Seni biraz ağlatacağız cici kız," dedi. "Boşuna çığlık atıp birilerini başımıza toplamaya çalışma. Gaz kaçağı şüphesiyle müze müdürü bütün binayı boşalttırdı, bizden başka kimse yok."

Hızlıca yere eğildim ve yırtmacımdan tutup basenime kadar iyice ayırdım. Bacağıma takmış olduğum silahı çıkarttım. "Dikkat et de o cici kız sizi ağlatmasın," dedim. "Kimsenin olmamasına sevindim; ama yakarışlarınızı benden başka kimsenin duymayacak olması üzdü biraz."

Göğsümün arasına sıkıştırdığım susturucuyu çıkarttığımda sa-

niyelerle cebelleşirken alnımdan terler sicim sicim aşağıya aktı. Susturucuyu namlunun ucuna yerleştirip döndürdüm ve yerine oturttum. Bana ilk yaklaşanı hedef alırken kıstığım gözümle aldığım nişan sayesinde omzundan vurdum.

Kurşunlarım bana özeldi ve her birinin üstünde belirgin şekilde H İ S yazıyordu. Benim ürettiğim kurşunlardı. Normal kurşunlardan ayrılan bazı özellikleri vardı. Barutun içine karıştırdığım felç edici maddeler sayesinde ateşlenen kurşunlar saplanmış olduğu bedenin hissini alıyordu. His adını kazıdığım kurşunlar, hissizleştiriyordu.

Ben yalnızca hislerin katiliydim.

Diğer ikisi fevri hareketlerle bana doğru geldiğinde, içlerinden biri yakalamak için atakta bulundu. Çenemin üzerine sert bir darbe alınca dudağımın tamamı hissizleşti. "İt herif!" diye tısladım.

İkinci bir yumruk için elini kaldırdı, bana vurmasına izin vermeden onu yakaladım. Kafasını avuçlarımın arasında tutup açık olan piyanoya sert şekilde geçirdiğimde tiz bir ses yankılandı. Acımasızca vururken dökülen kor kızılı kanlar beyaz tuşları boyadı.

Sadece yaralıyor, etkisiz hâle getiriyordum. Öldürücü hiçbir darbem yoktu. Derin nefesler alırken göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Nefes nefese, "Sandığımdan kolay oldu," dedim. "Neyse ki tırnaklarıma bir şey olmadı. Yoksa bir de tekrar yaptırmakla uğraşacaktım."

Eğilip yerdeki silahımı aldım, şarjörü kontrol ederken seyirci koltuklarında bir siluet dikkatimi çekti. Aynı anda kulağıma ilişen seslere dikkat kesildim. Taş sesleriydi.

Göğüs kafesim hızla yükselirken kurumuş dudaklarımı ıslatma ihtiyacı hissettim. Birkaç taşla, sanki misket gibi avuç arasında dönme sesleri çıkıyordu. Bu sesi yıllar önce duymuştum.

Bu ritim, yalnızca birine aitti.

"Siktir." Ağzımdan kaçan küfre engel olamadım. Bakıştığım gözler rahat bir tavırla koltukta oturuyordu. "Ne zamandır oradasın sen?"

Düz bir tonda, "Sahne başladığından beri," diye konuştu. Sesindeki soğukkanlılık kanımı bile dondurabilecek cinstendi. "Güzel gösteriydi."

Kısık çıkan nefeslerimin arkasından, "Resitalimiz çoktan bitti," dedim. Buraya kimse gelmeyecekti çünkü gaz kaçağı bahanesiyle bina boşaltılmıştı. Gözlerimi, gözlerinde beliren yangından ayırmadım. "Bunların hepsi sahnenin parçası. Piyano dinletisinden sonra küçük bir tiyatro sergiliyoruz. Bu arkadaşlar..." Yerde baygın yatan adamı yavaşça ayağımla dürttüm. "Birer oyuncu. Oyunculuk yeteneğimizin çok gerçekçi olduğunu söyleyenler var. Hepsi kurguydu, merak etmeyin hepsi yaşıyor. Rol gereği şu an baygın taklidi yapıyorlar."

Taş sesleri gelmeye devam ederken karanlığın içinde, avuçlarının arasındaki parıltı dikkatimi çekti. Şafağa benzeyen ışıltıyı gördüm. "Ben ne gördüğümü çok iyi biliyorum," dedi. "Yerde yatanlar benim adamlarım. Oyuncularla çalışmadığıma oldukça eminim."

Adama kendi adamlarını oyuncu diye yutturmaya çalışman komikti, His.

Oturduğu yerden ayağa kalktı. "Alatav'dı değil mi?" diye sorduğunda tam olarak öyle olduğunu biliyor gibiydi. Üzerindeki ceketin düğmesine elini yerleştirip yavaşça ilikledi.

"Hisar Alatav?"

Uzun zamandır tam adımı duymadığım için aksi bir sesle, "Hayır," dedim. *Sil.* Tam adım tetiklenmeme neden oluyordu. "His. His'i soruyorsanız o kişi benim. Siz kimsiniz?"

Karanlığa takla attıran sesiyle, "Bronz..." dedi. Adı gibi gözle-

ri de metalik kahverengiydi. Daha açık bir renge sahipti. Kehribar gibi. Bakışlarını koyu bakışlarıma kenetledi.

"Bana Bronz derler."

Adını duymamla soluduğum nefes beni boğmak istedi. Göğüs kafesim yavaşça yukarıya kalktı. Kaburgalarımın altında saklı kalan, varlığını hiçbir zaman hissetmediğim kalbim sertçe tekledi.

Bronz. Bana Bronz derler.

Zihnimin içinde darbe meydana gelirken gözlerimi yavaşça kıstım.

Başarısız! Başarısız! Operasyon başarısız!

Uğuldayan seslerle kulaklarımı kapatıp olduğum yere çökmek istedim. Karşımda duran kişinin varlığı beynimdeki baskıyı artırıyordu.

Varlığı bile kesin olmayan adam şu an karşımda duruyordu. Baskıcı düzene başkaldıran, kartların yeniden dağıtılmasını sağlayan, kimliği olmayan bir insandı. Bronz gizliliğiyle bilindiği için kolayca birinin karşısına çıkacak bir adam değildi.

Benim karşımdaydı. Benim karşıma çıkmıştı. Neden?

Yutkunuşum ölüme davetken, etkileyici bir melodiyle, "Bronz..." diye fısıldadım. "Bronz demek." Sesim hissettiğimin aksine sakindi. Ortama çığ gibi devrilen drenalini en az seviyede tutmaya çalışıp, "Güzel şaka ama gülmedim," dedim. "Kimsin sen?"

Sık kirpiklerinin altındaki gözlerini kıstığında, "Kartını çaldığın adam," dedi. "Şimdi tanıdık geldim mi?"

"Kart mı?" Yüzümde alay eden bir ifade belirdi. "Ucuz şeyler ilgimi çekmiyor. Kimsenin bir şeyini çalmadığıma da eminim. Sen ve adamların bir masalın içindesiniz. Bir an önce çıksanız iyi olur."

"Herkes bir masalın içindedir. "

"Ben değilim."

"Sen tam olarak masalın kendisisin."

Sözlerine karşılık vermek yerine konuyu değiştirip, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Kartımı."

"Kartın bende değil," derken ses tonumu düz tutmaya çalıştım. "Neyden bahsettiğini de bilmiyorum. Tek bildiğim piyano çalmak ve resital vermek."

"Bileğini görmesem buna inanırdım." Bakışlarıyla bileğimi işaret etti. "Kavgadan bileğindeki dövme ortaya çıkmış," demesiyle bakışlarım bileğime düştü.

Ouroboros yılanı bileğime zincir gibi işlenmişti. Babamın bana zorla yaptırmış olduğu dövmeydi. Alatavların simgesiydi. Babam Ouroboros'tu. Bileğimdeki dövmeyi gizlemek için neredeyse her gün üstüne porselen makyaj tekniğiyle fondöten sürüyordum.

"Beğenmedin mi yoksa?" diye sordum.

"Kimin kızı olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Bileğindeki dövme bunu kanıtlıyor. Sen tam babasının kızısın. Büyük baronun tehlikeli vârisi."

Hayır, demek istedim. Fakat aynaya baktığımda gördüğüm tek şey buydu. Bir vâris, bir kukla, bir plan, bir kale. Asla bir evlat değil.

Bileklerimi teslim oluyorum dercesine birleştirdim ve ona doğru uzattım. "Kelepçen nerede?" diye sordum. Vücudunu baştan aşağıya inceledim. Ne demek istediğimi anlamadığı için bana birkaç saniye boyunca öylece baktı. "Dersine iyi çalışmışsın. Hırsız polis oynadığımızı bilmiyordum. Beni ne zaman tutuklayacaksın? Karanlık dünyaya sızan polislerden biri misin yoksa? Birinin kılığına girmen gerekiyordu, bu da kimse tarafından yüzü bilinmeyen Bronz oldu. Ne de olsa kimse nasıl göründüğünü bilmiyor, yerine geçmek çok zor olmasa gerek."

Düzeni değiştiren adam olarak bilinirdi. Bir ruh, bir gölge gibiydi. Vardı ama yoktu. Herkesin ona dair bilmediği tek şey var-

dı. *Yüzü*. Yüzü bilinmiyordu, sır gibi, hiç var olmamış gibiydi. Maskenin altına saklanmıştı. Benim de ona dair bilmediğim tek şey yüzüydü. Yüzünü, zihnime kazırcasına dikkatle baktığımda tenimde ürpertiler dolaştı.

"Sana masalsın derken yanılmıyordum. Saniyeler içinde bir tane uydurdun," dedi. Sesi buz gibiydi. "Kim olduğumu merak ediyorsan söyleyeyim. BVI adlı örgütün lideri ve kurucusuyum."

"Tekrar tanışalım o hâlde," deyip elimi uzatırken bana garip bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. "Memnun oldum, ben de Bronz'un karısıyım."

Kehribar bakışları elime doğru düştü ve saygısızlık etmeyerek yavaşça parmaklarının arasına alıp benimle tokalaştı. "Memnum oldum tanımadığım karım," derken oldukça ciddiydi. "Espri yeteneğin dövüş becerinden daha kötüymüş. Mümkünse bir daha yapma."

"Gerçekten ne için buraya geldiğini söyleyecek misin yoksa önce kurşunlarımı bedeninde hissetmek mi istiyorsun?" diye sorduğumda sıktığı elimi avucunun arasından kurtardım.

"Beni çağırmışsın, geldim," dediğinde oldukça normal bir şeyden bahsediyor gibiydi. "Davete icabet etmek gerekir. Saygısızlık etmeyi sevmem."

Normal bir hayatım yoktu. Doğumum bile *öylesine* değildi. Hayatım, bir planın parçasıydı. Başımda birçok bela, beni öldürmek için tutulan tetikçiler bile vardı. Ölmemi isteyen çok kişi vardı, başlarında da annem geliyordu. Karşımdaki adamsa beni öldürmekten fazlasını istiyor gibiydi. Kaşlarım havaya kalktığında çehremdeki şaşkınlığın izleri oldukça açıktı.

"Sen öyle her çağırana gelir misin?" diye sordum.

Çenesini birkaç milim yukarıya kaldırdığında bakışlarını bir saniye olsun gözlerimden ayırmadan, "Her çağırana değil," derken âdem elması hareket etti. "Sadece *sana* geldim."

Neden? Tavrından dolayı şaşkınlığım arttı. "Kendimi özel hissetmeli miyim?" diye sordum.

Kendinden emin bir şekilde, "Hissetmelisin," dedi. "İlk ve son olarak birinin karşısına çıktım."

İlk ve son gelişiydi. *Son* olmalıydı; çünkü yapmam gerekenler şeyler vardı.

"Her neyse..." diye mırıldandığımda yüz ifademi düzelttim ve şaşkınlığımı gizledim. O, düşündüğümün aksine fazla açık sözlüydü ve bu beni şaşırtıyordu. "Buradan sadece birimiz sağ çıkabilir."

Gözlerimin içine onaylar gibi baktı. "Buna katılıyorum," dedi.

"Salağa yatmayacağım, kim olduğunu az çok biliyorum. Bronz birinin karşısına çıkıyorsa ya öldürmek için çıkıyordur ya öldürmek için. Başka ihtimal yoktur. Sonuçta kendisi yıllar önce başkaldırı yapıp yönetimi ele geçirmiş biri. Onun tarafında olmayanların sonu geldi." Gözlerinin içine meydan okurcasına baktım. "Yanında olmadığıma göre, bana da ne olacağı belli."

Daha önce şarjörünü kontrol etmiş olduğum silahın emniyetini açtım ve namlusunu ona çevirdim.

Beni dikkatle izlerken, "Hızlısın," dedi.

"Etkilendin sanırım?"

"Yalan söylemeyeceğim, doğrusu biraz etkilendim."

"Seni daha çok etkileyeceğimi söylemek isterdim ama bu kadarıyla sınırlı kalacak," dedim emin bir sesle. Az ötede duran adamın kendine gelmek üzere olduğunu fark ederken bakışlarımız oraya döndü.

"Kusura bakmazsın değil mi? Seninkileri biraz hırpaladım. Merak etme ölmeyecekler, *henüz* kimseyi öldürmedim."

"Yavaş yavaş birbirimizi tanıyacağız, benim hiç acelem yok." Bana doğru adım attığında otomatik olarak gerilemem, kaşlarının havaya kalkmasına neden oldu. "Korkma," dedi, sakince. "En azından şimdilik... Seni öldürmek isteseydim çoktan yapmıştım."

Elimdeki silah onu hedef almaya devam ediyordu. "*Ben*, seni öldüreceğim," dedim.

Bir kere daha başarısız olmayacağım.

"Bunu sonraya bırakman gerekecek."

Yaklaştığında aramızdaki mesafeyi tamamen sıfıra çekti. Bronz olduğunu iddia eden adamın yüzünü incelemeye başladım. Zihnim gördüklerini en ince ayrıntısına kadar kaydettiğinde, yavaşça yutkundum.

Hafif kirli sakalı çenesini kaplıyordu. Düz olan burnunun üst noktasında milimlik bir çıkıntı vardı. Dudaklarının eti dolgun, kirpikleri sıktı. Parmağını çeneme yerleştirip dudağımın kenarına hafifçe sürttüğünde teninin sıcaklığını hissettim.

"Kanamış," dedi. Ceketinin cebinden siyah bir bez parçası çıkarttı. Dudağımın kenarına bastırarak kanı silerken bunun bir mendil olduğunu fark etmiştim.

His, adamda Elijah Mikaelson centilmenliği var.

Elini ittim ve dudağıma kendim dokunduğumda akan kana baktım. "Uzak dur," dedim. Geriye doğru birkaç adım attım. "Şimdi." Derin nefesler aldım. "Burada, piyano resitalimde ne aradığını inan bilmiyorum fakat bende olduğunu iddia ettiğin kartın bende değil. Açık konuşmak gerekirse, Bronz'un o kartın peşine düşüp de buraya geleceğine de ihtimal vermiyorum."

"Soygunun senin tarafından gerçekleştirildiğine dair elimde birçok kanıtım var. Ama doğru, senden sadece kartımı istemiyorum."

Zihnim örümcek ağı gibi örüldü. "Ne istiyorsun?"

Çenesi kasıldı. "Az önceki söylediklerinde haklıydın," dedi. "Bronz birinin karşısına çıkıyorsa ya öldürmek için çıkıyordur ya öldürmek. Başka ihtimal yoktur." Gözlerimin içine meydan okurcasına baktı. "Sen," dedi üstüne basa basa. "Seni istiyorum. İstediğim sensin."

"Neden?"

"Çünkü karşılığı ölüm olmayacak kadar büyük bir ceza vermek istiyorum. Yaptıklarının bedeli sadece ölüm olamaz. Olmamalı. Kartımı çalarak bana karşı büyük suç işledin, Hisar Alatav."

"Öncelikle adım His," diyerek araya girdim. "İkinci olarak beni isteyebilirsin. Beni her isteyen alabilseydi çoktan ölmüş olmam gerekirdi. Sıraya girip istek listesine adını yazdır. Üçüncü olarak, bunları yapmam için bir neden yok. Seninki biraz yargısız infaza giriyor," diyerek cümlemi tamamladım.

"Ben aslında bütün bunları *neden* yaptığını biliyorum," dedi Bronz olduğunu iddia eden kişi. Seyirci koltuklarına yöneldi ve bir şey alıp karşıma geçti. Az önce ondan uzaklaştığım için buna saygı duyup mesafesini koruyordu. Getirdiği şeye dikkat kesildiğim sırada, "Bunu istiyordun değil mi?" deyip bana gösterdi.

Harelerime karanlık çöktüğünde kulağımda çınlamalar meydana geldi. Elinde tuttuğu şey, annemin günlüğüydü. Bakışlarım hızla yüzüne tırmandı. "Onun sende ne işi var?" Kelimelerim oldukça katıydı.

Emreden bir tonda, "Bana planını söyle," dedi. Bakışlarım, günlük ve gözleri arasında mekik dokuyordu. "Amacın neydi, Alatav? Kartı çalıp hedef değiştirdikten sonra bu günlüğü mü yürütecektin? Uzun bir süredir Vivaldi Müzesi'ni izlediğini biliyorum. Bana yaptığın ilk yanlış bu değil."

Tam olarak öyle yapacaktım. Fakat bunu o nereden biliyordu? Kendi zihnimden bile gizlediğim şeyler vardı.

"O sikik kart umurumda bile değil."

"Benim umurumda," deyip günlüğü kendine doğru çekti. Bakışları eski günlüğe düştüğünde ruhsuz bir ifadeyle taradı. "Sanırım bu da senin umurunda."

Yüzüm, suyun buzlanması gibi dondu. Hiçbir mimik belirtisi göstermedim. "O günlük de umurumda değil," diye acımasızca

fısıldadım. "İstersen ateşe ver." Günlüğü ateşe verip kül edecekmiş gibi baktı. Fakat yakacağı günlük değil, bendim. "Alevi sönmesin diye nefes bile alıp vermem." En ufak hata beni tongaya düşürebilirdi.

O günlük umurunda Hiş, bir süredir peşindesin ve eline geçmeden ölmemeye yemin bile ettin.

"Bu günlükte bu kadar önemli olan ne?" diye sordu.

Bilmiş bir edayla, "Önemli olmasa müzede sergilenmezdi," dedim. Onu diğer günlüklerden farklı kılan bir yapısı vardı.

"Ben, sendeki *önemini* soruyorum."

"Tanıdığıma ait." Sesim oldukça soğuktu. Kendi annemden *tanıdık* diye bahsetmek kalbime kızgın demir bastırmışım gibi hissettirdi. "Günlüğün gerçek olduğunu kanıtlayabilir misin?" diye sordum. Günlüğün aslı henüz ortada yoktu.

Tıpkı benim gibi.

Zippo çakmağını meydana çıkardığında dudaklarını araladı. "Sanırım bunu yapabilirim." Maviden turuncuya dönen alevi defterin altına tuttuğunda saniyeler içinde burnuma dolan kokuyla yüzümü buruşturdum.

Yüz ifademi görmesiyle, "Yeterli oldu mu?" diye sordu. Başımı hafifçe *yeterli* anlamında salladığımda, kokunun geçmesini bekleyip birkaç saniye nefes almadım.

Dış cildi normal değildi. Deriden yapılmıştı, *insan derisinden*. Burnuma dolan kokuyla midemin bulandığını hissettim. Bu kokuyu taklit edebilmesi için günlüğün ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Karşımdaki adamın dedikleri doğru olabilirdi, yine de sahte olma ihtimâlini gözden kaçırmadığım gibi orijinal olabileceğini de kaçıramazdım.

"İtiraf et, bu kadarını beklemiyordun Hisar," dedi, eğlenircesine. "Benimle gelmeyi kabul et. Cezanı çektikten sonra belki bir

ihtimal, amacın olan bu günlüğü sana verebilirim." Ona inanmayan gözlerle baktım. "En azından seninle gömülmesini sağlarım." Güler gibi oldu ama gülmedi.

"İkisini de reddediyorum," derken dilimin ucuna gelen her şeyi itekledim.

Çehresinde bıkkınlık belirdi. "Sürekli aynı şeyi tekrarlıyorsun."

"Ben yapmadım çünkü! Yapmadığım hâlde yaptım mı demem istiyorsun?"

"Seni öldüreceğimin farkındasın, değil mi?" dediğinde gözleri söylediklerini doğrular nitelikteydi. "Yaptıklarının bende affı yok."

"Yapmadığım bir şey için af dilemeyeceğim."

"Öleceksin o zaman, Hisar."

Tam adımı söylüyor olması zihnimde enkaz yaratıyordu. Yan yana gelen harfler tetiklenmeme neden oldu.

"Burada biri ölecekse o da sensin. Ben *henüz* ölmeyeceğim. Hisar, bu gece sana büyük bir hasar bırakacak," dedim nefesimden akan sıcaklıkla. "Eğer ölmeyip yaşarsan, bir ihtimal tabii. Ölümden kurtulup beni bulursan..."

Duraksamamdan dolayı merakla, "Seni bulursam?" diye sordu.

"Yaşayacağını düşünmüyorum o yüzden devamına gerek yok," dedim.

Kelimelerin üstüne basa basa, "Şu an karşımdasın, seni buldum, Hisar," dedi. "Seni yine bulacağım. Seni hep bulurum."

"Sen zaten bana gelmedin," dedim, tehlikeli bir fısıltıyla. "Sen kendi ayağınla ölüme geldin ve ben senin ölüm meleğin olarak isteğini gerçekleştireceğim."

Artık onun da elinde silah vardı. Namlusunu bana doğrulttu. Aramızda mesafe vardı. Tamamen dip dibe değildik.

Bunu söylememden saniyeler sonra silahımın tetiğine hiç düşünmeden bastım. Ardı ardına patlayan silahla namlunun ucundan kalan kurşunlar çıktı. Hedefime aldığım kalbinin tam üzerinden vurdum.

Zihnim silahtı, tetiği çekmem için tam adımı fısıldamaları yeterliydi.

Yüreğe üç vurgun.

Harelerinde hareketlenme oldu, bunu yapmamı beklemiyor gibiydi ama dudaklarından harfler dökülmedi. Hafif çıkmış sakallarının altında çenesinin kasıldığını gördüğümde bir şey diyemeden bedeni yere yığıldı.

Bu sefer başaracaksın His. Sen başarısız biri değilsin. Sen en kötü tohumsun, başarısız olamazsın.

Her geçen gün zihnimdeki sesi susturmak zorlaşıyordu. Parmaklarının hâkimiyetini kaybedip yere düşürdüğü günlüğü avucumun arasına aldım ve sıkıca tuttum. Eğer bu günlük gerçekse, artık annemin beni neden sevmediğini öğrenme zamanım gelmiş demekti. Yıllardır bunun nedenini anlamaya çalışmış, benimle konuşmayan annemden tek kelime öğrenememiştim.

Şimdi, o sır perdesini aralama zamanıydı. Annemin nefretini hak edecek ne yapmış olabilirdim? *Doğdun His, her şeye rağmen doğdun. Doğmak senin en büyük direnişindi.* Buna inanmak istemiyordum. Bir nedeni olmalıydı, sırf doğdum diye benden nefret edemezdi.

Elini, kalbinin üzerine sol tarafına götürdüğünde teninden akan kanının üstüne bastırdı. Başının yanında durduğumda bacaklarının üzerine çöktüm ve elinin üstüne elimi bastırdım. "Beni almak istiyordun değil mi?" diye sordum.

Ceketini açıp gömleğini hızlıca sıyırdım. Koruyucu çelik yelek giyip giymediğini kontrol ederken bedenimi soğukluk kapladı. *Onu gerçekten kalbinden vurmuştum.* Birini ilk kez vurmuyordum ama birini ilk kez öldürmek üzere vurmuştum. Birinci kurşun, nasıl çıktığını bilmezsin. İkinci kurşun, emin olmak istersin. Üçüncü kurşun ise, vurgun yapmak istersin.

Ona üç vurgun yapmıştım.

Bu saatten sonra mutluluğun simgesi olan gökten üç elma düşmeyecekti.

Oturduğum yerden ayağa kalktım ve gitmek için toparlandım. Bakışlarım elimde tuttuğum günlüğe düştü. "Ve bu arada," dedim. "Takdir etmeliyim, her yiğidin harcı değildir. Günlüğü ayağıma kadar getirdiğin için teşekkürler, başka türlü bulamazdım. Görüyorsun ya, benim olan, her zaman beni bulur."

Dudakları yavaşça aralandı. Kısık kısık soluklar dökülüyordu. Konuşmaya çalıştı fakat çıkardığı yalnızca mırıltılardı. Kendinden geçmesi an meselesiydi.

Boynundaki âdem elmasının oynadığını görürken, bakışlarını yüzümde dikkatle gezdirdi. Eli yere düştüğünde, "Senin de bilmediğin bir şey var, henüz ölmeye niyetim yok, Hisar Alatav," diye zorlukla fısıldarken dudaklarından akan kor kızıl şiddetlendi. Gözlerime yemin edercesine baktı. "Lâkin, seni almaya niyetim var."

Onu kanlar içinde, yüreğinde üç vurgunla arkamda bıraktım. Tarih artık 3 Mart'tı. Elimde bana neler getireceğini bilmediğim, Tania Vanizan'a ait günlükle, bana ait olan her şeyi alıp kısa sürede kamera kayıtlarını temizledim ve oradan çıktım. Vivaldi Müzesi benim notalarımla çalkalanırken duyulan tek ses buydu.

Bir varmış bir yokmuş, masallar hep böyle başlarmış. Gökten üç elma düşmüş. Biri kurtlanmış, biri yenmiş, diğeriyse birinde saklı kalmıştı. Bizimkisi ne masaldı ne vardı ne de yoktu. Başrol hiçbirimiz değildik çünkü bu bizim hikâyemiz değildi.

Ve şimdi, kendi hikâyemizi yaratma zamanıydı.

O

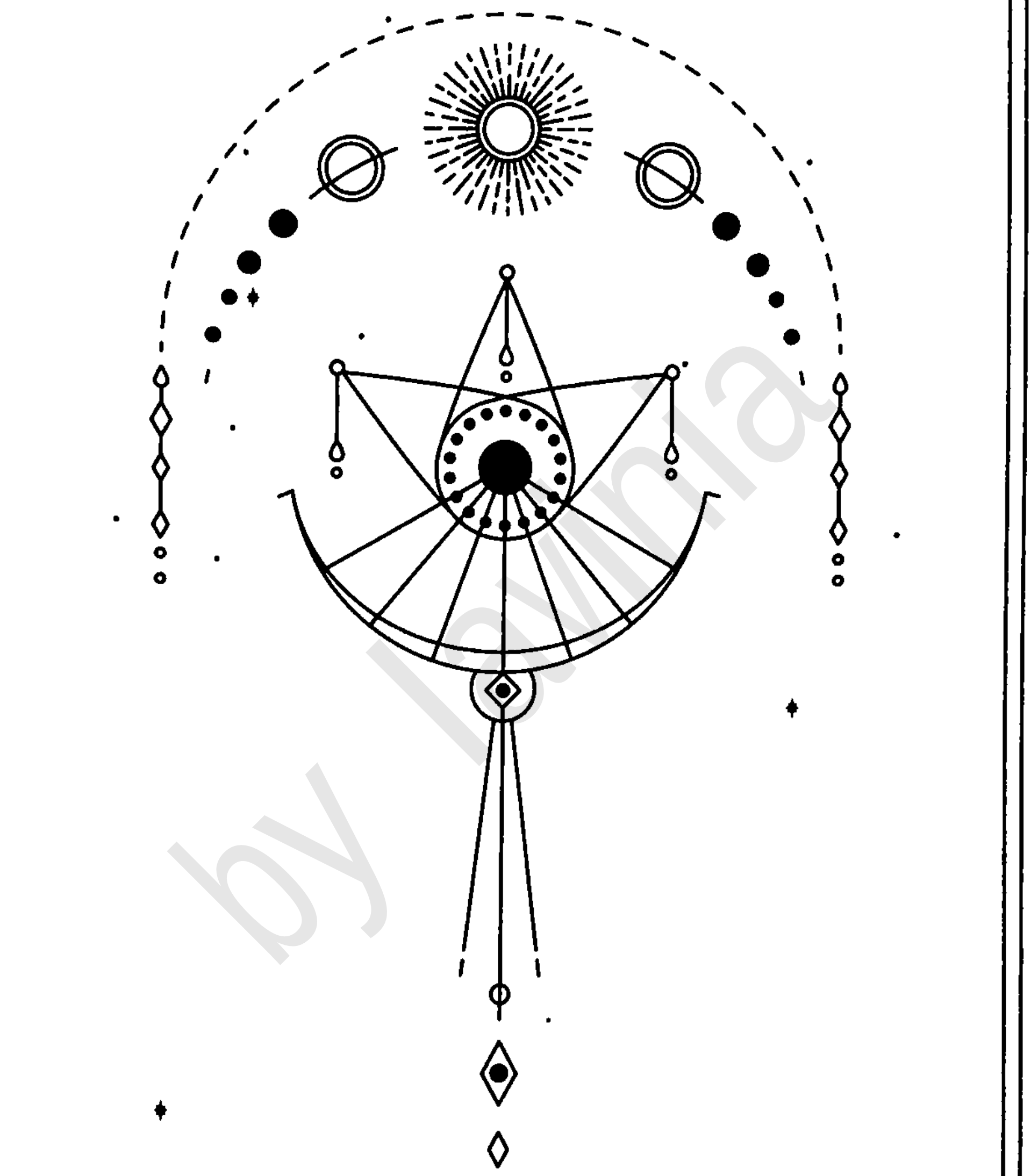

JOKER

by Ivana

2

ÜÇ MART RESİTALİ

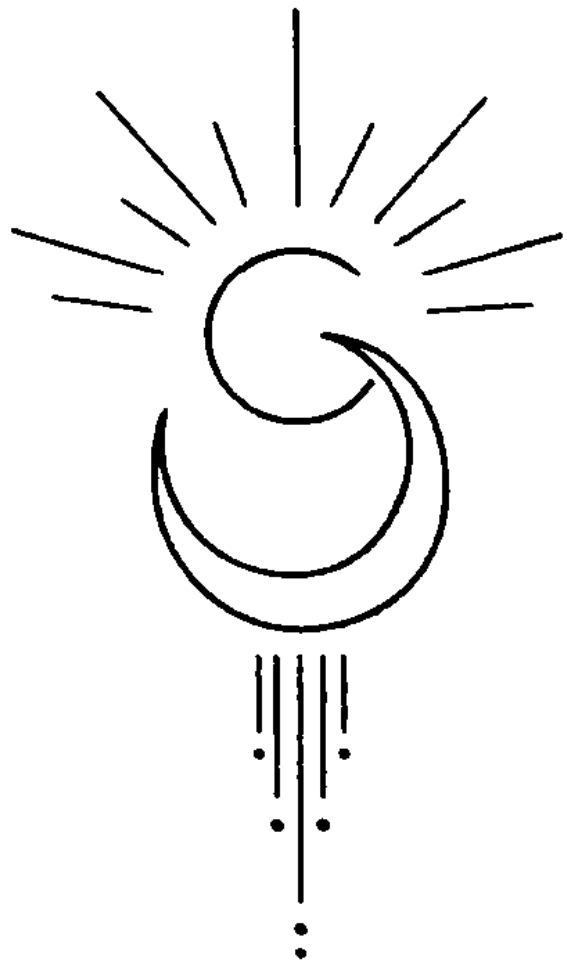

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar, hiçbir zaman geleceğin olmayacak, kız çocuğu. Anla diye sana bu satırları yazıyorum. Yaşarken de göreceksin. Oğlumun geleceğini yıllar önce planladım. Çok güzel bir hayatı olacak, istediği gibi yaşayacak ve en güzel şeyler hep onun olacak. Şimdiden gideceği üniversite için heyecanlıyım. Derslerinde başarılı olması için bir sürü özel öğretmen tuttum. Sanata ilgisi var. Ben piyanist olamadım ama oğlum bir piyanist olacak. Senin hiçbir zaman istediğin gibi yaşayabileceğin bir hayatın olmayacak, kız çocuğu.
Senin yaşamanı hiç istemiyorum.

Birinin son nefesini verirken yanında olmak berbat bir duyguydu. Ne pahasına olursun olsun kimsenin canını almamaya yemin etmiştim. Annem hep, "*Benim çocuğum melek gibi günahsız olmalı,*" dermiş. Büyükannem bana böyle demişti. Birini öldürürsem günahkâr biri olur çıkardım. Ben annemin ne meleğiydim ne çocuğuydum ne de günahsızıydım.

Bir annenin rahminde değil, saksıda yetişen kötülüğün tohumuydum.

Vivaldi Müzesi'nden çıktığımdan bu yana birkaç saat geçmiş olmalıydı. Kulağımda kir gibi kalan siren sesleri zihnimde çınlıyordu. Ben çıktıktan bir süre sonra polis arabalarının olaya müdahale etmek için müzenin bulunduğu caddeden geçtiğini görmüştüm. Müzeden dışarıya taşan sesle kime ait olduğunu henüz bilmedikleri SAR bestesi çalıyordu. Ses o kadar yüksekti ki bir savaş meydanı haberini aldıkları için değil, müziğin sebebini öğrenmeye gidiyorlardı.

Kaldığım evin önüne geldiğimde küçük çantamdan anahtarı çıkarıp apartmanın kapısını açtım. Rutubet kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Merdivenlerden çıktım ve yanına yaklaştığım dış kapıyı üç kere tıklattım. Kısık bir sesle, "Sarı çiyan," diye seslendim.

Kapalı kapı arkasında adım sesleri işitirken, kapı deliğinde bir geçiş oldu. Kontrollerden sonra Yasmin'in bir füzeyi aratmayan dış kapısı, tok kilit seslerinin ardından açıldı.

"Benim," dedim. "Biricik komşun His."

Bakışları beni baştan aşağıya dikkatle süzdü. "Senin üstünün başının bu hâli ne?" diye sordu.

Onun dikkatli bakışlarının arasında ben de kendimi süzme ihtiyacı hissederek, "Ne varmış hâlimde?" diye sordum. "Her zamanki ben işte." Kendi etrafımda bir tur attığımda dolgun bedenimi saran siyah kaliteli elbisemle karşısında duruyordum.

"Elbisen yırtılmış!"

Umursamaz bir tavır takındım. "Dışarıda biraz it sevdim, ondan bu hâlim," dedim. Kendimi sıcak suyla dolu küvetin içine atma hayaliyle dolup taşıyordum.

Kaşlarını çatıp bana sinirle baktı. "His, seninle ne anlaşmıştık?" dedi. "Hani köpeklere artık it demeyecektin? Kaç kere daha demem gerekiyor?"

Olayı yanlış anlamasıyla ağzımın içinden, "Ben onlardan bahsetmiyorum ki..." diye fısıldadım.

Yasmin kapıyı ardına kadar açtı ve beni kolumdan yakaladı. Çocuk azarlar gibi, "Bir kere de temiz gelsen olmaz sanki! Çabuk geç içeriye," dedi. Açtığı kapıdan girdim ve önden ilerlerken

arkamdan sesini tekrar işittim. "İkizler müzeyle alakalı bir şeyler bulmuş. Sana ulaşamamışlar. Galiba tahmin ettiğin gibi bir soygun olmuş ve müzedeki eserler çalınmış."

Oturma odasına geçtiğimde bakışlarım açık olan laptopların ekranlarında dolaştı. Yarısı beyaz şarapla dolu olan kadehi gördüm. Şişesi çok uzaklaşmış olamazdı. Şişeyi bulup dudaklarımla buluşturdum ve koca bir yudum aldım. Bu geceyi hatırlamayana kadar içmek istiyordum. Kısılan bakışlarım Yasmin'e döndü. "Ne diyor İkizler? Vivaldi Müzesi'ndeki olaydan bahset," dedim.

"Garip," dedi Yasmin. Yorgun gözüküyordu. Ağlamış da olabilirdi. "Biri kesinlikle planımızdan haberdardı. Bizden önce davrandı, onu oradan çıkarırken bir şeyler daha aldı. Anlamıyorum..." diye devam ederken kucağına laptopunu aldı. "O dandik kartın senin için neden önemli olduğunu anlamıyorum. Simsiyah bir kart," dedi Yasmin. Kafası karışmış gözüküyordu. "Tarot kartına benziyor. O kartları her yerde bulabilirsin."

Gözlerimi dinlendirmek adına kapattım. Yasmin benim arkadaş kelimesine sığdıracağım biri değildi. İnsanın, bazen nasıl hayatına girdiğini bilmediği dostları olurdu ve kısa bir süre sonra sanki kardeşiniz gibi olurlardı. Yasmin sayesinde kardeşlik kelimesi anlam kazanmıştı.

O kadar uzun süredir yalandan bir plan için bana yardım etmeye çalışıyordu ki ona asıl planın en azından bir kısmından bahsedebileceğime karar verdim.

Gerçeklik sesime bir çarşaf gibi asılırken, "Kart ile bir işim yok Yasmin," dedim. *Öyleydi kart benim için bir kılıftı.* "Almam gereken bir günlük var, aynı yerde muhafaza ediyorlar. Kart sadece dikkat dağıtmak içindi. Biliyorsun, sana uzun zaman önce bahsetmiştim. Annemin günlüğünü arıyorum, içinde beni ilgilen-

diren şeyler var. Soygun yapmak istediğimiz Vivaldi Müzesi'nin içinde sergileniyordu."

Yasmin mavi harelerinin genişlemesiyle dişlerinin arasında, "Bir dakika, bir dakika..." dedi. Gözlerinde yoğun bir hayal kırıklığı gördüm. "Ben bunca zamandır, her gün boşu boşuna mı karta bakıp durdum? Aslında aradığın *Bir Annenin Gözyaşları* olan eser mi? O günlük annenin miydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi ondan kaçırdım. "Hı hı," diye mırıldandığımda Yasmin devam etti. "Sana inanamıyorum His!"

Elinde tuttuğu yastığı sertçe bana fırlattı. O kesinlikle abla kardeş ilişkisini iliklerine kadar yaşıyordu. "Bazı konularda tek olmam gerektiğini söylemiştim. Tek tabanca olmak benim seçimim değildi!" derken alkol genzimi yaktı.

Yüzünü döndüğünde ifadesini inceledim. Bana gerçekten kırılmış olduğunu titreyen dudaklarından fark ettim. Oturduğum koltuktan kalkıp yanına geçtim. "Gerçekten söyleyemezdim Yasmin," diye fısıldadım. Kollarımı ona doladığımda kaybetmenin korkusuyla kirpiklerim titredi. "Sana güvenmediğimden değil. Kendime güvenmediğimden. Seni kırmak istemedim."

"Zihnim senin yüzünden bir sürü gereksiz şeyle doldu. Tarot kartları hakkında artık her şeyi biliyorum, Verda gibi sanırım ben de falcılığa başlayacağım," derken dudakları büzüldü. Verda ortak arkadaşımızdı.

"Boşuna öğrenmedin," dedim. "O bilgiler bir gün işine yarayacak."

Yüzündeki ifade hızlıca yumuşadı ve bakışlarını benden kaçırıp yutkundu. Kollarımla onu sarmama daha fazla dayanamayıp o da beni sarmaladı. "Her neyse..." dedi. Çehresinde yer edinen hayal kırıklığı kolayca geçecek gibi değildi. "En azından gerçeğini anlatıyorsun, hiç anlatmayabilirdin. Gelişme kaydediyoruz, His."

"Yani..." derken geriye doğru çekildim.

Kaşlarını çattığında dudaklarını yavaşça araladı. "Müzedeki bütün eserler replikadan ibaret. Gerçeğine nasıl ulaşacaksın?"

"Bilmiyorum..." diye mırıldanırken bakışlarım çantama takıldı. İçerisinde Bronz denen adamdan aldığım günlük vardı. Gerçek mi sahte mi olduğunu birazdan öğrenecektim.

"Günlüğün senin için önemli olduğunu biliyorum." Kelimelerinden buz taneleri dökülüyordu sanki. Bakışlarını kaçırdı. "Bulman için ne gerekiyorsa yapacağımı bil."

Günlüğün bende olduğunu bazı şeyleri kesinleştirmeden söylemeyecektim. Telefonumu elime aldığımda ekranda birçok bildirim olduğunu gördüm. İkizlerden gelen mesajlar vardı. Yasmin ve benim de olduğumuz gruptaki konuşmalara bakmak için tıkladım. Kısaca konuşulanlara göz gezdirdikten sonra onlara buluşmamız gerektiğine dair kısa bir mesaj attım. Albay'ın Yeri olan meyhanede bulaşmak üzere sözleşmiştik.

Oturduğum yerden kalkıp Yasmin'e baktım. "Ben kendi evime geçiyorum, 3 Mart'tayız, istediğini yapmakta özgürsün. Küçük ördeğinle güzelce ilgilen ve benim yerime öp," dedim.

"His," dediğinde bakışlarımı kaldırdım. "Minik ördeğime *Kibritçi Kız* hikâyesini anlatacağım diye söz vermişsin. Ne zaman anlatırsın? Her gece uyumadan önce sorup duruyor."

"Ne zaman anlatırım bilmiyorum ama ilk fırsatta anlatacağım," dedim. Ona yumuşak bir gülümseme gönderip yanından ayrıldım. Karşı daireye, kendi evime geçtim. İstanbul'un sakin bir semtinde apartman dairesinde yaşayan, tek işi piyano resitalleri olan orta halli bir kadın rolüne oldukça alışmıştım. Düzen değişmek üzereydi.

Nihayet günlükle baş başaydım. Mutfaktan bir bıçak alıp avucumu hafifçe kestim ve mutfağın zeminine çöktüm. Günlüğü inceledim, cildi aynıydı. Avucumun arasında biriken kanı günlüğün özel kilitli mekanizmasına damlattım. Sadece Alatav kanıyla şifrelenmiş bir günlüktü. Günlük başkasının eline geçse de bir

Alatav olmadığı için açılmayacak şekilde yapılmıştı. Saniyeler, dakikaları kovalamaya başladı.

His, tongaya düşmüş olabilir misin?

Bekledim. Bekledim. Bekledim.

Günlük açılmadı.

İhtimaller ve ihtimal dâhilinde olmayanlar. Zihnimin içinde dönüp dolaşırken aklıma gelen tek şey benim evlatlık olduğumdu. *Hayır, sil.* Böyle bir şey mümkün değildi. Babam o kadar kana, soya takan birisiydi ki beni bir dakika bile o evde barındırmazdı. Hep bir Alatav olduğum kulağıma fısıldanırdı.

Elimden akan kanı umursamadım. Günlüğe zarar vermek istemiyordum ama başka türlü açılacak gibi değildi. Bıçak yardımıyla ön cildine derin kesikler attım.

Günlük açıldı. Paramparça olan günlük açıldığında elimde hiçbir yazının bulunmadığı, bomboş ve yırtık sayfalarla odama yöneldim. Odamdaki bu mavi ışığın altında daha önce birçok plan ortaya dökülmüşken günlük bembeyaz kalmaya devam etti.

Ses tellerimden kopan yakarışla, "Siktiğimin Bronz'u!" diye bağırdım. "Senin taklitçilerinden bıktım, usandım!" Bu yapılan ilk değildi. "Senin, karşıma çıkma, beni bulma ihtimalini sikeyim!"

Günlüğü yere fırlattım, sinirden kelimenin tam anlamıyla kuduruyordum. Günlük gerçek değildi, bu gece karşıma çıkan adam da kesinlikle Bronz değildi. Tongaya düşmüştüm, o adam her kimse onun katili olmuştum. Kontrolü elimden kaybetme düşüncesi zihnime damlamış, gözlerim kararmaya başlamıştı.

"Tek istediğim o Allah'ın belası günlüktü!" Önüme çıkan her şeyi tekmeliyordum. Ev benim yakarışlarımla çalkalanıyordu. "Tek istediğim, kendi öz annemin benden neden nefret ettiğini, bir kere bile sarılmadığını, bana bir kere bile neden kızım demediğini bulmaktı!"

"Benimle konuşmadı," dedim fısıltıyla. Olduğum yere yavaşça çöktüm. Genzim bir yangın yeri gibi alev alıyordu. "Benimle

bir kere bile konuşmadı. Yüzüme bakmadı. Gerçekten hiç bakmadı. Aynı evin içinde herkes bana düşmandı."

Alatav ailesinin tek düşmanı bendim. Kendi evimde düşman gibiydim. Kendi ailemde bir yabancı, kendi evime bir yabancıydım. Ötekiydim.

Odama geçip içeriye girdim. Üzerimdeki pahalı kıyafetlerden bir çırpıda kurtuldum ve şimdilik beni idare etmesi için salaş bir tişört giydim. Saçlarımı tepeden toplayıp masanın üstünde duran kalemle sabitledim. Bakışlarımı takvime çevirdim.

Tarih, 03.03.2022.

Kaç mumum kaldı?

Gün gelecek, hiç mumum kalmayacaktı.

Ayağa kalktım ve odanın içinde dekorasyon niyetine duran mumu yaktım. Geriye 460 tane mumum kalmıştı. Tarot destemi elime alıp karıştırdım. Bir tane kart seçtim. Açtığım kart, ters Kılıç Altılısı idi. Bu kart, geçmişe takılı bir yaşantının geleceği kötürüm bıraktığına dair uyarı verirdi. Kontrolü ele alma kartıydı.

Odanın mavi ışığını açtığımda beni duvara çizmiş olduğum planlar karşıladı. Kocaman harflerle yazılı olan isme baktım.

Bronz.

Gittikçe dallanıp budaklanan büyük bir şema vardı. Yeni bir şema daha çizdim ve yazmaya başladım. *3 Mart 2022. Karşıma Bronz olduğunu iddia eden biri çıktı. Diğer taklitçilerinden farklı davrandı. 3 Mart 2016'da duyduğum taş seslerini duydum. Bunu daha önce kimsede görmemiştim. Bir Annenin Gözyaşları olan günlüğün onda olduğunu iddia etti. Günlüğü ondan aldım, sahte bir günlüktü. İki elinin üstünde kocaman harfler vardı. Birinde V yazıyor, diğerinde I yazıyordu. Yan yana gelince VI oluyordu. Kehribar kokuyordu. İsli bir koku. Parmaklarında dövmeler vardı. Birinde kart simgesi gördüm. Küçük bir kart parmak boğumuna işlenmişti. Ona Bronz derler. Fakat ben o kişinin katili oldum. Hayır sil. Olması gereken oldu.*

Mavi ışığı kapatmamla tüm yazdıklarım bir sır gibi gizlenmişti. Banyoya geçtikten sonra kendimi duşun altına attım ve sıcak suyun bedenimde karış karış gezmesine izin verdim. Yaklaşık on dakika suyun altında düşüncelere dalıp zihnimi de beraberinde arındırdığımda çıktım ve buharlaşmış olan aynanın önüne geçtim. Havluyu göğüslerimin üzerinden bedenime doladım. Elimle aynanın buharını silerken yansımam beni taklit etti.

Aynadaki Hisar Alatav'a uzun uzun baktım.

Aynadaki kız, en çok annesine, ondan nefret eden annesine benziyordu. Aynadaki kız, annesi tarafından hiç örülmemiş saçlarını bir gün örer diye hep tarayıp beklemişti.

Şimdi yine bekliyordu, gelecek miydi annesi?

Aynadaki kızın saçı hiç örülmemişti. Aynadaki kız hiç büyümemiş, hep annesinin küçük kızı olarak kalmıştı.

Kızım, kızım, kızım. Ne kadar zor olabilirdi, bir kere kızım demek? Ben, sana hep anneciğim diyeceğim, söz. Kendi doğurduğuna asla kızım demeyen, anneciğim.

Tek canım vardı, bana tek bir son yazılmıştı. Ne keşke vardı ne iyi ki ne de belki. Benim savaşım kendimleydi. Ne galip olacaktı ne de mağlup.

Zaman geçse de yaşananlar geçmek bilmiyordu.

Evden çıkalı saatler olmuş, sarı küt saçlı peruğum ile farklı bir kişiliğe bürünmüştüm. Dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruj beni farklı kılıyordu. Tırnaklarımı bile kesmiş, ojelerimi silmiş, kısa bir şekilde bırakmıştım. Bu değişim benim için bile fazlaydı.

Mart ayının soğuğunda titreyen bir sesle, "Albay," dedim. Parmaklarımı cama yaslayıp kapıyı ittim ve soğukluk sızmadan içeri girdim. Namıdiğer Albay, yani gerçek adıyla Kurtuluş Karabal, cezaevinden çıkmama yardım etmişti. Ellili yaşlarının ortasın-

daydı. Hava ve Kara kuvvetlerinde görev aldıktan sonra emekliye ayrılmıştı.

Yüzünde yılların bıraktığı izlerle bana baktı ve elini kamuflaj pantolonuna sildi. Adımlarımı ona doğru atıp aramızdaki mesafeyi sıfırladım. Kollarımı onun yaşlı bedenine dolayıp sıkıca sarıldım. Beni görmeyi beklemediği yüzünden anlaşılırken kaşlarını çattı. Emekli olduğunda kendine deniz kenarında bir meyhane açmıştı.

Bakışlarımı yorgun gözlerine kaldırdım. "Ben altıncı kuralı çiğnedim," diye mırıldandım. *Hisleri değil, bir bedeni öldürmek için vurmuştum.* Altıncı kuralı çiğnemek büyük bir olaydı. Uzun zaman önce kendime kurallar koymuştum. Ailem beni katı kurallar altında büyüttüğü için kolay kolay kuralların dışına çıkan biri değildim. Disiplinli, katı kurallara alışık, tabiri caizse duygusuz bir insan olmak üzere yetiştirilmiştim.

Albay şaşkın bir sesle, "Ne?" dedi. Birkaç adım geriye çekildiğinde bulunduğumuz kısımdaki yerin ışığını kapattı ve beni rahatsız eden karanlığa gömülmemizi sağladı. "Ne diyorsun kızım sen?" Kafasını iki yana salladı. "Çiğnemiş olamazsın!"

"Yaptım, çiğnedim. Artık altıncı kuralın bir geçerliliği yok," dedim sıkıntıyla. Solgun dudaklarını aralayıp bir şey söylemek üzereyken o konuşmadan ben konuştum. "Soru sorma boşuna, anlatmayacağım Albay. Anlatamam. Sadece altıncı kuralı çiğnedim, bunu bilmen yeterli. Ayrıca bir süreliğine ortadan yok olmam lazım."

Yorgun bakışları beni süzerken, "Üzerinde ne var?" diye sordu.

Bakışlarımı kamuflaj pantolonuna dikip umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Hiçbir şey."

"Sen boş gezmezsin, üzerinde ne var?" dedi Albay. Sert çıkan sesiyle yalan söylediğimin farkındaydı.

"Hiçbir şey, Albay!" diye tekrarladım.

"Bana yalan söyleme! Seni tanımıyor muyum ben?"

"Var birkaç bir şey..." diye mırıldandım. Saçlarımın içine yerleştirdiğim ince bıçak beni kaşındırıyordu.

"Çıkar dök hepsini!" derken gür bir sesle bağırdı. Kolumun içine, yünlü ceketimin altına koyduğum ince bıçağı çıkartıp ahşap masaya sapladım. Saçımın içindekini çıkartıp aynı şekilde yanına sapladığımda hafif kırmızılaşan gözlerine bakıyordum. "Hepsini dedim!"

"Ben senin emir verdiğin askerlerinden değilim, Albay!"

"Öylesin demedim zaten, çıkar!"

Seslice oflayıp üzerimde ne varsa çıkarmaya başladım. En son topuklu botumun tabanına yapıştırdığım bıçağı da çıkardığımda bakışlarıyla bir şeylerin daha olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Üstümde tek bir silah kalmadığı için kendimi çıplak gibi hissediyordum. Bunun verdiği güvensizlikle kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Normal bir genç kız gibi davran! Evine gitme, eğer başına köklü bir bela aldıysan ilk oraya gideceklerdir. Bir süre böyle takıl, sana dövüşmeyi boşuna öğretmedim sonuçta!" dedi Albay. Meyhanesinde çalışan, adını bilmediğim çocuk çekingen bir tavırla yanımıza gelerek cüzdanı ona uzatıp koşar adımlarla geri gitti. Albay cüzdandaki tüm parayı bana verdiğinde hepsini alıp çantamın içine attım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Albay.

Bilinmezlikle, "Yeni bir düzen, yeni bir plan yapacağım," dedim. "Sadece bir süre uzaklaşmam lazım."

Tek kaşını kaldırdı. "Nereye gideceksin?" diye sordu. Tam bir şey diyecekken Albay yüzümdeki ifadeden beni anlamış, tekrar konuşmuştu. "Söyleme, yalan söyleyeceksin zaten."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Beni tanıyorsun, Albay."

Albay, kendinden emin bir sesle, "Kızımı tanıyorum," dedi. Bakışlarını benden çekip arkaya doğru ilerlettiğinde eş zamanlı olarak kapının açıldığını belli eden kuş sesleri etrafa yayıldı. "Seninki geldi."

Omuzumun üzerinden dönüp baktığımda gördüğüm adamla, "Barkan?" diye konuştum. Direkt kendisi geldiğine göre önemli bir şeyler olmalıydı. Albay onun girmesiyle yanımdan uzaklaştı ve bizi yalnız bıraktı.

Kumral tenli, hafif uzun saçlı, uzun boylu bir adamdı. Otuz üç yaşındaydı, aramızda yaş farkı vardı. Sert, sürekli kaşları çatık bir şekilde gezen, ikizinden kesinlikle haz etmeyen birisiydi. Yanıma geldiğinde kalın çıkan sesiyle, "Güzelim," dedi. Başındaki kapüşonu indirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp bana doğru yaklaştı ve yanağımdan öptü. "Belki diğerlerinin bilmesini istemezsin diye öğrendiğim bilgileri sana getirdim."

"Bronz mu?" diye sordum.

Sesine yansıyan kızgınlıkla, "Başka biri olabilir mi?!" dedi. "Sabah akşam... Ne sabah akşamı, günün beş vakti Bronz, Bronz, Bronz deyip duruyorsun, sence başkasından haber getirmiş olabilir miyim?"

"Uzatmadan söylesen ölürsün değil mi?"

Bakışları dikkatli bir şekilde etrafta gezindi. Küçük meyhanenin içinde sadece bir masa doluydu. Sırtı bize dönük, siyah kıyafetli, genç biri vardı. Baştan aşağıya dövmeli, altlarını kazıttığı kafasının arka kısmında bile dövme olan biriydi. Barkan, kaşlarını çatarak sert bir sesle, "Bu kim?" dedi.

"Müşteridir..." diye mırıldandım. Tek başına oturmuş, rakı balık yapıyordu. Masayı dikkatle inceledim, karşısında duran bir başka bardakla tek olmadığı anlaşılıyordu. Yanındaki her kimse tuvalette olabilirdi. "Tanımıyorum, çatlatmadan söyleyecek misin Barkan?"

"Ona yakın birini buldum," dedi kısık bir sesle. Bana doğru yaklaştığında parmakları belimi buldu. Beni kendine çekerken kulağıma fısıldıyordu. "Sanaç Valacan."

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla. Duyduğum tanıdık isimle kaşlarım aniden çatılmıştı. "Sanaç Valacan mı?" Kafasını olumlu anlamda salladı. "Onun Bronz'la ne alakası olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Barkan, bozulan yüz ifadesi bu konulardan hoşnut olmadığını belli ediyordu. "Orasını sen bul. Yakınlar, oldukça yakın. Biri medyanın yüzüyken, diğerinin yüzü asla bilinmiyor. Nasıl yan yana hiç poz vermediler anlamıyorum. Belki de telepati yaparak anlaşıyorlardır, kim bilir."

Zihnime doluşan soru işaretleriyle alnım kırıştı.

"Ona dair her şey bunun içinde," dedi Barkan. Uzatmış olduğu flaş belleği almak üzereyken hızla geri çekti. "Tahmin edemeyeceğin bir şey söyleyeyim. Sanaç Valacan birkaç yıl önce çok ünlü bir isimle anılmış, evlenme vaat edilen, nişan tarihi konuşulan, medyanın her yerinde birlikte görüntüleri olan bir kadın..."

Devam etmesi için beklerken çatılı olan kaşlarım yukarıya doğru kalktı. "Yasmin Yakut." Barkan'ın dudaklarından dökülen kelimeler zihnimin içine bir balta gibi saplandı. Damarlarımın arasında akan kanın yavaşladığını hissettim.

"Bizim küçüğümüz sarı çiyan yani Yasmin Yakut, yıllar önce Sanaç Valacan'ı bir gecede terk etmiş."

Barkan kulağıma yaklaştığında değdiği yeri yakan nefesi boynumu buldu.

Tüylerim diken diken olmuştu. Araladığı dudaklarının arasında kanımı donduracak kelimeleri bir çırpıda döktü, "Hatırlarsan ulaşmak istediğin her şey, garip bir şekilde baltalanıyordu. Sen tam buldum derken bulamıyordun, tam yaptım derken yapamıyordun. Sanırım aramızda bir hain var. Bu kişinin kim olduğunu tahmin etmek zor değil."

Yasmin Yakut.

Dostum kelimesinin en çok yakıştığı insan olabilirdi. Bunca zaman boyunca hep yalnız olacağımı düşünürken sanki Allah, yalnız değilsin der gibi onu karşıma çıkarmış, hayatımın merkezine koymuştu. Aklı, güzelliği, bilmişliği Yakut ailesinin ona bir mirasıydı. İmrendiğim, hayranlıkla baktığım bir hayatı vardı.

Yasmin Yakut.

Hayır, sil.

Sanaç Valacan'ı terk eden Yasmin Yakut. *Sarı çiyan.*

Sanaç Valacan, sadece Türkiye'de değil, dünya basınında da adını sıkça duyuran bir insandı. Son yıllarda magazin gündeminden düşmeyen, Playboy damgası yemiş, ünlü bir ralliciydi. Cemiyet hayatı vardı.

Derin bir nefesi ciğerlerime doldurduğumda göğüs kafesim genişledi. "Şimdi," deyip sakin kalmaya çalıştım. "Doğru anladım. değil mi?" diye sordum. Zihnimde yer edinen her anı birbirine ihanet ediyordu. "Sanaç Valacan denen adamın Bronz'un adamlarından biri olduğunu düşünüyorsun."

Koyu harelerine karanlık bir perde sinmişti. Gözlerinde gördüğüm ifade, tek kelimeyle endişeydi. Endişesi, bunca zaman aramızda bir hain olduğundan değil, bana bir şey olacak düşüncesinden kaynaklanıyordu. "Düşünmüyorum," dedi Barkan. Sesi oldukça keskin çıkıyordu. "Biliyorum."

Bakışlarım bakışlarını deldi. "Nasıl?" diye sordum, açık yüreklilikle. "Nasıl biliyorsun Barkan?" Sesimin seviyesini kısık tuttum. Dilimden çıkan kelimeler bir ok gibi saplanıyordu. "Sen bu bilgilere nereden ve nasıl erişiyorsun?"

Yüzünde yer edinen ifadelerine dikkat kesildim çünkü hiçbir pürüzü kaçırmak istemiyordum. "Bronz'un yüzü, kendisi, kimliği bu denli gizliyken nasıl olur da kendini gazetelerden, ülkenin gündeminden hiç düşürmeyen bir adamla çalışır?" diye sordum. "Sanaç, adım başı magazincilerle geziyor..." Kafamı iki yana olumsuz anlamda salladım. Kızgınlıkla, "Bu kendini tehlikeye atmak olur," dedim.

Barkan'ın donuk yüzü bir buzun erimesi gibi çözüldü ve aniden kaşları çatıldı. "Sen ne zamandan beri Bronz'u düşünüyorsun?" dedi, sesinin altında yatan ima oldukça açıktı. O kadar açıktı ki, bana bundan dolayı sinirlenmeyi ihmâl etmemişti. "Tehlikede olup olmamasından sana ne His? Yüzünü, adını sanını bil-

mediğin bir adamı neden bu kadar çok kafaya takıyorsun? Böyle birinin var olduğu bile kesin değil!"

Bronz diye birisinin varlığı kesin değildi. Bronz denen kişinin hâlâ yaşadığı bile kesin değildi. Çoktan ölmüş, öldürülmüş olabilirdi. "Onun dostu yok," derken mantıklı kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Herkesin tek bir düşmanı var, o da Bronz. İfşa edilirse ölür. Ölüsü de işime yaramaz."

Barkan Ulusoy yüzümü sakinlikle inceliyor, benim Bronz ile çoktan tanışmış olma ihtimâlimi de göz ardı etmiyordu. Yasmin'in hayatını araştırmıştım. Lâkin geçmişinde Sanaç Valacan'a dair tek bir şey olmadığına emindim. Ne bir fotoğraf ne bir yazı ne de başka bir şey vardı. Ortada yok edilmiş, gizlenmiş bir geçmiş vardı. Her yerden kendilerini silmiş olmalılardı. Yoksa Yasmin'in geçmişi, karşısına mutlaka çıkardı.

Fakat aklımı çelen bir geçmiş vardı. Yasmin'le tanıştığım ilk günlere doğru yolculuk yaptım. *"His!" dedi Yasmin. "Barkan'a bir şey söyler misin, indirsin beni! Bu gıcıklarla nasıl arkadaşlık yapıyorsun anlamıyorum!"*

Gördüğüm manzarayla, "O Barkan değil Tarkan!" dedim. Tarkan'a elimdeki bir kova dolusu suyu fırlattım. "Albay sizi böyle gördüğünde ceza verirse asla gidip konuşmayacağım! Siz hak ettiniz bunu!"

Tarkan, Albay'ın adını duyunca omuzunda taşıdığı Yasmin'i hızlıca aşağıya indirdi. Yere doğru fırlattı desem daha yerinde olurdu. Yasmin toparlanıp yanıma doğru gelirken çekingen bir tavırla bana baktı. "Kızdırdık mı seni? Özür dilerim," dedi. Özür dilenecek bir şey yapmamıştı. Sadece, diğerlerinin bu kadar eğlenip benim sürekli çalışıyor olmam canımı sıkıyordu. Tarkan beni hiç omzuna almazdı, almaya cesaret edemezdi. Albay ben hariç herkese iyiydi, eminim ikisini görse ağzını açıp tek kelime etmezdi.

"Kızma-" demeye kalmadan havalandığımı hissederken bir anda ne olduğunu anlamamıştım. Kendimi Barkan'ın sırtında bu-

lurken, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" diye çığlık attım. "İndir çabuk! Silahları daha temizleyemedim, Albay gelmek üzere!"

Barkan beni indirmek yerine daha çok yükselttiğinde, "Suratın asık duruyorsun öyle," dedi. "Diğerlerini kıskandığın bariz. Buradaki tek somurtkan ben olabilirim."

"Barkan!" diye kükreyen kişi Albay olurken kalbim tekledi. "Burası çocuk parkı mı? Derhal buraya gel ve bu çocukça davranışının hesabını ver!"

Barkan beni yavaşça indirdiğinde ayaklarımın yere bastığından emin oldu. Albay ona öfke dolu gözlerle bana ise bunun hesabını sonra soracakmış gibi bakıyordu. Bütün iyi şeyler bana haram gibiydi. Silahların başına geri döndüğümde Yasmin bıraktığım yerde duruyordu. "Barkan'a ne yapacak?" diye sordu.

"Köpek balıklarıyla dolu havuza atacak ve çıkması için on saniye verecek," diye mırıldandım. Yasmin'in hareleri genişlediğinde dudaklarımı tekrar araladım. "Şaka şaka, sadece biraz hırpalar, bana iyi davranmamasını söyler, fazladan iş verir."

"Barkan seni seviyor," diye fısıldadı Yasmin. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşlarımı çattım. "Senin sevmediğin belli. Yani sen ona baktığında gözlerinin içi parlamıyor."

"Gözlerimin içi parlarsa ne olur ki?" diye sordum.

"Âşık olursun," dedi Yasmin. Ona öylece bakıyor olmama karşılık, "Bir de bana şapşal diyorsun, asıl şapşal sensin," diye ekledi. "Hiç âşık olmadın mı?"

"Bilmem," diye mırıldandığımda dişlerimi birbirine bastırdım. "Olmaya vaktim olmadı."

"Bu vakit işi değil ki, hiç beklemediğin anda olur zaten."

"Öyle bir anım olmadı o zaman," derken yutkundum. Bir anda, "Daha önce hiç sözlendin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Yasmin. "Sanırım sen sözlendin ve bunun aşktan dolayı olup olmadığını merak ediyorsun."

"Tam olarak sözlendim diyemem aslında," derken silahı ke-

nara bıraktım. "Sadece babam bir anda, 'Kızım Hisar'ın, Vladislav ailesinden Atlas'la evlenmeyeceğini duyurmaktan onur duyarım' dedi. Bana söz hakkı tanımamıştı. Ona âşık olmadım, olmaya vaktim bile olmadı. Atlas benim için Barkan gibiydi. Senin tabirinle gözlerimin içi parlamıyordu." Derin bir nefes savurdum. "Sen oldun mu peki?" Aniden gülmeye başladım. "Benimki de soru. Çocukları leylekler getirmiyordu."

Yasmin'in yüzünde gülümseme belirdi. "Onu gördüğüm an, bir daha kimseye âşık olmayacağımı anlamıştım. Hayallerimdeki erkeğin tam tersiydi. Asla âşık olmam dediğim adama amansızca tutuldum. İlk görüşte aşktı," dedi.

"Nasıl bir şey? Gerçekten âşık olduğunda anlıyor musun?" diye sordum meraklı bir ifadeyle.

"O an anlıyorsun His," dedi Yasmin. Yanakları al al olmuştu. Saçlarını sıfıra vurduğu için başında bandana takılıydı. Saçları hafiften çıkmaya başlamıştı. "Bu adam kocam olmalı demiştim. Çocuğumun saçları benim gibi sapsarı, onun gözleri gibi gökyüzü mavisi olmalı."

Dalıp gitmek üzereyken takıldığım detayla kaşlarımı çattım. "Gökyüzü mavisi değil," derken gözlerinin içine baktım. "Sevdiğin adamın gözleri açık kahverengi değil mi Yasmin?"

Kirpikleri titrediğinde yavaşça yutkundu. Bakışlarını benden kaçırıp, "Benim gözlerim gibi dedim His," diye mırıldandı. "Yanlış duydun sanırım." İleriye doğru bakarken kaşlarını kaldırdı ve oturduğu yerden kalktı. "Albay buraya geliyor. İkimizi de haşlayacak şimdi."

Âna doğru geri çekildiğimi hissettim. Bunun gibi birçok şey olmuştu. "Yasmin ile Sanaç'ın birlikteliği ne zaman olmuş?" diye sorup konuyu derinleştirmeye çalıştım. Sanaç'ın hatırladığım kadarıyla gözleri maviydi. Yasmin'in eskiden âşığım diye bahsettiği gökyüzü mavisi gözlü adam Sanaç mıydı?

"Ne zaman başlamış bilemiyorum," diye fısıldadı, ellerini pantolonun cebine rahat bir tavırla soktu. "İkisi de cemiyetin yüzü. İlk kez Yasmin'in çıkmış olduğu bir podyumda poz vermişler. O da çok uzun bir zaman önce."

Olayların daha derinine inmek istercesine, "Yasmin mankenliği bırakalı bir süre oluyor. En azından onu tanıdığımdan beri manken değil," dedim. "Ne zaman ayrılmışlar?"

Kaşlarını iyice çattı ve kısa bir an düşündü. "3 Mart..." dedi Barkan, kafasını sallayıp aklında yer edinen tarihi doğruladı. "2016." Kaşlarım havaya kalktı, bu tarih vücut ısımın yükselmesine neden oldu. "Bu tarihte basın açıklaması yapmışlar. İkisi de çok ünlü insanlar, belki bu tarihten önce ayrılmış olabilirler ama kesin olarak bu tarihten sonra bir daha asla yan yana gözükmemişler." Damarlarımın arasında gezinen kan, sanki yoğunlaşmaya başlamıştı. "Üstelik Yasmin, o günün akşamında başka bir adamla bile gözükmüş. Oldukça mutlu görünüyor. Sana verdiğim flaş bellekte bütün kareler yer alıyor. Burada yer alan yazıların, görüntülerin hiçbiri internet ortamında yok."

"Siktir..." dedim kısık bir sesle, tehlike sinyalleri kulağımın içinden beynime doğru nakşedildi. "Siktir, siktir! Bugün 3 Mart," dediğimde, hayatımın sancılı gecelerinden birini yaşıyor olabilirdim. 2 Mart tarihinde yani saatler öncesinde bir piyano resitali vermiştim. Sonra gece yarısı olmasıyla artık 3 Mart 2022 tarihine geçiş yapmıştık. Bakışlarım meyhanenin içerisinde duvarda asılı olan saati taradı. Sabah saat beş olmak üzereydi. Gün ağarmak için dakikaları kovalıyordu. Yasmin yıllar önce tam da bugün Sanaç Valacan'la ayrılmıştı. Onları ayıran tarih bu tarihti.

Ana odaklandım. Anı kaçırıyordum, an benden uzaklaşıyordu. "Yasmin ağlamıştı..." diye fısıldadığımda, dehşet bir görüntü gözlerimin önünde belirdi. "Yasmin o kadar çok ağlamıştı ki gözleri kıpkırmızıydı. Ben kendini kusturmaya zorladığı için ağladığını sanmıştım."

Barkan, şaşkın çıkan bir sesle, "Yasmin kendini mi kusturuyor?" dedi. "Niye böyle bir şey yapıyor?"

"Manken olmak kolay mı sanıyorsun? Kız mükemmeliyetçinin teki, ailesi öyle yetiştirmiş. Bir bardak suyu fazla içsin kendini kötü hissedip kusmaya gidiyor. Her şeyi belli bir sınırda yiyor ve kalorisini asla aşmıyor. Hayatında hamburger bile yememiş," dedim, söylediklerime ben bile inanamıyordum. "Gözlerimin önünde eriyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum..."

Gözlerimi usulca yumduğumda boğazıma oturan yumrunun gitmesi için yutkundum. "Şu an çok kötü bir durumdadır..." dedim, içimin yandığını hissederken. *Yasmin sana ihanet etmez His.* Hiçbir şeye değil buna inanmak istiyordum. "Bunu nasıl bana anlatmadı anlamıyorum, Sanaç'la eskiden sevgiliymiş ve yollarını o tarihte ayırmışlar. Yıllar önce bugün..."

Kirpiklerimi araladığım sırada Barkan yoğun bir sinirle, "Sen yoldan geçenden bile şüphelenip araştırıyorsun!" dedi. Avucunu sıktığında parmaklarının üzerinde ince damarlar belirdi. "Onu nasıl araştırmadın, anlamıyorum!"

"İlgi alanım magazin değil," derken şu an tek düşündüğüm Yasmin'di. Bana ihanet etmediğine emindim. Benim kimsem yoksa, onun da benden başka kimsesi yoktu. "O tarih Bronz'un ortaya çıkış tarihi..." diye mırıldadım. "3 Mart 2016." Gazete ilanları, haber kanalları, internet sitelerinde yer edinen manşetler birer birer gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti.

"Sanaç ve Bronz tanıştı..." diye ortaya bir fikir attım ve beni nereye sürükleyeceğinden bihaber konuşmaya devam ettim. "Yasmin ve Sanaç bundan dolayı ayrılmış olabilir mi? Bronz bu... Eminim kuralları vardır, Sanaç'a bazı şartlar koşmuş olabilir. Sanaç, Yasmin'e evlilik vaat ediyor diyorsun, nişan tarihi konuşuluyordu diyorsun. Sonra anlaşamadılar, ikili arasında tartışma çıktı derken bizim sarı çiyan, Sanaç'ı terk etti."

Barkan'ın gözlerine kararlılıkla baktım. "Ben Yasmin'in, Bronz'u tanıdığını sanmıyorum." Dilimden dökülenlerden emin olduğum gibi hislerimde oldukça kuvvetliydi. "Bize... bana ihanet etmediğine eminim."

Düşüncelerim buz gibi sert, kırılmaya oldukça müsait olsa da soğuk kadar yakıcıydı. "Ben Bronz'sam yüzümü herkese açmazdım," diye konuştuğumda şu ana kadar emin olduğum tek şey ise, Bronz'un yüzünün bilinmemesiydi. "Üstelik yeni ortaya çıkmış biri. Ülkenin... Sadece Türkiye değil, bütün dünyanın gündemine oturan adamın başkaldırısından bahsediyoruz."

Bronz adı gibi yeni bir çağ başlatmıştı.

3 Mart 2016 tarihinde, ülkenin gündemine bomba gibi düşmüştü. Bütün her yerde onun konuşması yankılanıyordu. Karanlık bir ortam, kalınlaştırılmış bir ses, ekranın önünde sadece o vardı ve yıllarca unutulmayacak bir konuşma yapmıştı. *'Bana Bronz derler...'* deyişi kulağımdan hâlâ silinmemişti.

Bıkkın bir tonla, "Bu kadar emin olma," dedi Barkan.

"Kimse göründüğü gibi değil." Sesim oldukça keskindi. *Özellikle sen His, sen hiç göründüğün gibi değilsin.* Bir bıçak görevi gören kelâmlarım her şeyi parçalamaya hazırdı. "Sen göründüğün gibi misin? Ya ben? Söylesene hangimiz göründüğümüz gibiyiz?" Konuşmak için dudaklarını araladı fakat gözlerimdeki keskinlik bir şeyler demesine engel oldu. "Bronz'u tanıyor olsaydı, mutlaka bunu anlardım. Sarı çiyan aramıza sızdırılmış biri değil. Öyle olsaydı, bir belirtisini yakalardım."

Barkan gülmeye başladığında histerik kahkaha attı. "Sarı çiyanın mükemmeliyetçi olduğunu söyleyip sonra bir belirtisini yakalardım diyorsun," deyip gülüşünü hızla kesti.

"O bir çiyan, Barkan," dedim. Kalbim kaburgalarıma sertçe baskı uyguladı. "Ben yılanım."

Ona son kez baktım. Yanından ayrılmak üzereyken soğuk parmakları kolumu yakaladı ve gitmeme izin vermedi. "Nereye?"

diye soruşuyla, sesindeki ilgi kalbimin oluk oluk kanamasına neden oldu.

Sakin bir tavırla, "Biraz uzaklaşacağım," dedim. "Yasmin'le. Kız kıza bir tatile ihtiyacımız var anlaşılan."

Beni kendine doğru çekmek için hamle yapmış, adımlarım zemine sağlam bastığı için sadece hafifçe sendelemekle yetinmişti. Kaşlarımı derin bir oyuk olacak şekilde çattım ve kolumdaki parmaklarına ters bir bakış attım. "Sana anlattıklarımdan sonra Yasmin'le takılmaya devam mı edeceksin?" diye sordu. Bana inanamayan gözlerle bakıyordu. "Kafayı mı yedin His?!" Sesinin sesi ortamdakileri rahatsız edecek kadar yükseldi. "İkinizi aynı yerde tek saniye bırakmam!"

"Yasmin'den bahsediyoruz, Barkan." Kızgınlığım en az onunki kadar elle tutulur seviyedeydi. Damarlarımda bir lavın sıcaklığını taşıyordum sanki. "Aramıza birinin girmesini hiç istemedin, bunu anlıyorum. Eğer öyleyse bile, bunu bana bırak. Benim de kendi yöntemlerim var."

Bana diğer herkes gibi hayal kırıklığıyla baktı. Zihnimden bir ses yükseldi. *Yine başarısız oldun His. Başarısızsın.*

"Yine de kendimi tehlikeye atacak tek bir şey yapamam. Bir efsane olan Bronz'un bile tehlikede olmasını düşünen sen, kendini de bizi de düşünmüyorsun. Sana bu yüzden kızamıyorum bile, His." Barkan'ın son kelimeleri bu olurken elini tenimden ayırdı ve bana çarparak yanımdan uzaklaştı. Burnuma dolan kokusu, meyhanedeki anason kokusunu bastırmıyordu.

Ona, birileri beni düşündüğünde ne yapmam gerektiğini bilemediğimi söyleyemedim. Hayatımın büyük bir çoğunluğunda insanların seçeneği bile değildim. Şimdi birilerinin beni düşünüyor olması bocalamama neden oluyordu.

Güneş, günle kavuşmadan Türkiye'yi terk etmem gerekiyordu.

Açlığım başıma vurmak üzereydi, kısılan bakışlarım dükkânın içinde dolaştı. Albay diğer masaları siliyordu, tek dolu olan ma-

sada hareketlilik vardı. Karnımı doyurmak üzere mutfağa doğru yöneldim. Tezgahtaki dilimlenmiş ekmekten bir parça alıp ağzıma attığım sırada duyduğum ses dikkat kesilmeme neden oldu.

"Biz çıkıyoruz, diğer arkadaş biraz ortalığa sıçtı, kusuruna bakma fazla kaçırdı." Konuşan kişiye bakmak için kafamı normalden biraz daha fazla kaldırmıştım. Başına geçirdiği kapüşonla kim olduğunu göremezken sırtı bana dönüktü. Üstüne siyah bir ceket geçiriyordu.

Diğer dövmeli adam ortalıkta gözükmüyordu. Ayakta dikilen kişi başka birisiydi. Kim, kimden, neyden bahsediyordu bilmiyordum ama onları dinlemekten kendimi alıkoyamadım.

"Hangisi? Durmadan baklava samsası şarkısı söyleyen mi?" dedi Albay, sesi eğlenir gibi çıkıyordu. Diğer masadan ayrılıp onların masasına doğru geçti.

Uzun boylu, dev diye tabir edeceğim adamın güldüğünü işittim. Kıkırtı boş meyhanenin içinde yankılandı. Çakırkeyif olmalıydı. "Evet, bütün gece kulağımızın pasını silen," derken sesi görünüşünün aksine nahifti.

Albay kafasını salladı. "Olur o kadar, genç adam. Âşık belli ki," deyip işlerine devam etti. "Biz de gençken yaptık. Bak şimdi hâlimize..."

Albay'ı böyle görmeye alışık değilim His.

"Hayırlı işler, Kurtuluş Baba," dedi ve cebinden çıkarmış olduğu bir tomar nakit parayı masanın üzerine bıraktı. "Başka bir zaman görüşmek üzere."

Albay, elini sırtına vurdu ve babacan bir tavırla yavaşça sıvazladı. "Aslan oğlum. Yine beklerim," dedi. Albay'ın saçları ve kısa sakalları bembeyazdı. Kafasını kaldırıp ondan uzunca olan adamın yüzüne baktı. Olduğum yerde hareketlendim ve bu denli hüzünlü gözlerle baktığı adamın kim olduğunu merak ettim.

İri cüsseli adam, yıldırım gibi çakan bir sesle, "Ben artık Aslan değilim," dedi. Aslan mı? *Aslan diyor His*. Sırt kasları gerildiği an

Albay elini aşağıya indirdi. "Şunu ne zaman anlayacaksın yaşlı adam?"

"Benim gözümde Aslan'sın sen, Alpan," dedi Albay.

Kafasını iki yana salladı. "O ismi kullanmıyorum artık, sen de anma. Alpan öldü. Öldü!" Sesi az öncekine nazaran daha sert çıktı. Üstüme kurşunlar yağmış gibi olduğum yerde mıhlandım.

"Bugün 3 Mart," diye seslendi Albay.

Uzun boylu adam kafasını sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Biliyorum," derken ses tonunda geçmeyen bir acı belirdi. "Biliyorum."

"Mezara gideceksen selam söyle, oğluna ve karına..." dedi Albay. Karşısındaki adam sinirli bir şekilde meyhanenin dışına doğru adımlamasına rağmen Albay yine seslendi. "Kurtuluş Baba'dan."

Ölüm vardı, bir de kalımlar. Biz ne öldük ne de kaldık. Biz kalamayanlardık. Ailesinin kabul etmediğini, kuru toprak kabul eder miydi? Kuru toprak bile kabul etmemişti.

Bugün, 3 Mart.

Yıllar önce başrolünde olduğum resitalin notaları kulağımda çalıyordu. Üç Mart resitali.

Bundan yıllar önce 3 Mart'ta beni diri diri toprağın altına gömmüşlerdi. Üstelik mecazi anlamda değildi, gerçekten toprağın altına gömülmüştüm. *Çünkü ben başarısız olmuştum.* Ve yine o gece aklın mı yoksa aşkın mı diye sordular. Aklını seçenlere baktım, ölmüşlerdi. Aşkını seçenlere baktım, onlar zaten ölüydü. Sonra dedim ki; *bu işin sonunda kimse yaşamıyor.* Ölümü seçtim. Bu saatten sonra aklın da aşkın da seni yalnızca ölüme götürürdü.

VI

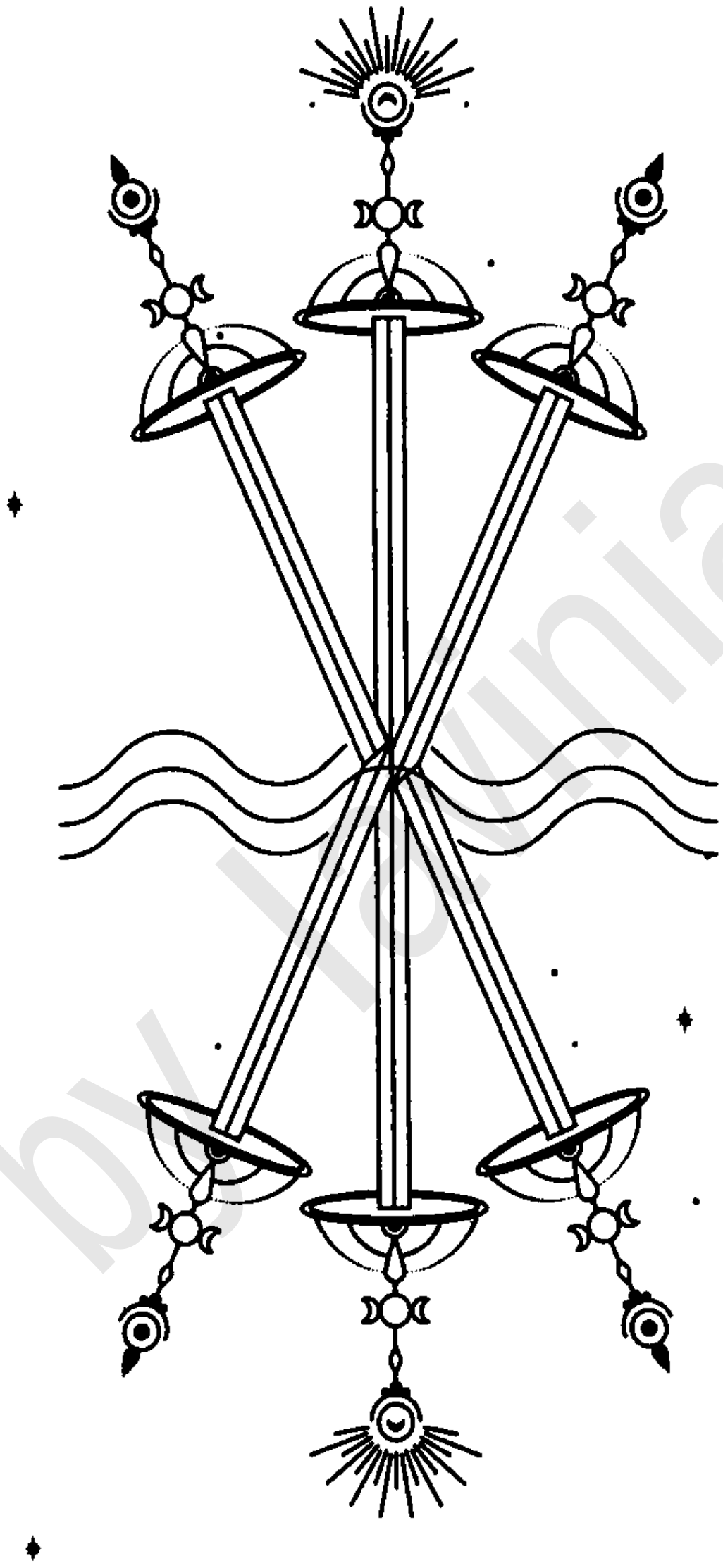

KILIÇ ALTILISI

by Tavuna

3

EKSİK KART RESİTALİ

by Emia

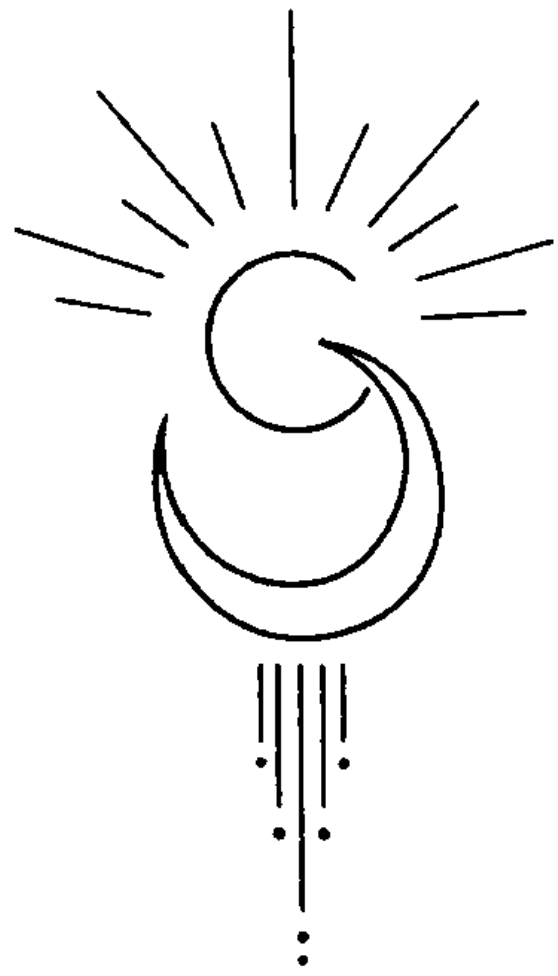

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar; annen seni hiç uyutmayacak kız çocuğu. Diğer gecelerde olduğu gibi yine o insanın sinirine dokunan sesini duyuyorum. Dünyanın en kötü sesine sahipsin. Kulak zarıma zarar veriyorsun. Seni kimse uyutamıyor. Bütün gece tek söylediğin, "Anne," demek. Adımı sayıklayarak ağlıyorsun. Senin bir annenin olmadığını söylüyorlar. "Benim annem var," diyorsun. "Aynı zamanda onun da annesi, benim de annem." Babanı istiyorsun, babanın da olmadığını söylüyorlar. Bu sefer de, "Herkesin anne babası var; benimkiler yaşarken niye ölü gibiler?" diye soruyorsun. Sesini duymamak için müziğin sesini arturdığım oluyor. Sen bu gece de anne diye ağlayarak uyu. Ancak anne diyerek uyuyabilirsin, annenle değil, kız çocuğu. Seni hiç uyutmayacağım.

Tohum, çiçek, meyve.

Bir annenin rahminden koparılan bir bebek değildim, saksıda yetişmiş bir tohumdum. Ne üçüncü ayda ne altıncı günde ne de akşamın dokuzunda hiçbir çiçek baharı müjdelemezdi.

Rusya'nın başkenti Moskova, dudaklarımı çatlatacak kadar soğuk olduğundan tenimde kuru soğuk vardı. Uzun saçlarımdan içeri sızan keskin rüzgârlar, bedenimi dikleştirmeme neden oluyordu. Takvim yaprakları 26 Mart 2022'yi işaret ediyordu.

3 Mart gecesi Türkiye'yi terk etmiştim. Yirmi üç gündür Moskova'daydım.

Duvarlarda eskilere ait yazılar bulunuyordu. Sloganlar, ortaya çıkan örgütlerin sembolleri derken yazılar üstüne yazı çizilmişti. Karanlık dönemlerin izleri henüz silinmemişti. Olaylardan en çok etkilenen ülke Rusya olmuştu çünkü baskıcı düzen savunucuları bu şehirde belirmişti. İnsanlar o günleri unutmamak için de yaşanılan hiçbir şeyi tamir etmiyordu.

Üzerimdeki siyah uzun paltom, bedenime çarpan soğukluğu biraz olsun kesen en büyük etkendi. Diz kapaklarıma kadar uzanan siyah deri çizmelerim, ikinci derim olmuştu. İçime giymiş olduğum siyah mini elbiseyle, yasa bürünmüştüm.

İçindeki çocuğun ruhu öldüğü için hep siyah giyesin geliyor His.

Bir falcı dükkânından içeri girdim. Özel bir kişiyle buluşacaktım; tabii kendisi gelirse buluşma gerçekleşecekti. Bir cadının yuvasını aratmayan, karanlığın ve gotik havanın hâkim olduğu dükkânın içinde bin bir çeşit malzeme vardı.

Bakışlarım duvara çerçevelerle asılmış olan tarot kartlarındaydı. İmparator ve İmparatoriçe'nin ortasında Aşıklar kartı vardı. İmparator, kralların bile üstünde olan rütbedeydi. İmparator olmak kolay değildi, İmparatoriçe olmak ise hiç kolay değildi. Âdem ve Havva'yı temsil eden Aşıklar kartında belirgin duran elma ağacı ve yılan vardı. Zihnimin içinde bu kartları ilk gördüğüm zamana doğru yolculuk yaptım.

"Âşıklar kartı ne kadar önemli baba?" diye sordum. Elimdeki kartlara bakarken ilgimi çeken çizimleri önüme dizmiştim. Üç

kart, İmparatoriçe, İmparator ve Âşıklar kartıydı. Sanki âşıklar kartının içinde İmparator ve İmparatoriçe sıkışmış gibiydi.

"Çok önemli bir kart, insanın hayatında da büyük rol oynar," diye yanıtladı babam. Yanıma gelip önümdeki kartlara baktı. "Hangi kartın sahibi olmak istiyorsun?" diye sordu.

Dudaklarım büzüldü. Bakışlarımı önümdeki kartlardan çekip diğer dizili kartlara yönelttim. On beş numaralı kart bana bakıyordu sanki. Babam parmağını o karta koydu ve hayret verici bir ifadeyle, "Şeytan?" dedi. "Neden Şeytan kartı?"

"Çünkü annem bana şeytanmışım gibi bakıyor," diye fısıldadım. "Başka hiçbir kart bana göre değil sanki."

Babam, Şeytan kartını alıp hiç düşünmeden yırttı. Sert bir dille, "Artık yok böyle bir kart," dedi. Bana ortada duran Dünya kartını işaret etti. "Eğer bu kartı ele geçirirsen masanın da sahibi olursun."

Alık bir şekilde, "Masayı yöneten bu kart mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Masanın kontrolü bu kartta," dedi. Elini İmparator kartına koydu ve birkaç kere vurdu. O kart sanki içime işliyordu. "Fakat bu kartı ele geçirirsen dünya da senin olur. Bu kartı eline geçir Hisar. Dünya senin karşında diz çöksün."

Dünyanın düzeni kartlara geçtiğinde, Arkana adlı örgütün başındaki kişi yıllar önce düzeni haksız bir şekilde ele geçirip oldukça baskıcı bir hâle çevirdi. İnsanların, kartı olan kişilere köle olmasını sağlayıp sadece kartı olanların sözünün geçmesini hedeflemişti. Zaman geçtikçe her şey kısıtlanıyor, fakirler daha fakir, zenginler daha zengin hâle geliyordu.

Karanlık dönem diye adlandırdığımız yıllar bir süre daha böyle devam etmişti. 3 Mart 2016 tarihinde Bronz denilen kişi yapmış olduğu bir başkaldırıyla bütün kartların tek sahibi olmuştu. Kartları yeniden dağıttı ve herkes üstüne düşen rolü üstlendi.

Yıllardır dağıtılmayan bir kart vardı. Bunu bana büyükannem

anlatmıştı. Bir kişi henüz rolünü üstlenmemişti. Unutulan bir kartmış, yok edilmiş. Zamanı geldiğinde herkes bu kartın varlığını tekrar hatırlayacaktı.

"His Alatav?"

İşittiğim aksanlı sesle bakışlarım sesin geldiği yere doğru döndü. Buraya günler öncesinden ayarladığım bir buluşma için gelmiş, yanımda Yasmin'i de getirmiştim. Karşımda bana seslenen kadın ise Verda'ydı. İçinde bulunduğum falcı dükkânı ona aitti.

"Verda Smirova?"

Verda, Türk doğumlu olmasına rağmen bir yaşında Rus bir aile tarafından evlatlık alınmış, burayı kendine aile edinmişti. Gerçek soyadını bilmiyordu, tek bildiği adının Verda olmasıydı.

İkimizin de bakışları kesişti, hesaplayamadığım kadar kısa sürede üzerime bir beden çullandı. Bedenime sarılan kolların etkisinde ikimiz de yere düşmeyelim diye zemine sağlam bir şekilde basarken, bir başka beden daha bize sarılmıştı. "Yasmin..." dedi Verda, özlem dolu bir sesle. Yasmin, Verda ve ben, birbirimize sarılı bir hâlde dururken dudaklarımızdan sevinç nidaları dökülüyordu.

"Sizi özledim!" dedi Verda. Sesinin titrediğine şahit oldum. Kollarını benden ve Yasmin'den ayırmıyordu. "Neden daha önce gelmediniz?"

Yavaşça dudaklarımı ısırıp, "Ancak..." diye mırıldandım. "İşten güçten, ancak vakit bulabildik... Biliyorsun, ikimiz de çalışıyoruz. Piyano yüzünden, kafamı kaşıyacak zaman bulamıyorum."

Kızıl saçları omzundan aşağıya dökülüyordu. Saçları benimkinden daha uzundu. "Tamam..." dedi Verda. "Yapabilirim. Sanırım bu sefer ağlamadan sizinle vakit geçirebilirim. Başarabilirim." Başına takmış olduğu yoğun desenli bandananın altından saçları firar ediyordu. Koyu gözlerini kaldırıp bana baktı.

Ayaküstü sohbet etmiş, zaman bizden bağımsız çoktan akıp

gitmişti. Yasmin ve Verda dedikoduya dalmış, Yasmin'in yanında getirdiği bir paket Türk kahvesi içmişler, fal bakmışlardı. Yasmin bu süreçte birkaç yudum almış, sonra kahveyi çöpe dökmüş, telvesini bırakmıştı. Aklından kalorileri hesapladığına yemin edebilir ama kanıtlayamazdım.

"Bize tarot kartları hakkında bir şeyler anlatsana," dedi Yasmin. "İmparator, Âşıklar ve İmparatoriçe kartı yan yana geldi diyelim, nasıl yorumlarsın?" diye devam etmesiyle dikkatimi ona verdim.

Büyükannem bu duruma *felaket* derdi. Asla yan yana gelmemesi gereken üç karttı.

Verda hafifçe gülümsedi. "Güç, sevgi ve tutku derdim. Güç, imparatorun olur. Sevgi imparatoriçenin, tutku ise âşıkların olmazsa olmazı."

"His'e sorduğumda yalnızca felaket diyor. Kan görüyorum, vahşet görüyorum, kaos görüyorum diyor. Hiç utanması da yok. Her neyse, bize bir şeyler bakacak mısın?" Yasmin beni işaret edip hızla dudaklarını araladı. "His'e kesinlikle bakmalısın!"

"Kart açmıştım zaten, bakayım," dedi Verda. Benim öylece durmam, Verda'nın dikkatini çekmiş olacak ki ısrarcı bir şekilde, "Hadi ama öyle durmasana, seç kartlarını," dedi.

"Tamam bu senin mesleğin... Gerçekten saygı duyuyorum ama ben kahve falıymış, el falıymış, tarot kartıymış bu gibi şeylere gram inanmıyorum," dedim. Birini elime alıp kaldırdım. "Benim geleceğimi bu basit kartlar nereden bilebilir, Verda?"

Bunu sormam, beni eski bir anıya doğru sürükledi. İlgili gözlerim, yaşlı kadına dönmüştü. "*Kartlar gerçekten kaderimiz mi büyükanne?*" diye sormuştum. Kafasını sallayıp, "*Senin kaderin,*" demişti. "*Senin kartın, senin kaderin. Geleceğin orada yazılı.*" Heyecanla, "*Benim kartım ne peki? Kaderimi bilmek istiyorum. Acaba kartımı annem sever mi?*" demiştim. Büyükannem uyarır

bir tonda, "*Şşşt!*" demişti. "*Kartını kimseye söylemek yok! Sen yok edilen bir kartın vârisisin! Annene bile söylememen gerekiyor!*"

Âna geri döndüğüm sırada Verda imalı bir sesle, "Evet tatlım," dedi. "Ben de kartlar gerçek, onlara bakıp söylediğim her şey doğru diyordum zaten. Ya sen seç kartlarını..." Elimden aldığı kartı tekrar masaya koyduğunda bana işaret etti. "Sonra su falına bakacağım."

Rasgele bir kartın üstüne dokunup laciverte boyanmış tırnaklı parmaklarımı üzerine koydum. "Bu..."

"Toplam yedi tane seçmen gerekiyor," dedi Verda. Yasmin heyecanla bize bakıyordu. Bu tarz şeyler Yasmin'in ilgisini daha çok çekiyordu. Her kahve içişinden sonra sonra telvesinden annesiyle birlikte maske yaptığını anlatırdı. Bu yüzden benimle yapmaya başlamıştı. Annemle maske yapmayı geç, baş başa oturup bir şeyler içtiğimizi bile hatırlamıyordum.

Derin bir nefes alıp göğsümü yükselttim. Ona göz devirerek baktım ve seslice nefes verdim. Verda Smirova beni öldürecek gibi bakınca oyalanmadan diğer altı kartı da seçtim. "Hepsini seçtim. Aç bakalım kartlarımı."

Dokunduğum ilk kartı eline aldığında kaldırdı. Dudaklarının arasında, "Hımm..." diye mırıldandı. "Altı," dedi. Bana doğru çevirdi ve karta bakmamı sağladı. "Âşıklar kartı."

Kaşlarını çattı, ne yaptığını bilmediğim ve işine karışmak istemediğim için sessiz kalıp onu izledim. Diğer kartları teker teker açtı. İkinci olarak, "Azize kartı," dedi. "Aziz kartı," derken diğer bir kartı açmış, sonrasında üçüncü kartı okumuştu. "İmparator kartı ve İmparatoriçe kartı." Son iki kartı da aynı anda kaldırdı. "Güç kartı ve Ölüm kartı."

Kaşlarımı çattım. "Hepsinin Büyük Arkana çıkması tesadüf mü? Çok büyük kartlar açmadım mı Verda?" diye sordum.

"Tesadüf diye bir şey yoktur His," dedi Verda. "Kartlar dağıtıldı, kaderin belirlendi. Kaderinin dışına çıkamazsın."

Söyledikleri ürkmeme neden olsa da ağzımı açmadım. Ortamdan dolayı sessizliğe gömülmüştüm. Verda, kartlarla uzun bir süre bakışmış, kartların hepsi ters açılmış, sadece Âşıklar kartı düz bir hâlde açılmıştı.

Verda bir anda, "Kartların hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. Canı sıkılmış gibiydi. İçimi bir sıkıntı kapladı. Biri kalbimi avuçluyor, avuçlarının arasında acımadan sıkıyordu. "Su falına bakacağım, bunu herkese bakmıyorum, His. Ama sana bakmak istiyorum."

Verda önündeki bakır bir kabın içine doldurmuş olduğu suya bir şeyler okumuştu. Dua ediyor gibiydi, dudaklarından dökülen kelimeler hangi kelimeydi bilmiyordum. Bana, benimle ilgili birkaç soru sormuş, doğrulukla cevaplamıştım.

"His'in düğünü ne zaman olacakmış?" dedi Yasmin. Gözleri heyecanla parladı. "Otuzundan önce evlenecek mi?" Yasmin'in kolunu hafifçe sıktığım için dudaklarından tiz bir çığlık yayıldı. "Acıttın!" dedi Yasmin, kızarak. "Sadece başımdan ne zaman gideceğini merak etmiştim, His!"

"Başından gidecek..." diye kendi kendine mırıldandı Verda. "Hiçbir şey yok... Göremiyorum, normal değil, göremiyorum." Verda dikkatli bir ifadeyle suyu incelemiş, Yasmin gülmeyi bırakmıştı. Hücrelerimin en derinlerinde hissettiğim karanlık beni içine çekerken, boğazım sanki sıkılıyor gibiydi. Kirpiklerimi saniyeler boyunca hareket dâhi ettiremedim. Verda öylece durdu.

"Ne oldu?" dedim meraklı bir ifadeyle ona bakıp, uzun süren sükûnetini kendi sesimle bozdum. "E, bir şey demeyecek misin?"

"Sıkıldım bir anda," dedi Verda. Kartların hepsini toplamaya başladığında benden uzaklaştırmış, geri kapatmıştı. "Yakınlarıma bakmak istemediğimi bir kere daha anlamış oldum." Hızlıca ayağa kalktığında birkaç tane alete vurup dükkânda ses olmasını

sağladı "Neyse neyse... Şu tütsülerden biraz fazla yakayım kötü enerjileri alsın. İçim karardı," derken zorlukla gülümsüyordu.

"Verda..." dedim, önünde durup. "Bak senin altıncı hissin çok kuvvetli, bir şey var da bana söylemiyorsan..."

Dudaklarını aralayıp tam konuşacağı sırada dükkâna birinin geldiğini belli eden kuş sesleri çınladı. Verda koşar adımlarla oraya doğru giderken Yasmin'in suratı asılmış, canının sıkıldığını belli eden tavırlar sergilemişti.

"Ti, kazhetsa, podpisalsa syuda..."* diyen Verda'nın keyifli sesini işitirken, ön tarafa geçmek için yürümeye başladım. "Chto by ty ne iskal, ya govorila, chto eto ne zdes."**"

Yabancı erkek sesi, "Yesli to, chto ya ishchu ne zdes, to pochemu ty govorila, chto ono budet kogda to zdes? Razve ne ty pozvala menya syuda?***" dedi.

Rusça bilmiyordum lâkin insanların konuşmasından nasıl bir ruh hâline büründüklerini anlayabiliyordum. İkili rahat bir tavırla konuşurken, daha çok birbirleriyle flört ediyor gibiydi.

"Ya ne takaya gadalka, kak ty dumayesh. Ya ne mogu skazat', chto tochno v eto vremya on budet tut. K tomu zhe tebe ne stoit verit gadalkam, kotoryye tak govoryat. U menya vysokaya energiya v posledneye vremya, yesli ty pomnish, ya govorila, chto eto mozhet privesti k katastrofe,****" dedi Verda.

Verda'nın konuştuğu kişiye bakmak için oturduğum yerden ayağa kalktım. Müşteri olsa gerek, Verda samimi bir tavırla konuşuyordu. Yasmin de benimle birlikte ayaklandığında içeri doğru ilerledik. Müşterilerin karşılandığı alana geldiğimizde, karşımda

---

* Buraya abone oldun sanırım...

** Aradığın her neyse, burada olmadığını söylemiştim.

*** Aradığım şey burada değilse, neden bir gün burada olacağını söylemiştin? Beni çağıran sensin değil mi?

**** Sandığın gibi bir falcı değilim. Kesin şu zamanda burada olacak diyemem, zaten öyle diyen birine de inanmamalısın. Enerjim bu aralar oldukça yüksek, bu seni felakete de sürükler demiştim, hatırlıyorsan,

gördüğüm kişi duraksamama neden oldu. Bakışlarım Yasmin'e döndü. Yasmin'in bakışları gördüğü manzaradan dolayı dehşete düşmüş gibiydi.

Karşımda duran adam, adımlarını Yasmin'e doğru attı. Gözleri, gördüğüne inanamıyor gibiydi. En az Yasmin kadar şaşkındı. Tıpkı Yasmin'in bana anlattığı gibi gökyüzüne benzeyen bakışların, "Moya blondinka,*" diye fısıldadığını işittim. "Sarışınsın artık. Gerçekten bu sen misin?"

Sarışınsın artık. Yasmin eskiden sarışın değildi. Onunla tanıştığımda saçlarını sıfıra vurmam için bana yalvardığı anıya doğru sürüklendim.

Yasmin hıçkırıklarının arasında, "Lütfen His," dedi. "Kendimi bu saçla görmeye daha fazla dayanamıyorum."

"Nesi var saçlarının?" diye sordum. "Çok sağlıklı, çok gür. Hem upuzun, Yasmin. Keselim ama sıfıra vurmayalım. Yazık olur, olmasın." Saçlar benim zaaflarımdan biriydi. Annem saçımı örsün diye her gün tarar beklerdim, annem saçımı hiç örmezdi. Bir kere bile saçımı okşamamıştı. O yüzden hep saçıma özenle bakar, büyütürdüm.

"Benim saçlarım değil bunlar," dedi Yasmin. Kan çanağına dönmüş gözlerini aynadan bana çevirdi. "Oya'nın saçları." Hıçkırdı. "Oya benim üvey annem. Annem, kardeşim Yaprak daha küçükken vefat etti. Babam, annemin yakın arkadaşı Oya ile evlendi. Annem sarışın bir kadındı, keza babam da öyle. Fakat Oya, esmer bir kadındı. Üvey annemiz olduğu belli olmasın diye küçüklüğümüzden itibaren Yaprak bizi esmer olmaya zorladı. Ben kendimi bildim bileli katrana bulanmış bir hâldeyim."

Kirpiklerim titrerken, "Ne?" dedim. Onu baştan aşağıya süzme ihtiyacı hissederken sarışın olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Benden daha esmer duruyordu.

---

* Benim sarışınım,

Dudakları dudaklarımın üzerinden değilken bile onunla yaşıyordum. Onunla konuşmak için kelimelere ihtiyacım yoktu. Onun gözlerine bakmak bile bana yetiyordu. Onu hissetmek için dokunmama gerek yoktu.

Dudaklarımın dudaklarından koparılmasıyla inlemem bir oldu. "Sana yalvarırım bırakma beni!"

Kollarım bir anda yalnız kaldı. Onu bir okyanus mesafe kadar uzakta, bir yanda dalgalanırken yapmadığımda dalgalı bir sonsuz istemiyorum. Onu çok kötü bir kadın da Kuzuk kandırsın onun yüzünden kaybetmem, her şeyimi onun yüzünden kaybetmem, sevdiğim adamı bile onun yüzünden kaybet tim." diye ağlarken dizlerimin üstüne çöktü. "Ben artık sarışın ol mak istiyorum. Onun olmayacağım ama sarışın olacağım." Çok geçmeden Barkan yanımıza gelerek Yasmin'i sakinleştirmemde bana yardımcı olmuştu. Barkan da geldiğinde ikizlerle birlikte Yasmin'in saçını kesmiştik.

Onun olmayacağım ama sarışın olacağım, demişti Yasmin. Sarışındı ama onun değildi.

Sığ denizler, serin denizleri yakaladı.

Gökyüzü, denizle birleşti.

Karşımda dikilen adamın baktığında kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Medyanın aranan yüzü, genç kızların kalbini fetheden, milli rallici Samaç Valacan tam olarak karşımızdaydı. Bakışları direkt olarak yanımda duran Yasmin Yakut'taydı. Onun sarışın olduğunu inanmakta güçlük çekiyor gibiydi.

Alaca mavilik birbirini yakıyor, kızıl şafağı söndürüyordu. İkisinin birbirine olan bakışı o kadar yoğundu ki hiçbir denizin derinliğini aratmıyordu.

Samaç aralı dudaklarının arasında, "Yasemin," dedi.

"Yasemin?" dedi Yasmin sorarcasına, kirpikleri lambadaki alev gibi titriyordu. "Yasemin değil, adım Yasmin." Sesinin titrememesi için oldukça çaba göstermiş, başarılı olamamıştı. "Yıllar

geçiyor ve sen yine adımı doğru söyleyemiyorsun. Demek ki bazı şeyler hiç değişmiyor, Valacan."

"Bazı şeylerin değişmesi için etki bırakmak gerekirdi. Adın aklımda kalmayacak kadar benden silindin," dedi Sanaç Valacan. Sesinden kırık harfler damlıyordu.Yasmin onun yaklaşmasıyla arkasına bakmadan uzaklaştı. "Yasemin!" diye seslendi Sanaç. Yasmin'i durduracak hiçbir şey yok gibiydi.

Yasmin kısık bir sesle, "Lütfen," dedi. Eşyalarını fevri hareketlerle topluyor, kirpiklerini kaldırıp ona doğru bile bakmıyordu. "Beni durduracak tek bir şey söyleme. Adımı yanlış söylemeyi de bırak."

Sanaç aceleci bir tavırla konuşmak için yanıp tutuşuyor, kelimeleri toparlayamıyor gibiydi. Kısık sesle, "Tek bir şey dememe izin ver," dedi.

Yasmin'in gözlerinden ateş çıkıyordu. Sinirle, "Ne?" dedi. "Güzel bir gece olduğunu, bir ara yine tekrarlamamız gerektiğini mi söyleyeceksin, ne?!"

"Güzel bir gece mi?" dedi Sanaç, medyada görünenin aksine kimsenin göründüğü gibi olmadığını bir kez daha anlamıştım. "Daha iyilerini yaşamıştım, Yasemin. Güzel diyemem."

"Şaşırmadım," dedi Yasmin. "Sanaç Valacan'dan da bu beklenirdi zaten."

Nefesimi tutmuş bir hâlde ikisinin birbirlerine karşı söylemiş oldukları yalanları dinliyordum. İkisi de doğru tek bir kelime konuşmuyordu. Verda ile ikimiz bir anda ne yapacağımızı şaşırmıştık. "Oldu ve bitti. O iğrenç olay yaşandı, ben seni sonsuza kadar terk ettim. Yaptığıma hiç pişman değilim, Valacan."

"Senin aksine ben pişmanım," dedi Sanaç. Her ne söyleyecekse devam etmemeliydi çünkü yüzündeki ifade, dilinden dökülecek zehrin etkisini taşıyordu. "Seninle geçirdiğim her dakikaya, her saniyeye, her saliseye. Keşke daha önce terk etseydin, moya blondinka."

Yasmin kulağına çarpan kelimelerle mermi yağmuru altında kalmış gibiydi. Bakışlarını bana doğru usulca çevirdiğinde, "Ben sonra yanına gelirim. Şimdi gitmem gerekiyor. Haberleşiriz," dedi ve dükkândan koşar adımlarla uzaklaştı. Sanaç Valacan arkasından, "Yasemin!" diye seslenmiş, o da vakit kaybetmeden dükkândan çıkmıştı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ne düşüneceğimi bilememiştim.

Onlar çıktıktan sonra dükkânın içinde sadece ben ve Verda kalmıştık. Kızıl saçları alnına dökülürken sıkıntıyla ofladı.

Verda bir anda, "His..." dedi. Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Onun bu davranışı karşısında kaşlarım çatıldı, ellerim havada kaldı.

"Aşka mı geldin Verda?"

"Sadece..." dedi ve devam edemedi. Derin bir nefes alıp verdi. "Sadece, seni çok sevdiğimi bil, His. Hiçbir şey için geç olmasını istemiyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kafamı sallayıp hoşnut sesler çıkardım. "Sana bir şey diyeceğim..." dedim ve ondan ayrıldım. "Bana bir gün fal baktığında çok istediğim bir şeyi bulacağımı söylemiştin." Dudaklarım kenara kıvrıldı ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Berbat bir falcısın Verda, hâlâ bulamadım!"

Annemin günlüğünü çok istiyordum. Verda Smirova alışagelmişin dışında kendine özgü bir şekilde fal bakıyordu. O an bana kart açtığında en çok istediğim şeyi hayal etmemi, onun üzerinden yorumlayacağını söylemişti. Annemin günlüğünü hâlâ bulamamıştım.

Kafasını iki yana sallayıp umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Sen değil," dedi, keyifli bir sesle. İleriye doğru yürüyüp benim açtığım tarot kartlarından ikisini eline aldı. Kaldırdığı kartları bana gösterdi. Aşıklar ve İmparator kartıydı. "O seni bulacak, her zaman bulacak."

Ona boş bir ifadeyle bakmış, aynı dili konuşsak da kesinlikle anlaşamadığımıza karar vermiştim. Dükkândaki işlerimi halledip kendimi saatler boyunca Moskova sokaklarına attım. Annemin şehrinde kendimi kaybederken, bunun ilk kayboluşum olmadığını biliyordum.

Kaldığım eve doğru geçmeden önce markete uğrayıp bir şeyler almıştım. Elimdeki ağır market torbalarıyla eve geldiğimde apartman dairesine içten içe küfür savurdum. Bazı amaçlarım için Moskova'da yıkık dökük virane olan bir daire kiralamıştım. Kapıyı tek elimle açarken kese kağıdına doldurduğum eşyaları düşürmemek için büyük bir çaba sarf ettim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde havanın çok soğuk olmasından dolayı tekrar tekrar küfür ettim.

"Bu soğuk havayı seven insanlarda kesinlikle akıl yok! Kıçım dondu, kıçım!"

Eşyaları kapı ağzına bıraktım ve arka odaya doğru ilerledim. Bugün öğrendiğim detayları unutmadan plan şemama yazmam gerekiyordu. Odanın perdesini kapattım ve tamamen karanlığa gömülmesini sağladım. Özel ışığı çıkarıp aydınlattığımda duvara çizmiş olduğum neon yazılar belirdi. Bronz'a dair bütün bildiklerim ortaya döküldü. Elime kalemi alıp yeni notları yazmaya başladım.

O gece karşıma çıkan kişinin Bronz olma ihtimali gün geçtikçe çürüyüp gidiyor. Sanaç Valacan, Bronz'la ortak olsa, onun katili olduğum için bu kadar sakin kalmazdı. Beni gördü ve hiçbir şey yapmadı. Ortağı ölse, bu kadar rahat olmazdı. Üç durum var ya ortak değiller ya o kişi Bronz değil ya da Bronz ölümün pençesinden kurtuldu. Yirmi üç gün oldu, Bronz tarafından hiçbir hareketlilik yok.

Yeni bir şema oluşturdum. *Yasmin Yakut* ve *Sanaç Yalaçan: kesin olarak bir şeymişler var: Öncelik değil,* diye not düştüm. V'nin ne anlama geldiğini hâlâ çözemedim. Sayı olarak bakmak çok basit kaçıyordu. Sadece altı olamazdı. Anlam olarak bakarsam neyin altıydı? Bir şeyin kısaltması olabilirdi. *Bronz*, yazdım. Yanına da *V* ekledim. Bronz V'yi yazısına son kez bakıp bugünün kitabını kapattım.

Köşede duran şamdandaki erimiş mumun yerine bir yenisini ekledim. Bir mum daha yaktığımda kalan mumların sayısı zihnimde dolaştı. 437 tane mumum kalmıştı. Tarot destesini elime alıp karıştırdım. Bir kart seçtim. Ters Kupa İkilisi kartı kaderime çıkmıştı. Bazen çok istenen o birleşmenin bir türlü olmamasının göstergesiydi. Uyumsuzluk ve birleşememe kartıydı.

Işıkları söndürüp etrafı toparladım. Karnımı doyurmak üzere mutfağa doğru ilerlerken duyduğum seslerden ötürü dikkat kesildim. Kulağıma taşların birbirine sürtme sesi doldu. Misket gibi birbirine değen taşlar aynı melodiler eşliğinde bana o günü hatırlattı. Diri diri gömüldüğüm günü.

Ölü titreten soluk bakışlarım, zeminden yukarıya yavaşça tırmanırken içerdeki koltukta oturan kişinin yüzünde durdu. Siyah, çok dar olmayan kumaş pantolonu tamamlayan siyah gömleğiyle, üzerine geçirmiş olduğu ceketi kumaş pantolonun kalitesiyle birdi. Elleri koltuğun iki kenarında, rahat ama ben buraya ait değilim duruşuyla tam karşımdaydı. Yüzündeki tanıdık ifadeyi anımsamış, bakışlarım onun yüzünde durduğu gibi aynı zamanda tüm dünya da durmuştu.

Yutkundum. "Siktir siktir siktir," diye tısladım. Olduğum yerde kalakalmış hâlimle, boğazımdan aşağıya sert bir yumru indi.

"Merhaba, Hisar Alatav."

Oydu.

O gece karşıma çıkan adam, tekrar karşımdaydı. Tek bir fark-

la. Önceki hâlinden daha sinirliydi. *Karanlıktan korkma; karanlık kalmaktan kork,* demişti Albay.

Karanlığın korkutucu hissi tekrar bedenimi sararken, bildiğim tek bir şey vardı. Bu adamla karşılaştığımdan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Ayağa kalktı ve bana doğru yaklaştı. Sakin bir tonda, "Ben de seni bekliyordum. Evdeki misafire hoş geldin deme kültürü sende yok sanırım," dedi. Tenim karıncalanıyor, sesinin tonu kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

"Ne zamandır buradasın sen?" diye sertçe sordum.

"Bir süredir," dediğinde yüzündeki ifade tenimin titremesine neden oldu. "Beni görmezden gelip odana doğru koşman biraz saygısızlıktı." Tam karşımda durduğunda bana doğru üstten bir bakış attı.

"Asıl saygısızlık birinin evine izinsiz girmektir," dedim kısılan sesimle. "Hırsız gibi evime giren birine hoş geldin dememi beklemiyorsun, değil mi?"

Dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Aslında bakarsan beklemiştim, sonuçta ne olursa olsun seni bulacağımı söylemiştim."

"Nasıl buldun beni?" diye sordum.

"Kurşunların," diye fısıldadı. Kurşun adres sormazdı, benim kurşunlarım adres verirdi. Gözlerinde ölümün emareleri vardı. "Ben de yaptığın vurgun sayesinde seni buldum. En son konuşmamızda cümlen yarıda kalmıştı, ölmeyip beni bulursan gibisinden bir şeyler diyordun. Devamını zevkle dinleyeceğim." Elini omuzuma yerleştirip parmakları tenimden aşağıya akıp giderken bileğimden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Ama öncesinde üç kurşununu sana geri vereyim."

Parmaklarımı açtı ve dövmeli elinde tuttuğu, HİS yazılı kurşunları avucuma bırakıp parmaklarımı geri kapattı. Elinin kuru sıcaklığı tenimi dağlarken karanlığın izin verdiği kadarıyla bakışlarımı bakışlarından ayırmadım.

"Bakışmaya devam edecek miyiz yoksa konuşmayı düşünüyor musun, Alatav?"

"Şu an karşımda kanlı canlı durman beni biraz afallattı," diye mırıldandım. Ağırlaşan kirpiklerim gördüklerime şahitlik ederken zorlanıyordu. "Mazur gör, her gün hortlak görmüyorum. Kalbinin atmadığına neredeyse emindim. Nabzın yok gibiydi. İmkânsızı başarmışsın."

Gözleri, gözlerimin içine meydan okurcasına baktı. "İmkânsız diye bir şey yoktur," dedi.

"Dakikalar saydım... Başında bekledim," dediğimde zihnim bana yardımcı olarak o karanlık geceye doğru ışık hızıyla yolculuk yaptı. Kalbine yediği üç kurşunun çıkışı yoktu. Bedenine bakmıştım, kalbi atmayana kadar yanında beklemiştim, kan akışının hızından dakikalar içinde ölmüş olması gerekiyordu. "Kalbin atmıyordu!"

Öldürücü sakinlikle, "Evet," derken sesi tok çıktı. "Beklediğini biliyorum. Elin, elimi tutuyordu ve sanırım başımda dua ediyordun çünkü anlamadığım şeyler fısıldayıp durdun." Alaycı bir tavırla gözlerimin içine baktı. "Öldükten sonra birinin arkamdan dua okuyacağını bilmek güzel, çok sevenim olduğu söylenemez. Ama sana henüz ölmeye niyetimin olmadığını söylemiştim."

Gözlerime damladığını hissettiğim siyahlığın içinde kaybolduğumu sandım. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

Aramızdaki mesafeyi sıfırladı. "İzin ver göstermeli olarak anlatayım," dedi. "Sahne sanatlarına olan ilginden dolayı daha kolay anlayacağına eminim, Alatav."

Cevabımı beklemeden beni döndürüp, kendine doğru sertçe çektiğinde sırtım göğsüne yaslandı. Parmaklarını kaburgalarımda hissederken, sıcaklığını bedenimde hissettim.

Kulağıma doğru fısıldayan bir tonda, "Eğer kalbim herkes gibi burada olsaydı..." dedi. Çenesi şakağıma çarpıyor, nefesi te-

nime düşüyordu. Parmaklarının altında kalbim deli gibi atıyordu. "Haklısın, Alatav. Çoktan ölmüş olmam gerekiyordu."

Diğer eli, sağ tarafıma doğru yol aldığında göğüs kafesim hızla yükselip iniyordu. "Ben herkes değilim," dedi, kendinden emin bir hâlde. Sağ göğüs boşluğumda, kaburgalarımda asılı kalıp işaret etti. "Benim kalbim burada."

Söylediği kelimeler zihnimde defalarca dolaştı. "Koca bir ha siktir!" dedim, bozguna uğrayan bir sesle. "Kalbin sağda mı?"

"Evet, sağda."

"Bu olay zaten bir tek benim başıma gelirdi!" diye sinirle hayıflandım. Demek o yüzden kalbini dinlediğimde kalp atışını alamamıştım çünkü adamın kalbi sağdaydı. "Sendeki bu şans gerçek mi? Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

"Öyle olduğumu söylerler."

"Bu neden yaşadığını açıklıyor." Gözlerimi kıstım ve ona şüpheyle baktım. "Fakat neden felç kalmadığını anlamadım. Yaşasan bile felç kalman gerekiyordu!" Ben hislerin katiliydim. Kurşunlarımda bir hata olmalıydı.

Dilini damağına vurdu. "Takdir edersin ki düşmanım çok, beni öldürmek isteyen de çok. Her şeyi düşünmem lazım. Bronz'u öylece öldüremezsin," dedi. "Eğer bir dahakine birini öldürmek istersen," diye kulağıma doğru fısıldar bir tonda konuştu. "İşi bilene bırak. Sadece küçük bir tavsiye."

"Bronz olduğun konusunda henüz netleşmedim," dedim şüpheyi elden bırakmazken.

"Bunu ancak zamanla netleştirebilirsin."

Haklıydı, bunu bana zaman gösterecekti. Gerçekten o olduğuna emin olana kadar karşımdaki adam Bronz'muş gibi davranacak fakat hep tetikte olacaktım.

Beni yavaşça bırakmasıyla ondan hızlı adımlarla uzaklaştım. Aramıza koymuş olduğum mesafeyle kendime güvenle bir alan

bulmak için etrafıma baktım. "Kimsin sen?" diye sordu aniden. "Kimlerdensin?" Karanlık dönem misin yoksa aydınlık dönem misin diye soruyordu.

"Alatav." Soyadımı bastıra bastıra vurgulayarak söyledim. "His Alatav."

"Sen gerçekten kimsin, Alatav?"

Hem histim hem hissizdim. "Benim hakkımda bilmen gereken tek şey bu," dedim. Sert çıkan kelimelerim tenine kıymık gibi batacak kadar keskindi. "Fazlası zarar, ziyan olursun."

Ben iyi bir ailenin kızı değildim. Ben bir ailenin kızı bile değildim. Ben hiç var olmaması gereken bir soyadı taşıyordum.

Bronz ısrarlı bir şekilde, "Beni öldürmeye cesaret eden kadını tanımak istiyorum," dedi.

"Seni öldürmeyi beceremeyen bir kadını tanımak istemezsin."

Bronz normal bir tavırla marketten getirdiğim poşetlerin içinden bir adet elma aldı. Kırmızı elmayı avucunun arasında döndürdü ve bedenine yaklaştırıp geceden daha siyah olan gömleğine hafifçe sürttü. Diğer elinde ne ara aldığını bilmediğim bıçakla elmayı kesti.

Onu izlediğimi fark ettiğinde bakışlarını da bana çevirdi. Bıçağın ucuna sapladığı elma dilimini bana uzatıp gözleriyle de bıçağı işaret etti.

Soğuk bir tavırla, "Yer misin?" dedi. Gözlerim yüzüne tırmandığında kelimelerim dökülmeden yemek istemediğimi anlayıp uzattığı bıçağı benden uzaklaştırdı. "Betin benzin atmış gibi, hayalet mi gördün yoksa, Hisar?"

"Adım, His!" dedim büyük bir kızgınlıkla, Hisar adını her duyduğumda içimde bir volkan fokurduyor, patlamak için bekliyordu. "Bana o şekilde hitap etme!"

"Neden?" diye sordu. "Bir başkasının kimliğini mi kullanıyorsun yoksa? Kimlikte adının Hisar olduğu yazıyor."

"Albay," diye seslenmişti Barkan. "Hisar'ın neyi var? Kriz mi geçiriyor? Onu tutamıyorum!"

"Söyleme, söyleme, söyleme," diye sayıklayıp duruyordum. "Bırak beni, hemen, bırak yoksa herkese hasar bırakacağım!"

Barkan keskin bir dille, "Bırakmayacağım," dedi. "Neye kızdın bu kadar? Yanlış bir şey demedim! Sıkıyorsa öldür Hisar, dedim!"

Albay, Barkan'a doğru, "Derhal kes sesini!" dedi. Nasırlı parmakları çenemi kavramış, ona bakmamı sağlamıştı. "Zihnini kapatmak için sakinleştirici yapacağım. Diğer türlü tehlike saçacaksın."

Kafamı iki yana salladım. "Hiçbir şey değişmeyecek, gözümü açtığım gibi öldüreceğim onu," diye konuştum.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Barkan. "Hisar... Benim Barkan."

"Ona adıyla hitap edip durma!" Albay bağırırken onu sertçe itmişti. Güçlü kollarıyla beni tutup kısık bir sesle, "Ailesi adına karşı zihniyle oynamış," dedi. "Adını duyduğunda tek yaptığı emre itaat etmek. Onu bundan kurtarana kadar tam adıyla hitap etmeyin."

Tam olarak kurtulduğum söylenemezdi ama en azından artık adımı duyduğumda, zihnim her komutu yerine getirmiyordu.

Aynı onun gibi sesimden soğukluk akarken, "Öyle istiyorum," dedim. "Bana bu şekilde hitap eden insanlar ölü. Aralarına girmek istiyorsan buyur, bu şekilde hitap et."

"Henüz girmek istemiyorum, o zamana kadar bu şekilde hitap edeceğime emin olabilirsin. Adın Hisar'sa, Hisar'dır." Gözlerinde kararlılık vardı. "Konu kapanmıştır."

Tekli koltuğa tekrar oturdu ve elinde tutmuş olduğu yarısını yediği elmayı koltuğun kenarına bıraktı. Bıçağı elmaya saplayıp kahveden bozma metalik gözlerini bana doğru kaldırdı.

"Şimdi... Kime çalışıyorsun? Kaç kişisiniz?" Konuşmak üzereyken elini kaldırdı. "En önemlisi kartım nerede? Kartımı nasıl çalmaya cüret edersin? Nereye sakladın?"

Gözlerimin içine beni öldürmek istercesine baktı. O zaten ölmüş bir bedene baktığının farkında değildi. "Cevaplamak için üç saniyen var, Alatav." Dudaklarımı aralayıp bir şey söylemek üzereyken beni kendi sesiyle baltaladı. "Dur cevaplama. En önemli soruyu sormayı unuttum. Nasıl ölmek istersin, kısa vadede mi uzun vadede mi?" Bileğinde takılı olan gümüş saati bakış açısına getirdi. Gözlerini saatten ayırmadan konuştu. "Üç saniyen şimdi başladı."

"Benim bütün bunları yaptığıma dair bana tek bir kanıt gösterebilir misin?" diye sordum. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Elini ceketinin cebine attı. "Müzedeki görüntülerin..." dedi. "Sağladığın anlaşmalar... Kısaca senin suçlu olduğunu işaret eden her şey." Çıkarmış olduğu fotoğrafları bana doğru attığında çevik bir hareketle havada yakaladım. "Bakmak istersen. Tek bir kanıt değil, bir sürü kanıt var."

Bakışlarım onun vermiş olduğu fotoğraflarda gezerken kendimi gördüm. Müzeye bir turist gibi girişim, müze rehberiyle konuşmalarım, farklı tiplemelerdeki görünüşüm, hepsi bendim. En önemlisi son kez vereceğim resital için müzede konakladığım süre boyunca olan tüm görüntülerim vardı. "Tamam," dedim sakinlikle. "Bu görüntülerdeki kadın benim." Her şeyiyle bendim, kendim aldığım çok pahalı kıyafetlerim, özenle yapmış olduğum saçlarım, kendimden emin hâldeki tavırlarım.

"Hepsine bak," dedi. Göğüs kafesim hızla yükselirken diğer belgelere baktım.

Gece çekilmiş kamera kayıtlarında yine ben vardım fakat tek bir farkla görüntüdeki kadının elinde ojesi yoktu. Bu kadın ben değildim. Olamazdım. Ben ojesiz asla gezmezdim. Bir keresinde, bahçede toprakla oynadığım için annem tırnaklarıma dünyanın en iğrenç şeyiymiş gibi bakmış, Nanisha'ya söylediğine göre 'O iğrenç tırnaklarını sökmeden masaya oturmasın,' demişti. O za-

mandan beri tırnaklarımı hep temiz tutmuştum, ojenin varlığını öğrendiğimden beri de ojesiz hiç gezmemiştim.

"Soygun yapan kişi ben değilim," dedim. "Bu görüntüdeki kişi ben değilim, böyle bir soygunu gerçekleştirmedim. Birisi bana kesinlikle oyun oynuyor. Fakat başarılı olamamış çünkü ojelerimi sürmeyi unutmuş."

Dudaklarını aralayıp bir şey demek üzereydi fakat karanlık odayı aydınlatan yüksek bir ışık yayıldı ve eş zamanlı olarak tanıdık bir telefon melodisi yükseldi.

Bronz kısa bir anlığına bakışlarını telefona düşürdü ve tekrar bana baktı. "Müsaade edersen, bunu açmam gerekiyor," dedi. Kafamı olumlu anlamda yavaşça salladım. Çağrıyı yanıtlayıp, "Söyle, Sanaç," dedi.

Duyduğum isimle kaşlarımı çattım. Sanaç. Sanaç Valacan. Barkan Ulusoy bir süre önce bana Sanaç'ın, Bronz'un adamlarından biri olduğunu söylemişti. Bu tez doğrulandıkça bir felakete sürükleniyormuş gibi hissediyordum.

"Beni mi özledin, Sanaç? Sana ne zamandan beri haber veriyorum oğlum ben? Bunun için mi beni aradın?" dedi Bronz. "Sana ne oğlum benim konumundan? Ne zamandan beri korumalığımı yapıyorsun?" Karanlık bir sesle, "Mezarlıktayım," dedi bana bakarken. "Şu an karşımda bir ölüye bakıyorum." Kirpiklerim yavaşça titredi. Çok geçmeden, "Anladım. Kim sorun çıkartıyormuş öğrenin. Buraya gelmem olay olacaktı zaten. Tehlikeli bir şeyler olursa haber ederim. Bir, iki güne görüşürüz," deyip telefonu kapattı Bronz.

Bakışları beni buldu. "Nerede kalmıştık?"

"Kısa vade," dedim. Anlamsız gözlerle bakmasıyla dudaklarımı tekrar araladım. "Sormuştun. Kısa vadede ölmek isterim."

"Merak etme," dedi. Çok geçmeden ne demek istediğimi anlamış olacak ki ayağa kalktı. Elini beline doğru attı ve kısa sürede

bakışlarımın arasında siyah çelikten yapılmış silah girdi. "Öleceksin. Bu işin sonunda kimse yaşamayacak," diye ekledi.

"Tamam," dedim ölüme birkaç saniye kaldığımı hissederken. "İzin ver, şehadet getireyim. Dini inancım gereği ölmeden önce söylemem gereken şeyler var."

Silahı alnıma yasladığında gözlerimi karanlığa emanet ettim. "Şehadet getirdin mi?" diye sordu. Emniyet kilidini tok bir sesle açtığını işittim. Hayatım parmak uçlarında duruyordu. Şehadeti unuttuğumu düşündüğüm sırada besmele çektim ve nasıl başladığını hatırlamak için çabaladım. *His, öncelikle bismillahirrahmanirrahim.*

Kısa bir duraksamadan sonra aklıma gelmesiyle, "Heh," diye bir ses döküldü dudaklarımdan. "Eşhedü en la ilahe illallah-" diye başladım ve dikkatini dağıtmış olduğumu düşünerek çevik bir hareketle başımdaki silahın soğuk namlusundan tuttum. Elinin arasından silahı çekip aldım, silahı ona doğrulttum. "Yerinde olsam birini öldürmeye niyetlendiysem elimi çabuk tutar, aklına bir planın sokulmasına izin vermezdim," dedim.

"Yerinde olsam ilk önce işim şarjörü kontrol etmek olurdu. Malum, biri seni üç kere kurşunladığında dolu bir silahla gezip aynı hataya düşmek istemezsin."

Elimdeki silahın mermi haznesini çıkartmak için küçük noktaya bastım ve içinden çıkan şarjörün tamamen boş olduğunu gördüm. "Siktir," diye küfür savurdum. Elimdeki silahı ona doğru fırlattım. Kafasını yana kaydırıp kendine değmesini engelledi. Bakışlarım mutfağa döndüğünde evin belli köşelerine koyduğum emanetleri bir an önce almak için yanıp tutuştum.

"Hiç bakma," dedi Bronz, bilmiş bir edayla. "Evin her tarafını kontrol etme şansım oldu, seni benden koruyacak hiçbir şey yok."

"Adil bir dövüş olmayacak," dedim, nefes nefese. Kendi üzerimde hiç emanet olmadığı için Albay'ın bana son görüşümüzde

söylediği şey kulağımda yankılandı. Yakın dövüş. "Yaralısın," derken kendi haneme bir artı yazdım. "Üç kurşun yaran var, fantastik bir karakter değilsen bir aydan önce iyileşmeyecek yaralarından dolayı ilk tekmemde yere yığılacaksın."

"Adil olmayacağı konusunda sana katılıyorum, Hisar," dediğinde dili dudağının üzerinde gezdi. "Bana yaptıklarının cezasını bir dövüşle bitirmeyeceğim." Ona korkusuzca baktım. "Şimdi dersin, Bronz kendine yanlış yapanların biletini nasıl kesiyor peki? İzin ver anlatayım..." dedi. "Onlardan bu işi kendilerinin yapmasını rica ediyorum, henüz karşı çıkan olmadı. Rica ettikten sonra seve seve yapıyorlar."

Elini gömleğinin cebine attığında bir şırınga çıkardı. Tanıdık gelen bir şeydi. O da bunu anlamış olacak ki, "Tanıdık geldi mi? Yakından bak istersen," dedi. Avucumu açıp elime bıraktığında, şırınganın dolu olduğunu gördüm. "Kısa vadede ölmek istediğini söylemiştin. Tamamını damarına enjekte ettiğinde öleceksin. Senin için özel yapıldı. Kendi silahınla öleceksin, Alatav. İnsanları nasıl zehirliyorsan aynı şekilde kendini de zehirleyeceksin."

Harelerimin korkuyla genişlediğini hissederken dudaklarımdan, "Ne?" döküldü.

Büyük bir soğukkanlılıkla dudaklarını araladı. "Vaktimin olduğunu söyleyemeyeceğim. Kısıtlı zamanım var, meşgul bir adamım," dedi. Kendimi öldürmemi isteyen o değilmiş gibi konuşuyordu. "Bir an önce kendine enjekte etsen iyi olur. Ölüm anını zevkle izleyeceğim." Öylece duruyor olmama karşılık dudaklarını araladı. "Bakma öyle!" dedi kükrercesine. "Başla!"

"İzleyecek misin gerçekten?" diye sordum. Aklımdaki bu olmasa da bakışlarım bir anlığa avucumun arasında duran şırıngaya düştü. Damarıma karışıp beni zehirlemek için can atıyordu.

Bronz buz gibi bir sesle, "Evet," dedi. "Sen, ben ölmeye yakınken uzun uzun izlemiştin. Şimdi seni tek bırakmak olmaz."

"Ben bunu yapamam," diye hayıflandığımda avucum titremeye başladı.

"Sabrımı sınıyorsun. Ben hiç sabırlı bir adam değilim," derken sesi de onu taklit edip sabırsız çıktı. "Üçten geriye sayıyorum," dedi. "Üç saniye içinde kendine enjekte etmezsen, bunu ben yapacağım." Ölümcül derecede gür çıkan sesi kulağımda yankılandı. Vermek istediği tehdidi çok rahat şekilde hissettim. Benim aksime o fazla ifadesizdi. "Ve emin ol aynı Bronz'u görmeyeceksin."

"Af dilemeyeceğim," dedim büyük bir keskinlikle. "Kendimi kanıtlayabilirim. Üzerime oynanan oyunu ortaya çıkarabilirim, ben suçsuzum gerçek suçlu her kimse şu an dışarıda. Yanlış ata oynuyorsun, Bronz. Sana söyledim, o görüntüdeki kişi ben değilim."

Başını ağır hareketle iki yana salladı ve ellerini pantolonunun cebine yerleştirdi. "Bunca zaman boyunca gönderdiğim adamların nazik davetini geri çevirip açıklama yapma gereği duymadın. Sert oynamayı seçtin, çünkü sandın ki hiç yumuşak olunmayacaktı. Müzedeki görüntülerin de cabası. Sanırım kanıta ihtiyacım yok, beni öldürmeye çalışarak zaten büyük bir suç işledin." Burnumdan solur bir hâldeyken avucumun arasındaki şırıngayı kıracak kadar sıktığımın farkında bile değildim. "Geri sayım başladı." İlgisiz bir hâlde bakışlarını bileğinde takılı olan saatine çevirdi. "Üç."

"Haksızlık bu!" dedim, fevri bir hareketle. "Ben yapmadım!"

"İki."

Saniye bile geçmeden tekrar konuştu. "Ve bir."

Odanın içerisinde Bronz'a ait telefon ikinci kez çaldı.

"Bekle," dedi. Ruhsuzluğu aşikârdı ve bunu göstermekten çekinmiyordu. "Kal öyle, tek bir hareket dahi yapma, Hisar." Yeşil tuşa basıp çağrıyı yanıtlayarak kulağına götürdü. "Söyle, Safa. Ne? Dikkatlice baktınız mı? Kaç video dedin?" Dakikalar sonra yüzüme baktı ve telefona doğru, "Bekle hoparlöre alıyorum, baştan anlat," dedi.

Telefondan gelen ses, "Bronz abi," dedi. "Hisar Alatav'ın müzedeki görüntülerini incelememi istemiştin ya, aynı tarihte, aynı saatte farklı bir yerde daha görüntüleri var. Elimde iki görüntü var, tarihler aynı mekânlar farklı. İkisinde de başrol, Hisar Alatav."

Bronz ağzının içerisinde, "Sikerler böyle işi," diye homurdandı. Telefonu avucunda sıkıp etrafında kısa bir volta attı. "Nasıl yani aynı kişi olduğuna emin misin Safa?" Adının Safa olduğunu öğrendiğim adam, "Evet," dedi. Bronz'un bakışları kısa bir anlığına beni buldu. "İkizi, kardeşi vardır belki?" diye sordu.

"Hastane kayıt belgelerini incelediğimde bir ikizi olduğu gözükmüyor, kız kardeşi yok. Biyometrisini tarattığımda ise bu yüze yakın bir yüz dünya üzerinde gözükmüyor. Yakın suretler var ama bu kadar tıpatıp benzeyen yok. Bir yanlışlık mevcut. Bütün incelemeleri yaptığımda, aynı anda iki yerde olamayacağı için görüntülerden biri sahte," dedi Safa. Hattın ucundan tuş sesleri geliyordu.

Bronz, "Hangisi sahte peki?" diye sordu.

Safa kaçık bir sesle, "Hangisinin sahte olduğunun üzerinde çalışıyoruz, abi. Daha kesinleşmedi," dedi. Olduğum yerden hareket edip telefona doğru yaklaştığımda Bronz'un karşısında durdum.

Geriye dönüp bana vermiş olduğu kâğıtları elime aldım ve ona gösterdim. "Sana az önce dediğim gibi, bu fotoğraflarda oje yok. Yüksek ihtimalle senin adamının bulduğu görüntülerin birinde de oje yok. Bu görüntüdeki kişi bir yansıma, ben değilim. Biri bana iftira atıyor."

"Bu bilgi benim ne işime yarayacak?" diye sorduğunda söylediklerimde ilgi çekici bir şey bulamadı.

"Sana suçsuz olduğumu kanıtlıyorum işte!" diye avazımın çıktığı kadar bağırdım.

Bir anda gözlerini kapattı. "O ses tellerini..." deyip sustu. Gözlerini tekrar açtı ve konuşmaya devam etti. "Bu şekilde mi kanıt-

lıyorsun? Elinde oje yok diye sütten çıkmış ak kaşık mı oldun bir anda, Hisar Alatav?"

"Bronz abi, bölüyorum ama yurtdışı ya orası ben aramıştım. Fatura bana giriyor şu an..." dedi Safa. Sesi olduğundan cılız çıktı.

Bronz sinirli bir şekilde, "Sen hâlâ hatta mısın Safa?" diye sordu.

Safa masum bir ifadeyle, "Hattayım abi, kapat demedin," dedi. "Yazık günah fatura işliyordu öyle dahasına gönlüm el vermedi."

"Senin faturanı kim ödüyor Safa?" diye sordu Bronz.

Safa, "Sen ödüyorsun abi," dedi.

Bronz parmaklarını burnun üst noktasına getirdiğinde yavaşça sıktı. Ağzının içerisinde bir şeyler mırıldanırken sabır diliyor gibi bir hâli vardı. "E, o zaman Safa?" diye sordu Bronz.

Safa emin olamadan, "Kapatayım mı abi?" diye sordu.

Bronz en sonunda, "Kapat!" diye bağırdı.

Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. "Sana suçsuz olduğumu söyledim," diye fısıldadım.

"Ben de buradaydım, biliyorum," diyerek acımasız bir tonda konuştu. "Papağan gibi aynı şeyleri tekrar edip duruyorsun."

"Ne yapacaksın bana?" Heyecanlı gözlerle ona baktım. "Sen mi öldüreceksin beni? Ben uyurken falan yapsan? Daha acısız bir şekilde? Güzel racon kesiyorsun görüyorum ama benim üzerimde denemesen? Benim canım biraz tatlı da..."

"Suçsuz olduğunu kanıtlamak istiyor musun?" diye sordu.

"Evet!" diye sağır edecek şekilde bağırdım. "Evet! Evet! Evet!"

Bronz bağırışımdan ötürü yüzünü buruştururken, "Nikah masasında değiliz, o sesini alçalt biraz," dedi.

Daha sakin bir vurguyla, "Evet, kanıtlamak istiyorum," dedim.

Dudaklarını ıslattı. "O zaman vadeni değiştiriyorum."

"O ne demek?"

Kalın çıkan sesiyle, "Uzun vadede öleceksin," dedi. "Olaylar kesinleşene kadar yanımdan bir saniye olsun ayrılmayacaksın!"

Hiddetim sesime yansırken, "Beni esir mi alacaksın?" dedim.

Gözleri ruhumda bulunan isler kadar karardığında, beliren açık renkteki parıltılar gözlerinde yerini aldı. Gördüğüm altın parıltılar, simsiyah gecenin karanlığında çıkan bir yangındı. "Esir almak demeyelim, esir alsaydım sana tavrım çok farklı olur, elin kolun bağlı, kafanda bir silah olurdu," dedi. "Bir süre misafir edeceğim diyelim."

"Tamam," dedim vücuduma hükmeden sakinlikle. "Sonra ne olacak peki?"

Duruşunu bozmamıştı ama çenesi kasıldı. "Suçsuzsan hiçbir şey olmayacak," diye yanıtladı. "Eğer gerçekten suçluysan, o zaman gerçekten benden kork Hisar Alatav. Beni bunca zaman oyaladığın her saniye için sana öyle şeyler yapacağım ki, o güzel dediğin raconlarımı teker teker üzerinde deneyeceğim. Gerçek Bronz ile tanışacaksın ve o adamla tanışmanı hiç tavsiye etmiyorum!"

Hızla atan kalbim, kan değil kor pompalamaya başladığında ensemden aşağıya sıcak bir ter damlası döküldü. "Nedense gerçek Bronz'la tanışmak isterdim," dedim zihnimdeki düşünceyi dışa vurarak. "Nasıl tanışabilirim o adamla? Suçsuz olduğum hâlde, suçlu gibi mi yapsam?"

Sert çehresine yakışan soğuk sesiyle, "Dalgan bittiyse şimdi benimle geliyorsun," dedi. "Bu dakikadan sonra gözümün önünden ayrılmayacaksın. Tek bir yanlış hareketinde gözünün yaşına bakmayacağım çünkü sabrımı fazlasıyla sınadın, sana karşı tahammülüm kalmadı. Bu iş tatsızlaşmaya başlıyor." O gece ben bir katil görmüştüm, hangi duygularının katiliydi bilmiyorum ama bir katil olduğu kesindi. "Hazırlan, gidiyoruz."

Yasmin benim burada olmadığımı gördüğünde planlarımızı uygulayacağını bildiğim için içim rahattı. Üstelik buraya benim dışımda birinin girdiğini anlayacaktı. Yasmin gerçekten bir çiyan-

dı. Düşüncelerim gibi puslu bir sesle, "Ben doğuştan hazırım," dedim. Almam gereken bir şey olmayacaktı. "O yüzden gidebiliriz."

Şüphe giyinen bakışları beni dikkatle izlerken, "Haftalardır peşinde koşturup bir anda bunu kabul etmeni beklemiyordum," dedi. "Ne işler karıştırıyorsun sen, Alatav?"

"Bu işlerle benim alakam olmadığı için gönlüm oldukça rahat, o yüzden uslu bir şekilde gitmemde sakınca görmüyorum," dedim düz bir ifadeyle mırıldanarak. "Suçsuzluğum ortaya çıktığında benim kim olduğumu işte o zaman göreceksin." Sözlerim kendimden emin çıkıyordu. "Beni alıkoyduğun her saniye için pişman olacaksın, Bronz!"

Adımlarım dış kapıyı buldu ve yavaşça elimi tokmağa yerleştirdim. Kulpu aşağıya doğru çekip kapıyı açtığım sırada, "Şimdi gidebil—" diye cümlem hayallerim gibi havada asılı kaldı. İşittiğim gürültülü sesle sağır olacağımı sandım.

Bir bedenin üzerime kapanışıyla burnuma kehribar kokusu doldu ve ciğerlerime doğru azap dolu bir tınıyla ilerledi. Bütün vücudumu saran bu kokunun kime ait olduğunu anlamak zor değildi. Üzerime kapanmıştı. Niye üzerime kapanmıştı?

Patlama oldu His, ondan olabilir mi?

Büyük bir alev topu gecenin karanlığına doğru patladığında oluşan etkiden dolayı ikimizin de dikkati siyahtan bile daha koyu olan dumana çevrildi. Bina alev alıyor, yangın hızlıca yukarıya doğru tırmanıyor, etrafı yoğun duman kaplıyordu. Patlamanın şiddetinden dolayı, sesler boğuk boğuk geliyordu. Zemin sallantılı bir şekilde titremiş, neredeyse küçük bir deprem oluşmasına neden olmuştu.

Etrafı saran siren sesleri felaketin habercisiydi. Sonumun aydınlık olmayacağını, bu bilinmez yola çıktığımdan beri biliyordum. Lâkin sonumu getirenin kendim olacağını bilmiyordum.

II

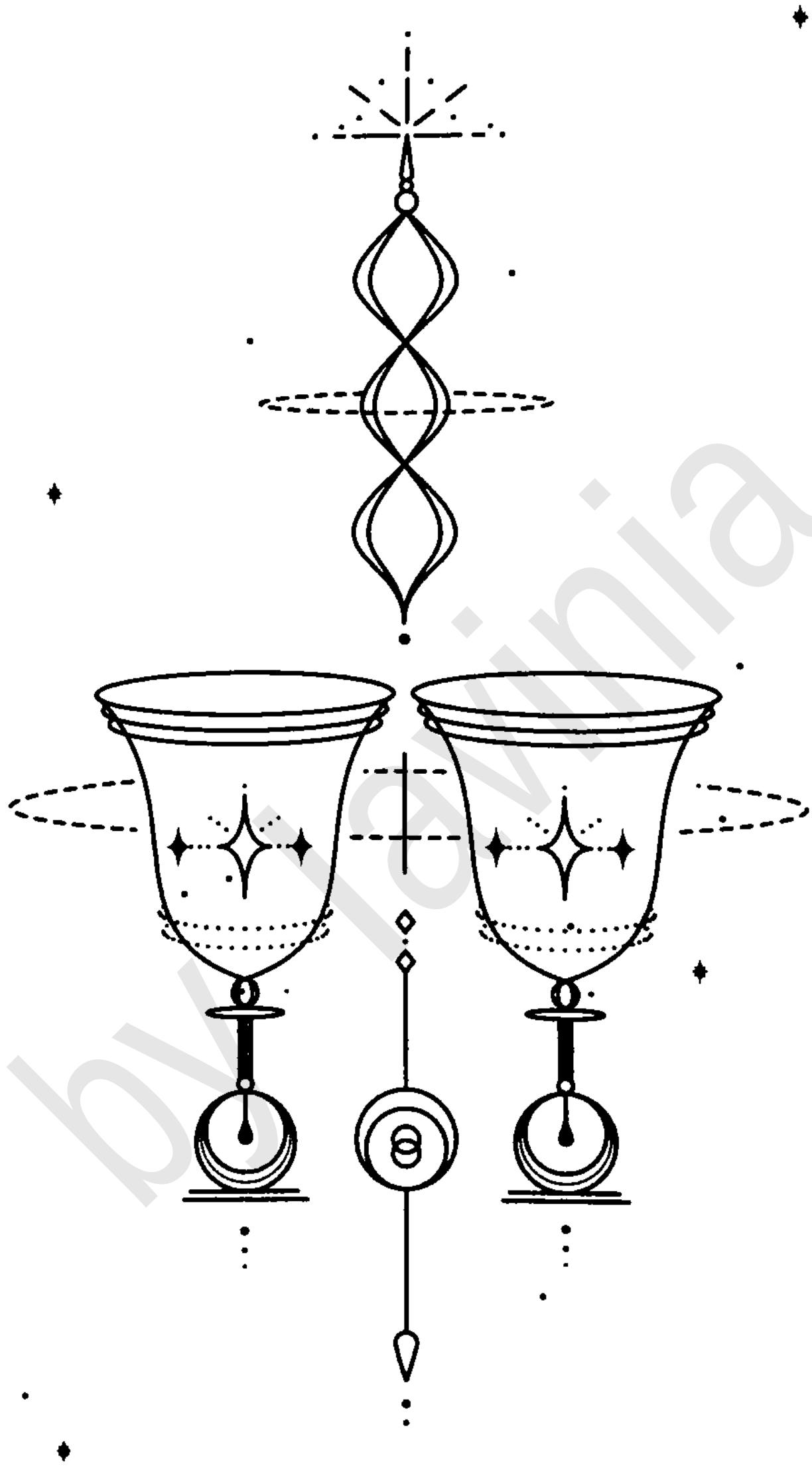

KUPA İKİLİSİ

by lavinia

4

KAYIP NOTA RESİTALİ

by Kalinia

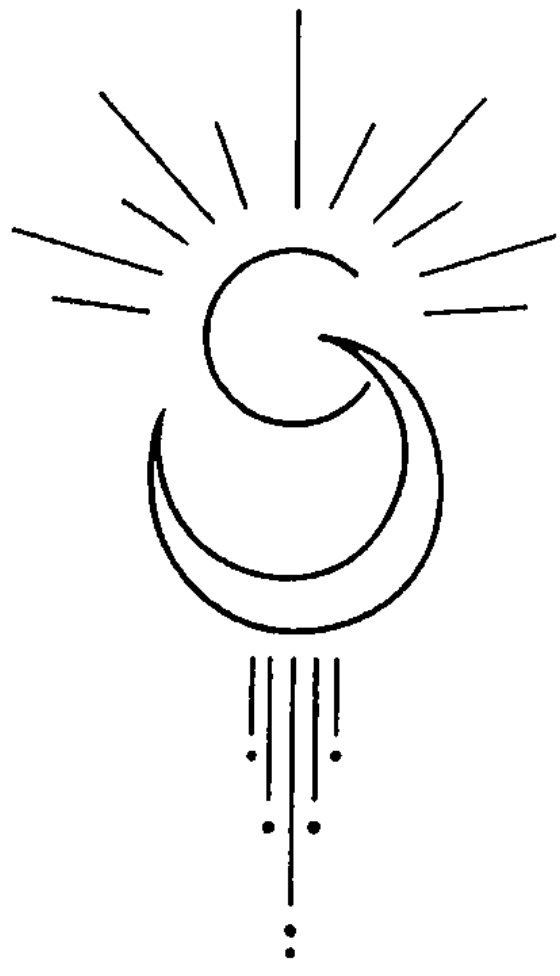

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar, solukların hep haram olacak, kız çocuğu. Sigara bağımlılığımın olduğunu söylüyorlar. Hayır, istersem bırakırım ama ben bırakmıyorum. Oğlum sigara kokusundan çok rahatsız, onu rahatsız etmemek için genelde yanında içmiyorum. Yanına gitmeden önce de mutlaka sigara kokulu kıyafetleri değiştiriyorum. Yeter ki o rahatsız olmasın. Senin ilgi çekmek için nefes alamıyor numarası yaptığını düşünmüştüm ama astımmışsın. Onun da suçlusu ben oldum, doktor hamilelikte içtiğim sigaradan dolayı olduğunu söyledi. Doğmasaydın, olmazdın. Sen hiç rahatça nefes alamayacaksın.

Acı; bedenimde hükmünü sürdüren tek duyguydu. Şiddetli bir patlamanın artçılarından sağ kalmış bir hâlde nefes alabildiğim zaman dilimindeydim. Zihnim bana yardımcı olmayıp anılarımı kaybetmişti. Parça parça hatırladığım olaylarla kulağımda adım çınlıyordu. "*Hisar,*" demişti. Tok çıkan sesin varlığıyla bilincim saklambaç oynamak istiyor gibiydi. "*Aç gözünü, beni duyuyor musun Hisar?*" Dokunuşu yağmurlu bir havada ağaca düşen yıldırımdan çıkan kıvılcım etkisi yaratıyordu. Sarsılmıştım, hem de defalarca.

"Hisar!"

O bana yardım etmeye çalışmış, tam kendime geldiğimi hissettiğim sırada astım atağım baş göstermişti. Dudaklarımı aralayıp nefes almaya çalışmış, aldığım nefeslerin beni daha çok boğduğunu fark etmiştim. Göğüs kafesimden taşan kalp atışlarımın arasında kuruyan dudaklarımdan fısıltılar dökülmüştü.

"*Nefesim...*" demiştim. "*Ast... Astı*—"

Astımım var, demeye çalışıyor, nefesim yetmediği için kelimeler dilimde intihar ediyordu. İlacımın olduğu yerde bazı önemli şeyler vardı. O ilacımı sormuştu, ben göstermemekte ısrarcıydım. Beni gözleriyle bile öldürecek olan adamın gözlerine intihar etmek istercesine bakmıştım. "*İnadı bırak ve söyle aptal! Öleceksin şimdi!*" demişti. Dudaklarım mühürlenmiş gibiydi.

O, avuçlarının arasına mezar olan kelebeklerin küllerini parmaklarının arasından tenine akıttı, bilmiyordu ki aslında mezarlıklara yaşam vaat edilmezdi.

Dehşet bir şekilde midem bulanıyordu. Uzandığım yerden kalkacağım sırada ağzıma takılı olan oksijen maskesi bunu engelledi. Bakışlarım yana düşerken küçük boy oksijen tüpü gördüm. Burnumu ve ağzımı kapatan maskeyi hışımla çıkardım ve kenara bıraktım. Bacaklarımı sarkıtıp yüksek ve geniş yataktan kendimi zemine bıraktım. Üzerimde en son hatırladığım kıyafetler vardı, üstüm başım kir toz içindeydi. Sıcak bir duşa ihtiyacım vardı.

Olayları parça parça hatırlıyor oluşum, bana yardımcı olmuyordu. "Bronz?" diye seslendim. Karşılık veren kimse olmamıştı. "Kimse var mı?"

Nerede olduğumu bilmiyordum, adımlarımı temkinli atıp bir hayalet kadar sessiz olmaya özen gösterdim. Ev gibi dursa da evden uzak bir görüntüsü vardı. Lüks bir otelin süit katında gibiydim.

Bir uçta duran telefonun başına ilerledim, Yasmin'in telefon numarasını tuşladım ve hemen açmayacağını bildiğim için bekledim. Dakikalar aşınmadan telefon açıldı. Pürüzlü bir sesle, "Sarı çiyan?" dedim. Sarı çiyan dediğimde bir şeylerin ters gittiğini belli ederdim her zaman.

Telefonun ucundan hışırtılı bir ses yükseldi. "Ah," dedi Yasmin. "Sonunda ulaştın bana His. Neredesin sen?"

"Ben seni merak ettiğim için aradım. Verda'nın dükkânından apar topar çıktın. İyi misin?"

"Geçmişi görmek iyi gelmedi," dedi Yasmin, derin nefesler alırken. "Moskova'nın senin için ne ifade ettiğini biliyorum, seni yalnız bırakmak istemezdim. Türkiye'ye dönüş yaptım, evimdeyim Türk lokumu." Türk lokumu diyorsa aksini iddia ediyordu. Türkiye'ye dönmemişti.

"Türkiye'de olmana sevindim. Sen de beni görsen sanırım bir enkazla karşılaşırsın," diye ağzımın içinde mırıldandım.

"Hayırdır?" dedi Yasmin, sesi çapkın bir tonlamayla geliyordu. "Biriyle misin? Kim bu şanslı adam?"

"Tanıdığın biri değil." Herkesin gözünün önünde olan ama kimsenin görmediği biriydi.

"Ne zaman gelirsin? Seni bulan kolay bırakmaz pek..."

"Bu gece gelmeyeceğim kesin. Geceyi otelde geçireceğim."

"Bana bak, bensiz eğleniyorsan alacağın olsun!"

Birilerinin bizi dinleme şüphesiyle konuyu değiştirmek için, "Küçük ördeğim nasıl?" diye sordum.

"Uslu duruyor, teyzesi..." dedi Yasmin, sesinin ahengi aniden değişti. Hışırtı sesleri yükseldi. "Her şey yolunda." Hışırtı sesleri Yasmin'den gelmiyordu, dinleyen kişilerden geliyordu. İnce bir frekanstı. Tiz bir dalgayı ayırt etmek, piyanonun bana kattığı en iyi şey olabilirdi.

"Sevindim, benim yerime öp. Şimdilik kapatacağım, sana yine ulaşırım," deyip telefonu kapattım.

Salon tiyatro sahnesini aratmıyordu. Her şey orta yere bırakılmış, sanki benim dokunmam bekleniyormuş gibiydi. Orta sehpanın üzerinde tarot kartları vardı. Biri geleceği hakkında fikir sahibi olabilmek için kendine kart açmış olmalıydı. Yetmiş yedi kart dağınık bir şekilde duruyordu. Burada bir falcı olmadığına emindim.

Köşede katrana bulanmış piyano gördüm ve adımlarımı oraya doğru yönelttim. Üstünde tozlar vardı. İzleniyor olabilirdim. Paniklememem, ters bir hareket yapmamam gerekiyordu. Bir piyanistin, piyano gördüğünde yapması gerekeni yaptım ve yüzüme gülümseme yerleştirdim. Sonuç olarak His Alatav, yirmi beş yaşında, piyanistti.

Parmaklarım sanki ne yapmasını biliyormuş gibi piyanonun kapağını kaldırdı, etrafa kuru tozlar saçıldı. Beyaz tuşlar; parmak uçlarımda yeşeren acı tanelerini notalarla birlikte teker teker döktü. Solmuş duygularım, beni sessizleştiren hislerim, dilimin konuşamadığı bir melodi olarak aktı.

Gözlerime inen perde bana küçüklüğümü hatırlattı ve film şeridi gibi akan her sahne yüreğimi dağladı. *"Annem gibi piyano çalmak istiyorum, Nani,"* demiştim. *"Belki o zaman beni sever."* Ne yaparsan yap seni sevmeyecek diyemediği için Nanisha, *"Piyano senin için zararlı, o yüzden dokunman yasak,"* diyerek durumu toparlamaya çalışmıştı. *"Bayan Alatav seni odasında görmesin, yoksa yine kızacak."* Aniden gülümsediğimde elimden tutan Nani'ye aldırmadan yerimde zıpladım. *"O zaman benimle konuşacak mı?"* Gözlerimin ışıl ışıl olduğunu hissettim. *"Geçen bana kızdığında biraz bakmıştı, kızsın ama baksın. Olsun. Yeter ki benimle konuşsun."* Evde benimle konuşan bir tek Nani'ydi.Di-

ğerlerinin ne konuştuğunu anlamıyordum bile. Tek bildiğim dil, babamın lisanıydı.

Beden titrer, notalar akar, güz solar, zaman geçer. Yara hep dururdu. Kabuk bile bağlamazdı çünkü yara canımın ta içindeydi. Canımdan canım gitti ama yaralarım beni hiç terk etmedi.

Arkamda sıcaklığını hissettiğim bir beden vardı ve fazlasıyla yakınımdaydı çünkü nefesi omzumu işgal ediyordu. "Gürültü çıkartarak dikkat çekmeyi amaçladıysan, başarılı oldun, Hisar." Arkamda işittiğim hafif aksanlı ses, notaların arasına şimşek gibi düştü. "Piyano çalmayı bildiğine emin misin?"

Sessiz kaldığım sırada aramızdaki mesafeyi kapatıp siyah tuşların üzerinde duran elimi çekti. Ardından piyanonun kapağını sertçe kapattı ve dudaklarının arasında bilmediğim dilde bir şeyler mırıldandı. İğneleyici ses tonuyla, "Ayaklandığına göre iyi durumdasın," dedi.

Altında siyah kumaş pantolon, üstünde ise bir şey yoktu. Boynunda belirgin duran kabarmış kızarıklık, karın bölgesinde ince ince çizilmiş adonislerinin üzerini örten derin yaralar vardı. Dikişlerinin altında derisini bir tutmaya çalışan ipleri içimi kıyım kıyım etmişti. Üç kurşunumun izi göğsünün sol tarafında beyaz bandajın altında gizliydi. Sesi tüm dikkatimi çekip aldı. "Konuşmayı düşünüyor musun yoksa beni incelemeye devam mı edeceksin?"

Midemin bulantısı artarken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Sağ tarafın boş kalmış, oraya nasıl bir vurgun yapsam diye düşünüyordum," dedim.

Düz bir ifadeyle, "Güzel," dedi. "Dilini yutmamışsın ve konuşabiliyormuşsun." Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Bir anlığına keşiş olmaya karar verdin sanmıştım. Çünkü en son konuşmamak için yemin etmiş gibiydin. İlacının yerini söylemektense ölmeyi tercih etmiştin. Niye gürültü çıkartıyordun?"

Sırtını dönüp yürümeye başlamasıyla çıplak ayaklarıma aldırmadan arkasından ilerledim. Bakışlarım sırtındaydı. Emare kalmış yaraların üstü kamufle edilmesine rağmen belli oluyordu. Kocaman harflerle VI yazılı bir kesik vardı ve bu korkunç bir yaraydı. Yarasının üstünü büyük bir dövmeyle kapatmıştı.

"Eğer sesini duyuramıyorsan..." diye fısıldadığım anda arkasına döndü. Bakışlarımız kesiştiği sırada dudaklarımı izliyordu. "Bağırmanın başka yollarını bulmalısın. Sanırım benim yaptığım da buydu. Uyandım, seslendim, kimse cevap vermedi." Dudaklarım yukarıya kıvrıldı, sahte bir şekilde gülümsedim. "Bak, işe yaradı demek ki." Parmaklarımı birleştirip esneme hareketi yaptım. "Bir de... Sabahları piyano çalmazsam asla kendime gelemiyorum."

Midemin kaynamasıyla ağzıma kadar yoğun bir sıvı yuvarlandı. Lavabo olduğunu düşündüğüm yere koşar adımlarla gidip kapıyı hızlıca açtım. Klozeti görmemle hemen başına geçerek midemdeki yoğun sıvıyı kustum. Uyandığımdan beri midem kötü bir şekilde bulanıyordu. En sonunda kusmuştum. Rahatladığımı hissederken sifona bastım.

Doğrulup elimi yüzümü birkaç kere yıkadım, kendime gelmeye çalıştım. Kapıda Bronz duruyordu ve bana kötü bir şekilde bakıyordu. İlk defa mı kusan insan görüyordu?

"Duş almak istiyorum," dedim kararlı bir sesle. "İs kokusu midemi daha çok bulandırıyor, duş alırsam kendime gelebilirim."

"Seni yalancı çıkarmayayım, bu geceyi otelde geçirelim," dedi Bronz. Telefon konuşmasını dinlediğini belli etmişti. "Sabah erkenden otelden ayrılırız. Uslu durup gürültü çıkarmadığın sürece istediğini yapabilirsin."

"Uslu durmazsam?"

"Benim istediklerimi yaparsın."

"Senin isteklerini merak etmedim değil," derken kafamı ha-

fifçe yana yatırdım. Ona bakmaya devam ederken dudaklarımı aralayıp, "Çıkmayı düşünüyor musun yoksa duşta bana eşlik mi edeceksin?" diye sordum.

Çenesi kasıldığında bir şey diyecek gibi olmuş ama dememişti. Beni banyoda yalnız bıraktığında üstümdeki kıyafetlerden kurtuldum. Çıplak bedenime havlu dolayıp çıkardığım kıyafetleri elime aldım ve çamaşır makinesine atarak kısa programa ayarladım. Duşun altına geçtim ve kendimi sıcak suya teslim ettim.

Gözlerimi açmam için zorlayan şey, kör edici aydınlıktı. Gece duş alınca çok geçmeden uyumuştum. Uyanıp yataktan kalktım ve etrafta gezmeye başladım. Eski yapıdaki konsolun üstünde mumlar olduğunu gördüm, yanında kibrit kutusu vardı. Bir mum yaktım. Gözlerim duvarda asılı olan takvim yaprağına takılı kaldı.

28 Mart 2022, Pazar günüydü. 435 tane yakacak mumum kalmıştı.

Dün gördüğüm tarot kartları aynı şekilde sehpanın üzerinde duruyordu. Oraya ilerlediğimde kartlara daha yakından baktım. Dağıtılmış kartları topladım ve desteyi karıştırdım. Kartımı açtım, düz Kılıç Kralı'ydı. Duyguları değil mantığı dinlememiz gerektiğini bize hatırlatırdı. Kılıç Kralı kartı akıl ve mantık kartıydı.

Odayı sıcak kehribar kokusu sardığında bakışlarımı gelen kişiye çevirdim. Bronz, konsolun üzerinde yanmakta olan muma ters bir bakış attı. "Ne işler karıştırıyorsun sen?" diye sordu. İnce mumun üzerinde yanan alevi parmaklarının arasında söndürdü. "Evi yakmak yerine öylece mum mu yaktın? Hiç senin yapacağın hareketler değil."

"Beni tanıyor musunuz Bay Bronz?" diye sesimi incelterek

konuşup bariz bir şekilde imada bulundum. "Çok yakından tanıyor gibi konuşuyorsunuz."

Odanın içerisinde yürümeye başladı. "Burası bir kilise değil," dedi.

"Ben de kilise değildim," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Kilise değildim ama bedenimde çok mum yakıp söndürdüler. Sanırım olay kilise olmakta değil. Yakmak istedikten sonra her şeyi mum gibi yakarsın."

Onun bir şey demeden ilerlemesiyle tekrar peşine takıldım.

Farklı bir odaya geçtiğimizde Bronz, dolaba doğru ilerleyip kapağına asılmış olan beyaz gömleği hızla eline aldı. Gömleği tutup kolundan geçirdiği sırada bakışlarını, onu izleyen bakışlarıma kilitledi, gömleği giymeye devam etti.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim, sesimi saran bilinmezlikle. "Zihnimin aydınlatılmasına ihtiyacım var, en son patlama olmuştu!"

Sert çehresi gömleği giyerken zorluk yaşadığı için hafif kasıldı. Kaşlarını acı içinde çatmış, onu izlememle kendini hızlıca toparlamıştı. "Kaldığın eve birileri tarafından saldırı düzenlendi. Düşmanım çok, konuyu araştırıyorum. Büyük ihtimalle benden kaynaklanıyor," derken her gün olan bir şeymiş gibi konuştu. Düğmelerini iliklemeyi bitirdi. "Patlama oldu, binada yangın çıktı. O sıra astım krizine girip bayıldın. Patlamanın nedeni apartmanın bodrum katına kurulmuş düzenekten kaynaklanıyor. O binadan sağ çıkmamız neredeyse imkânsızdı."

Kaşlarım havaya kalktı, anlattıklarına şaşırmadan edememiştim. Bodrum katına kurulmuş bir düzenekle binanın tamamen çökmemiş olması büyük bir şanstı. "İmkânsız diye bir şey olmadığını söylediğini hatırlıyorum," deyip onun lafını ona geri iade ettim. "Şu an buradaysak kurtulmuşuz. Nasıl kurtulduk?"

Bronz geçiştirir gibi, "Bayılman işime geldi, sesin çıkmayınca kedi gibi birine dönüşüyorsun. Yangın büyümeden ikimizi de çıkardım, sonrasını bilmene gerek yok," dedi.

Bakışlarımı devasa camların taşıdığı manzaraya çevirdim. Kısılan gözlerimle inledim, benim kaldığım bölgenin çok daha nezih bir hâlini kapsıyordu. Uzun uzun dizilmiş gökdelenler bulutları aşmış binaların yarısında çökmüş olan sis mevcuttu. "Neredeyiz?" diye sordum.

"Moskova'dayız hâlâ," derken eline siyah bir ceket aldı ve kasılan omuz kaslarının eşliğinde bedenine geçirdi. Vücuduna önem verdiği belli oluyordu. "Güvenli bir yerdeyiz. Şimdilik bunları bilmen yeterli."

"Eşyalarım orada kaldı."

"Orada bir eşyan yoktu."

"Vardı!"

Odanın içinde birkaç adım daha attı ve eline beyaz, karton bir poşet aldı. "Bunlar ilaçların," deyip poşeti elime tutuşturdu. "Yanından ayırma, ilgilendiğin tek eşyan bu olsun. Sen varken ikinci bir krizle daha uğraşamam."

"Beni bırakırsan uğraşmak zorunda kalmazsın," diye tatlı bir edayla mırıldandım. "Bil diye söylüyorum yani."

"Sen intihar ettiğinin farkında mısın?" Sırtım soğuk duvarla buluştuğunda hiç çaba göstermeden beni duvarla kendi arasına aldı.

Ellerini iki yanıma yerleştirdi ve ondan kaçmamı engelledi. Yüzünü yüzüme yakınlaştırıp üzerime eğildi. "Ne açıdan?" diye sordum. Ne demek istediğini tam olarak biliyordum.

"Bana ilacının yerini söylemek yerine nefessiz kalarak ölmeyi tercih ettin! Bu kadar çok mu ölmek istiyorsun?" dedi. Onu ilk kez bu kadar sert görüyordum.

Gözlerinin içine meydan okurcasına baktım ve çenemi dikleştirdim. "O an kriz gelince hiçbir şey yapamıyorsun," derken kısmen yalan söylemiştim.

"Çocuk değilsin," dedi Bronz. "Madem böyle bir hastalığın var gerekirse ilacını boynunda taşıyacaksın!" Gereksiz gerilim yaratmasıyla beni duvarla kendi arasına almış bir hâlde dururken eğilip yana geçtim ve kollarının sürmek istediği hâkimiyetten kurtuldum.

"Öldüreceğin bir kadın için fazla düşünceli davranıyorsun, Bronz."

"Gerçekler ortaya çıkmadan ölmeyeceksin," dediğinde parmaklarını çenemin altında hissettim, tenimi yavaşça kavradı. "O zamana kadar bana emanetsin!"

"Emanet falan değilim!"

Buz tutan düşüncelerime balta vuracak kadar sert bir sesle, "Emanetsin," dedi. "Ama sakın beni zorlama, Hisar. Emanetliğin, esarete dönüşmesin!"

"Ne senin emanetinim ne de esirinim! Beni hiçbir şekilde alıkoyamazsın..." Tükürür gibi çıkan sözlerime karşı alayla baktı. "Sadece sanırsın, buna asla izin vermem, ben üzerinde hüküm sürebileceğin, hâkimiyet kurabileceğin biri değilim Bronz!"

Kafasını iki yana salladı. "Bağırma Hisar, bağırma!"

Zihnimde bir şeyler çınladı. Zihnime karşı diretmem gerekiyordu. "Bağırırım!" dedim soluk soluğa. Eski ben olsa emre itaat edip sesini keserdi.

"Bağırma!"

"Ne sanmıştın?" diye bağırdım. "Elinde sahte bir günlükle çıkageldin! Bana sahte bir günlük verdin! Sonra sana koşulsuz şartsız güvenecek miydim? Bu ne demek biliyor musun? Beni yaşatacak tek nefes sende olsa da ölürüm de sana tek kelime etmem!"

"Ölseydin, değil o günlüğün gerçeğine, sahtesine bile ulaşamazdın." Yüzünde acının yarattığı emareler belirdi. "O günlük bende, eğer o günlüğü istiyorsan kendini yaşat, Hisar. Yoksa ona asla ulaşamazsın."

"Senin, onu bana vermene ihtiyacım yok," diye çatallaşan sesimle konuştum. Bedenimi yoğun bir kin duygusu kapladı. "Benim olan her zaman benimdir."

"Öyle mi?" dedi, histerik bir ses tonuyla. "Bunca zaman neden alamadın? Neden hedef şaşırtıp, bana ait kartı çalmakla işe başladın? Neden?" Gözlerimin içine baktı. Tek bir mimik belirtisi dahi göstermezken harelerinde varlığını sürdüren bir depremin artçıları vardı.

Sessizliğime karşılık, "Konuşman gereken yerlerde susuyorsun," dedi. "Susma, suçlu değilsen sakın susma."

"Ben konuşurum konuşmasına da sen anlar mısın, bilmiyorum," diye kısık bir sesle mırıldandım. "O günlük aileme ait. Ne olursa olsun benim. Üstelik önceki oyunundan sonra günlüğün gerçekten sende olduğuna asla inanmıyorum. Öyle olsaydı, gerçeğiyle gelirdin."

Bakışları sakinlikle dudaklarıma düştü, çenemdeki elinin sert baskısını hissettim. Parmağı oradan dudağımın kenarına dokundu ve bedenimde kızgın bir alev nüksetti. "Ben gerçeğimle geldim," dedi. Bakışları dudaklarımı talan ediyordu. "Bu yeterli değil mi? Fazlasıyla yeterli."

Beni derin bir kuyunun içine bırakıp tenimde varlığını sürdüren parmaklarını geri çekti. "Artık ülkeden gitmemiz gerekiyor," diye az öncekine nazaran ılımlı bir tonda konuştu. Konuyu ışık hızında değiştirmişti. Bu adam gerçekten bu kadar centilmen miydi yoksa rol mü yapıyordu bilmiyordum.

Babam Haris Alatav, ateşli bir hâlde neredeyse havale geçir-

meme az bir zaman kalmışken beni zorla uyandırıp uçağa bindirdiğini. kaldığımız şehirden hasta olmama rağmen gittiğimizi hatırlamıştım.

Bir hükümlü olarak kaldığım cezaevinde, her sabah pas kokan demir yatağın başına sopayla vurularak uyandırıldığımı hatırladım.

Albay. her sabahın altısında beni düzgünce uyandırmak yerine üzerimde bir kova buzla dolu suyu boşalttığında, normal uyandırılmanın nasıl bir şey olduğundan bir hayli uzaktım.

Biri ilk kez uyumama izin vermişti.

Düşüncelere dalıp andan sıyrıldığım sırada beni gerçek zamana getiren sese dikkat kesildim. Sessiz kalmama karşılık tekrar konuştu. "On dakikaya otelden ayrılmamız gerekiyor."

"Türkiye'ye mi döneceğiz?" diye sordum.

"İstersen kalan ömrümüzü burada geçirelim?" Ses tellerindeki titreşimde alay ettiğini fazlasıyla belli etti.

"Bu bir evlenme teklifi miydi?"

"Sence öyle miydi?"

"Evlenmeye hazır değilim," dedim alaycı tavrına karşılık yoğun bir alayla. "Üstelik soğuk ülke sevmiyorum, sıcak bir ülkede şansını tekrar dene belki evlenme teklifini kabul ederim."

Ciddiyeti tekrar ele aldı. "Hazırsan inelim," dedi.

"Müsaade edersen hazırlanıp geliyorum," dedim ve gözümü açtığım odaya doğru ilerledim. Uzun çizmelerimin yanına geçip çıplak ayaklarıma geçirdim. Ayakkabımın alt tabanına bıçak yerleştirmiştim. Onu gizli yerinden çıkartıp belime koydum. Bana vermiş olduğu poşetin içine tarot destesini attım.

Daha fazla vakit kaybetmeyip beni bekleyen Bronz'un yanına geçtim. Beraber odadan çıkmış, asansöre doğru yürümeye başlamıştık. Asansöre bindikten sonra bakışlarımı hızlı hızlı geçen sayılarda tuttum. Sıfıra gelmemizle kapı açıldı. Karşımıza özel

korumalar çıktı. Hesaplayamadığım kadar kısa bir sürede koruma bana doğru atak yapmıştı.

Adamın boynuna belimdeki bıçağı çıkartıp yaslarken ikimizin de gözlerinde ölümün soğukluğu belirdi.

Bronz fevri bir hareketle, "Ona sa mnoy!*" dedi. Ne dediğini anlamadığım için ona belirsizlikle baktım.

Adam, "Prostite gospodin. pozhaluysta prokhoditye,**" dedi. Ses tonu mahcup gibiydi.

"İndir bıçağını!" dedi Bronz.

"Önce o uzaklaşacak," dedim.

"Bıçağı indirmezsen uzaklaşmayacak. İndir, uzaklaşsın."

Hiçbir şey yapmayıp adamla bakışmam onu rahatsız ederken elini parmaklarımın üzerinde hissettim. Bıçağı kavradığında avucumun arasından bir hışımda alıp yere fırlattı. Elimde oluşan boşluğu kendi eliyle doldurup adamın yanından çekti.

Asansörden çıkıp dış kapıya doğru yürümeye başladık. Bakışlarım etrafımızda olan adamlardaydı. "Neden bu kadar çok koruma peşimizden geliyor ve bana neden öyle davrandı?" diye sordum.

Kısılan sesiyle, "Benim olduğum yere güvenlik amacıyla kolayca birileri alınmaz, yanımda biri de duramaz," dedi. "Bu kadar korumanın olması istediğim bir şey değil. Fakat bazı durumlarda güvenlik amacıyla benim de söz hakkım olmuyor. Çünkü devletle alakalı bir şey."

"Sen kimsin ve neden bu kadar korunuyorsun?"

"BVI adlı örgütün lideri ve kurucusu olduğumu söylemiştim," dedi sakinlikle. "Bir oluşumun başlangıcıyım. Bu oluşumu korumak için beni bile öldürebilirler. Çünkü savunulan bu dü-

---

* Kendisi benimle!

** Özür dilerim efendim, buyurun geçin lütfen,

şünce her şeyden ve herkesten çok önemli. O yüzden güvenlik fazlasıyla sıkı."

Merakım dalga dalga yayılırken burnuma ilişen kokular hiç iyi değildi. "Peki ben nasıl şu an yanında durabiliyorum?" diye sordum.

Otelin döner kapısından beraber aynı bölüme girip hafif adımlar atarak dışarıya çıkmıştık. Soğuk rüzgâr, ensemden içeri girip bedenimi sardı. Üstümde siyah elbisem dışında hiçbir şey yokken, ayağımda çizmelerim vardı.

Ve dışarısı ayak bileklerime kadar karla kaplıydı.

"Dokunulmazlığın var, yoksa bu kadar yakın durduğun için çoktan keskin nişancılar tarafından indirilmiştin," dedi Bronz. Bunu çok normal bir şeymiş gibi söylerken ruhsuz ifadesi beni tedirgin etti.

Merakıma gitgide yenik düşerken, "Nasıl bir dokunulmazlık bu?" diye sordum. Bana kaçak cevaplar veriyordu.

Bakışlarını benden kaçırdı. "Bilmen gereken bir şey değil," dedi.

Titrememek için çaba gösterirken soğuktan donacağımı sandım. "Bu şekilde daha fazla duramam," dedim. "Beni öldürmeyeceğini söyledin ama soğuktan donarak ölmeme sebep olmayacağını söylemedin!"

"Yarı Rus birine göre biraz fazla abartmıyor musun?"

Kollarımı birbirine dolayarak göğsümde kavuşturdum. "Üstüm başım berbat bir hâlde. Otelin penceresinden karşı caddede mağaza olduğunu gördüm. Yeni kıyafet almam lazım," deyip bakışlarımla karşı caddeyi işaret ettim. "Hem Moskova'ya gelmişken alışveriş yapmadan gitmek olmaz. Buranın nesi meşhurdu? Votkası mı?"

Tek kaşı havaya kalktığında ciddi bir tavır takındı. "Tatile gelmediğimizin farkında mısın?" dedi.

"Elimiz boş gitmeyelim, o kadar gelmişiz. Evimize misafirliğe gelen insanlara ne ikram edeceğiz?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Evimize?"

"Olaylar kesinleşene kadar yanımdan bir saniye olsun ayrılmayacaksın, demiştin. Artık beraber yaşayacağımıza göre sadece senin evin değil, bizim evimiz oldu," derken gülmemek için kendimi kasıyordum.

"Bunu unut."

"Şaka!" dedim hızlıca. "Şaka yapıyorum! Hiç şakadan anlamıyorsun, Bronz!" Kısa bir an için düşüncelere daldığını gördüm. Onun konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Ya kendi isteğinle götür ya da ben gitmesini bilirim. Bu şekilde en fazla on dakika dururum zaten."

Bronz az biraz uzağımızda olan adamlarına doğru, "Üçüncü mağazayı boşalttırın. Çalışanlar dışında kimse kalmasın," diye emretti. Karşı caddeye gitmek üzereyken beni kolumdan tutarak durdurdu. "Bekle, hemen girmeyeceksin." Adamlar koşar adımlarla mağazaya girdiğinde dakikalar sonra içeride olan herkes çıkartıldı. Kolumu tutan parmaklarını yavaşça gevşetti ve belime yerleştirdi. "Şimdi girebiliriz."

Tavrına karşılık kaşlarımı çattım. "Bana bu kadar yakın olman doğru değil."

"Ölmek istemiyorsan normal bir şeymiş gibi davran."

"Ölmek istesem de ölmeme izin vermiyorsun."

"Yanlış biri olduğunu fark ederlerse bu sefer şehadet getiremeden diğer tarafı boylarsın." Belimdeki parmaklarıyla beni daha çok sardı ve kendine doğru çekti. "Sanırım alman gereken bir günlük var. Onu almadan da ölmeyi düşünmüyorsun, Hisar."

"Eğer cümlemi bitirene kadar parmaklarını bedenimden çekmezsen o eline veda etmen gerekecek," diye dişlerimin arasında sertçe mırıldandım. Parmaklarını yavaşça çekmesiyle daha ılımlı bir tonda konuşmaya devam ettim. "Üzerinde hâkimiyet kurabileceğin biri olmadığımı söylemiştim, Bronz. Önce bu konuda anlaşalım."

Soğuk rüzgâra karşılık onun teninin bıraktığı sıcaklıkta ısınırken adımlarımız lüks mağazaya doğruydu. İçeriye girdiğimizde kapıda bizi personel karşıladı. Bronz, Rusça bir şeyler demiş ve beni yalnız bırakmıştı. Üstüme kalın bir kaban bakarken vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Kabinin önüne gelen Bronz'la birlikte elimdeki elbiseleri ona gösterip, "Bana siyah mı yoksa beyaz mı daha çok yakışıyor?" diye sordum. Bana beni öldürecekmiş gibi bakmasına karşılık dudaklarımı ısırdım ve masum tavırlar sergiledim.

"Alacağın bir kaban değil miydi senin? Neye bu kadar çok bakıyorsun? Mağazanın hepsini paket yaptırsaydım daha az sürerdi!" dedi Bronz.

"Madem paket yaptırabiliyordun neden yaptırmadın?"

Bronz dudaklarını aralayıp bir şey diyeceği sırada telefonu çalmaya başladı. "Çok uzaklaşma, görüş alanımda ol," deyip kısa sürede yanımdan ayrıldı. Çağrıyı yanıtlayıp konuşmaya başladı. Onu duyamadığım için kabindeki eski kıyafetlerimi o şekilde bırakıp yeni giymiş olduğum kıyafetlerimle ilerledim.

Telefonda kiminle ne konuştuğunu deli gibi merak ediyordum. Elime rasgele bir elbise alıp aynada kendime bakıyormuş gibi yaparak onunla aramdaki mesafeyi kısalttım.

Telefondaki kişiye doğru, "Evet, güvenli bir yerdeyim," dedi. Sonunda Türkçe konuştuğu için içten içe sevindim. "Kim yapmış? Hayır, o değildir. O patlatmaya cesaret edemez!" derken eli-

ni alnına götürüp sıkıntıyla sıvazladı. "Çoktan bulman gerekiyordu Serdal!" Karşı tarafı dinledi ve daha sinirli bir hâlde konuştu. "Bina patladı diyorum oğlum, düzenek kurulmuş diyorum sana! Birilerini gönder incelesinler, bomba türünden bir şeyler bulabilir. Ben oyalanmamak için bakamadım. Türkiye'ye geldiğimde bunu yapan kişilerin adını elimde istiyorum!"

Evimde olan patlamayı araştırıyordu.

Yine bir süre karşı tarafı dinledi, aynadaki görüntüsünden onu incelemeye devam ediyordum. Bu adam kesinlikle ne kadar yakışıklı olduğunun farkında bile değildi. Çok geçmeden daha kısık bir sesle konuşup telefonu kapattı.

Kendi kendime konuştuğum sırada, "Kişiler değil," dedim. "Kişi." Dudaklarım alayla kenara kıvrılmış, yüzümde geniş bir gülümseme belirmişti.

Bronz yanıma geldiğinde sert bir tonda, "Neye gülüyorsun sen?" diye sordu.

"Hiç," dedim harfleri uzatarak. Tam yanından geçmek üzereyken kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Yüzüme doğru eğildiğinde daha sert bir şekilde baktı.

Karanlığa sahip sesiyle zihnimdeki aydınlığı yok etmek istercesine, "Bu gülüşü nerede görsem tanırım," dedi. "Normal bir gülüş değil. Hiç, denecek bir gülüş de değil. Ne işler karıştırıyorsun?"

Kolumu tutan parmaklarını tenimden sıyırdığımda yüzüne daha çok yaklaştım. "Hâlâ anlamadığın için gülüyorum."

Bronz'un bedeni kaskatı kesildi. Kaşlarını çatıp, "Neyi anlamamışım?" dedi.

"Biraz daha zaman vereyim belki anlarsın," dedim. Bakışlarımı ondan ayırdım ve önümde duran stanttan bedenim olan elbiseye baktım.

Okyanusun tehlikeli sularında yüzme hissi uyandıran sesiyle,

"Benimle oyun oynama, Hisar," dedi. "Başlatma şimdi zamanına. Bütün beynimi altüst ettin. Senin yüzünden gözümün önünde olan bir şeyi bile anlayamadım! Neyi anlayacakmışım, ne kaçırdım ben?"

Güçlü bir tonda, "Patlamayı benim yaptığımı anlamadın," dedim. Yüz ifadesinden bunu beklemediği aşikârdı. Dikkat kesilmiş bakışları, tehlikeyi döken dudaklarıma mühürlenmiş gibiydi. "Benim yaptığımı hâlâ nasıl anlamadın, Bronz? Beni bu kadar hafife alıyor olmana fazlasıyla üzüldüm. Düşmanı sakın dışarıda arama, düşman nefesin kadar yakınında."

Bronz, gerçek anlamda yıkıma uğramıştı. Onu bu kadar yıkan şey ise, bendim. Bunun düşüncesi bile ayrı bir haz verirken, gerçekleşmiş olmasıyla hissettiğim duygu hızla üstünlüğe tırmandı. Elimde öylesine tuttuğum siyah erkek gömleğini Bronz'un kucağına bıraktım.

"Tenin bronz ya sana siyah çok yakışıyor, bunu da sana alalım. Beyaz gömlek seni biraz açmış, yüzünün kızarıklığını ortaya çıkardı şimdi." Bakışlarımı adım başı takip eden çalışanlarına çevirdim. "Benim alacaklarım bitti, ödemeyi yaparsınız değil mi? Yaparsınız bence elinizin kiri bile değil," diye ricada bulunduğum sırada Bronz'un sessizliği devam ediyordu.

"Ah unutmuşum, onlar henüz benden emir almıyorlardı. Çalışanlarına söyler misin, poşetleri arabaya taşıyabilirler mi?" dedim. "Şimdi ben söylersem yakışık kalmaz. Hoş ben söylerim de patronlarını defalarca öldürmeye çalışan bir kadından emir almak istemezler." Kulağına yaklaştığımda sıcak nefesim kaskatı kesilen tenini işgal ediyordu. "Şaşırman bitince gelirsin, seni arabada bekliyorum." Boynundan yükselen kehribar kokusu ciğerlerime doldu. Solumaya devam ederken hem beni rahatlatıyor hem de

kendine çekiyordu. "Türkiye bizim için çok eğlenceli geçecek. Şimdiden sabırsızlanıyorum Bronz."

Bronz yanından geçip gitmeme izin vermeden beni kolumdan tuttu ve kendisiyle birlikte nazik olmayacak şekilde sürüklemeye başladı. Mağazanın köşesinde geniş bir alanda olan giyinme kabinlerine ilerledi. Ayaklarım onun bu sert tavrına karşı çıkmadan yürümeye devam etti.

Beraber kabinin içine girdiğimizde, dövmeli parmakları boynumu sardı ve beni sertçe duvara yasladı. Sonunda dudaklarının arasından hiddet akan bir sesle, "Yalan söylüyorsun!" dedi.

Gözlerine bakarak, "Hangi konuda?" dedim. "Yalan söylediğim o kadar çok konu var ki, biraz daha detaycı ol."

"Patlamayı sen yapmış olamazsın!"

Kolunun birini yan tarafımda duvara dayadı. "Şu an patlamayı yapan kişiyle bakışıyorsun!" derken sesim tehlikeli bir vurguyla çıktı. "Senin de dediğin gibi mezarlıktasın ve bir ölüye bakıyorsun, Bronz!"

Büyük bir kızgınlıkla, "Kendi canına kast ettin!" dedi. "Benimle birlikte sen de içerideydin! Beni öldürmek için kendi ölümünü de mi göze aldın? Kafayı mı yedin Hisar?"

"Hesaplayamadığım bazı şeyler oldu," dedim. Hesaplayamadığım olay babamdı. Hatırlayamadığım yaşımda zihnimin içine dalıp bir anıya doğru sürüklendim. Babam beni hep korkutucu olduğunu düşündüğüm odasına çağırmış, oyun oynayacağımızı söylemişti. Çok sevinmiştim, babam Haris Alatav benimle oyun oynayacaktı. Fakat benim hep çocuk olmadığımı söylerdi. Elime hiçbir zaman oyuncak bebek tutuşturmamıştı. Silahlar benim tek oyuncağımdı. Bu kez bana nasıl bomba yapmam gerektiğini teker teker anlatmıştı.Bu oyun değildi. Babam bana oyun oynamıştı. Çocukların oyuncağı bir bomba olmamalıydı.

Evdeki malzemelerle tehlike anında nasıl bir kurtulma yolu bulmam gerektiğini bana oyunla öğretmişti.

Yıllar sonra, beni cezaevinden çıkaran Kurtuluş Karabal namı diğer Albay da bana bombayı nasıl imha etmem gerektiğini öğretmişti. Kendi meslek hayatında ilk öğrendiği iş olduğunu söylemişti. İkisi de oyundu. Hangi oyunu oynamam gerekiyordu?

"Sana diyorum Hisar!" Sesi öyle şiddetliydi ki, beni içine sürüklendiğim küçüklük anılarımdan hızlıca sıyırıp kopardı. Ona bakmamla, "Nasıl bir patlayıcıydı? Hasar boyutu ne?" diye tekrar sordu.

"El yapımı bombaydı," dedim, fısıltıyla. "Sadece on metre kadar çevresine zarar veriyor. Bombanın özelliği ses yaratmak. Amacım çıkan ses ile dikkati dağıtmak ve ortadan kaybolmaktı."

Anlattıklarımı dikkatle dinledikten sonra kaşları şaşkınlıkla yukarıya kalktı. İçten içe beni sorguluyordu. Göründüğüm gibi biri olmadığımın zaten farkındaydı ve çok fazlası da olduğunu yavaş yavaş anlıyordu.

"Sen gerçekten tehlike arz ediyorsun!" diye bağırdı. Siniri yatışınca konuşmaya devam etti. "Zaten beni öldürdüğünü zannediyordun, bu kadar plan niyeydi? Kendini kimden korumaya çalışıyorsun?"

"Beni almak isteyen sadece sen değilsin, sen ve senin adamların listeme bile giremez," derken kaşlarımı çattım.

"O listenin en başına adımı yaz, Hisar." Kararlı gözleri yüreğimin hızlanmasına neden oluyordu. "Seni bulacağımı söylemiştim, seni istediğimi, seni alacağımı, ölmeye niyetimin olmadığını da. Sana şunu da söyleyeyim belli ki iyice anlamadın. Bu olayların hiçbiri açığa çıkmadan sen de ölmeyeceksin!"

Yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu. Kapıyı açıp kabinden çıkmadan önce kulağıma doğru fısıldayarak, "Dua et şu an tek bir hareketinle bile seni öldürmek için bekleyen bir düzine adam

var yoksa tavrım çok farklı olurdu," dedi. Yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünü hissettim. "Bu zevki onlara bırakmayacağım. Alatav."

Kapıyı tamamen açtığında karşımda bize dikkatle bakan üç adam gördüm. Onların yana çekilip geçmemize izin vermeleriyle kabinden dışarı çıktık ve yürümeye başladık. Bulunduğumuz mağazanın içi bir anda zifiri karanlığa hapsoldu.

Etraftaki sessizlikte tek duyulan şey, silahın tetiğine basılma sesiydi. Mağaza çalışanı ortada gözükmüyordu, Bronz'un arkasında özel korumaları vardı. Karanlığı aydınlatan kırmızı ışıklar bedenlerin üzerine yerleşirken karşımda gördüğüm kehribar gözler beni yakaladı.

Korumalar silahlarını bana doğrulttu.

Bronz'un yanındaki koruması, "Yesli ty sdelayesh yeshco odin shag, to ya primenyu silu,*" Ona anlamayan gözlerle baktım. Elindeki silahtan kırmızı ışık huzmesi çıkıyor, bedenimin üzerinde geziyordu. Tutuşundan silahın hedefinin alnımın tam ortası olduğunu anlamam zor olmamıştı.

Bronz, "Otpustite!**" dedi. Diğerleriyle aynı dili konuşurken dudaklarından dökülen kelimeleri sanki kendi ana diliymiş gibi rahatlıkla söyledi. "Opustite oruzhiye!***"

Yanındaki adam, "Gospodin Bronz, eta zhenshchina predstavlyayet dlya vas opasnost, my ne mozhem otpustit yeyo,****" dedi.

Adamlar her an ateş açacakmış gibi dururken Bronz, "Otpustite! Ya skazal opustite oruzhiye!*****" diye emir verdi. "Ona moya zhena. Kak vy smeyete tak obrashchatsya s zhenoy Bronza??******"

---

* Bir adım daha atarsanız, zor kullanacağım.

** Bırakın!

*** Silahlarınızı indirin!

**** Bay Bronz, kadın sizin için tehlike arz ediyor bırakamayız,

***** Bırakın! İndirin dedim silahlarınızı!

****** Kendisi benim karım olur. Bronz'un karısına nasıl böyle davranırsınız?

"Gospodin Bronz*—"

Bronz konuşmasına izin vermeden, "Zatknis!**" dedi. "Ya prikazal vam opustit oruzhiye! Yesli yeshchi raz napravish na ney stvol, vam pridetsya vystrelit sebe v golovu!***" Bronz'un sert sesi, ne dediğini anlamadığım hâlde beni bile mum etmişti. Bakışları bende, söyledikleri etraftaki insanları ilgilendiriyordu. "Vy ne budete nicheqo delat. Eto prikaz.****"

Konuşmalardan hiçbir şey anlamamıştım. Adamlar aniden mum kesilmiş, bütün silahlar aynı anda inerken başlarını yere eğdirmişlerdi.

Rusçadan kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordum. Dili bilmiyordum, öğrenememiştim. Annem onun dilini bana yasakladığı için bildiğim bir iki kelimeyi de zamanla unutmuştum. Burada, bu ülkede bulunmak beni içten içe öldürüyordu.

Yüzümde beliren soğuk ifadeyle, "Sanırım burada kilitli kaldık," dedim. Moskova'nın dondurucu soğuğuna karşılık askıda olan siyah kabanı elime aldım. Ağır hareketlerle üzerime geçiriyor, etrafımdaki gözler bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Ah," dedim, yanlış bir şey söylemiş gibi. "Siz burada kilitli kaldınız."

Yasmin Yakut, beni en başından beri takip ediyordu. O hiçbir zaman beni tek başıma bırakmazdı. Telefonda şifreli bir şekilde konuştuğumuz için ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Bronz, "Benim aptallığım," dedi, dişlerini birbirine bastırırken. "Mağaza diye tutturmandan, bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım. Seni bulmaları için zaman kazanıyordun."

Sabırsızlığım gün yüzüne çıkarken, "Övgüleri sonra kabul

---

* Bay Bronz-

** Kes sesini!

*** Size silahlarınızı indirmenizi emretmiştim! Eğer bir daha ona namlunuzu çevirirseniz, kafanıza sıkmak zorunda kalırsınız!

**** Hiçbir şey yapmayacaksınız. Bu bir emirdir.

ederim. Şimdi...” dedim. “Günlüğü şimdi mi vermek istersin yoksa kargo için adresimi ileteyim mi?”

“Buradan ben çıkamazsam, sen de çıkamazsın Hisar,” dedi Bronz. “Hiç boşuna hazırlanma.” Üstümü giyinmeme karşılık konuşuyordu. “Takdir edersin ki, günlük yanımda değil. O kadar değerli bir şeyi elbette cebimde gezdirmem.” Öyle yoğun bir sinir vardı ki, dokunmadan insanı küle çevirirdi.

“Bana, benim olanı ver, Bronz. İşleri kızıştırma. Değil ülkeden çıkmak, bu mağazadan cesedin bile çıkmaz.”

“Sen de benim kartımı verecek misin?” diye sordu.

“Bende olmayan bir şeyi sana veremem.”

“O zaman günlüğü unutabilirsin,” dedi, düz bir sesle. “Bana yaptığın yanlışların cezasını çektikten sonra, vasiyetinin yerine getirilmesini sağlarım.” Durdu ve düşünüyormuş gibi yaptı. “Neydi...” Gözlerini alay kapladı. “Günlüğün seninle gömülmesi miydi?” Yanımdan geçip gitmeden önce, “Bunu kesinlikle yapacağıma emin olabilirsin. Sözünün eri bir adam olduğumu söylerler,” dedi.

Bedenimi öfke kapladığında tenimdeki sıcaklık arttı. “O sikik kart bende değil, kimde olduğunu da bilmiyorum,” diye dişlerimin arasında mırıldandım. “Günlük yoksa beni bir saniye bile daha yanında göremezsin, Bronz. Kapıyı beş dakika sonra bombalayacaklar ve beni burnum kanamadan dışarıya çıkaracaklar. Sana ve adamlarına ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Yapmadığım bir suçun cezasını kesinlikle çekmeyeceğim. Kaldı dört dakika otuz yedi saniyen.”

Adımlarını durdurdu ve elini pantolonunun cebinden çıkardı. Omuzunun gerisinden bana döndü. “Günlüğü istiyor musun?” diye sordu. Kafamı ağır bir hareketle salladım. “O zaman bir anlaşma yapacağız,” demesiyle, ilgimi çekmeye başlamıştı. “Bu

suçtan aklanana kadar gözümün önünde olacaksın, Alatav. Eğer ki, senin dediğin gibi suçsuzsan sonucunda benden günlüğü alabilirsin."

"Günlüğün orijinal olup olmadığını nereden bileceğim?" diye sordum. "Ya beni yine kandırıyorsan?"

"Müsaadenle," deyip elini ceketinin iç cebine attı. Siyah bir telefon çıkardı ve kısa bir tuşlama sonrası kulağına yasladı. "Safa," dedi ve çok geçmeden, "Tania Vanizan Alatav'a ait olan günlüğü görüntülü bir şekilde göster," dedi.

Telefonu bana çevirdiğinde özel bir kutunun içinde yer alan günlük ekranda belirdi. "Bize bir kan örneği getirmiştin, abi." Ekranda gözüken günlüğün küçük bir yerine iğne ucuyla kan damlattı. Günlük açıldı. "İç yüzeyine bakmamızı yasakladığın için devamına bakamıyorum ama ön cildinde el yazısıyla TVA'dan HA'ya yazıyor."

"Bu kadarı yeterli," dedi ve telefonu benden uzaklaştırdı. "Oradan mum yak Safa," diye emir verdi. Bakışlarını bana çevirdi ve konuşmaya devam etti, "Buradan benimle çıkıp çıkmamak sana kalmış, Alatav. Benimle çıkmazsan, o bomba patladığı an günlüğün külünü dahi bulamazsın." Ekrana baktı. "Benden haber alamazsanız üç dakika sonra o günlüğü yakabilirsiniz."

"Senden nefret ediyorum," dedim burnumdan soluyarak. Düşündüğüm olmuştu. "O gece dudağıma dokunup benim kanımı aldın!"

"Nefretini dinç tut, Hisar. Bu daha başlangıç." Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Arabada bekliyor olacağım."

Onun yanından geçip mağazanın dışarısına çıktım. Yasmin, tetikte beklediği silahını beni görünce indirdi. "Gidiyor muyuz Türk lokumu?"

Kafamı iki yana olumsuz anlamda salladım. "Toz olun bura-

dan, kendinizi güvenli bir alana çekin. İzinizi kaybettirin, büyük ihtimalle peşinizden geleceklerdir. Ben birinin misafiri olacağım." diyerek sıkıntıyla ofladım. "Türkiye'de görüşürüz."

"Kiminle gideceksin?" diye sordu Yasmin şaşkınlıkla. Şaşkınlığını çabucak sildiğinde, derin bir şekilde ofladı. "Devlet başkanıyla mı berabersin? Adamın kim olduğuna erişemedim bile. Böyle bir güvenlik duvarı yok. Kim bu adam?"

"Başına tatlı bela alan bir adamla beraberim, pişman etmeden bırakmaya niyetim yok," dedim, kararlı bir şekilde. Ona sıkıca sarıldım. "Merak etme, iyi olacağım. Sen de kendine iyi bak çiyan." Onun bir şey demesine izin vermeden yanından ayrıldım.

Arabaya geçip arka koltuğa oturdum, kısa bir süre sonra Bronz da yanımdaki yerini aldı. Ön koltukta sadece şoför vardı. Bakışlarını dikiz aynasından yan tarafına doğru bakıyormuş gibi çevirdi, bakmaya korkuyor gibi hâli vardı. Araba çalıştığında kısa bir sürede yükselen motor sesiyle yola koyulmuş, Rusya'nın gri rengine sahip havasıyla betonarme binalardan hızlıca geçmiştik.

Sessiz geçen yolculuğumuzda akrep yelkovanı sorun çıkarmadan takip etmiş, dakikaların saatlere devrilmesine izin vermişti. Beyaz özel jetin az bir mesafesinde durmuş, havalimanı içinde dizilen arabalarla jetin etrafı sarılmıştı. Araba tamamen durduğunda ise Bronz ona açılan kapıdan inmişti. Kendi tarafımı açıp inmek üzereyken Bronz benim tarafımı açmıştı. Centilmen davranışı karşısında yarım bir ağızla gülümsedim. Uzun siyah çizmenin sardığı bacaklarımı dışarıya sarkıttım ve blazer elbiseme dikkat ederek arabadan indim.

"Uçağa binene kadar uslu davran," derken sesi çocuk uyarır gibiydi. Sanki bir şeyler yapacağımı anlamıştı. Etraftaki adamla-

rın birkaçı almış olduğum eşyaları özel jete taşımaya başladılar. Yürüme mesafesi vardı, araba tam olarak jete yakın durmamıştı.

"Uçağa bindikten sonra istediğim gibi davranabilecek miyim?" diye sordum. En azından birkaç adım için uslu kız rolleri kesebilirdim.

"Sorunun cevabını biliyor olman lazım, Hisar."

Uçağa yaklaştığımızda pilot kısmının olduğu tarafta büyük harflerle B V I yazıldığını görmüştüm. Kendi kendini yiyen yılan ve yılanın içinde yaşam ağacı vardı. "Sana mı ait bu özel jet?" dedim büyük bir merakla. "BVI yazıyor," derken bakışlarımı bronz renkle yazılmış harflerden alamıyordum. "Uçağın mı var?" diye sordum.

"Hayır, uçağım yok," dedi Bronz. Bakışlarımı yazıdan çevirip ona baktım ve kaşlarımı çattım. Ona inanmayan gözlerle bakarken, "Uçaklarım var," diye cümlesini tamamladı.

"Bir tane neyine yetmedi? Birinde sen, diğerinde keyfin mi uçuyor?" diye sordum. Özel jetin merdivenlerine yöneldiğimizde basamakları tırmanmaya başladım. Bronz arkamdan geliyordu.

"Beni tanımadığını bu kadar belli etme Hisar," dedi Bronz, ifadesizliği kendine mesken edinirken. "Herkes BVI adlı örgütün birçok ticaret yaptığını bilir, havayolu ticareti de buna dâhil, yani bir zahmet yüzlerce uçağım olsun değil mi?"

Sıkıntıyla nefes verdim. "Yüzlerce diyor bir de..."

Küçük şaşırma seansından sonra yüz ifademi düz tutmaya çalıştım. "Buyur geç otur, rahatına bak," dediğinde çok misafirperver gözükmüyordu. Bakışlarım üç kısımdan oluşan jette gezerken kendime yeni planlar kurmaya çalıştım. Kapıya yakın kısma alıcı gözle baktım ve geniş tekli koltuğa doğru adımladım.

Bronz, üzerindeki ceketi ağır hareketlerle çıkardı. Onun gibi ben de üstümdeki kabanı çıkardım. Yüz ifadesi acıdan dolayı ha-

tiçe buruşurken bakışlarım kalbinin olmadığı sol tarafına düştü. "Şimdi, ölmeden önce Türkiye'ye gitmek istiyorum. Anlaşılan o ki, sen tahmin ettiğim gibi biri değilsin. Seni çok hafife almışım," dedi Bronz. Tam karşımdaki koltuğa geçtiğinde oturmayıp başımda dikildi.

"Anlamana sevindim."

"Yaptığım şeyden gram pişmanlık duymayacağım çünkü çok daha fazlasını hak etsen de bunu yapmayacağım. Bana ters."

Harelerim şaşkınlıkla genişlerken ne yapacağını anladığım için hızlıca ayağa kalktım. Bronz beni omuzlarımdan tutup bastırdı ve kalçamın yeni ayrılmış olduğu koltuğa fevri hareketle geri oturttu. "Otur," derken ona karşı çıkıp itmeye çalışmama karşılık dudaklarını tekrar araladı. "Otur dedim, Hisar!" diye bağırdı. Zihnimin bu isme karşı itaati geçti zannetmeme rağmen emri yerine getirmek için kendini zorluyordu. "Sen sert olmamı istiyorsun! Sana yumuşak tarafımı gösterdim ama anlaşılan o ki beğenmedin!"

"Ne yaptığını sanıyorsun Bronz?" diye sordum. Bronz'un çok geçmeden elinde hasır ince siyah bir ip belirdi. İpi iki elinin arasında yavaşça doladı.

"Seni bağlayacağım," dedi. Mesafeyi kapatıp dizlerimin önünde durdu. "Kendi canına bile kast ettiğin için sende uçağı düşürebilecek potansiyel var. Sorunsuz bir uçuş istiyorum."

Beni bileklerimden tutup ayağa kaldırdı ve sıkıca tuttu. Sert bir şekilde arkama çevirmesiyle kalp atışlarım eş zamanlı olarak hızlandı. Damarlarıma akan kan yoğunlaştığında kaburgalarım sertçe yükseldi. Sırtımı göğsüne yasladı ve kıpırdanmama rağmen hareketlerini durdurmadı. "Bağlamana gerek yok, uslu duracağım!" diyerek dişlerimin arasında mırıldandım. İki bileğimi de arkada sıkı sıkıya tutarken yavaşça öne doğru yüz üstü yatırdı.

"Sen uslu birisi değilsin," dedi Bronz. Bacaklarıma baskı uygulayıp hareket alanımı kısıtladı. Bir eli bileklerimi kavradı ve diğeriyle ipi etrafında döndürdü.

"Bunun acısını çok fena alacağım senden, Bronz! Duydun mu beni?" diye bağırdım. Ellerimden bacaklarıma geçti ve hiç zorlanmadan bacaklarımı da bağladı. Üzerimden hafifçe doğruldu.

Beni tutup kaldırdığında kapıdan uzakta kalan geniş koltuğa oturttu. Aksi davranışlarımdan dolayı saçım başım birbirine girmiş, saçlarım yüzümü kapatmıştı. Seslice nefes verip itmeye çalıştım ama yapamayışımla Bronz bana yardımcı olmak adına saçlarımı geriye iteledi. "Eğer ağzını da bağlamamı istemiyorsan sessiz ol," dedi.

"Olmayacağım!" dedim yoğun bir inatla. "Çöz beni!"

"Bağırma, ses tellerin kopacak!"

"Bağıracağım! Hemen çöz beni!"

"Ne var biliyor musun? Kopsun o ses tellerin! Kopsun da sesin çıkmasın!" dedi hiddetle. "Eğer gerçekten uslu durmazsan, bu tavrımı İstanbul'da da görürsün."

Karşımdaki tekli koltuğa geçip kendi kemerini taktı. Onu incelemekten kendimi alamıyordum. Başka bakabileceğim hiçbir taraf yoktu.

"Hayatımda yaptığım en kötü uçak yolculuğu olabilir," diye mırıldandım.

"Ben daha kötüsünü yaşamıştım," dedi.

Uçağın içinde de olan sembole odaklandım. "Bu sembol neden her yerde var?"

"Örgütüme ait."

"Ağaç ve yılan," diye fısıldadım. "Ne anlama geliyor? Ne anlatmak isteniyor?"

"Yılana yabancı değilsin," derken kehribar bakışları bileği-

işaret etti. "Ouroboros." Dudaklarını ıslattı. "Yeniden doğuşu simgeler. Friedrich Nietzsche'ın bir sözü var. Her şey gider, her şey geri gelir, sonrasızca döner varlık çarkı. Her şey ölür, her şey yine çiçeklenir; sonrasızca sürer varlık yılı. Bu yılan uyanışı ve sonsuz döngüyü de simgeler. Siz ne anlamda kullanıyorsunuz?"

"Ürkütücü olmasından dolayı," diye mırıldandım. "Babam vahşi olan her şeyi severdi. Ondaki daha çok ejderhaya benziyordu." Sahte bir şekilde gülümsedim. "Yaşam ağacı peki?"

"Yaşam ağacı, doğumun ve ölümün, varlığın ve yokluğun simgesidir," diye açıkladı. Sesi kendini dinletiyordu. "Âdem ve Havva'nın yasak elmayı yediği ağaç da deniliyor. Dünyanın üç katına bağlanır, kökleri yeraltına iner, dalları göğe yükselir, gövdesi ise dünyanın tam ortasındadır. Etrafında onu çevreleyen yılansa koruyucu görevini üstlenir."

"Yaşam ve döngü."

"Yaşam ve döngü," diyerek beni onayladı.

Sessizliğe gömüldükten dakikalar sonra sıkıntıdan öleceğimi sandım. "Sıkıldım! Bari neşelendir beni!"

"Oradan eğlenceli birine mi benziyorum?"

"Eğlenilecek biri değilsin. Tam evlenilecek adamsın." Beni öldürecek gibi baktığında dudaklarımı araladım. "Ne? Neşelendir beni hadi! Elim kolum bağlı, kendimi bu hâlde neşelendiremem, o yüzden sen yapacaksın!" Bronz kendi kemerini çözüp ayağa kalktı. Bana cevap verme tenezzülünde bile bulunmayıp arka tarafa geçti.

Hostun içeriye girmesinden saniyeler sonra hostes de çıktı ve servis arabasıyla olduğum tarafa yanaştı. Önümdeki masaya yiyecekleri sessiz bir şekilde bırakırken yüzüme dahi bakmıyorlardı. İkisi masayı hazırladıktan sonra ilk geldikleri alana geri gitmişlerdi. Bronz da çok geçmeden arka taraftan gelince üstünü değiş-

tirmiş olduğunu gördüm. Siyah gömlek giymiş, saçlarını düzeltmiş, daha ferah bir şekilde gelmişti. Beyaz gömlekten daha çok yakıştığı aşikârdı.

Bronz, paketli olan çatal bıçağı açtı ve ana yemeğe çatalını batırdı. Uzanıp çatalını bana uzattı. Kaşlarımı çatıp başımı pencereden dışarıya çevirdim.

"Sorun çıkarma da ye, seni bulduğumdan beri ağzına tek bir lokma girmedi. Bir de açlıktan bayılma," dedi. Sesinin ilgili çıkmasıyla kaşlarımı çattım.

"İstemiyorum."

"Sana zorla bir şey yapmak istemiyorum, Hisar," dedisoluk bir sesle. "Bu ana kadar olan her şey, senin davranışların yüzünden oldu. O yüzden sorun çıkarmadan aç ağzını ve birkaç lokma ye."

"Aç değilim." Açlıktan ölebilirdim. Değil günde bir iki öğün en az yirmi beş öğün yiyordum. "Yemeyeceğim, istemiyorum."

Çatalı yüzüme daha çok yakınlaştırmasıyla bu sefer yüzümü diğer tarafa çevirdim. Bakışlarımı çevirdiğim noktada siyah ceketini görmemle harelerim donuklaştı. Gözüme çarpan şey, simsiyah ceketinin iç kısmında duran yeşil renge sahip astım ilacımdı. Bu adam astım hastası olmadığına göre, bu ilacı benim için mi taşıyordu?

Titrek bakışlarım donuklaştı ve yüzümde yer edinen ifade aniden silinirken hüzün belirdi. Yanağımda sıcak bir tokadın etkisini hissederken acısı ilk günkü gibi tazeydi. Babam Haris Alatav, daha çok küçükken ilacı yanımda taşımadığım için ağır bir tokat atmış yere savrulmama neden olmuştu. Olay anında nefesimin daralmasıyla cebelleşirken attığı tokatla çok geçmeden kriz geçirmiştim.

Bronz'un bana sabırlı bakışlarıyla sorun çıkarmamaya karar verdim. Kelamlarım sessizliğe gömüldü. Dudaklarımı aralayıp

catalı dilime yerleştirmesine izin verdim. Dişlerimin arasındaki ne olduğunu bilmediğim yemeği sorun çıkarmadan yemeye başladım. Bu süre boyunca kendisi yememiş, bana yedirmişti.

"Su ister misin?" diye sordu. Kafamı olumlu anlamda sallamakla yetindim. Boş bardağa su doldurup bana içirirken ona yardımcı oldum. Kendisi de birkaç lokma yedikten sonra çalışanlar sanki bizi izliyormuş gibi masayı toplamak için gelmişlerdi.

"Teşekkür ederim," diye ağzımın içinde mırıldandım. Beni duyup duymadığından emin değildim. "Uçak yolculuğum güzel geçmese de yemek keyifliydi." Kehribar gözlerini bana kırptı. Rica edermiş gibi baktı ama dudaklarından tek kelime dökülmedi.

"Bari bir şeyler anlat! Vakit geçmek bilmiyor!" dedim fazlasıyla sıkılırken. Bu pozisyonda hareket etmeden durmak bütün hücrelerimi uyuşturmuştu. "Bazı mafya teşkilatların örgüt kurduğunu duymuştum." Mafyatik olaylara karşı olduğunu, bunun doğru olmadığını savunduğunu biliyordum. Bronz her şeye başkaldırmıştı. "Sen de mafyasın değil mi? Zaten siz erkeklerin bu mafya sevdasını hiçbir zaman anlamadım."

Dakikalar geçtikten sonra, "Bileklerim acıyor," diye acının yoğun olduğu bir sesle mırıldandım. Gözlerimi sulandırmaya başardığımda hayatımda yaşadığım en kötü şeyleri aklıma getirmiştim. "Canımı acıtıyorsun! Gerçekten canım çok yanıyor. İp çok ince ve bileklerim kesildi!" Gözyaşlarım sicim sicim akıp, yanağımdan yol almıştı. İnci gibi dökülen damlalar yanaklarımı ıslatırken ona gerçekten acı çekiyormuş gibi baktım.

Bronz'un bu sefer dikkatini çekmiş olmalıyım ki oturduğu yerde dikleşti. "Bakayım sana," dedi. Bana doğru yaklaşmış, parmakları çenemi kavramıştı. Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Boşta kalan elini gömleğinin cebine yerleştirip siyah bir mendil çıkarttı ve gözlerimin altını sildi. Ona irileşen gözler-

le bakarken. tenime yavaşça sürttüğü mendille ıslak olan her yeri silmişti. Geriye yaslandığında ellerini koltuğa yerleştirdi. "Yolculuk boyunca ağlasan da zırlasan da seni hiçbir şekilde çözmeyeceğim Hisar, inanmıyorum sana. Gözyaşlarını boş yere akıtma, yanakların ıslatınca kurulamak zorunda kalıyorum ve bunu istemiyorum."

"Nesin sen böyle? Niye bana iyi davranıyorsun?" diye sorduğumda kalbimdeki sızının varlığı arttı. "Nasıl akan göz yaşımı silecek kadar ince düşünceli biri olabilirsin?"

"Sana demiştim Hisar, benim hiç acelem yok. Yavaş yavaş birbirimizi tanıyacağız."

?

Anons yapılmış, uçak piste iniş yapmış, yavaşlamıştı. Çalışanlar kapıyı açınca Bronz ayağa kalktı. Üzerine ceketini giydiği sırada bana doğru konuştu. "Bak gördün mü, sağ salim ülkeye giriş yaptık. Demek ki her zaman iyi olmak işe yaramıyormuş," dedi. "Şimdi seni çözebilirim."

"Evet!" dedim heyecanlı bir ifadeyle. Oturduğum yerden ayağa kalkmış, çoktan çözmüş olduğum ipleri tenimden ayırmıştım. "O yüzden bana gerçek Bronz'u gösterebilirsin. Biraz daha uğraşsam ona ulaşacağım. En azından doğru yoldayım."

Bronz bana bıkkın bir ifadeyle baktı. Sabır diler gibi bir hâli vardı. "Ne zaman iplerden kurtuldun?" diye sordu.

"İlk bağladığın an," dedim.

Hesap sorar gibi, "Bunca zaman neden bağlıymış gibi durdun peki?" dedi.

"Canımın sıkıldığını ve beni neşelendirmeni söylemiştim. Benim üzerimde hâkimiyet kurabileceğini sandığındaki yüz ifadeni uzun uzun izlemek aşırı zevk verici bir olaydı."

"Sen gerçekten tehlikeli bir belasın," dedi Bronz. "Benimle oyun oynuyorsun ve hiç hoşuma gitmiyor."

Bugünlük onu şaşırtma kotamı doldururken eğer işler istediğim gibi ilerlerse asıl bozguna uğratacağım anı en sona saklamıştım.

Uçağın açık olan kapısına ilerledi. "Buradan indiğimizde, Rusya'da gördüğün adamların on katını göreceksin. Ve emin ol Hiçbiri Rusya'daki gibi nazik olmayacak. Bilirsin, Türk usulü denen bir şey var," dedi. "Her şey senin aleyhine Hisar Alatav, adamlarımın değil yanlış hareketinde benden fazla nefes aldığını fark ettiklerinde bile seni öldürme izinleri var."

"Kuçu kuçular," diye mırıldandım.

Yüksek merdivenleri teker teker inmiş, bakışlarım etrafta gezmişti. Dediği gibi çok fazla insan vardı. Bizi görmesiyle ceketini iliklediı ve "Bronz abi, hoş geldin," demesiyle bakışları beni buldu. Dudaklarını aralayıp, "Siz de hoş geldiniz," dedi.

"Hoş buldum," diye yanıtladım.

"Yenge Türk müydü abi? Moskova'dan gelince yabancı sanmıştım," dedi.

Dudaklarım yuvarlanırken yüzümü şaşkın bir ifade kapladı. "Sana inanmıyorum Bronz! Evlendiğimizi herkese duyurdun mu? Hani çocuğumuz doğana kadar evlendiğimizi saklayacaktık?" diye sordum. Yüzümde aptal bir sırıtış vardı. "Bana bu kadar çabuk yenge demelerini beklemiyordum. Onların kolayca kimseye yenge demeyeceğini söylemiştin!"

Bronz elini yüzüne değdirdi ve alnını sert bir şekilde sıvazladı. "Ne saçmalıyorsun bilmiyorum ama yürü Hisar!" diye kükredi. Yanındaki adamlar onun bağırışıyla bir adım geriledi.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini azalttım ve kalbim kırılmış gibi davranarak dudaklarımı düşürdüm. "Balayımız biraz kötüydü, çocuklar," dedim. "Abinizi çok yordum. Benim enerjimi kaldı-

ramadı. O yüzden kusuruna bakmayın sakın. Sinirini atacağını umuyorum. Şimdi bir aslan olabilir ama merak etmeyin en kısa zamanda kedi kesilecek. Siz yengenize güvenin."

Bronz yanıma geldi ve beni kolumdan yakalayıp kendine doğru çekti. Kulağıma fısıldar bir tonda, "Buna bir son ver Hisar!" dedi.

Bakışlarımı çevirmeden başımı hafifçe ona yasladım. Dudaklarımı çok oynatmadan dişlerimin arasında, "İstersen yüreğine üç vurgun yaptığımı onlara söyleyelim. Ve sen beni öldürmeden onlar beni öldürsün," diye mırıldandım. "Ya da bırak benim eğlenceli bir yenge olduğumu düşünsünler. Seçim senin." Kendini çekmedi ama kolumu yavaşça bıraktı.

Sesi gibi çehresi de tanıdık gelen koruma, "Affedersiniz, yenge," dedi. "İsminiz neydi? Abim bize söylemeyi atladı sanırım. Bir anda evleneceğini bilemedik." Dalga geçer gibi bir hâli yoktu. Tam aksine mahcup olmuş gibiydi.

Bakışlarım kehribara yangın gözlerdeydi. Yavaşça dudaklarımı araladım ve tıpkı bir lokumun tatlılığı gibi, "Arkadaşlarım bana Türk lokumu derler," dedim. "Siz bana His Alatav diyebilirsiniz." Bronz'un sinirden patlayacağını gördüğümde uzatmadım. "Abinizin morali biraz bozuktu, o yüzden şaka yapayım dedim. Evlenmedik, henüz evlilik teklifini kabul etmeyi düşünmüyorum. Ee ne demişler kız evi, naz evi. Yengeniz falan değilim yani çocuklar. Rahat olabilirsiniz."

Adını bilmediğim adam bir anda şekilden şekle girdi ve mahcup bir ifadeyle, "Pardon yenge," dedi. "Ben şey sandım. Bronz abimin yanında şey görünce saygımdan yenge dedim, ondan şey yani. Bilseydim elimde Türk lokumuyla karşılardım sizi, kolonya falan, ister misiniz? Hemen şey yapabilirim."

"Başka zaman şey yaparsın uzatma, Safa. Arabam hazır mı?" diye sordu Bronz. Telefonda konuştuğu Safa buydu.

Adını Safa olduğunu öğrendiğim adam arabayı işaret edip, "Buyur Bronz abi, araban hazır," dedi. Eş zamanlı olarak arabanın iki tarafındaki kapılar açılmıştı. "İstediğiniz bir şey var mı abi?" diye sordu.

"Hayır, yok," dedi Bronz. Siyahtan daha siyah bir araba bana bakıyordu. Lüks model arabanın sanki özel üretimi gibiydi. "Zorlu ile eve geçebilirsiniz. Bugün bu hanımefendi dışında başka hiçbir işim yok."

Bronz'un çehresindeki ifadesi acıyla kasılıyor, göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. Arabaya yürürken önce davranıp şoför kısmına doğru ilerledim. Yapmacık bir ifadeyle, "Bana söz vermiştin," dedim. Yüzümdeki ifadeyi düşürdüm. "Unuttun mu Bronz? Hani dönüşte arabayı ben kullanacaktım?" diye sordum. Sesim duyulacak seviyedeydi ve diğer adamları da bize bakıyordu.

Bronz çattığı kaşlarıyla sorarcasına, "Söz vermedim?" dedi.

Bakışlarımı korumalara çevirip işaret ettim. "Gerçekten onların yanında beni üzecek misin?" derken üstlendiğim role daha fazla katlanacak hâli yok gibiydi. "Arabayı ben kullanayım, hem Rusya gezimizde çok yoruldun. Sana kıyamıyorum sadece."

Bronz adımlarını bana doğru attığında aramızdaki mesafeyi azalttı. "Ne işler karıştırıyorsun sen?" diye sorarken gözlerinden alevler çıkıyordu.

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı. "Yaralısın, neredeyse bayılacak gibisin. Fark etmedim sanma, sol tarafını tutup duruyorsun. Ben kullanayım yoksa korumalarına yaralı olduğunu, yanındaki kadının da bu yaranın sebebi olduğunu söylemek zorunda kalacak gibisin."

Çenesi kasıldığında kirpiklerini düşürdü ve şüpheci bir tavırla baktı. Çok geçmeden bir şey söylemeyip diğer tarafa doğru ilerledi. Safa'ya, "Kedi kesileceğini söylemiştim!" diyerek ağzımı oynattım. Bronz'un ters bakışlarıyla karşılaştığımızda koruması ve ben hemen bakışmayı kesmiştik.

Arabaya binip motoru çalıştırdım, o da yan koltuğa geçip oturdu. Kısa süre içinde havalimanından çıkmıştık. Bakışlarım ara ara ona kayarken yüzündeki acı çeken ifadeyi gördüm."Acıdan kıvranıyorsun!" dedim.

İfadesini donuklaştırırken düz bir sesle, "Kıvranmıyorum," dedi.

"Kıvranıyorsun," dedim yoğun bir inatla. "Tenin kasılıyor, yüzün çelik kadar sert ama nefes alışverişinden bile belli, canın acıyor." Bronz bana cevap vermeyip konsola uzandı ve müzik açarak benim sesimin çıkmasını engelledi. Ona karşı çıkıp uzandım ve şarkıyı kapattım. "İşine gelmediğinde müziğin sesini açarak kaçamazsın," derken yola dikkat ederek ona bakmaya çalıştım. "En son ne zaman ağrı kesici aldın?"

"Moskova'ya gelmeden önce uçağa binerken almıştım."

"Neredeyse iki gün geçmiş, iki gündür ilaç almadan mı duruyorsun?"

"Evet."

"Kafayı mı yedin sen?" dedim kızar bir hâlde. "Üç tane kurşun yedin! Üstüne bir de patlama geçirdin! Yaptığın akıl kârı değil."

"Yani?" dedi, umursamazlığı üstüne palto gibi giyerken. "Bunları yapan sen değilmişsin, senin yüzünden olmamış gibi konuşuyorsun."

"Yaptıklarımla övünmeyi sevmem," diye mırıldandım. Arabanın hızını azaltıp onun önünde duran torpidoya uzandım ve siyah kapağı açtım. "Buralarda ilaç falan var mı?" diye sordum.

Karşıma çıkan manzarayla harelerim genişledi. "Sanırım bir tek ben silahsız gezmiyormuşum." küçük bir cephaneden farksızdı. "Çalarım ben bunu haberin olsun. Eğer ortada falan göremezsen benden bilebilirsin."

Almak üzere olduğum silahı elimden alıp torpidoya geri fırlattı. Azarlar gibi, "Misafir çocuğu gibisin!" dedi Bronz. "Karıştırmadan dur!" Onun yerine başka bir şey çıkarmasıyla bakışlarımı ona çevirdim ve elinde kırmızı bir elma gördüm.

"Arabanda elma mı var?" diye sordum saf bir şaşkınlık sesime yansırken.

Aynı tavrı takındı. "Neden şaşırdın?" dedi. "Az önce arabamın içinde küçük bir cephanelik gördün ona şaşırmadın da elma olmasına mı şaşırdın?"

"Ne bileyim siz siyah giyimli mafya tipli adamlar meyve, sebze yiyecek insanlara benzemiyorsunuz."

"Mafya tipli adam olmadığım için yiyorum," dedi Bronz. "Üstelik elma, benim için her zaman ayrıdır."

"Ryuk," dedim izlediğim animede sürekli elma yiyen bir karakterin adını söylerken. En büyük zaafı elmaydı. Elma yemediğinde kafayı yiyordu. "Ölüm Defteri'ndeki Ölüm Meleği de elma yemeden duramıyordu. Bana onu hatırlattın."

"Ölümü hatırlatmam güzel bir şey," dedi. Elindeki bıçakla elmadan bir dilim kesip bana uzattı. "Yer misin?" diye sordu.

"Hayır."

Elma, gerçekten yasak ve günahkâr bir meyveydi. *Onun gibi.*

Ormanlarla kaplı alana girdim ve saklı bir köşkü andırabilecek yapının bulunduğu bahçenin dış kapısına doğru sürdüm. Eve uzanan ince uzun ağaçlarla donatılmış taşlı yoldan geçtim. Bronz'un torpido gözündeki silahı çıkarttığını işittim ama bakışlarımı ona çevirmedim.

Bronz tehlikeli bir vurguyla, "Şimdi..." derken ölümcül bir tınıyla silahın emniyetini açtığını işittim. "Sana kısa bir masal anlatmama izin ver. Sen masalları oldukça seviyorsun."

"Seni dinliyorum, Bronz."

"Tek bir kişi dışında korumalarım bile evin yolunu bilmiyor, gelirken gözleri kapalı bir hâlde her gün şaşırtmalı olarak altı farklı yoldan getiriliyorlar. Sadece onları getiren en üst düzeydeki koruma biliyor. Adı, Zorlu. Kendisi aynı zamanda çok yakın korumam olur, yakında tanışırsın. O ve ben. İki kişi dışında buradaki meskeni dışarıdan kimse bilmiyor. Burası harita da bile yok, gözükmüyor, kuş bakışıyla bakıldığında gökyüzüne doğru uzanan ağaçlar sayesinde evin krokisi bile oluşturulamıyor. Bir adresi yok, yol tarifi akılda tutulamayacak kadar zor. Burası hiç var olmamış gibi. Şimdi sor bakayım bana, Bronz bana bunu neden anlattın?"

Koyu kahverengi bakışlarımı kehribar bakışlarına çevirdim ve yavaşça yutkundum. Ses tonumu sakin tutmaya çalıştım. "Neden anlattın?" diye sordum.

"Evimin yolunu sana tarif etmediğim hâlde bizi evime getirdin," dedi Bronz. Sesindeki tehlikeli vurgu kendini aşmış, karanlığa doğru kulaç atmıştı. Parmaklarının arasında ustaca tuttuğu silahın soğuk namlusunu şakağıma sertçe dayadı. "Evimi nereden biliyorsun? Ya da beni nereden tanıyorsun Hisar Alatav mı demeliyim?"

İkimiz arasına bir kıvılcım düştü, düşüşler bir yangını meydana getirdi. Yangın başladığında durdurmak artık imkânsızdı.

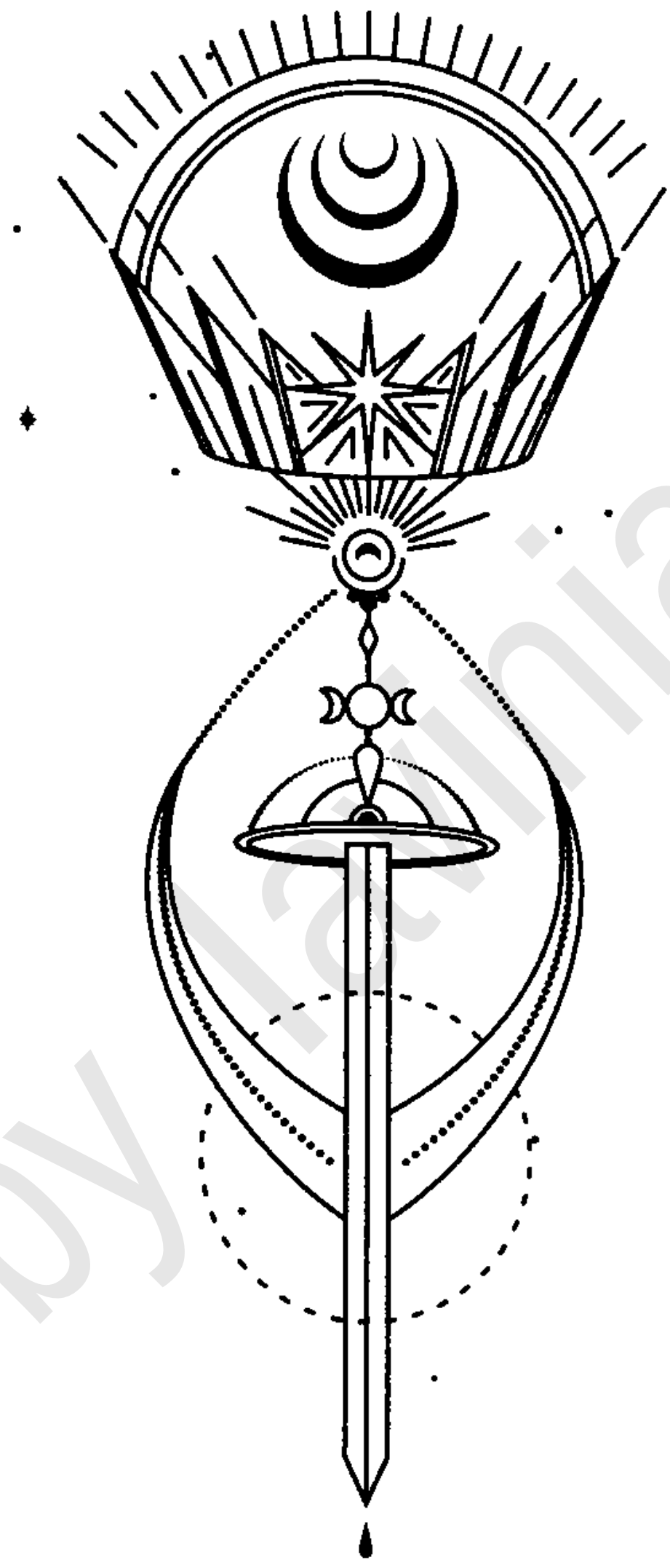

KILIÇ KRALI

5

AYKIRI KUKLA RESİTALİ

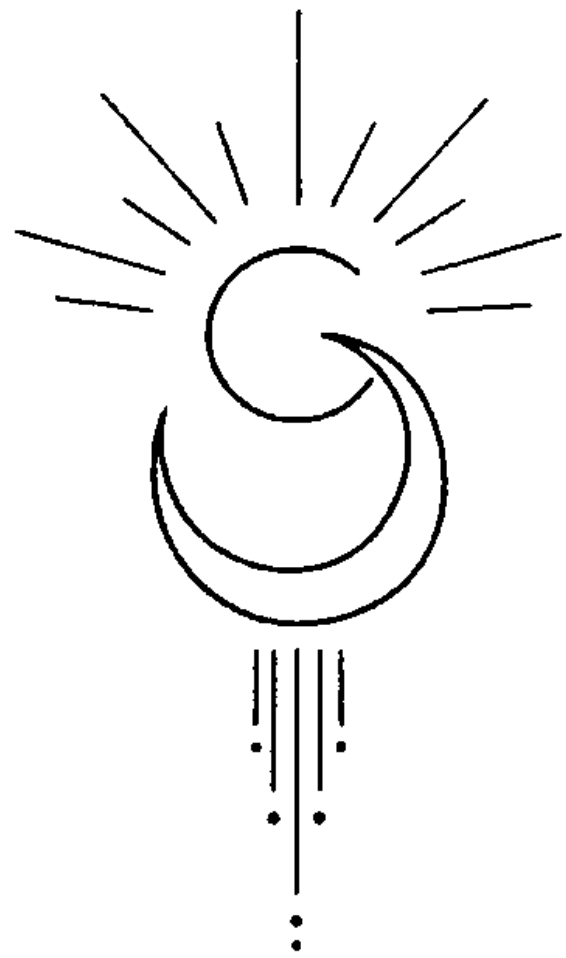

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu saatlara aydınlanmasın sayfalar, mutlu bir tabloda olmayacaksın, kız çocuğu. Evdeki eşyalar garip bir şekilde kaybolduğundan beri neler olduğunu anlamak zor değildi. Hepsi senin odandan çıktı. Baban neden aldığını sana sorduğunda. "Oyuncağım yok çünkü, bir tek kuklam var o da yetmiyor," dedin. "Arkadaşlarım hep oyuncaklarıyla çay partisi yapıp akşam yemeği yiyorlar. Ben de yapmak istiyorum. Kimseyle akşam yemeği yemedim." Baban sana çok kızdı. Oyuncaklar baban için vakit kaybı. Amcanın daha önce sana almış olduğu Barbie bebeğini şömineye atmıştı. Almış olduğun yemek bıçaklarını aldı. Oğlum hiç böyle şeyler yapmaz.

Senin hiçbir zaman aile yemeklerin olmayacak, kız çocuğu.

Sen hiçbir ailenin tablosunda olamayacaksın.

Bir yangın başladığında, durdurmak için tekrar bir yangın çıkarmamanız gerekiyordu. Lâkin benim tek yaptığım buydu. Yangına, yalnızca yangınla karşılık veriyordum. Ben her şeyin farkındaydım, sadece o biraz geç kalmıştı. Çehremi kaplayan ifademi bozmadım. Şakağıma dayanmış

çelik namlunun soğuk ucu yüreğimi bir kuş gibi titretiyordu. "Sonunda fark ettin Bronz," dedim, yükselen heyecanımla. "Hiç fark etmeyeceksin sandım!"

Bronz gardiyan kesilen kirpiklerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. "Dokuz kilometredir fark etmeni bekliyorum. Tam yirmi kilometre önce tabelada yazan burası özel bölgedir girilemez ibaresini geçip yola girdiğimden beri bir şey demedin. Üstelik o yol sadece senin evine götürüyordu, bana ilk o zaman demeliydin!" diye ekledim.

Onu hayatımda hiç görmediğim hâlde ilk olarak zekasına hayran olmuştum.

Bronz genzinden bir ses çıkardığında dakikalardır süren sessizliğini bozdu. "Arabayı sürmek de bu kadar ısrarcı olmandan bir şeyler olacağını anlamıştım. Ya bizi son hız şarampole sürükleyip ölmemize neden olacaktın ya da başka bir amacın vardı. O yola girdiğinde hislerimde yanılmadığımı görmüş oldum," dedi. "Emin olmam lazımdı, bizi evime getirerek kesinleştirdin. Ben bir şeyden emin olmadan asla bir adım atmam."

Parmağımı şakağımı işgal eden namlunun üst tarafına yerleştirdiğimde, "O zaman indir silahını da..." dedim öldürücü bir sakinlikle. "Tanışalım, Bronz."

"Beni nereden tanıyorsun?" dedi Bronz, silahı bir milim dahi oynatmadan karanlık bir tonda mırıldandı. "Kimsenin bilmediği evimi nereden biliyorsun?"

"Araba sürmekten yoruldum," dediğimde, sesimden bile yorgun olduğum belli oluyordu. "Evin ile havalimanı arasında bu kadar yol olacağını tahmin etmemiştim. Yol yorgunu sayılırım. Yorgunken hiçbir şey yapasım olmaz."

"Hiçbir şey anlatmadan seni bu arabadan aşağıya indirmeyeceğim," dedi tehditkâr bir ifadeyle. Sesi dalga geçer gibi değildi, bunu apaçık yapacağını belli eden bir tondaydı.

İfadesine aldırmadan elimi arabanın kapısının kulpuna yerleştirdiğimde umursamaz bir tavırla ona baktım. "Sen kal o zaman Bronz, ben iniyorum."

"Hisar!" dedi Bronz, sert bir tonda. Bedenimin üstünden uzanıp açtığım kapıyı aynı sertlikle kapatarak inmeme izin vermedi. "Beni sakın zorlama! Sakın!"

Israrcı bakışlarımı gözlerimden çekmezken, "Ne?" dedim bıkmış bir hâlde. "Ne! Ne istiyorsun?"

"Beni nereden tanıyorsun?"

"Seni tanımıyorum!"

"Kamera şakası falan mısın sen? Ne demek seni tanımıyorum?" dediğinde sert sesi kulaklarımı aşındırdı. "Evimi biliyorsun evimi! Bir kişi dışında kimsenin bilmediği evimi biliyorsun!"

Elimi tekrar silahına yerleştirdiğimde, "İndir silahını, ben yapmak istemiyorum," dedim. Silahında da BVI örgütün sembolü vardı. Sanırım ticaretini yaptığı her şey bu sembolü taşıyordu.

Diretmemle silahı indirdiğinde emniyetini sertçe kapattı. Arabanın ön kısmına silahı fırlattığında, kehribara yangın bakışları beni buldu. "Konuş!" dedi sertliği azalmayan sesiyle.

"Çok karışık geliyor her şey," derken ince parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Sen gerçekten Bronz'sun buna şimdi emin oldum," dedim keskinlikle. "O taşlarınla çıkardığın sesler bile birebir aynı. Senin o kişi olduğunu genelde taşlarından anlıyorlar değil mi?"

"Evet de şüphen mi vardı?" diye sorduğunda bunu söylememe şaşırmış gözüküyordu. Yüzündeki çeliği aratmayan ifadesinden şaşkınlık sızdığında bana alaycı bir ifadeyle baktı.

Yüksek bir sesle, "Evet!" dedim. Bir de soruyor muydu? Tabii ki şüphem vardı. "Kimsenin yüzünü bilmediği bir adam nasıl oluyor da benim karşıma çıkıyor anlamakta güçlük çekiyorum!" Kafamı iki yana salladım. "Belki de Bronz'un yerine geçmek is-

teyen birisin, taklitleri çoktur, onun gibi davranıyorsundur. Her, bana Bronz derler, diyene güveneyim o zaman?"

Sabırsızlığı artarken, "Evimi nasıl buldun anlat," dedi. Benimle karşılaştığından beri artık onda sakinlik denen bir kavram kalmamıştı.

Geçmişin bir anısına kulaç atmam gerekiyordu. *Bir restoranda otururken buranın normal restoran olmadığını biliyordum. Biriyle buluşmam gerekiyordu ama o kişi buluşmaya hâlâ gelmemişti. Karşımda oturan varlığı yeni fark ederken, "Sen de nesin böyle?" diyerek onu parmaklarımın arasına aldım.*

Bir kuklaydı.

Gözleri yavaşça açıldı. Bir damla yaş yanağından süzüldü.

"Bana dokunmanı tavsiye etmem."

Bu ses kukladan geldi. Konuşan bir kuklaydı. Bağlı olduğu ipler tavana kadar uzanıyordu. "Gerçekten bir kukla olamazsın," dedim, sesimden inançsızlık akarken, yüzümde yer edinen şaşkınlık devam ediyordu. "The Puppeteer dedikleri kişi, insanlarla bir kuklayla mı iletişime geçiyor?"

"Göründüğünden akıllı bir kadınsın, His Alatav." Harfler her ağzını açışında eksiksiz bir şekilde harfler dökülüyordu. "Yemekte sana eşlik edemeyeceğim için kusuruma bakmazsın umarım. Bir an önce görüşmemize geçebilir miyiz?"

Kararlı bir sesle, "Bir kuklayla görüşme gerçekleştirmeyeceğim," dedim. "Ya aslın gelir ya aslım gider. Seçim senin, The Puppeteer."

"Bana lütfen Kuklacı de, His Alatav," dedi. Kukla, elini kaldırıp başını öne doğru eğdi. "Bu güzel hanımefendiye eşlik etmek çok isterdim lâkin beni mazur görün. Uzun zamandır insanların karşısına çıkmadım. Yönetemediğim insanların karşısına çıkmama fobisi oluştu diyebilirim. Gizli birisiyim."

"Pekâlâ Kuklacı," diye mırıldandım. "Neden insanların karşısına çıkmıyorsun?"

"Yapamam," derken derin bir nefes aldı. "Yüzüm..." Kukla elleriyle yüzünü kapattı. "İnsanları rahatsız edecek düzeyde. Baktığında ne düşüneceğini tahmin edebiliyorum, His Alatav. Zihninde o şekilde kalmak istemiyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Yüzüm paramparça, dikişlerim hâlâ duruyor..." dedi Kuklacı. "Dağılmış yüzü olan bir insanı gerçekten görmek istemezsin."

"Ben gidiyorum," dedim. Görevliye paltomu getirmesi için işaret ederken yüzümdeki netliği görebilmesi için kuklaya doğru baktım. "Karşıma çıkmaya cesareti olmayanlarla işim olmaz."

Görevlinin gözlerinde, yoğun bir korku belirirken bedeni titremeye başladı. Çok geçmeden bayılırken arkamda beliren çehre tamamen Kuklacı'ya aitti. Yüzünü gören bayılıyor dedikleri, bir yalan değildi. Yüzümde gülümseme oluştuğunda çok geçmeden, "Beni görmek istiyorsan göreceksin," diye tok bir ses işittim. Adımlarım eş zamanlı olarak yavaşladı. "Olacaklardan ben sorumlu olmam."

Omzumun gerisine bakış attığımda karanlığın içinde uzun boylu bir adam belirdi. Üstünde açık renkli bir takım elbise vardı. Elleriyle kapıyı aralayıp gelirken parmaklarına dolanmış ipleri gördüm. Karşıma geçtiğinde elimi tuttu ve dudaklarına doğru götürüp öptü. Tenim, maskesine değdiğinde, bunun normal bir maskeden uzak olduğunu ancak fark edebilmiştim. Bir deriydi. Bana baktığında kalbim sertçe tekledi, boğazım düğümlendi. Sıkıca tuttuğu elimi bırakmadan, parmaklarımı yanağına yerleştirdim.

Deriden maskeyi okşayarak gerçekliğinden emin olmaya çalıştım. Parmak uçlarım köşelerine dokunurken istemsiz şekilde pürüzlü yapıyı inceliyordu. "Yüzüne ne oldu?" diye sordum. Yüzü parçalanmış gibiydi. Bundan dolayı deriden bir maskeyi tenine nakşettirmişti. Sadece yüzü değil, açıkta kalan boynu, takım elbisenin dışında kalan elleri de ondan halliceydi. Bütün bedeni hasarlarla doluydu. Tekrar dirilmiş gibiydi.

"Kötü şeyler..." dedi, intikam dolu bir sesle. "Çok kötü." Ağzı oynamazken, maskenin altındaki yüz konuşuyordu. "Yüzüme çekinmeden dokunan ilk kişisin, Alatav. Hatta belki de bana bir saniyeden fazla bakabilen tek kişisin." Midemin kasıldığını hissederken koltuğu işaret etti. "Bir an önce konuşmaya geçelim, senin gibi bir kadını fazlasıyla beklettim. Buluşma nedenimiz neydi?" diye sordu. Parmaklarına geçirmiş olduğu iplerle kuklayı oynatıyordu. Kuklanın ağzı oynarken, Kuklacı asla konuşmuyordu.

"Bronz."

"Ondan önce," dedi Kuklacı. Maskenin altından bana bakıyordu. İnceliyordu. Çok dikkatliydi. "Ondan daha önemli bir şeyim var..."

"Ne?" diye sordum.

"Sen," dedi, beklemeden. "Sensin, Alatav. Seni istiyorum." Bakışlarımı ondan kaldırıp kendi yüzüne çevirdiğimde, gözlerimiz kesişti. "Seninle ortak olmak istiyorum. Bronz'dan önce... Ona düşman olmanı, benimle dost olmanı istiyorum." Kuklanın elinde bir adet minyatür gül belirmişti. Bana doğru almam için uzattı.

"Tek tabancayım," dedim, keskin bir dille. "Ortak olmak bana göre değil. Neden seninle ortak olayım Kuklacı?"

"Her şeyim var..."

"Hiçbir şey istiyorsam?" Ne demek istediğimi anlamamış gibi baktı. "Hiç kimse olanı, hiçbir şey olanı, hiç olmayanı istiyorsam?"

"Bronz," dedi, bir anda. Kukla, nefrete bürünmüş gibiydi. "Onu istiyorsun değil mi? Hiçbir şey olan, hiç kimse olan, hiç olmayan o."

"Aynı dili konuşmaya başladık." Ses tellerimde bariz bir ima vardı. "Onu tanıyor musun?"

"Çok yakından, benden çok yakışıklı olduğunu bilecek kadar. Her şeyini bilecek kadar..." Kukla yavaşça kendi etrafında yürürken durdu. "Evini bile biliyorum, sen de bilmek istersin değil mi?"

"Bronz olmadığına emin misin? O değilsen bile nasıl bu kadar bilgiye sahipsin, Kuklacı? Tuzağına düşmeyeceğim." Ona tehditkâr bir ifadeyle baktım. "Bana tek bir yanlışında, iplerini keserim senin. Bunu sakın unutma."

"O değilim," dedi, kelimelerin üstüne basa basa. "Eğer o olsaydım, Kuklacı kimliğimle adımı duyururdum. Madem dünyanın bütün ipleri onda neden, bir Kuklacı'yı yok edemiyor? Demek ki bütün ipler onda değil."

"Çünkü senden haberdar değil..." diye konuştuğumda, eksik yapı taşları şimdi oturmaya başladı. "Senin varlığını bilmiyor değil mi? Bilse saniyesinde seni yok eder, kendini ona hiç açmadın. Onun çemberine hiç girmedin, işlerine hiç balta sokmadın ve adını hiç duyurmadın, Kuklacı."

"Kuklalarım emrine amade, His Alatav. Zekâna hayranım," dediğinde maskenin altından dudaklarının kenara kıvrıldığına şahit oldum. "Bronz benim varlığımdan haberdar değil çünkü kuklalarımla meşgul. Ve emin ol, varlığımdan haberdar olsun, aynı saniye içinde kıyamet kopar."

Minyatür insan bana doğru dönüp koşar adımlarla geldi. Kukla masadan atladığında benim bedenime çarptı. Yukarıya doğru yükselirken bakışlarımızı aynı seviyeye getirdi. "Benimle ortak olmayı kabul et," dedi, istekli bir şekilde.

"Beni kendine kukla yapmayacağın ne malum?"

"İplerim senin elinde olur, ben senin kuklan olmaya hazırım. Kim olduğunu biliyorum, nasıl bir kıyamet olduğunu da. Sanırım kıyametten önce doğru yolu bulmaya çalışıyorum."

"İlgimi çekmiyor."

"Senin ilgin, Bronz," dedi, tiksinti akan bir sesle. "Onun hakkında bildiğim her şeyi sana söylerim. Benimle ortak ol."

"Söylediklerinden emin olmadan seninle ortak olmam," dedim. "Hoş emin olsam da ortak olur muyum bilmiyorum, Kukla-

"Bana onunla ilgili bilmediğim bir şey söyle, o sırada teklifini düşüneceğim."

"Ailesini katletti," dediğinde kukla gözlerimin içine bakıyordu. "Kendi elleriyle öz babasını öldürdü." Bu bilgiyi zaten bildiğim için hiçbir tepki vermedim.

Kukla benden uzaklaştığında elini kaldırıp gel işareti yapmıştı. Onun direktifiyle bir çalışan bize doğru geldiğinde elinde bir mektup vardı. Mektubu bana doğru uzattığında, bir süre öylece bakakaldım. "Bu adreste Bronz'un evi yer alıyor. Gidip kendi gözlerinle onu gör; sonrasında teklifine cevabını bekliyorum, His Alatav."

Şüpheci bir tavırla, "Buna nasıl eriştin?" diye sordum.

"Onu tanıdığımı söylemiştim."

"Kuklacı olarak değil o zaman, doğru muyum?" Kukla kafasını olumlu anlamda salladı. "Bu yıllar sürebilir..." dedim, bir yandan mektubu açarken kukla beni izliyordu. "Bu kadar süre boyunca beni bekleyecek misin?" Açtığım mektupla şifrelenmiş sayılar karşıma çıktı. Elbette adresi direkt olarak bana verecek değildi. Önce şifreyi çözmem gerekiyordu. "Burası eviyse, öylece giremem Kuklacı. Onunla beraber girmem gerekiyor."

Kukla elini kaldırdığında başını kaşıdı. Ümitsiz bir sesle, "Bu mümkün değil, Alatav. Onunla beraber giremezsin, onu tanıyorum. Bu mümkün değil," dedi.

Tavırlarım kendimden emindi. "Mümkün kılacağım." Avucumun arasında duran mektuba odaklandım. "Bunun karşılığında ne istiyorsun?" Elimi kaldırıp mektubu işaret ettim. Bunu bana bedavadan verecek değildi.

"Eğer girmeyi başarırsan sana karşılığını söyleyeceğim," dedi Kuklacı. "Kendimi boş yere ümitlendirmek istemiyorum. Anlarsın ya... Bronz'u bul, evine gir, ben sana ulaşacağım." Bakışlarını bana kaldırdı. "Onunla ortak olacaksın değil mi? Her-

kes ona düşmanken neden sen Bronz'u istiyorsun? Sen ondan ne istiyorsun?"

"Sana bir soru soracağım Kuklacı," diye fısıldadım. Herkese sorduğum o soruyu dudaklarımdan sakinlikle döktüm: "Aklın mı yoksa aşkın mı?"

Bir saniye bile düşünmeden, "Aklım!" dedi, heyecanlı bir tonlamayla. "Elbette, aklım."

"Bronz olsa-"

Lafımı yarıda kesen şey onun sesiydi. "Bronz olsa aşkım mı diyecek sanıyorsun, Alatav? Onu çok yakından tanıyorum. Bu soruya cevabı asla bu olmaz. O da aklım diyecektir," diyerek emin bir tonlamayla konuştu.

Kafamı iki yana salladım. "Bronz bu soruya asla cevap vermez Kuklacı," dediğimde, etrafta ölümün acı sessizliği oluştu. "Ne aklını seçer ne de aşkını. Bunu söylemez, hissettirir ya da gösterir. Mecbur bırakılmaz, mecbur bırakır. Ona bir seçenek sunamazsın, o seçenek yaratır." Kuklanın hareketleri durmuştu. Kuklacı'nın istediği yönde bir görüşme gerçekleşmemişti. Dudaklarımı araladığımda ölüme kucak açan harfleri kısık bir sesle mırıldandım: "İşte ondan bunun cevabını alacağım."

Kuklanın ipleri aniden kesilirken, ıstıraplı bir soluğun nefesinde, Kuklacı sinirine hâkim olamadı. Yapmış olduğu yumruğunu kuklaya savurdu. Eti büzüşmüş parmakları titrerken avuçlarını sıkıca kapatmıştı. Yüzümde sadece soğuk bir gülümseme vardı. Ölümden düşen sahne kapandı; beni olduğum zamana doğru sürükledi.

Geçmişte boğulmaktan son anda kurtulurken, Bronz'un genzinden çıkan uyarıcı ses bütün dikkatimi ona çağırdı. "Sen bana sabır testi olarak mı gönderildin, Hisar?" diye sorduğunda çenemi tutup kendine çevirdi. "Konuş artık!"

Açık bir şekilde, "Senin gibi birinin varlığının gerçek olduğunu düşünmüyordum," diye mırıldandım. "Bu yüzden ulaşabil-

dığım herkese ulaştım ve senin hakkında bilinen her şeyi topladım. Elimde kocaman bir sıfır vardı. Çünkü sen yok gibiydin, hiç doğmamış, hiç var olmamış, sadece bir efsane...” Çenemi tutan parmaklarını yavaşça indirdi. “Araştırmalarım beni buraya getirdi ama burası da yine kocaman bir hiçlikten oluşuyordu. Direkt olarak bana burası Bronz'un evi demediler, bu evi bulana kadar birkaç yanlış ev buldum. Hazır sen Bronz olduğunu iddia ederken seni buraya getirdim.”

“Burayı sana direkt olarak birisi mi söyledi?” diye sordu.

Kafamı olumsuz anlamda iki yana salladım. “Emin olduğum bir şey varsa burayı gerçekten kimse bilmiyor. Sayılara ilgim var, özellikle ters olan her şeye ilgim var, burayı bir yansıma taktiğiyle buldum çünkü herkesi yanıltan bir konum daha var. Öyle değil mi?”

Kafasını salladı. “Bu doğru.”

Yorgun gözlerle ona baktım. “Her istediğin cevabı bende bulamazsın, Bronz. Evini biliyorum diye beni öldüreceksen öldür. Öldürmeyeceksen içini deli gibi merak ettiğim evine artık girebilir miyiz?”

Bana inanmayan gözlerle bakarken keskin bir dille, “Bu konu burada kapanmadı,” dedi. Arabadan inmek üzereyken beni durdurdu. “İnemezsin, burada bir giriş yok,” deyip kapıyı geri kapatmama neden oldu. “İki kilometre kadar sadece geri geri git, ani bir manevra yaparak sola gir. Üç kere kısa sinyalleri yak ve bekle. Evimi bulduğuna göre bu girişi bile bulmuş olabilirsin, asla şaşırmam.”

Ona bir şey demeden kapattığım motoru tekrar çalıştırdım ve altımda gürültüyle çalışan lüks arabayı tarif ettiği şekilde vites değiştirip geri gittim. Göz kararıyla kilometre hesabı yapıp ağaçların arasına dalarken, kör bir noktaya geçmiştik. Sola girip kısa sinyalleri üç kere yaktığımda bana sonrasında ne yapacağımı söylemesi için beklerken ben bir şey yapmadığım hâlde araba

bir anda hareket etmeye başladı. Asansördeymiş gibi hissederken açılan zeminde yavaşça aşağıya inmiştik. Açık renkin hâkim olduğu alanla karşılaşırken bizi aşağıya indiren tabaka durdu. Olayları şaşkınlıkla izlediğimde bir anda böyle olması beni durdurdu.

"Şimdi arabadan inebiliriz," dedi Bronz.

"O nasıl bir şeydi? Araba bir anda kamufle oldu ve zeminin altına mı indik şimdi?" Bakışlarımı ona çevirdim. "Tekrar yapabilir miyiz? Lütfen, lütfen, lütfen! Çok iyi bir şeydi bu!"

"Hayır," dedi ruhsuz bir tavırla. "İn şimdi arabadan."

Arabadan inip onun peşine takıldığımda etrafı inceleyerek ilerledim. Birkaç tane araba vardı. "Burası garajın mı?" diye sorduğumda çok araba görmeyişimle şaşırmadan edememiştim.

Sakin bir tınıyla, "Burada sık kullandığım araçlarım var," dedi. "Asıl garajım bir alt katta. Zemine bakarsan görebilirsin." Konuşmasıyla bakışlarım yere düştü. Ayağımın altında cam vardı ve aşağısı tamamen gözüküyordu. Bir sürü araç vardı. Mat, parlak, lacivert, siyah yoğunluktaydı. Hepsi özel üretimdi.

"Sık kullandığın mı?" diye sorduğumda aralık olan dudaklarımdan şaşkınlığın nidası döküldü. "Benim galerimden büyük!"

Bronz'un bakışları beni buldu. "Senin galerin mi var?"

"Evet, telefonumda almak istediğim arabalar için galeri oluşturmuştum. Orada duruyor hepsi." Adımlarımı hızlandırıp önüne geçtiğimde tam karşısında durdum. O yürümeyi bırakmadığı için geri geri küçük adımlarla gidiyordum. "Aramızdaki ilişkiyi biraz daha ilerlettik gibi hem yüzünü biliyorum hem de evini!"

Kalçam sert bir yüzeye çarptığında elimi arkaya koydum. "Bak sen, nasıl bir ilişkiden bahsediyorsun Hisar?" Bronz üstüme biraz daha eğildi. Lavın sıcaklığıyla bir olan nefesi tenime düşüyor, düştüğü yeri yakıyordu. "Beni öldürmeye çalıştığın mı? Öpmeye çalıştığın mı?"

Gözlerinin içine bakıp, "İkisi de!" dedim.

Bacaklarını dizime sürtüp kendini bana bastırdı. Elini çizmemin tam bitişinde dizlerimin üzerinde hissederken çıplak olan kısmı kavradı. Bacaklarımı aralayıp kendi bedenini yerleştirdi, beni bacaklarımdan tutup kendine doğru çekti. Göğüs kafesim yükselmeye başlıyor, damarlarımda akan kan kaynıyordu. Parmakları azap dolu bir vurguyla yukarı çıkarken nefesim sıklaştı.

Kısık çıkan bir sesle, "Ondan öncesinde senden şu silahı alalım," dedi. Parmaklarını, üst basenime yerleştirmiş olduğum silaha kadar çıkartırken dokunduğu her yer külden ibaret oluyordu. Elbisemin etek ucunu biraz daha sıyırdı. "Eve sadece kendin girebilirsin silahların değil."

Tek hamlede silahı bacağımdan çekip aldı. Geriye doğru çekildiğinde yoğunlaştığını fark ettiğim gözlerini benden alamadı. Silahın emniyetini kapatıp damarları belirgin olan parmaklarının arasında döndürdü. Arkasından siyah gömleğini kaldırıp silahı beline yerleştirdi. Bedenimi rahat bıraktığında benden birkaç adım uzaklaşmıştı.

Son model arabanın üzerinden indiğimde bacaklarımın üzerinde yükseldim. "Bunu söylediğin iyi oldu. Yoksa içeriye silahlarımla girecektim. O zaman şunları da çıkartayım..." dediğimde elimi çizmemin içine sokup koymuş olduğum bıçakları çıkardım. "Nereye bırakmamı istersin?"

"Sen gerçekten tehlikeli bir belasın," dedi Bronz. Bıkmış bir tavırla aramızdaki mesafeyi kapatıp bıçakları elimden aldı.

"Öyleyim sanırım," diye mırıldandığımda çehremde olabilecek en tatlı ifadem vardı. "Ama tatlı olanından. Malum Türk lokumu derler bana."

"Daha önce hiç lokum yemediğim için ne tür bir tadı olduğunu bilmiyorum Hisar."

"Daha önce lokum yemedin mi?"

"Hayır."

"Bir insan nasıl lokum yemez ki!" diye hayıflandım. "Sana Moskova'dayken alışveriş yapalım, elimiz boş gitmeyelim demiştim değil mi?" Sesim kızgın çıktı. "İnat etmeseydin şu an elimizde bir kutu lokumumuz olurdu!"

"Sen varsın işte, elim boş gelmedim."

"Doğru bir tercih. Tadımı alan bir daha bırakamıyor."

Ben arabalara kapılmış hâlde hülyalı hülyalı bakarken Bronz'un beni uyaran sesini işittim. "Buradan," dediğinde asansöre geçtiğini gördüm. Tık sesiyle kapı açıldı, geçmem için işaret etti.

Beraber asansöre binerken bakışlarım hızlıca asansörün tuşlarına düştü. Üç üst kat, üç de alt kat vardı. Evi geniş bir alandı, küçük bir şehir kurmuştu. Düz alanda gördüğüm H harfi ile Bronz'a baktım.

"Helikopter pistin mi var?" diye soraraken kendimi çocuk gibi hissediyordum. "Neden havalimanından helikopterle gelmedik! O kadar saat direksiyon salladım ben!"

"Araba kullanmayı seviyorum," diyerek sakince konuştu. "Sürmek için ısrar eden de sendin." Evin içinden salona geçtiğimizde arkamdan kapıyı kapattı. Etraf koruma kaynıyordu. "Yukarıdaki odaların hepsi boş, birine geçip yerleşebilirsin. Şimdilik dinlenmek için geç, sonrasında ayrı bir oda ayarlayacağım."

Kafamı olumlu anlamda sallayıp merdivenlere doğru baktım. "Odana çıkmadan önce söyleyeceklerim var," diyerek beni gitmek üzereyken durdurdu.

"Seni dinliyorum."

Bronz tam karşımda durdu. "Kimseye kendinden bahsetme Hisar," derken sesi kaya gibiydi. "Sana dair bütün gerçekleri sadece ben biliyorum. Sana uçak yolculuğumuz boyunca anlattığım şeyleri tekrarlamak istemiyorum. Beni defalarca yaralayıp öldürmeye çalıştığını, kartımı çalıp bana karşı suç işlediğini, kısaca kim olduğunu kimse bilmesin."

"Başka bir şey var mı?" diye sorarken yüzümde alaycı bir tavır vardı.

Yüzünü bana eğdiğinde nefesi şakağımı işgal etmeye başladı. Parmakları kolumu yakaladığında gitmeme izin vermeyip başka bir şey olduğunu belli etti. Yüzünü bana eğdiğinde nefesi şakağımı işgal etmeye başladı. Kulağıma doğru yıldırım etkisi yaratacak bir sesle, "Özellikle yüreğime dört vurgun yaptığını kimse bilmesin, Hisar!" dedi.

"Yüreğine üç vurgun yaptım," diye onu düzeltme ihtiyacı hissederken ima ettiği şeyin gerçekliğinden emin olmak istemedim. "Dört değil."

"Biliyorum," dedi sakince. Yavaşça geriye doğru çekildi. "Çünkü seni ben bile kurtaramam, onlara dur diyemeden seni öldürürler," derken sesindeki tehlikeli vurgu dinçti. Gerçekçi konuşuyordu, dudaklarından dökülen hiçbir kelimede abartıya yer yoktu. "O yüzden bana ayak uydur ve uçakta yaptığın gibi güzel oyunculuğuna devam et. Sen benim bir tanıdığımsın, yurtdışından geldin ve bir süreliğine evimde misafirimsin. Bu kadar tamam mı?"

Geçiştirir gibi, "Bakarız," dedim.

"Bakarız değil, tamam diyeceksin Hisar."

"Tamam!" dedim dişlerimin arasından sertçe. "Oldu mu?"

Beni rahat bıraktığında koluma dolanan parmaklarını tenimden ayırdı. Yanımdan gitmek üzereyken, "Ben bugünü burada noktalayacağım. Fazlasıyla uzun sürdü. Beni özlersen odamda olacağım," deyip üst kata doğru ilerledim. Beni dikkatle inceliyordu.

"İyi dinlenmeler. Bir şeyleri çalmaya, yıkmaya, kırmaya çalışma, Hisar. Evdeki her şey kırılmaz yapıdan oluşuyor. Ellerine yazık olur," diye arkamdan seslendiğini işittim.

Merdivenlere geçtiğimde bakışlarım büyük salonun duvarındaki sembole kaydı. Bu seferki bir tabloya resmedilmişti. Yıla-

nın içindeki yaşam ağacı bu sefer kadın bedeninden oluşuyordu. Saçları göğüslerini kapatıyor, açmış olduğu kollarından dallar oluşuyordu. Dizlerinden itibaren kök salmıştı. Bu sembol artık zihnime işlenmişti. Evinde bulunan sembolün farklı yapıda olması hoşuma gitmişti.

Onun beni izlediğini görünce bakışlarımı çektim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Odalardan birisine geçip arkamdan odanın kapısını kilitledim. Kendimi yatağa attığımda tatlı yorgunluğun verdiği hisle gözlerim kapandı.

Bazen rüyalardan sımsıkı tutulsan bile düşersin. Bazen de rüyalardan kendini atmak istersin. Ben, bana kâbus olan rüyalardan artık düşmek istiyordum.

Rüya ve kâbus arasında geçen ince ip boynuma urgan niyetine dolanmıştı. Hep aynı kâbusların sınırındaydım. Zihnimi işgal eden ses, *"Operasyonu unutma..."* dedi. *"Görevini unutma."* Kafamı iki yana salladım. Unutmak istediğim çok şey varken görev bunların başını çekiyordu. *"Niye doğduğunu, neden dünyaya geldiğini sakın unutma."*

Kılımı dahi kıpırdatamadığım zaman diliminde sadece gözlerim oynuyordu. Bir mumun sıvısı damlatılmış gibi mühürlenen göz kapaklarımın altında, irislerim korku içinde hareket ediyordu. *"Diğer beş operasyon başarıyla sonuçlandı,"* diyen sesin tanıdıklığıyla tüylerim diken diken oldu. *"Altıncı operasyon tekrar başlatılmıştır. Yaptığı hatanın sonucunda gereken cezanın verilmesini emrediyorum."*

"Yapmayın..." diye kısık bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Her sabah gerçek olduğunu bildiğim kâbusların esiriydim. Dudaklarımı kapatamadım. *"Almayın, buna dayanamam."* Dayan-

mıştım. Hangisine dayanmıştım bilmiyorum ama bunun gerçekliğiyle yaşamaya hâlâ dayanamıyordum. *"Başka bir ceza verin, başka bir ceza istiyorum!"*

Sahne kapandı. Ölümden düşen sahnede, kalem hiç kurşun akıtmamış, kaderim hiç değişmemişti.

Gözlerimi açtığımda kendimi alışık olmadığım bir odada bulmuştum. Solgun çiçekler büyütmüş yüreğim yalnızlığın meskeninde çürüyüp gidiyordu. Köşede Bronz'un bana Rusya'dayken verdiği poşet vardı. İçinden astım ilacımı ve tarot destesini çıkardım. Odadaki mumlardan birini yaktım.

Bugün 29 Mart, geriye 434 mum kalmıştı. Şimdilik çok mum vardı.Mumlar sayesinde, günler hep zihnimde tutsak kalıyordu.

Destedeki kartları karıştırdım. Kartı çevirdim. Çıkan kart, ters Kupa Üçlüsü'ydü. Düşmanların çevremizde dolanmasından dolayı dikkatli olmakta fayda olduğuna, çok istediğimiz bir şeyin elimizden alınmasına işaret ederdi. Kayıpların kartıydı.

Kendime gelmiş gibiydim. Kolları tül, göğüs detayı bağlamalı bir bluz giydim. Altım için deri pantolon seçip çizmelerimi ayaklarıma geçirdim. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim, evin çoğu köşesinde çiçek vardı. Bakışlarım özlem duyduğum bir çiçeği aradı. Ağlayan gelin çiçeği, Alatav Malikanesi'nde beni hiç yalnız bırakmazdı.

Yabancı olduğum evde nereye gideceğimi kestirememiş, duyduğum erkek sesiyle adımlarımı oraya yöneltmiştim. Yılan ve yaşam ağacı tablosuna bakarak ilerlerken her baktığımda yeni bir detay fark ediyordum. Altı kökü ve altı dalı vardı. Ağaç gibi duran kadının yüzü oldukça netti.

Bronz telefonda biriyle konuşuyordu.

İçeriye geçtiğimde bakışlarımız kısa bir anlığına kesişti. Koltuğa oturmuş bacakları iki yana açıktı. Üzerinde takım elbisesi

vardı. Dış kısımda Safa'nın geçtiğini gördüğümde vakit kaybetmeden onun yanına doğru ilerledim.

Bronz telefona doğru, "Sonra görüşürüz, Nefel," dedi. Telefonu kapatıp çok geçmeden arkamdan, "Alatav!" diye seslendi. Safa'yı kaçırmamak için hızla adımlarken, onun da hareketlendiğini işittim. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bahçeye çıkacağım," diye mırıldandım. Bahçenin sürgülü kapısını açmış, kendimi dışarıya atmıştım.

"Hisar, dur! Sakın bahçeye gitme," demesiyle cümlesi havada kalmıştı. Bacağıma dokunan varlıkla dudaklarımın arasında tiz bir çığlık koptu. "Şşşşt! Kızım!" dediğinde sesi normalden yüksek çıkmıştı. "Rahat dur! Hisar sakın hareket etme!"

"Ne demek hareket etme? Beni yiyecek!" dediğimde duyduğum hırıltılı sesler simsiyah, ne olduğunu tam göremediğim varlıktan geliyordu.

"Hareket etme, seni tehlike olarak algılıyor, daha çok kışkırtıyorsun!" dedi Bronz. Beni ondan çekmesiyle baldırımda hissettiğim ağırlık kalkmıştı. Bulduğum fırsatla koşmaya başladığımda tabanlarım ağrıyana kadar durmadım. "Sakın koşma Hisar!" Çoktan koşmaya başladığım için arkamdan, "Safa, Hisar'ı tut!" diye emretti.

Garip bir tınıyla, "Hisar kim abi?" dedi Safa. "Türk lokumu yengeden mi bahsediyorsun?"

Bronz sert çıkan sesiyle, "Safa, koşan kimse onu tut!" dedi.

"Çok hızlı koşuyor abi bu!" dedi Safa, soluk soluğa bir hâlde sesi kesik çıkmıştı. "Yetişemiyorum!" derken adımlarımı daha hızlandırdım. "Yenge sen o topuklularla nasıl koşuyorsun öyle!"

Bronz bütün bahçeyi inleten bir sesle, "Hisar yavaşla!" dedi. Ayağımdaki uzun çizmelere aldırmadan evin etrafında koşmaya devam ettim. Bir anlık duraksamayla üzerime atlayacaktı ve şu an bunun olmasını kesinlikle istemiyordum.

"Uzak tut şu itlerini benden!" diye güçlü bir sesle bağırdığımda nefesim soluğumda intihar ediyordu. Astım krizimin tutmasına az bir vakit kalmış, nefesim ciğerlerime ulaşmakta güçlük çekiyordu.

"Sıkayım mı abi?" dedi Safa. Az bir şey geride kalıyordu ve arkama bakmak beni yavaşlatacağı için bakmadan evin etrafında koşuyordum. "Yavaşlatırım hemen, şöyle topuğuna doğru sıkayım yoksa yavaşlayacak gibi değil yenge. Senin kızından daha hızlı bu! Ben yengeyi kedi sanmıştım panter çıktı, Bronz abi!"

"Safa siktir git şuradan, kimseye sıkmayacaksın!" diye adeta kükredi Bronz. Sesi kulağımdaki zarı patlatacak kadar şiddetli çıkmıştı. "Zorlu'ya haber etsinler, gelsin hemen. Sen kızımı tut!"

Bronz karşıma çıkarken onunla çok sert bir şekilde çarpıştım. Kendine zorla çarptırarak beni durdurduğunda kollarının arasına alıp etrafında döndürdü. Yaşadığım tempodan dolayı hem midem bulanmış hem başım dönmüştü. Bronz'la yere düştüğümde nefesim kesilmişti. Beni altına aldığında kendimi sakin tutmaya çalışmak oldukça zordu.

Safa'yı ellerini dizlerine yerleşmiş hâlde soluklanırken gördüğümde, "Hangi kızını abi?" diye sordu. O da benim gibi nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Atletik yapıda birisiydi ve yaşı çok büyük değildi.

"Safa bunu ben tuttuğuma göre sen de onu tutacaksın!" dedi Bronz. Sinirden alnındaki damarlar belirginleşmişti. Neredeyse astım atağı geçirmek üzereydim ve soluğum aşağıya inmeden dudaklarımdan geri dökülüyordu. Göğüs kafesim sertçe kalkıp iniyordu.

"Bronz—" diye fısıldarken nefes alamadığımı hissettim.

Bronz yatıştırıcı bir sesle, "Sakin ol," dedi. "İlacın yanında mı?" diye sorduğunda kafamı hızlıca iki yanıma salladım. Derin bir nefes aldı, daha çok nasıl bir belaya bulaştım diyor gibiydi.

"O kadar silahı bıçağı yanında taşı, nefesin olan şeyi yanında sakın taşıma Hisar!" diye kızarken saniyeler sonra parmaklarının arasında tuttuğu ilacımı gördüm. Dudaklarıma yaklaştırıp ilacımı daha fazla kötüleşmeden kullanmamı sağlamasıyla kendimi yere tamamen bıraktım.

Safa can çekişir gibi, "Abi tek lokmada yer bu beni! Kulun köpeğin olayım uzak tut kızını benden. Hırlıyor bana," dedi. "Abi daha geçen pençelediği yerin yarası kapanmadı!"

Harelerim korkuyla genişledi. "Isırıyor mu bu?!" deyip olduğum yerde kıpırdandım. Hareket edemiyordum çünkü Bronz beni sıkıca tutuyordu.

Safa en az benim kadar korku dolu bir sesle, "Isırmaz mı yenge. kolumu kopartıyordu!" dedi.

"Bronz bırak beni hemen!" dedim ve onu üstümdeki esaretinden uzaklaştırmaya çalıştım. Omuzlarımdan tutup bastırıyordu. "Beni çiğ çiğ yiyecek bu."

"Yok yenge o orta pişmiş seviyor, seni pişirir yedirириz. Çiğ çiğ midesine dokunuyor hastalanıyor, sonra Bronz abim günlerce bize kızıyor," dedi Safa. Kelimeleri sanki çok normal bir şey diyormuş gibiydi.

Bronz sert bakışlarını benden çektiğinde bakış açımdan uzak duran kişiye doğru, "Zorlu," diye seslendi. "Kızımın bakış açısını değiştir." Kelimeleri kısa ve tok bir şekilde konuşuyordu.

Koyu tenli, simsiyah takım elbisesiyle Zorlu dediği adam geldiğinde dikkatim ona doğru çekildi. Siyahi diyemeyeceğim kadar esmer, Türk olacak kadar beyaz değildi. Melez ten rengine sahip olmasıyla Türk olmadığını düşünüyordum. Keskin bakışları sadece Bronz'daydı.

Saniyeler sonra hırıltı sesleri kesilirken Bronz üstümden kalktı, beni de beraberinde kaldırdı. "Şimdi içeriye gir Hisar ve kapıyı kapat!" dedi.

Simsiyah varlığı etrafımda görmezken koşar adımlarla sürgülü kapıya ilerledim ve açıp içeriye girdikten sonra kapıyı sıkı sıkı kapattım. Sırtımı duvara yaslayıp küçükken yaptığım gibi derin nefesler almaya çalıştım.

Bronz'un, "Tamam babacığım," diye seslendiğini işittim. "Benim kızım sadece sensin. Aferin benim kızıma. Böyle uslu bir kız ol."

Bronz'un geldiğini gördüğümde sırtımı yasladığım duvardan ayırdım ve karşısına geçtim. "O neydi?" diye sorarken nabzım dudaklarımda atıyordu. Beni şu an sakinleştirecek hiçbir şey yoktu. "Evinde aslan mı var?!"

Bronz sakince, "Aslan değil o, kedi," dedi.

"Ne bileyim ben ne? Ölüyordum az kalsın, canımı kurtarmakla uğraştığım sırada türünün ne olduğunu soramadım kusura bakma!" dedim ters bir şekilde.

"Ölüyor muydun? Sadece peşinden koştu."

"Siz bu kediyi neyle beslediniz?" diye sorduğumda onun kedi gibi küçük bir şey olmadığını biliyordum. "İnsan eti mi veriyorsunuz? Beni ona yem mi edeceksin? O yüzden mi beni buraya getirmek için tutturdun?!"

"Abartma sadece küçük bir kedi."

"Sadece küçük bir kedi mi?!" derken avaz avaz bağırdım. Bağırmanın etkisiyle ses tellerim tahriş olmuştu. "Beyefendi kediniz sizden büyük! Siz onun değil de o sizin sahibiniz olabilir mi acaba? Kendi çalışanın bile kedinin önünde saygıyla eğiliyor!"

Benim aksime sakin bir tonda, "Kedigillerden, panter," dedi. Bakışlarıyla camın dışını işaret ettiğinde az önceki melez tenli adam simsiyah cüsseyi sakinleştirmeye çalışıyordu. "Tanıştırayım, kızım."

Gözleri güneş gibi parlıyordu, bedenini saran tüyleri katrana batmış gibiydi. Simsiyah bedeninde iri gözleri kışın ortasında

açan güneşti. Duruşu bile korkutucuyken ağzını açıp dişlerini ve pençelerini göstermesine gerek bile yoktu. Oldukça asil, görkemli duruyordu.

"Hayvanat bahçesi mi burası?!" dedim içimde büyüyen kızgınlıkla. "Miyavlara, kuçu kuçulara ne oldu, kıran mı girdi? Siz mafyatik tipli adamlar ne zamandan beri evde aslan, kaplan besler oldunuz? Bu hayvan vahşi bir tür!"

"Evet," dedi Bronz. "Vahşi olduğunu biliyorum."

"Hayvanlar sizin bekçiniz değil," derken sesim olduğundan sert çıktı. "Gördüğüm kadarıyla elin de var ayağın da birazcık aklın da varsa kendini koruyabilirsin." Kaşlarımı çattım. "Onun bir doğal ortamı var, doğada olması gerekiyor bir sarayın içinde değil!"

Söylediklerime alınmış gözükürken, "Burası bir saray değil," dedi. "Onu bulduğumda neredeyse ölmek üzereydi. Bazı insanlar onu kötü emellerine alet ederek onun türünde olan hayvanlarla dövüştürüp üzerinden para kazanıyordu. Zincire bağlı yaşayan, birkaç öğünle alması gereken besinden çok daha düşüğünü almaya mahkûm bırakılmış bir hayvandı. Eğer onu bıraksaydım kendi doğasında çabucak ölürdü." Bakışlarını tekrar bahçeye çevirdi. "Gel, onunla düzgün bir şekilde tanış."

"Beni öldüreceğini söyle, yine de onun olduğu bahçeye adımı atmam," derken sesim kararlı çıktı.

"O bağlı bir hayvan değil, evin içinde de rahatlıkla gezip dolaşabiliyor. Ona alışsan iyi olur çünkü sürekli karşılaşacaksın. Sana iyice kinlenmeden tehlikeli olmadığını ona kanıtlamalısın," derken sesi az öncekine nazaran daha ılımlıydı. "Sabah uyandığımda seni kızımın ağzında parçalanmış hâlde bulmak istemiyorum."

"Hayır, Bronz!"

"Gel benimle!" dedi ve kolumdan tutup kendine çekti. Burnuma kehribar kokusu dolduğunda sakinleştirici etkisi bütün hücrelerime yayıldı. "Kızımla tanış."

Safa koşar adımlarla sürgülü kapıya geldi. Bakışları ikimiz arasında gidip gelirken, "Bronz abi," diye seslendi. "Beklenmedik bir misafirimiz var."

Bronz bakışlarını benden çektiğinde Safa'ya baktı. "Kim?" diye sormasıyla kaşlarını çattı.

"Bensiz lokum yiyorsa var ya alacağı olsun!" Ses ikimize de ait değilken yabancı sesin varlığıyla Bronz'un bakışları arkama doğru düştü. "Hem benim haberim olmadan Rusya'ya gidiyor hem de bensiz keyif yapıyor!"

Bronz'un kaşları daha çok çatılırken, "Senin ne işin var burada Sanaç? Bana geleceğini neden haber etmedin?" Omzumun gerisinden kısa bir bakış kondurup gelen kişiye baktığımda zihnimde bir şimşek çaktı. Yüzümde yer edinen şaşkınlık dalga dalga yayıldı.

Sanaç Valacan tam olarak buradaydı. *Sarı çiyanımın yıllar önce terk ettiği Sanaç Valacan.*

Sanaç sıcak bir sesle, "Zorlu'ya geçerken beni de almasını söyledim," dedi. Ellerini pantolonun cebine yerleştirdiğinde bakışları etrafı süzüyordu. "Safa bana, *abim Moskova'dan lokumla gelmiş* dedi. Türk lokumundan bize ikram etmiyor musun?" diye sorduğunda olaylardan bihaber olduğunu anladım. Barkan'ın bana vermiş olduğu bilgi doğruydu. Sanaç Valacan, Bronz'u tanıyordu.

Bronz hoşnutsuz bir tınıyla, "Yok lokum falan," dedi. Keskin bakışları bahçede gezdi, dışarıya doğru baktı. "Nerede o ciddiyetsiz Safa?"

Bronz gitmek üzereyken, Sanaç onu tutup gitmesine izin vermedi. "Bırak şimdi Safa'yı!" dedi Sanaç. Bir anda aralarındaki gerilim arttı. "Balayı malayı dediler. O yüzden mi bir anda kayboldun ortalıktan?" Elini yukarıya kaldırarak göz hizasına getirdi. "Bak elim ayağım titriyor sinirden. Bana bunu gerçekten yaptın mı? Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Ne?" dedi Bronz, anlamadığını belli eden bir sesle. "Ne yapmışım?"

"Evlenmişsin amına koyayım!" dedi Sanaç, yüksek çıkan tınıyla. "Nasıl evlenirsin lan? Bana hemen şaka olduğunu söyle!"

"Seninle mi evlenecektim Sanaç?" dedi Bronz. O da en az Sanaç kadar sinirli duruyordu. Sanaç gülmeye başladı ve kafasını olumlu anlamda salladı.

"Yani genelde hakkımda eğlenilecek adam olduğum yazar ama seninle evlenebilirim. Sonuçta playboyluk nereye kadar abiciğim? Hayatımda senin gibi birine ihtiyacım var," dediğinde, gülmeden edemedim. "Ne zaman evlenebiliriz? Ben beyaz giymem baştan söyleyeyim!"

"Ben birazdan hepinize beyaz giydireceğim ama gelinlik değil bir kefen olacak," dedi Bronz, aksi bir tavırla. "İlk Safa'ya giydireceğim o ağzı durmadığı için!" Telefonunu çıkarıp, bir numarayı tuşladıktan sonra kulağına yerleştirdi. "Safa'yı hemen buraya çağırın!"

Sanaç eğlenir gibi, "Yok be Bronz, ben ısrar ettim döverim möverim deyince *yüzüme bir şey olmasın abi* deyip öttü hemen," dedi. "Neyli lokum aldın?"

Bronz'un gerçekten Türk lokumu aldığını mı sanıyordu His?

"Sanaç dalga mı geçiyorsun oğlum sen?" dedi Bronz. Kaynayan siniri dışarıya taşmış öfkesini körüklemişti. "Ne zaman susarsın diye bekliyorum susmuyorsun da! Misafirim var, tek değilim!"

"Kim?" dedi Sanaç. "Misafirin kim?"

"Benim," diye seslendim bana doğru dönmesi için. "Bronz'un getirdiği Türk lokumu benim, Sanaç Valacan. Üzgünüm senin ağız tadına göre değilim. Genelde insanlarda kötü bir tat bırakırım," dedim. Bakışlarımız kesiştiğinde beni görmeyi beklemediğini açıkça belli etti. Bozguna uğramıştı. "Sonunda tanışacağımı-

za sevindim." Tanışmak için elimi ona doğru uzattım. "Bana Türk lokumu derler..."

Sanaç'ın bakışları Bronz'a düştüğünde kaşlarını çattı. İkimiz arasında mekik dokudu, havada duran elime kısa bir bakış attı. Yavaşça yutkunurken yüzünde saf bir gülümseme belirdi. "Ve senden öğrenmek istediğim şeyler var çünkü kız kardeşim yüksek ihtimalle anlatmayacak."

"Kız kardeşin?" diye sordu Sanaç.

"Sarışının."

Hareleri donuklaştı.

"Ben esmerlerden hoşlanıyorum," dedi Sanaç.

"Yasmin Yakut'la olan geçmişiniz neden silindi? Neden kimse ikinize dair hiçbir şey bilmiyor? Yasmin seni neden terk etti? Gerçekten manşetlerde yazıldığı gibi misin yoksa bu senin bir kılıfın mı Valacan?" diye nefessiz bir şekilde, üzerine kurşun yağdırırcasına konuştum.

Sanaç irileşen bakışlarını Bronz'a çevirdi. Elini elimden çekip sinirle bakmaya başladı. "Sen Rusya'dan ne getirdin abiciğim? Terminatör gibi mübarek, dakika bir gol bir, üstüme kurşun yağdırdı!" diyerek hayıflandı.

"Sana, ağız tadına göre olmadığımı söylemiştim," dedim. "Tanışma faslını geçtiğimize göre, artık sohbet edebiliriz. Evet,seni dinliyorum."

Sanaç umursamaz bir tavırla omuz silkti. Koltuklara doğru ilerlediğinde geniş koltuğa bedenini bıraktı. "Bahsettiğin kişiyi tanımıyorum," dedi. "O yüzden sohbeti bensiz yapacaksın terminatörlü lokum."

Bedenimi esir alan sinir, beni iyice ele geçirdi ve dişlerimi birbirine bastırmama neden oldu. Onun oturduğu koltuğun kenarına geçip kalçamı yasladım. "İsim hafızanın kötü olduğunu anladım. Rusya'da karşılaştığımızda, Yasmin'in adını bir türlü doğru söy-

evememiştin," diyerek hatırlatma gereği duydum. Yasmin'in eski sevgilisinin karşımda olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Rusya'da karşılaştınız mı?" diye soran kişi Bronz'du. Bakışlarını benden çekip Sanaç'a çevirdi. "Ne iş?"

Sanaç gözlerini kaçırıp yere baktı. Yüzünü ekşittiğinde, "Fala inanma falsız da kalma demişler," dedi. "Ben de falsız kalmamak için dükkân dükkân gezerken bu lokumu gördüm. Önemli bir şey değil yani," diyerek lafı ağzında geveledi. "Gelmeden önce bir şeyler yemiştim. Ağzıma yediğim francala arası manchego tadı geliyor. Her an üstüne kusabilirim. Bu tarz konular sadece midemi bulandırıyor. Sen kalk bence."

Söylediği kelimelerin anlamını bildiğim için kaşlarım havaya kalktı. "Ekmek arası peynir yedin yani?" diye sordum. Francala ekmek, manchego ise bir peynir çeşidiydi.

Kafasını olumlu anlamda salladı. "Ben sadece ekmek arası peynir demezdim," derken nazik bir şekilde gülümsedi.

"Manchego bana gereğinden fazla tuzlu geliyor, yanında dengeleyecek tatlı bir şeyler yoksa yiyemiyorum," dedim, kendimi konuşmaktan geri tutamazken. "Başka ne yedin?" Bana dehşet verici bir ifadeyle bakarken dudaklarımı tekrar araladım. "Çizmemi neyle kirleteceksin? Bilmek istiyorum."

Sanaç, "Kesinlikle kırmızı şarabın yanında yemelisin, yoksa manchegoyu harcamış olursun," diye tavsiyede bulundu.

Hafif çıkan öksürük sesiyle Bronz uyarır bir tonda, "Yemeklerden mi konuşacaksınız? Sizce bunun sırası mı? Anlatın, aranızdaki sorun ne?" dedi. Çevremde kimse benim gibi yemek aşığı olmadığı için konuşacak kimse yoktu. O yüzden kendimi kolayca kaptırabiliyordum.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüreğimdeki ağırlığın azalmasını isteyerek dudaklarımı araladım. "Arkadaşımla arkadaşın eski sevgili," diye mırıldandım. "Fazlasını ben de bilmiyorum, ancak ikisinden öğrenebiliriz. Rusya'dayken karşılaştık."

Sanaç'ın bakışlarını üzerimde hissederken oturduğu yerde doğruldu. "Benim karşıma çıkan oydu! Üstelik oraya çağrıldım, bilseydim asla gitmezdim!" diye bağırdı. "Yasemin'i görmeye meraklı değilim!"

Bronz sesine sinen şaşkınlıkla, "Yasemin'i mi gördün? Nasıl?" diye sordu. "Yıllardır aradığın kadını mı gördün Sanaç?"

"Yasemin değil, Yasmin!" diyerek araya girdim. "Adı Yasmin. Sanaç adını bile hatırlamadığı kadını yıllardır arıyor mu?"

Sanaç bacaklarını ileriye doğru uzattı ve küskün bir tavırla kollarını göğsünde birleştirdi. "Yıllardır aradığım falan yok. Bronz şaka yapıyor. Adının ne olduğu da umurumda değil ister Jesmi ister Jazzmine ister Yasminka derim. Adı anılacak biri değil zaten," dedi.

"Bak," diye fısıldadım Sanaç'a doğru. "Aranızda ne yaşandı bilmiyorum. Tek bildiğim ikinizin de artık bambaşka hayatları var. Seni kırmak istememiştim." Sanaç kirpiklerini yavaşça bana doğru kaldırdı. "Ama onu kıracak olursan seni çok pis kırarım. Üstelik mecazi anlamda da değil. Bilmiş ol, Valacan." Bronz'un öksürmesiyle koltuğun kenarından kalktım. Tatlı bir edayla, "Açlıktan ne dediğimi bilmiyorum sadece sinirim bozuldu," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Ben de acıkınca böyle sinirleniyorum." dedi Sanaç. "Adın her neyse terminatörlü lokum çok haklısın. Açlıktan sinirin başına vurmuş ondan bu hâllerin."

Kaşları hafifçe yukarıya kalktı. Masum bir ifadeyle bana baktı. "Acıkmış mıydın Hisar?" dedi. *Sorsana His, belki onu yemene izin verir he?*

Kısılan sesimle, "Acıkmıştım," dedim. "Sizin kahvaltı kültürünüz yok sanırım."

Sanaç yavaşça gülümsedi. "Olmaz olur mu güzelim," dedi. "Benim gibi bir adam her dakika yemek yiyebilir. Kahvaltımı

yapmadan güne asla başlamam. Siz biraz geç kalkmışsınız, kahvaltı saati çoktan geçti-" Telefon sesi konuşmasını böldü. "Buna bakmam lazım, geliyorum birazdan," deyip oturduğu yerden kalktı ve yanımızdan ilerledi.

"İşlerim var, bir şey olursa seslenirsin Hisar," dedi Bronz. Kafamı olumlu anlamda sallayarak yanımdan gidişini izledim. Etrafa biraz göz atıp karıştırmakta hiçbir sakınca yok gibiydi.

Evdeki tablolara bakmaktan başım dönmüştü. Hepsi birbirinden farklı ve değişik tekniklerle yapılmıştı. Eski arkadaşım Atlas da tablolara ilgi duyar, bana gönderirdi.

Saatler sonra Bronz yanımdan geçip giderken bakışlarım ona kaydı. Oldukça sinirli, gözü hiçbir şey görmüyor gibiydi. Öfkesinden damarları belirgin duruyordu. Bakışlarım boynundan aşağıya doğru indi ve parlayan siyah gömleği gözüme çarptı.

"Bronz," diye seslendim.

Gitmek üzereyken durdu ve bana baktı. "Görmedim seni, burada ne yapıyorsun?"

"Tablolara bakıyordum. Patlamak üzere olan bir bomba ilgimi daha çok çekti."

"Ortalıkta çok dolanıp başıma bela olma."

Bakışlarımla göğsünün sol kısmını işaret ettim. Siyah gömleğine damlayan kanlar kendini belli etmek adına gün ışığının altında parlıyordu. "Gömleğin parlıyor," dedim, kısılan sesimle. "Kurşun yarana bir şey oldu sanırım."

"Bırak şimdi onu," dedi.

"Gözüm oraya çarpıyor, istemsiz olan bir şey. Yaranı temizlemediğin sürece de dikkatim orada olacak çünkü gömleğin kanın ıslaklığından dolayı parlıyor," dedim.

Umursamazca, "Sonra hallettiririm," dedi.

"Kime?" diye sordum. "Şu an bu evde kim senin yaralı olduğunu biliyor? Ben hariç kimse değil mi?" Dudaklarını aralamadan kafasını sallamakla yetindi. "Peki senin yaralı olduğunu öğrendiklerinde ne olacak?"

Bunu belli eden ifadesiyle, "Kötü şeyler," dedi.

"O zaman kimse fark etmeden yarana bakalım ve temizleyelim," dedim. "Diğer türlü her şey daha çok çıkmaza girecek." Bana karşı çıkmamasını umdum. Eğer dediğimi yapmazsa gece kesinlikle uyuyamayacaktım. Çünkü küçükken ısrarlarıma rağmen tabloyu düzeltmeyen babamın tavrından dolayı çoğu gece uyuyamazdım. Evdeki herkesten gizli, el merdiveniyle yukarıya çıkar tabloları düzeltirdim.

"Gel benimle," dedi, bıkmış bir sesle. O da benim gibi bir an önce bugünün başlamadan bitmesini diliyor gibiydi. Geniş salondan çıkıp holü geçtiğimizde sessizce onu takip ediyordum. Farklı bir odaya girdiğimizde burasının depolama alanı olduğu gördüm. Evin en kör noktasına atılmış, hiç ışık görmeyen bir alandı. Bronz bir şeyler aldığında sessiz kalıp onun peşinden ilerledim.

"Bu evin içinde hastane olabilirmiş aslında..." diye mırıldanırken büyüklüğünden dolayı kaç odalı olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Eksi dördüncü katta kendime kurduğum hastaneye giden bir yol var." Bronz konuşana kadar, kendi kendime mırıldandığımı sanıyordum. Beni dinlediğinin farkında değildim. "Hastane de burada ama diğer blokta, helikopter pistine yakın."

Kaşlarım havalandı. "Kendine hastane mi kurdun?"

"Devlet hastanesinde çok sıra olabiliyor. O yüzden kurdum," dedi. Dalga geçtiği hissiyatına kapılmamla kaşlarımı çattım. "Kimliksizim," dedi, bir şeyleri hatırlatmak istercesine. "Olası bir

durumda hiçbir sağlık kuruluşunun kabul etmeyeceği biri, kendine göre bir tane yaratır." Bakışlarımda saf bir hayranlık belirmesine rağmen bunu gizlemedim. "Diğer blokta bir hastanem var, ameliyathane ve acil müdahale gerektirecek durumlar oluyor. Sürekli olarak doktor bulunmuyor, ihtiyaç anında bazı durumlarda getirttiğim oluyor. Normal bir insan gibi herhangi bir hastaneye gidemem, yani bir zahmet olsun değil mi?"

"Daha ne kadar şaşırabilirim bilmiyorum..."

Onunla oturma odasına tekrar gelmiş, burayı sadece kenardan görmüş, içeri girmemiştim. Boydan boya olan camların önünde yere sıfır olan bej rengine sahip koltuklar atılmış, rahat bir görüntü verilmişti. Bronz üç basamağı indiğinde elindeki çantayı koltuğa bıraktı ve kendisi de yanına oturdu.

Ayakta dikilmeyi bırakıp onun çaprazına geçtim. Siyah gömleğinin düğmelerini ağır ağır açmaya başladı. İlikleri çözdü ve kollarını saran gömlekten bir çırpıda kurtuldu. Malzeme çantasını açtığında yarası için sıvı ve bandaj çıkarmıştı. Kalbi olmayan sol tarafındaki bandaj tamamen kanlarla kaplıydı ve üstelik kanayıp kurumuştu. Bandajı çıkardığında elindeki sıvıyı tenine sürmek yerine bandaja dökmesiyle kaşlarımı çattım.

"Pansuman yapmayı bildiğine emin misin?" diye sorup hareketlerini izlemeye devam ettim.

"Bunun için çalışanlarım var."

"Şu an onlar olmadığına göre bana kaldın Bronz," dedim. Yanına geçtim ve malzemelere göz ucuyla baktıktan sonra bandajı tenine yapıştırmadan durdurdum. "Kendini bana bırak... Umarım seni öldürmem."

"Umarım..." derken bakışları gözlerime tırmandı.

Tenine narin bir şekilde dokundum ve sıcaklık ikimiz arasında mekik dokudu. Onu öldürmek isterken, şimdi ölmemesi için yarasını sarıyordum. Yarasına dikkatlice baktım, dikişler kaybolmak

üzereydi. Onu sol göğsünden vuralı neredeyse bir ay olacaktı. Zaman, hızlı akıyordu.

Duyduğumuz adım sesleriyle Bronz ayağa kalktı. Beni fevri hareketle kucaklayıp kendine çekti. Yanında duran gömleği malzemelerin üstüne atmıştı.

"Ne-" dudaklarımdan harfleri çıkartamadan Bronz beni kucağına almış, dizlerine oturmamı sağlamıştı.

His, Bronz seni kucağına aldı! Evet, görüyorum.

His, kucak! Evet, biliyorum kucak.

Dizlerindesin, His!

Ani hareketiyle kaskatı kesildim. Bacaklarımı iki yanıma açmış, kalçam dizlerine yaslı hâlde durmuş, nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi düşmemek için boynuna dolamıştım. Göğsüm, yaralı çıplak göğsüne denk gelirken bakışları üzerimde değil, omzumun gerisindeydi. Karnım ağır işçilikle kasılmış, nefes almayı birkaç saniyeliğine bırakmıştım.

"Abi..." diyen uzaktan gelen erkek sesi içeri sızdı. Bakışlarımı altın serpiştirilmiş gözlerden ayırmadım.

Bronz, ciddi tavır takınırken, "Söyle Safa," dedi.

Safa çekingen bir ifadeyle, "Rahatsız ettim kusura bakma abi," dedi. "Zorlu tehlikeden dolayı yanından ayrılmak istemediğini söyledi. Türk lokumu yengeye güvenmiyormuş. Az önce onu tutan korumayı da dövdü, beni de dövmek üzere. İçeri alayım mı?" Cama yansıyan görüntüsüyle bakışlarının yerde olduğunu gördüm.

Bronz yarasının gözükmemesi için beni kendine siper etmiş, medikal malzemelerin üstünü gömleğiyle kapatmıştı. Eğer gömleği parlamasaydı, yarasına bir şey olduğunu fark etmeyecektim bile.

"Hayır, gelmesin sakın," dedi Bronz. Sertçe çıkan kelimeleri ok gibi sapladı. "Zorlu'ya söyle tehlikeli bir durum yok, hedefiniz

dışarısı olsun. Ben çağırana kadar hiçbiriniz ne buraya bakın ne de gelin."

Safa düşük çıkan sesiyle, "Tamam abi," dedi. "Rahatsız ettim, tekrar kusura bakma. Ben gideyim Zorlu'dan paşa paşa dayağımı yiyeyim." Kısa süre içinde kapıdan uzaklaştı.

Bronz, Safa'nın gitmesiyle bel oyuntumda duran parmaklarını elektrik çarpmış gibi geri çekti. "Yarayı görmemeleri için yapmak zorunda kaldım," diye açıklama yaptı. Arkasını dönse yeterli olurdu diyeceğim ama sırtında da patlamadan dolayı hasar izleri vardı. O benim üzerime atlamış, en az hasarla kurtulmamı sağlamıştı.

"Önemli değil, asıl görürlerse sorun olacaktı," diye fısıldadım. Yine de dizlerinden kalkmadım. Yeni bir bezle temizleme solüsyonunu elime aldım ve önce yaralı olan bölgeyi yavaş hareketlerle temizledim. "Acıtabilirim. Elimin pek ayarı yoktur, beni uyar."

"Sorun değil."

Bronz, derin soluklar aldı. Canı acısa da hiçbir tepki vermeden beni izledi. "Zorlu'ya katılıyorum. Ben de bana güvenmezdim. Adam fazlasıyla haklı," diye mırıldandım. Elime makası alıp yara boyutunda bandajı kestim.

Pansuman yapabilecek kadar sağlık bilgim vardı. Kendi kendime pansuman yapmayı öğrenmek zorunda kalmıştım. İlk kez silah kullandığımda babamda, sonrasında ise kendimde hasar bırakmıştım.

Albay bana silah kullanmayı profesyonel bir şekilde öğretmeye başlamıştı. Derslerine çalışan sıkı bir öğrenci olmadığım için üç gün boyunca azar işitmiş, sonrasında bana öğretmeyeceğini kendi kendime öğrenme cezası verdiğini söylemişti. Kendi kendime babamdan öğrendiğim taktiklerle silah kullandım. Silah ters tepmiş, kurşunum beni omzumun üst kısmından yaralayıp vurmuştu. Albay'ın bu durumdan hâlâ haberi yoktu.

İlk o zaman pansuman yapmayı öğrenmiş, dikiş bile atmak zorunda kalmıştım. Hastaneye gidersem kurşun yarasından adli vaka sayılacak, polis olaya dâhil olacaktı. O hâlimle hiçbir şey yokmuş gibi hayata devam etmiştim. Albay gittiğinde ağlıyor, geldiğinde gülmeye çalışıyordum. Kendimi yaraladığımı görürse bana daha çok kızacaktı.

Sol göğsündeki yarayı yeniden sararken Bronz beni pürdikkat izlemeye devam etti. *Hâlâ kucağındasın, His.* Biliyorum.

Dizlerinden kalktım ve giymesi için gömleğini geri uzattım. Gömleğine kaşlarını çatarak baktı. Onun bakmasıyla bakışlarımı gömleğe diktim. Elimde yarasına sürdüğüm kahverengi sıvı vardı. Bakışları tıpkı annemin küçükken tırnaklarıma baktığı gibiydi.

Gömleği parmaklarının arasına aldı. "Sen içeri geç," dedi Bronz. "Ben üstümü değiştirip geleceğim." Elime donmuş şekilde bakarken onun sesiyle kendime geldim. "İki kapı sonrasında lavabo var, gitmek istersen. Sonra mutfağa gel, bir şeyler yiyelim."

Kafamı salladım ve yanından ayrılıp iki kapı sonrasına ilerledim. Lavaboda ellerimi bol köpükle temizleyip salona geçtiğimde Sanaç Valacan'ı tek başına otururken gördüm.

"Gitmemişsin."

Kafasını kaldırdı. "Her zaman senin gibi lokum görmüyorum."

"Güzel bir tanışma olmadığının farkındayım," dedim. Boğazımdaki pürüzü gidermek için hafifçe öksürdüm ve elimi uzattım. "Ben, His Alatav."

Uzattığım elimi tuttu. "His mi? Güzelmiş," dedi. "Bronz sanki sana Hisar diyor gibi. Tam adın mı?"

"Evet ama bunu neredeyse kimse bilmiyor," diye yanıtladım. "His'i kullanıyorum."

Gözlerini hafifçe kıstığında alaycı bir ifade gördüm. "Beni tanıyorsun zaten. Hakkımda detaylı bir araştırmaya girmişsin gördüğüm kadarıyla."

"Evet," deyip kafamı yavaşça yana yatırdım. "Sonuçta arkadaşının bir zamanlar-" Bakışları aniden değişti ve kaşları çatıldı. Dudaklarındaki saf gülüş eş zamanlı olarak dağıldı. *Peki, Sanaç eski sevgilisinin artık bir sarı çiyan olduğunu biliyor muydu?*

Barkan, bana Bronz ve Sanaç ile ilgili bilgi verdiğinden beri Sanaç'ı yakın takibe almıştım. Günler önce Rusya'ya giriş yaptığının haberini alınca ona bir davet kartı yollamıştım. Buluşma yerimiz Verda'nın falcı dükkânıydı. Sanaç Valacan oraya gerçekten gelmişti. İkisini kendi gözlerimle görmüş, aralarındaki ilişkiyi anlamıştım. Barkan'ın bana vermiş olduğu bilgiler tamamen doğruydu. Peki bu bilgiler Barkan'ın eline nasıl geçmişti?

İkisinin de artık bambaşka hayatları vardı. En önemlisi eski manken olarak bilinen Yasmin Yakut evli bir kadındı. Bir çocuğu vardı. Sanaç ise her gün bir kadınla medyaya poz veren bir playboydu. İkisi artık olmazdı. Geçmişlerini araştırdıkça bulduğum her bilgide daha çok kalp kırıklığıyla karşılaşıyordum.

Bronz bahçeden içeri girdiği an, bacaklarının dibinde biten panterini gördüm. Onun varlığıyla oturduğum yerden ayağa kalktım. Bronz koltuğa oturduğunda simsiyah panter de yanına geçti. Bronz'un bakışları beni buldu. "Orada dikilmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadığımda sesim tokluğunu yitirdi. "Direkt dünyayı terk etmeyi planlıyorum."

"Gel buraya," diye seslendi Bronz.

Sanaç telefondan başını kaldırdı. "Ölmek istiyorsan yaklaş tabii," derken sesi eğlenir gibi geliyordu. "Beni bile asla Bronz'a dokundurmaz. Bak şimdi, uysal..." Panter uslu uslu durduğu yerden bir anda kalktı ve Sanaç'a doğru pençelerini uzattı. "Ananı..."

Bronz sinirle, "Küfür etme kızıma!" dedi. "Buraya gel babacığım," diyerek kalın çıkan sesiyle yanına doğru çağırdı. *Bir an gidesim gelmedi değil His.*

Sanaç koltuğun üstünden kaçmış, kendini korumaya çalışmıştı. Nefes nefese, "Kızın beni yiyecekti!" dedi.

"Yasaklı kelimeyi söylersen yer tabii," dedi Bronz. Panteri onun çağırmasıyla dişlerinin arasında tıslamayı bıraktı. Bronz'un uzattığı parmakların altına geçip başını okşamasına izin verdi. "Aferin kızıma, babasının kızı."

"Neymiş o yasaklı kelime?" diye sordum. Uysal kelimesinden nefret ediyordu. Fakat yine de sormak istemiştim.

Sanaç, saf bir şekilde, "Uysal-" demesiyle panterin dişlerini gösterip ona hırlaması bir olmuştu. "Seni doğuran annenin ellerinden öpeyim ben!" diyerek odanın içinde koşmaya başladı. "His, sana inanamıyorum! Bilerek söylettin!"

Gülmemi kesen şey Bronz'un, "Hisar," demesi oldu. Bakışlarımı ona çevirdim. "Sinirini Sanaç'la attı. Şu an oldukça sakin. Tanışman için tam sırası, kaçırmamanı öneririm."

"Peki," diye mırıldandım. Sandığım kadar korkutucu değildi, çok daha korkutucuydu. Ona yaklaşmamla adımlarını bana yönlendirdi. "Üstüme üstüme geliyor ama!"

Bronz beni kolumdan tutup yanına doğru çekti. "Korktuğunu belli etme," dedi, kolay bir şeymiş gibi. "Gözlerini aç, şimdi."

"Gözlerimi mi kapatmışım?"

"Gözlerini aç Hisar, benim yapmamı istemezsin." Büyük bir inatla omuzlarımı silktim. Saniyeler içinde belimde hissettiğim sıcak parmaklarla gözlerimi aniden araladım.

Panter etrafımda kontrollü bir şekilde dolaştı. Bronz'un kollarından sıkı sıkıya tutarken tırnaklarımı bastırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Seni koklamasına izin ver. Kokuna alışsın," dedi. Panter etrafımda dolanıyor, simsiyah kürkünden yayılan sıcaklığı bacaklarımı ısıtıyordu.

"Öyle söylemek kolay tabii."

"O da sevecektir," diye ekledi Bronz.

O da sevecektir derken His?

"Beni yemez değil mi?" diye sordum. Bakışlarımı panterden alamıyordum. Etrafımda kaç tur atmıştı bilmiyorum ama asil vücudunu defalarca bana sürtmüştü.

"Canımı sıkmazsan yemez," dedi, dalgadan uzak bir sesle. "Zararlı biri olmadığını fark ettiğinde seninle tanışmak için bekleyecek. Küçük bir kedi gibi düşün, gözünde büyütürsen hiç anlaşamazsın."

"Çok küçük gerçekten, o kadar küçük ki görmek için mikroskobik alete ihtiyacım var," diye alay ettim.

"Gel," diye emrettiğinde panteri bir anda iki ayak üstünde durdu. "Sana demedim kızım." Beni bileğimden kavradı. "Gel, otur." Bronz beni koltuğa çekti ve oturmamı sağladı. Küçücük kedisi ayak ucumuza yatmıştı. Burnundan dökülen sıcak nefesleri bedenime değiyordu.

"Adı ne?" diye sordum.

"Bir adı yok. Dişi olduğu için kızım diye hitap ediyorum. Benim gibi isimsiz," diye açıkladı Bronz.

"Bronz adın değil mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Değil, o sadece insanların bana hitap edebilmesi için taktığım bir lakap. Bana ait hiçbir şey yok. Ne bir isim ne soy isim. Kimliksizim."

"Bir kimliksiz olup bütün bu düzenin nasıl başına geçtin?" diye sordum yoğun bir merakla. "Senin için zor olmadı mı? Sonuçta hiç yoksun, hiç var olmamış gibisin, insanların seni fark etmesini nasıl sağladın?"

"Zor oldu fakat başardım," dedi Bronz. Kulağımda bir ses yankılandı.

Başarısızsın His.

"Ama nasıl?" dedim anlam veremeyerek. "Nasıl hepsine başkaldırdın?"

"Sistemde karşı olduğum bazı durumlar vardı, kart sahipleri

artık yozlaşmıştı ve insanlığı köle olarak kullanmaya başlamışlardı." diye devam etti Bronz.

"Biliyorum, karanlık dönem..."

"Baskıcı yönetim, her şeyi insanlığa değil kendine sunan hükümetler, önüne gelenin kafasına sıktıktan sonra bunun doğru olduğunu savunan mafyalar... Yozlaşan liderler, halkı devletten uzaklaştıran terör örgütleri ve daha nicesi, Hisar. Belki bunlar buzdağının görünen kısmı bile değil. Bir avuç su. Birinin bunlara dur demesi gerekiyordu. Ben sadece ses oldum, geriye kalanlar bu sese hak verdi. Bir düşünce, birçok orduyu yıkabilir."

"Haklısın," derken yüzümdeki ifade silinmiyordu. "Sormak istediğim çok şey var. Seni korkutmak istemiyorum."

Bronz, "3 Mart," dedi bir şeyleri hatırlatmak istercesine. "3 Mart 2016'da bütün teknolojik aletlerde yayın yapan adamın sesini bir kere daha dinle. Ne demek istediğimi anlayacak, sorularına cevap bulacaksın."

Bütün konuşmasını ezbere bildiğini söylemeyecek misin His? Benden korksun istemiyordum. Başımı salladığımda, "Bildiğim kadarıyla hepsi yasaklatıldı," dedim.

"Evet öyle," deyip sıkıntıyla nefesini savurdu. "Sende bulacak potansiyel var."

"Peki neden Bronz?"

"Karanlık bir dönemdeydik. Aydınlığa ihtiyacımız vardı. Fakat siyah ve beyaz bizi yalnızca kör eder. Dünyaya hükmedenler iki renk görmekten artık bıktı, Alatav. Siyah ve beyaz. Hep aynı çemberin içinde dönüp duruyor. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu," dediğinde dudaklarından dökülen kelimelere dikkat kesilmiş haldeydim. "Yeni bir renk gelmesi gerekiyordu, Hisar. O da Bronz."

"Bronz..." diye fısıldadım. Birçok eksik parça olmasına rağmen kafamın içinde dağılmış olan taşlar yavaşça yerine oturuyordu. "Şimdi daha anlamlı gelmeye başladı."

"Her neyse," dedi Bronz konuyu kapatarak. Kucağına çıkan panteri de uyumak için gözlerini kapattı. "Evin çalışanı Devia Hanım yemeği hazırlamak üzere. O zamana kadar gezerek vakit geçirebilirsin. Hem etrafı öğrenmiş olursun."

"Kalıcı değilim," dedim, üstüne basa basa. "Kalmak için gelmedim. Gitmek için geldim. Fakat yine de kaldığım süre boyunca zorluk yaşamamak için gezsem iyi olacak."

Yanından ayrılıp etrafa bakmaya başladım. Duvarları süsleyen tablolara bakmaktan kendimi alamazken, her birinin hikâyesini merak etmiştim. Yaşam ve döngü anlamına gelen, BVI örgütünün simgesi olan tabloyu uzun uzun izledim. Tabloların kime ait olduğunu merak etmiştim.

Büyük vitrini görmemle oraya ilerledim. Camın arkasında çok değerli eşyalar yer alıyordu. Hatta birkaçının kısa süreyle müzede sergilendiğine şahit olmuştum.

Gördüğüm şeye dikkat kesildim. Bunun burada ne işi vardı?

Vitrinin kapağını açtım ve görmüş olduğum kuklayı elime aldım. Bir süre boyunca ona baktıktan sonra tahta bedenini sıktım. Nefesim boğazımda kesildi. Dilimde sanki, porselen parçacıkları vardı. Kuklanın göz kapağı usulca açıldı. Sol gözünden bir damla yaş düştü. Yıllar önce Kuklacı'nın parmaklarının arasında görmüş olduğum kukla tam olarak buydu. Aynı bebekti. Aynı pilli bebekti. Gözünden düşen damla bile aynıydı.

Kuklanın dudakları aralandı. "Merhaba His Alatav," dedi. Bu ses tonu zihnime dağıldı. Kime ait olduğunu anlamam çok kısa sürmüştü. The Puppeteer. Kuklacı. "Sonunda içeride, olman gereken yerdesin. Uzun bir zamandır seni bekliyorum."

Yaşadığım şaşkınlık bir çığ gibi üstüme devrildi. Bu normal bir şey değildi. Kuklanın bu evde ne işi vardı?

"Kuklacı?" diye seslendim. Sesim o kadar kısık çıktı ki, ben bile kendimi duymakta güçlük yaşadım. "Benimle bu şekilde iletişime geçmeni beklemiyordum!"

"Sana başta inanmadığım için beni affet," dedi Kuklacı, kukla aracığıyla benimle konuşurken. "Oraya gireceğine hiç inanmamıştım. Üstelik hâlâ yaşadığına göre amacına ulaşmış olmalısın, His. Seni tebrik etmeliyim."

Bronz'un evinin adresi karşılığında Kuklacı benden bir şey isteyecekti. Bana direkt olarak evin adresini vermemişti. Bana evin adresini şifrelenmiş bir şekilde vermişti. Yüzümde yer edinen şaşkınlık devam etti. Kalbim teklemeye başladı. "Benden ne isteyeceksin?" diye sordum. "İsteğini söyleme zamanı geldi, Kuklacı."

Kukladan onaylayıcı mırıltılar döküldü. "Senden istediğim şey, bana o evin adresini açık bir şekilde vermen His Alatav." Kaşlarımı çattım. "Bu kuklayı oradan çıkartmam lazım çünkü kuklalar sahipsiz kalmamalı. Aykırı kuklalar başımıza sadece bela açar."

Aykırı kuklalar. Vitrine baktığımda bu kukladan birkaç tane daha gördüm. Kuklacı bana bu evin şifrelenmiş adresini vermesine rağmen kendisi bu şifreyi çözememiş olmalıydı.

Vitrinin önünde dururken arkamdan gelen bir ses işittim. Adımların sahibi, "Yenge?" diye seslendi. Omzumun gerisinden kısa bir bakış kondurdum. "Buradan," diyerek Safa, daha önce girmediğim odayı işaret etti. "Abim yemek için seni bekliyor."

"Öncelikle," diye başlayıp tamamen ona doğru döndüm. Elimdeki kuklayı arkama sakladım. "Senin yengen değilim, Safa. Yemek için de biraz daha bekleteceğim sanırım, Bronz'un etrafa bakacağımdan haberi vardı. Zahmet olmazsa abine ilet, o başlayabilir."

"Olmaz," dedi. Kafasını iki yana salladı. Üstünde simsiyah bir takım elbise, ayaklarında beyaz spor ayakkabı bulunuyordu. Diğer korumaların aksine normal vücuda sahip, daha az ciddi birisiydi. "Hem ne diyeceğim size Türk lokumu mu?"

"Adım var, His." Onu süzmeyi bıraktığımda gözlerim yavaşça kısıldı. "Adımla hitap edebilirsin."

"Olur, sonra da Bronz abim saygısızlık yaptığım için kafama sıkmamı emretsin," dedi Safa, tedirgin bir sesle. Aramıza yine birkaç adım mesafe koyarak yanıma geldi. Bana sır veriyormuş gibi eğildi. "Abim kahvaltıya geç kalınmasından nefret eder, bu yüzden Başak Hanım'la çok kavga etti," dedi. Sesi az öncekine nazaran daha kısıktı. "Zaten pimi çekilmiş bomba gibi geziyor, her an bizi kurşuna dizebilir. Gelin bence yemek masasına geçin siz."

"Yemeğe geleceğim ama öncesinde..." derken arkamda sakladığım kuklayı gün yüzüne çıkardım. Kuklanın gözleri kapalıydı. Benimle konuşurken gözleri açıktı. "Bundan kaç tane daha var?"

Bana doğru tutulmuş bir silahı gördüğüm an, boğazımdan aşağıya doğru sert bir yumru indi. Yüzümdeki ifadeyi sakin tutmaya çalıştım ve saf bir gülümseme yerleştirdim. "Bence silahını indirmelisin," dedim, öldürücü bir sakinlikle. "Silahlara karşı alerjim var," diye yalan söyledim. Safa sanki onunla konuşmuyormuşum gibi parmaklarımın arasında duran kuklaya odaklanmıştı. Bana bakmıyordu bile.

Diğer elimi sorun yok dercesine kaldırdım ve havada tuttum. Oyuncak parmaklarımın arasında havada duruyordu. "Bronz'un eşyasının bu kadar değerli olduğunu bilmiyordum. Sadece bir oyuncak!" dedim ve ona elimdeki kuklayı uzattım. "Tamam, al! Yemedim eşyanızı!"

Gözünün seğirmesiyle yavaşça yutkundu. Âdem elması tok bir sesle hareket etti ve parmaklarının arasındaki silahın tetiğine baskı uyguladı. "Oyuncak değil," dedi Safa. Başını yana doğru yatırdı. "Kukla." Gözleri boşluğa bakıyordu. "Kukla," derken bir plağın takılı kalması gibi aynı kelimeleri tekrarladı. "Kukla, kukla, kukla..."

"Safa," diye güven verici bir sesle mırıldandım. "Sakin ol, tamam mı? Parmağını yavaşça tetikten çek."

Alnından boncuk boncuk terler akıyor, göğüs kafesi hızla yükseliyordu. Bir çeşit kriz geçiyor olabilirdi. Ona ne olduğunu anlamadığım kesindi. Başı iki yana tutuklu kalmış gibi hareket ediyordu. "Yüzümü istiyor. Yüzümü istiyor. Yüzümü istiyor." Hareleri ölüm kadar karanlıktı. "Kuklacı burada. Kuklacı burada. Kuklacı burada." Kor kızılının hayat bulduğu gözlerini bana kaldırıp gözlerimizin buluşmasını sağladı.

"Sakin ol," diyerek lafımı yeniledim.

"Sensin," dedi Safa. "The Puppeteer, sensin."

Ve o an, kulağıma kurşun sesleri yağdı.

by lavinia

III

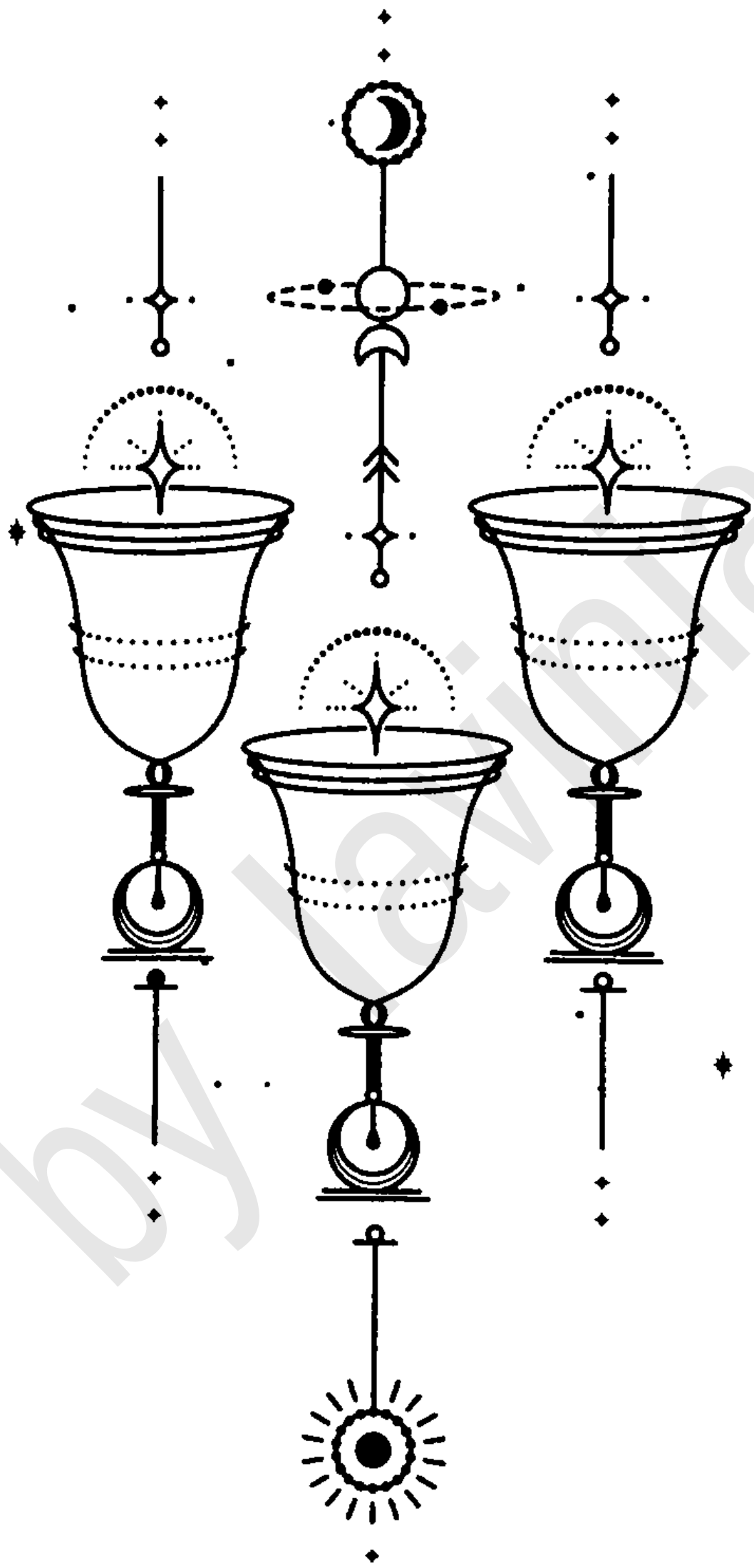

KUPA ÜÇLÜSÜ

by lavina

KIŞ YAĞMURU RESİTALİ

by Lavinia

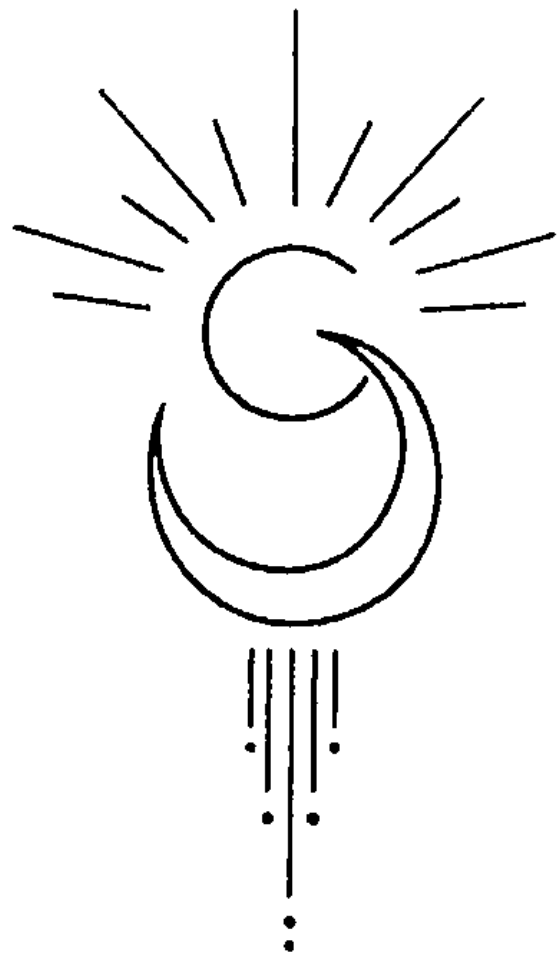

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar, seninle aynı ortamda olmaktan mutlu değilim, kız çocuğu. Yemekleri seninle yemek benim için bir eziyet. Senin yüzünden kendimden nefret ediyorum. Haris kızdığı için masada oğluma yakın olamıyorum. Bu benim için ne kadar zor biliyor musun? Üstelik oğlumun en sevdiği şey kızartılmış ekmeğin üstüne sürülmüş yağ ve bal. Her sabah özenle oğluma yediririm, sen de yemek istemiştin ama oğlumun hakkını yedirmeyeceğimi babana söylemiştim. Sen yemediğin için ağladın, ağladığın için baban bana kızdı ve ballı ekmekler yapmamı yasakladı. Oğluma kendi ellerimle yediremiyorum. Bir an önce git bu evden, oğluma annelik yapamıyorum, kız çocuğu. Seni hiç istemiyorum.

Parmaklar en büyük sihirdir, derler. Bir silahın tetiğe basılıp kurşunun yuvasından çıkma süresi, karşımdaki adamın silahın tetiğe basıp üstüme ardı ardına kurşunları yağdırmasının süresi kesinlikle aynı değildi.

Yirmi beş yıllık hayatımda, silahın ilk kez bu kadar hızlı, çevik ve mekanik bir şekilde kullanıldığını görüyordum. Avuçlarının arasındaki silah otomatik bir silah değildi. Manuel olarak

parmaklarıyla kontrol ediyordu ve daha önce görmediğim bu sihir onun bir yeteneği gibiydi.

Havada duran elimin arasında tuttuğum oyuncak pilli bebek delik deşik olmuştu.

"The Puppeteer?" diye fısıldadım.

O, kendinden çoktan geçmiş, kurşunları üzerime yağmur gibi yağdırıyordu. Şimşek etkisi yaratırken gürültülü bir sesle, "Safa! Bahsettiğin kişi değilim!" dedim.

Kulağım, kurşunların yuvadan ayrılışını çıplak bir şekilde işitiği için kulak zarım neredeyse yırtılacaktı. Elindeki silah öylesine bir silah değildi, ağır ve özel üretimdi.

"Kuklacı değilim. Kendinde değilsin, ateşi kes!"

Parmaklarını silahtan ayırmadı. "Gözleriniz," dedi, kısık çıkan mırıltıyla. Harelerine mürekkebin sıvısı damlamış gibi koyulaştı, elindeki silahın hedef tahtası bendim. "Gözleriniz aynı."

"O silahını indir!" dedim. Belime koymuş olduğum bıçakları çıkarmak için hamle yapmak istiyordum fakat fazladan nefes alsam, beni delik deşik edecekti. "Bunu benim yapmamı istemezsin!"

Beyazlığı kızarmış gözleri, şeytani duyguları aratmıyordu. "Elindeki..." dedi, nefret kuyusuna düşmüş harflerle. Kukla artık bende değildi. Kurşunların etkisinden çoktan yere düşürmüştüm. "Elindekinden daha önce gördüm. Bunu bana sen vermiştin! Sen verdin! Yüzümü almak istedin! Yüzümü almak istedin!"

Tekrar tetiğe basmadan ani refleksimle elindeki silaha tekme attım. Sert vuruşumdan dolayı, eli sendelerken kurşunun yönü değişti. "Ben değilim! Değilim! Değilim! Değilim!" diye bağırmam etki etmemiş, kurşun arkamdaki büyük vitrine saplanmıştı.

Değilim. Değilim. Değilim. Zihnimden dilime akan tek şey buydu. Çığlık çığlığa bunu söyleyip duruyordum. "Şşşş, sakin ol Hisar," diyen ses zihnime sızdı. Komuta uydum. "Tehlike saçıyor,

uzak durun." Bunu benim için söylüyordu. Fakat hâkimiyetini kaybettiğim zihnimle hiçbir şey duyamıyordum.

Eski anıların içinde boğuldum ve tekrar nefes alabilmek için oraya sürüklendim.

Bulunduğum yer ruhum gibi kapkaranlıktı. Karanlıkta duramazdım. Karanlıkta durursam karanlık olurdum. Hoparlörden çıkan ses, "El bebek gül bebek değil, el bebek öl bebeksin," dedi.

Kafamı hızlıca iki yana salladım. "Değilim," diye fısıldadım. Göz pınarlarımdaki yaşlar kelimelerim gibi tükenmişti. "El bebek öl bebek değilim." Değilim. Değilim. Değilim.

Hoparlörden çıkan ses, "Kartı almazsan öleceksin bebek," derken işkencesine devam etti. Günlerdir burada tutuluyordum. Günlerdir iğne deliği kadar ışık görememiştim.

"Kartı alacağım, ölmeyeceğim." Kelimeler dudaklarımın ucunda firar ediyordu.

"El bebek öl bebek," dedi, kelimelerin üstüne basa basa. Kulağıma bir melodi değil, sela okunuyordu. Okunan her bir sela içime işleniyordu. "El olup öleceksin bebek." El değilim. Öl değilim. Bebek değilim. "Sen kimsenin çocuğu değilsin."

"Değilim," dedim, onu onaylamak adına. Kimse bana çocuğuymuşum gibi davranmadı. "Bir kart sahibi değilsin," dedi. "Değilim," dedim.

"Bir annenin evladı değilsin," demesiyle gözlerimi yavaşça araladım. "Annemin evladıyım," diyerek çıkıştım. Annemin küçük kızıydım.

Bana günler sonra ilk kez ışık vermişti. Verdiği ışıkta annem vardı. Ben daha ne isterdim? İstediğim ışık oydu. Perdeye yansıyan annemin görüntüleriyle kuruyan dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Bak izle. Annenin hiçbir fotoğrafının yanında sen yoksun, hep abin var. Sen annenin evladı değilsin. Abin annenin tek çocuğu, çünkü sen el bebek öl bebeksin."

"Sus, lütfen sus." Gözlerimi kapatmama rağmen annemin abimle olan fotoğrafları karanlıkta belirdi. Çok mutluydu. Ama oğluyla. Ben onun oğlu değildim. Kızıydım ama annemin bir kızı yoktu. "Değilim, itham ettiğin şey değilim."

Kehribar kokusu burnuma dolarken o kokuya iyice sokuldum. Astım hastası olduğum için büyükannem küçükken bana kehribar taşı vermişti. Bunu yanından hiç ayırma, senin nefesin olacak, seni hep sakin tutacak, demişti. Büyüdüm, yanımdan ayırdım, nefessiz kaldım. Kehribar taşının bir özelliği astıma iyi gelerek soluk yollarını rahatlatmasıydı.

"Şşşş." Bu sesi tekrar duydum. "Şşş," diyerek sesiyle beni sakinleştirip uyuşturduğunu hissettim. Kehribarın sıcak kokusundan olsa gerek biraz daha sakinleşmeye başlamıştım. En azından nefesim ciğerlerimde ölmüyordu.

Çok uzun bir zaman geçti. Gözlerim sımsıkı kapalı, uykunun derinliklerinde kol geziyordum. "Hisar," diye seslendi. Kirpiklerim lambadaki alev gibi titredi. "Beni duyuyor musun?"

Titreyen kirpiklerimi yavaşça araladım. Karşılaştığım sıcak gözlerle beynimde bir yıldırım etkisi oldu. Kuru bir sesle, "Bronz?" dedim.

"Öncelikle," diye karanlığın içinde fısıldadı. "Kolumu bırakacak mısın artık?"

"Hı?"

Bronz, bakışlarıyla kolunu işaret edip, "Kolum," dedi. "Felç geçirdi galiba. Son birkaç saattir hissetmiyorum."

Bakışlarımı koluna düşürdüm. Gördüğüm manzarayla harelerim genişledi. Dudaklarımı ısırmamak için çaba gösterirken sıkı sıkıya sarıldığım kolu yavaşça geri bıraktım. "Affedersin," diye mırıldandım. Tek sarılmakla kalmamış, aynı zamanda uzun tırnaklarımla çizmiştim. Kedi tırmalamış gibiydi. İkimiz bir yatağın üzerindeydik, pencereden gördüğüm kadarıyla hava karanlık, oda loş bir ışığa sahipti.

"Ne oldu?"

Bronz, sakin bir tavırla bana bakarken kolunu kendine doğru çekti. "Bir çeşit kriz geçirdin sanırım," dedi.

"Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Onun yataktan kalkmasıyla ben de kalmak istedim. Yataktan kalkma girişimimi, "Kalkma," diyerek durdurdu. "Saat geç oldu. Çok geç hem de. Geri uyursun birazdan." Uykusuz gözüküyordu.

"Ne olduğunu anlatacak mısın artık?" diye sordum. Sabırsız olduğum sesimden belli oluyordu.

Bronz bir şeyleri hatırlatmak istercesine, "Safa," dedi. Safa bana silah tutmuş, o silahın tetiğini çekmişti. "Bir çeşit problemi var, bu konu hakkında tedavi görmüştü," diye açıklamada bulundu. "Fakat bir şey onu tetikledi ve ters tepmesine neden oldu."

Kaşlarımı kaldırdım. "O iyi mi?" diye sordum. Kriz geçirdiğini az çok anlamıştım.

"O iyi mi derken? Bu durumdayken Safa'yı mı soruyorsun? Ben kendine gelince onu öldürürsün sanmıştım," diyen Sanaç'la bakışlarımı ona çevirdim.

Seslenmese burada olduğunu fark etmeyecektim bile. Odanın içerisindeki koltukta rahat bir tavırla oturuyordu.

"Kurşunların arasında kalan sendin. Safa gayet iyi. Sonra kendine gelemeyen sen oldun. Ölüm makinesi gibiydin. Bilincin kapanana kadar, ben değilim, değilim, diye sayıklayıp durdun, His," diye devam etti.

Yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. "Sanırım benim de bir çeşit problemim var," diyerek onu yanıtladım. Ağzımın kuruluğu dışında bir sıkıntım yoktu. "Safa bana kurşun sıktıktan sonrasını hatırlamıyorum. Güzel vücudumu vurmadı değil mi?"

Sanaç yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle, "Hasar kontrolü yaptık güzelim, hiçbir şeyin yok," dedi. Bir tek Hisar, hasar almıyordu. Geriye kalan herkese hasardı.

Bronz üstündeki gömleğini düzeltti. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki ifadesizliği gördüm. "Seni yalnız bırakalım," dedi. Sesi buzulları aratmıyordu. Bakışlarını Sanaç'a çevirdi. "Saat bir hayli geç oldu. Çıkalım Sanaç."

Sanaç oturduğu yerden yorgun bir şekilde ayağa kalktı. Gökyüzünü taşıyan bakışları benimle buluştuğunda hafifçe göz kırptı. İlk önce odadan o çıkmıştı. Bronz da odadan çıkmadan ayaklanıp peşinden ilerledim. Kolundan tuttum ve çıkmasına izin vermeden, "Bronz," diye seslendim.

Onunla kukla meselesini konuşmak istiyordum. Evinde canlı bir kukla olduğunun farkında mıydı?

Bana döndü ve açmak üzere olduğum dudaklarımı kendi sesiyle kapattı. "Benim için uzun bir gece oldu. Sabah her şeyi konuşacağız," dedi. Ne diyeceğimi anlamış gibi benden önce konuştu. "O zamana kadar kafanı dinle Hisar."

"Konuşmamız gerekiyor," diye diretmeye başladım ve tırnaklarımı gömleğine sürttüm. Lâkin o bundan hoşnut olmamış gibi kaşlarını iyice çattı.

"Hisar," dedi.

"Önemli…"

Odadan çıkmadan önce son kez sesini duydum. "Uyu Hisar."

Uyu Hisar, uyu.

Zihni mi uyusun, ruhu mu uyusun yoksa ayakta mı uyusun?

Nasıl uyusun bu Hisar?

?

Kış yağmuru çıkardığı seslerle bir resital veriyor gibiydi. Geceden beri kışın son yağmuru bir daha yağmayacakmış gibi yağıp duruyordu. Pencereye değen yağmur damlalarından ötürü bir türlü derin bir uykuya dalamamıştım. Bir ormanın içinde olmak, doğanın bütün güzelliklerinden yararlanma şansı veriyordu.

Yatağın yanında duran mumu yaktım. Bugün 30 Mart'tı. Geriye yakılacak 433 mum kalmıştı. Her geçen gün bir mumum azalıyordu. Ömrüm bir muma bağlı, yandıkça eriyordum. Tarot destesini elime aldım ve kaderime bir kart açtım. Açtığım kart, düz Ay'dı. Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını söyler, bizi bilinçaltımızın en karanlık yerlerine götürürdü. İllüzyon kartıydı.

Evin içinde bir kukla vardı.

Onun ürkütücü varlığı yetmiyormuş gibi bir de benimle konuşmuştu. Gözünden neden damla aktığını anlamıyordum. O kukla, uzun bir zaman önce The Puppeteer ile tanıştığımda da karşıma çıkmıştı. Aynı kuklaydı, tek farkı ipleri koparılmıştı. Sanki özgürlüğüne kavuşturulmuş bir kuklaydı.

His, o yüzsüz adam yani Kuklacı, bir ihtimal Bronz olabilir mi?

Olabilirdi. Herkes her şey olabilir, kimse göründüğü gibi olmayabilirdi.

Panterin hırıltılı gür sesi içeri sızdı. Yataktan kalktım ve çıplak ayaklarımı parkenin üzerinde hareket ettirip boydan boya camlı olan pencereye ilerledim. Zorlu dedikleri koruma üzerindeki takım elbisesiyle aşağıda dikiliyordu. Bu adamı konuşurken hiç görmemiştim, benimle iletişime hiç geçmemişti. Koluna takmış olduğu korumalıkla panterle oyun oynuyor, büyük kedi iri dişlerini koluna geçiriyor, o ise peşinden çekiştiriyordu. Görüntüsü bile korkutucuyken küçük bir kediymiş gibi onunla oyun oynuyordu.

Az ileride gördüğüm kenarları çimenlerle kaplanmış havuzdan yansıyan güneş ışıkları gözlerimi kamaştırdı. Mart ayının son günlerinde olmamıza rağmen mevsim kuru geçiyordu. Kış güneşi tepeden kendini hissettirmiş, havuza girme isteğiyle dolup taşmıştım.

Rutin işlerimi halletmiş, üstümü giyindikten sonra odadan çıkmıştım. Merdivenleri bitirdiğimde dışarıya çıkmak için büyük sürgülü kapıya doğru adımladım. Kapıyı açmak için tuşa bastığım

sırada camın diğer tarafında bir beden belirdi. Kendisi benim yerime kapıyı açtı.

Yabancı adam, "Günaydın His Hanım," dedi. Mekanik bir sesle konuşması dikkatimi çekti. Geçmek için hamle yaptığımda aynı şekilde karşılık vermesiyle geçememiştim.

Sakinliğimi koruyup, "Günaydın," diye cevap verdim. Karşımdaki adam da en az benim kadar inatçı duruyordu. Kulağında takılı olan kulaklık aktifti. "Geçebilir miyim?"

Bir hamle yapacağım diye tedirgin bir şekilde duruyordu. Şüpheci bir tavırla, "Nereye geçeceksiniz?" diye sordu.

"Dışarıya çıkacaktım..." derken kaşlarım yukarıya doğru kalktı. "Bir gecede sıkı yönetim mi ilan edildi, hayırdır?"

"Dışarıya çıkmanız kesin olarak yasak," dedi, adını bilmediğim koruma. Onu geldiğimden beri ilk kez görüyordum. "Üstelik şu an Bay Bronz'un panteri havuza girdi. Bahçeye çıkmanızı tavsiye etmiyorum His Hanım."

"Havuza mı girdi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Panterin havuzu mu var?"

"Evet," diye yanıtladı. "Havuz en sevdiği yer, kimseyi de yaklaştırmaz. Havuza girdiğinde etrafında kimse olmamasına dikkat ediyoruz."

"Anladım," dedim. İnsanların hayvanlara verdiği değeri görünce içim ısınıyordu. "Seni daha önce görmedim," diye mırıldandım. Şüphe üzerime kar gibi yağarken bedenimi kuru bir soğukluk kapladı. "Adımı da söylediğimi hatırlamıyorum."

Yüzünde saf bir gülümseme oluştu. "İltay ben," derken ceketini ilikledi. "Safa Beylemir, bir süreliğine izne ayrıldı. Onun yokluğunda yerine geçtim. Otuz üçüncü koruma," diye devam etmesiyle çok geçmeden niye burada olduğunu anlamıştım. "Bay Bronz sizden bahsetmişti, adınızın Hisar ama sizin His dedirttiğinizi, huyunuza gitmem gerektiğini söyledi."

"Pekâlâ," dedim, uysal bir şekilde. Bir şeylerin normal olmadığı belliydi. Geriye doğru çekildim. "Öyle olsun," dedim ve çıkmayacağım için sürgülü kapıyı kapattım. İltay, camın dışında kalırken bakışmayı sürdürdü.

"Kendini öldürtmeye çalışan sen miydin?" diye soran yabancı kişiye kaşlarımı kaldırıp baktım. Amacımı bu kadar açık ettiğimi şu ana kadar hiç fark etmemiştim.

"Bu evde kaç kişi yaşıyor anlamıyorum," dedim. "Ben sadece Bronz yaşıyor sanmıştım. Bronz hariç herkes ortalıkta." Bakışlarımı etrafta gezdirip dün gezdiğim yerlere baktım. Her yer temizlenmişti. Hiçbir iz yoktu.

Duvarda asılı olan Merhametsiz Güzel tablosu gözüme çarptı. Hikâyesini biliyordum. Güzel olduğu kadar merhametsiz bir kadın, şövalyeyi baştan çıkartıp kendine âşık etmiş. Onu acımasız bir şekilde bırakıp ölüme terk etmiş. Dün gezerken bu tabloyu görmediğime emindim.

Oturduğu yerden ayağa kalkmasıyla kafamı yukarıya doğru kaldırmak zorunda kaldım. Oldukça uzun boylu birisiydi. "Ben Bronz'un arkadaşıyım," diyerek kim olduğunu söylemeden yakınlığını açıkladı. "Dün olan olaylardan dolayı az önce geldim. Yeni haberim oldu. Safa'ya ne yaptığına bakacaktım ben de," dedi. Tepeden bana bakarken küçümseyici bir tavır takındı. "Sen de görmek ister misin? Beraber bakalım mı? Zaten kimse ortalıkta yok."

"Olur," dedim, etrafta kimsenin olmamasıyla. "Ne yapmışım merak ettim."

Benim hareketlendiğimi fark eden yabancı adam, "Buradan," diyerek az önce baktığım tabloyu işaret etti. "Yer değiştirmemiz gerekecek."

Neyden bahsettiğini anlamadığım için, "Ne?" diye sorduğumda duvarın hareket ettiğini işittim. Açılan duvarın bir geçit

olduğunu fark ederken, neler olduğunu kestiremediğim sürede kendimi farklı bir alanda buldum. Evin diğer yüzü gibiydi. Ayın aydınlık ve karanlık yüzü de olabilirdi. Aynı katta, aynı yerde ama tamamen farklı bir alan.

Siyah ve açık mavi rengin hâkim olduğu yerde, bir sürü teknolojik alet görürken, açık olan ekranlarda kendimi gördüm. Bulunduğum yerin kamera kaydı açık olduğu için, LCD ekranlarda şaşkınlığa uğramış yüz ifadem yer alıyordu.

Ekranda el izi yanıp sönmeye başladı. Çok geçmeden beni buraya getiren adamın profili belirdi. Açık profili üç boyutlu olarak ekranda döndü. Başarılı Giriş yazan yerler yeşil renge döndü. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diyen aksanlı bir kadın sesi işittim.

Yanımdaki adam, "Manuel işlem," dedi.

Üstümdeki şaşkınlığı kısa sürede atlattım ve temkinli adımlarla ilerledim. "Burası ne böyle, komuta merkezi falan mı?"

Bakışları kısa bir anlığına beni buldu. Sakin ses tonuyla, "Yerinde olsam soru sormayı bırakırdım," dedi.

"Sen kimsin de benim yerimde olacaksın, lolipop?"

Kısılan bakışlarım, onu baştan aşağıya taradı. Boyu, boynuma ağrıtmama neden olacak kadar uzundu. Normal bir uzunluk değildi. Gerçekten uzun bir adamdı. Atletik yapıdaki vücuduyla, bedenini koltuğa bıraktı ve klavyenin başında bir şeyler yaptı. Birden çok renge sahip gözleri, tıpkı bir lolipopu andırıyordu. Klavyenin üzerinde gezen parmaklarının nasırla kaplandığını fark ettiğimde, sporcu olabileceğini düşündüm.

"Safa'ya ne yaptın?" diye sordu. Bana kin dolu bakmaya başladı. "Aranızda ne geçti?"

Ekranda Safa'nın profilini gördüm. Kalp atış hızından, aldığı nefesin ritmine kadar bilgiler anlık olarak takip ediliyordu.

Vücut ısısı yüksekti. Bakışlarım ekrana kaydığı için parmağını şıklatıp dikkatimi kendine çekmeye çalıştı. "Sana diyorum. Ona ne yaptın?"

Yüzümdeki ifadeyi düz tutup kaşlarımı rahat bıraktım. Sakinliği koruduğum sesimle, "Hiçbir şey," dedim. "Evi kurcalıyordum ve bir anda kriz geçirip bana ateş açtı."Kuklacı, açık bir şekilde bana ulaşmaya çalışıyordu. Onunla şu an konuşmak istemiyordum. O istediği zaman bana ulaşamazdı, ben istediğimde ona ulaşırdım. Bunu anlaması gerekiyordu yoksa ipler onun elinde zannedecekti.

Karşımdaki adam, söylediklerime hiç inanmıyormuş gibi baktı. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Ayağa kalkıp tam karşımda durdu. Boyu gerçekten çok uzundu. "Şu suçlayıcı bakışlarını üstümden çek, lolipop," diye mırıldandım.

Hareleri genişlediğinde söylediğime kızmış gözüküyordu. "Lolipop demeyi kes."

Kaşlarımı çattım. "Sen de bana öyle yukarıdan bakmayı kes," diye mırıldandım.

Kafasını gözlerimin hizasına getirip sinirle, "Böyle iyi mi?" dedi. Eğilip aramızdaki mesafeyi kısalttı. "Safa, Bronz'un emri olmadan hiçbir şekilde silahını ateşlemez."

"Sanırım artık emirleri Bay Bronz'dan almıyor..." derken, dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı. "İpleri başkasının elinde." Konuşmamla çenesi daha çok kasıldı ve geri adım attı.

Bilgisayardan kamera kayıtlarını ortaya çıkardı. "Neler olduğuna şimdi bakacağım," dedi. Safa bana sıkmadan önce elimde bir kukla vardı, Kuklacı'yla iletişime geçmiştim.

Ekranda ben gözüktüm, evin her yerini inceliyordum. Vitrine doğru yanaştım ve gördüğüm kuklayı elime aldım. Tam bu anda konuşmuş olmam gerekirken arkamı döndüm. Safa'yla karşılaştım.

Aynı görüntüyü tekrar tekrar izlediğinde kamera kaydının kesilmiş olduğunu ben anlamıştım ama o anlamamıştı. Çok küçük bir detay vardı. O kadar milimlikti ki, aslında neler olduğunu bildiğim için sadece ben fark etmiştim.

Biri bu evde Kuklacı'ya çalışıyor, His.

"Bronz!" dedi, farklı bir ses. Dikkatim sesin geldiği yöne çevrildi. Ekranda, büyük salon vardı. Konuşan kişiyi burada ilk kez görüyordum, diğerlerinden farklı bir tipi vardı. *"Travma geçiriyor, tehlikeli şu anda!"*

Köşede yazan yazılara odaklandım. Üstüme yağan kurşunlardan sonrası olması muhtemeldi. Tarih onu işaret ediyordu. Geçmişti.

Ekrandaki görüntüde baştan aşağıya dövme kaplı bedeni ve özenle çalışıldığı belli olan vücuduyla, Bronz'un yanında birisi durdu. Az ileride başka bir tanıdık sima vardı. Sanaç Valacan da olay yerindeydi... Hepsi tetikte bekliyordu. Bir tek Bronz, yerde dizlerinin üzerinde duruyordu.

Bronz elini kaldırdı ve bakışlarını diğerlerinden çekip ileride duran adama baktı. Melez ten rengine sahip olan, birkaç kere aynı evin içinde karşılaşmamıza rağmen benimle şu ana kadar hiç konuşmayan tek kişiydi. Hiç konuştuğunu görmediğim için Türk olmadığı konusunda tezim doğrulanıyordu. Cam gibi mavi gözleri vardı. Siyahi denilebilecek bir ten rengine sahipti.

"Zorlu," dedi Bronz, sakin bir tavırla. İkisi göz kontağı kurdu. *"Bu bloktan herkesi uzaklaştırın, kapılar kapansın. Helikopteri hazırda tut."* Karşısında onu dikkatle dinleyen adam kafasını sadece bir kere salladı ve emin adımlarla ilerledi. *"Sanaç,"* derken, bakışlarını bildiğim adama çevirdi. *"Hisar'ın yanında dur ve ortalıkta dolaşmasını engelle. Buraya kimse girmeyecek. Bu bir emirdir."*

Safa eliyle yüzünü kapatmış bir hâlde Bronz'un dizlerinin dibinde duruyordu. Küçük bir çocuk gibiydi. Bir iki gündür gördüğüm adam gitmiş yerine küçük bir oğlan çocuğu gelmişti. Onun bu hâli bana başka şeyler hatırlattı ve yüreğimde keskin bir sızı belirdi. Boğazıma yutulması zor, bir sert yumru oturdu. Ekrana odaklandım.

Boğazımı kısık bir sesle temizledim. "Onun nesi var?" derken sahici bir tonlama dudaklarımdan döküldü. Safa'nın durumu kötü gözüküyordu. Buna ben sebep olsam da isteğim dışında gerçekleşmişti. "Ne oluyor?"

Yanımdaki adam açık harelere sahip bakışlarını ekrandan çekti. Diğer ekranlara farklı kamera kayıtlarını açtığında, birinde Zorlu denen korumayı görmüştüm. Garaj gibi bir yerin kapısını açıyordu. "Neden uyuyan devi uyandırdın?" diye sordu.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Açık açık konuşacak mısın, lolipop?" dedim.

Durgun bir şekilde, "Safa..." dedi. "Antisosyal Kişilik Bozukluğu mevcut." Dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri tek bir noktaya sabitlenmişti. Direkt olarak gözlerimin içine bakıyor, vereceğim tepkiyi ölçmek ister gibi beni inceliyordu. "Kısaca söylemek gerekirse, kendisi bir sosyopat."

Kulağıma çarpan kelimelerle bakışlarımı ondan çekip ekrana döndürdüm. Aynı yerde, abi dediği adamın dizlerine başını yaslamış şekilde, küçük, zararsız bir oğlan gibi duruyordu. Zararsız olduğunu düşündüğüm adamın aslında ruhsal bir hastalığı vardı. Ve o adamın karşısına dikilip ona bir şeyler anlatmaya çalışmıştım. *Yaşıyor olman yine mucize His.*

"Ve siz bir sosyopata ağır silah mı verdiniz?" diye sordum. Söylediklerini mantık çerçevesinde düşünmek oldukça zordu. "Siz kafayı mı yediniz? Sence bu mantıklı bir durum mu lolipop?"

Ekrana geri döndü. "Bana lolipop demeyi bırak."

"Adını bilmiyorum ki, söyleme zahmetinde de bulunmadın."

Aksanlı bir sesle, "Qarayev," dedi. "Serdal Qarayev."

Duyduğum soy isimle yüzümde anlamsız bir ifade belirdi. "Qarayev..." diye kendi kendime mırıldandım. "Nerelisin? Sanki Rus aksanın var..."

"Azerbaycanlıyım. Dağlık Karabağ'dan." Sesi az öncekine nazaran daha gururlu çıkıyordu. "Karabağ'da doğdum, sonra işgalden dolayı şehir değiştirmek zorunda kaldık. Bakü'de büyüdüm. Ana dilimi ve Rusçayı doğduğumdan beri biliyorum, aksanım oradan geliyordur. Bir zaman önce temelli olarak Türkiye'ye yerleştim."

Yüzümde saf bir gülümseme oluştu. "Bu tatlılığın oradan geliyor galiba..." diye mırıldandım. Adını öğrenmiş olsam da benim için lolipop olarak kalacaktı çünkü gözlerine baktığımda aklıma gelen tek şey oydu. "O yüzden lolipop demeye devam edeceğim."

"Silahı bırakmıyor," dedi Bronz. Geri ekrana odaklandım. Dizlerine yaslanmış olan Safa'yı tutuyordu. *"Vîran!"* diye seslendi. Ayakta, az ileride duran kafasında bile dövme olan adam onlara döndü.

Görüntü aniden kesilirken ne olduğunu anlamamıştım. Bütün ekranlar gece gibi kararadı. Eş zamanlı olarak odanın içi de karanlığa mahkûm olmuştu.

"Bundan sonrasını izlemesen daha iyi," dedi Serdal. Sesi yumuşak çıkarken, kendisinin dayanamayacağından kaynaklandığını anlamam çok uzun sürmemişti.

"Neden ekranı kapattın?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini ensesine götürdü. "Yaptıklarını görmeye dayanamayabilirsin. İyi şeyler yapmayacaklar çünkü..."

"Öncesini ve sonrasını izlemek istiyorum," diye direttim. "Neler olduğunu merak ediyorum."

Gitmek için ilerlemeye başladığım sırada bileğimden tutuldum. Serdal gözlerini kıstı. "Şimdilik çıkamazsın," dedi.

"İzin aldığımı hatırlamıyorum."

Oyunculuk ruhum devreye girmek için yanıp tutuştu. Eş zamanlı olarak gözlerimi üst üste kırptım. "Canımı acıtıyorsun," dedim, acı çeken bir tonda. "Ah." Bir anda bakışları değişmiş, canımın yandığına inanmıştı. "Kolum..."

"Özür dilerim," dedi, endişeli bir sesle. Gözlerimden yaşlar, akmak için bekledi. Birkaç damla akıtmıştım bile. "Çok mu sıktım?"

Belindeki şişkinlik ilk andan itibaren gözlerime çarptığı için, tek hamlede oradan silahını aldım. "Bir kadının gözyaşına asla kanma, hele ki bu kadın bensem sakın kanma."

Silahın emniyetini açıp ona doğrulttum ve bakışlarımla kapıyı işaret ettim. "Sorun çıkarmadan bu odadan çıkmak isterdim lâkin, böylesine güvenlikli bir yerden elimi kolumu sallayarak çıkamam." Benim hakkımda ne düşünüyorsa, şimdi tam tersini yaşıyordu. "Kapıyı aç, Serdal!"

"Buraya benim parmak izimle girdiğin için yine benim parmak izimle çıkabilirsin," dedi. Bakışları namlunun ucundaydı. Silahın kabzasındaki kabartma avucumu kaşındırıyordu. Bakışlarımı kısa bir anlığına oraya düşürdüm. BVI yazıyordu. Aynı sembol vardı.

Belime yerleştirmiş olduğum bıçağı çıkartıp kavradığım elini masaya bastırdım. "Kolay iş," dedim. Gözlerimdeki ifade, onun paniklemesine neden olmaya müsaitti. Parmaklarının yarattığı boşluktan bıçağı masaya sapladım. "Sanırım bir parmağın olmadan da yaşayabilirsin."

Bıkkın bir tavırla bana baktı. "Tamam," dedi. "Tamam!" Yavaşça gülümsedim. "Kameraları aktifleştireceğim, yeter ki bıçaklarını geri koy ve burada kal."

Onun nasıl kameraları aktif ettiğini sakince izlerken silahın emniyetini kapatıp geri kucağına bıraktım. Aktifleşen kameralar, birçok noktayı gösterirdi. Nereleri göstermiyorsa o kısımları aklıma not ettim. Çapraz şekilde kameralar konulmuştu. Her cephe kayıt altına alınıyordu. Aynı zamanda sesleri de kaydediyordu.

"Sakinleş Safa," dedi Bronz, bir abi edasıyla. Avuçları Safa'nın saçlarının arasında gezerken başını göğsüne yaslamıştı. *"Sakin ol oğlum."*

Babamın kendi korumalarına nasıl davrandığını bildiğim için şu an gördüğüm şey, beni bozguna uğramıştı. O bir patron gibi değil, abi gibi yaklaşmıştı. Üstelik karşısındaki kişi, sosyopati hastalığına sahipti. Ona zarar verebilir, öldürebilirdi. Bu umurunda bile değilken onu kendine getirmeye çalışıyordu. Kimseye zararım olmadığı hâlde neden kimse başımı okşamamıştı ki? Niye kendi öz annem ve babam beni bundan mahrum etmişti?

Safa yavaşça geriye çekildi. *"A-abi."* Koyu bakışları etrafta gezinirken ilk olarak vitrinin olduğu kısma kaymıştı. Kaygısı artmıştı. Sonrasında yere bakarken bir şey arıyor gibiydi. *"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Abi özür dilerim,"* diye sayıkladı. *"Mahvettim... Her şeyi mahvettim. Bu davada olmayı hak etmiyorum."*

Dava.

Bronz'un davası.

Ne davası?

"Safa!" dedi Bronz. Bu kadar yüksek bir şekilde bağırışını beklemiyor olacak ki, Safa titremişti. Bronz onun korkmasıyla gözlerini kapattı. Derin bir nefes alırken başını hafifçe yana yatırdı. *"Beni dinle,"* dedi, daha kısık bir sesle. *"Travman tetiklendi. Nasıl tetiklendi? Bana bunu söyle, nasıl oldu?"*

"Bırakacaksın değil mi beni? Her şeyi mahvettim... Bütün planı bozdum," dedi Safa. Kelimeleri yalpalayarak konuşuyordu.

Serdal yanımda, dünkü görüntüleri benim gibi dikkatle izliyordu. *"Geri mi gideceğim? Gönderecek misiniz beni? Akıl hastanesine yatmak istemiyorum."*

Bronz bakışlarını ondan ayırmadı. *"Sana bir soru sordum,"* dedi. Sakin ve düz bir sesle konuşuyordu. Bakışları bomboştu. Ne acıma belirtisi ne de suçlama belirtisi vardı. *"Nasıl en başa döndük?"*

"Kendimi kaybettim. Kendime sıksaydım, izin ver sıkayım," derken Safa elini kaldırmak istemiş ama Viran bileklerini beyaz sargıyla sardığı için yapamamıştı. Ona yalvaran gözlerle bakıyordu. *"Davanın dışına çıktım. Biliyorum. Yapmamam gerekiyordu. Affı yok."*

"Hayır!" dedi Bronz. Çok sinirliydi. Teni kıpkırmızı olmuştu. *"Tekrar emir verene kadar silah taşımayacaksın! Bana az önce ne olduğunu söyle!"*

Safa'nın titrek bakışları vitrine doğru kaymış, yerde delik deşik olmuş ipleri olmayan kukla bebeği bulmuştu. *"Elinde. Elinde. Elinde vardı. Elinde şey vardı. Şey. Elindeydi. Kuk-ku-k-ku-"*

"Bozuk plak gibi, aynı yerde takılıyor hep," dedim, onu incelemekten kendimi alamazken. "Kekemesi mi var?"

"Travmatik geçmişi var," dedi Serdal. "O da konuşmasını engelliyor."

Viran onun bu halini görünce daha fazla kayıtsız kalmadı. *"Kravatın seni boğuyor,"* dedi. *"Onu biraz açalım."* Elini boynuna uzattığı anda, Safa geri çekildi. Viran, ellerini kaldırıldı ve sorun yok dercesine baktı. *"Tamam. Sakin ol, dokunmuyorum."*

"Viran abi niye burada?" dedi Safa. Viran'dan korkuyor gibiydi. *"Öldürecek mi beni?"*

Bronz sabrı kalmamış gibi bakarken, *"O nereden çıktı Safa?"* dedi. Gömleğinin yakasını çekiştirdi ve saçlarını geriye itti. Sı-

kıntılıydı ama sakin kalmak için kendini zorluyordu. Safa'yı bıraksa hem kendine hem başkasına bir şey yapacağından korkuyor gibiydi.

"Onun olduğu yerde ölüm var demektir," dedi Safa, gizli bir sır verir gibi konuşmuştu.

Bronz, Safa'ya ters bir bakış attı. *"Ben seni öldüremiyor muyum Safa?"* dedi, kızgınlıkla. *"İlla Viran'ın mı yapması gerekiyor? Elim elma mı topluyor benim? Silah kullanmanı gerektirecek ne oldu?"*

"Şey oldu. Şeyden. Şey vardı." Safa konuşmakta zorluk yaşıyordu.

Bronz yavaşça Safa'yı bıraktı. *"Acelemiz yok,"* dedi. *"Bütün gün konuşmanı bekleyebilirim. Daha önce yapmadığım bir şey değil."*

"Onun elinde şeyi görünce, yüzü silindi. Yüzünü seçemedim. Onun yüzü aynı şey gibiydi," dedi Safa. Bahsettiği kişi bendim. Diğerleri bunu biliyor muydu, bilmiyorum ama elinde kuklayı tutan kişi benden başkası değildi. *"Bakışları aynı,"* derken donup kalmıştı. *"O bakışları unutmadım, abi. Aynı bakışlar. Aynı gözler."*

Bronz takım elbisesine dikkat ederek yere eğildi. *"Kiminle aynı?"* diye sordu. *"Kimden bahsediyorsun?"*

"Yüzümü almak isteyen adam..." dedi Safa, yavaşça yutkunurken. Kirpiklerini kaldırdı ve kehribar harelere sahip gözlerin içine usulca baktı. *"...ve onun."*

"O?" dedi Bronz.

Safa ağzını açtı ve konuşamadan dudaklarını geri kapattı. Bronz boşa çabaladığını hissettiği sırada Safa harfleri döktü. *"Yengenin."* Hiçbir belirti ve tepki göstermedim. *"Ben gerçekten Türk lokumu yengeye sıkmak istemedim."*

Sabahtan beri sabrını koruyan Bronz'u çileden çıkartan sihirli kelimeler bu olmuştu. Bronz, *"Türk—"* dedi ve aniden sustu. *"Sen Hisar'a nasıl ateş açarsın Safa?"*

"Hisar sen misin?" diye sordu Serdal. Sorunun cevabı olumlu bir şey olursa, beni burada öldürecekmiş gibi konuşuyordu.

Ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi yavaşça dışarıya üfledim. "Kesinlikle ben değilim."

Bronz ayağa kalkıp üstünü başını sinirle düzeltti. Kıyafetlerine takıntılı gibiydi. Az önce yere eğildiği için diz kapakları hafif lekelendi diye bakışları sürekli oraya kayıp duruyordu. Takım elbisesini düzeltince elini pantolonunun cebine yerleştirdi.

Sürgülü kapı gürültüyle kapı açıldı. İçeriye Sanaç Valacan girdi. *"Ortalık temiz,"* dedi, olaylardan bihaber diğerlerinin yanına geldi. *"Diğer korumalar uzaklaştı. Helikopter çıkış için hazır. Zorlu bekliyor. Klinik açıldı, karşılayacaklar."*

Ekran kapanmasıyla tam çemkirmek üzereyken, "Gel benimle," dedi Serdal. Bir şey demeden onu arkasından takip etmeye başladım. Elinin izini okuturken bir süre üzerinde bekletti.

Salona geçtiğimiz sırada karşımda duran adamlara kaşlarımı kaldırarak baktım. Viran denilen dövmeli adam, Bronz ve Sanaç yan yana duruyordu. Serdal direkt olarak oraya giderken kapının eşiğinde öylece kaldım. "Uyanmışsınız sonunda," dedi Serdal. "Siz uyanana kadar dünkü olanlara tekrar bakıyordum."

Bronz'un bakışları sesin sahibine dönmüş, çok geçmeden onun arkasından beni bulmuştu. "Neredesin sen Hisar?" dedi. Ses tonundaki imayı anlamak oldukça zordu.

"Lolipop evin güzel yanlarını gösteriyordu," dedim, düz bir sesle. "Bir sorun mu vardı?"

"Seni göremeyince bir şey oldu sandık. Serdal'la olduğunu bilmiyorduk," dedi Sanaç. "Seni arıyordum. Bronz'un kızının ağzına bile baktım. Seni afiyetle yedi zannetmiştim."

"Hayırdır Sanaç? Yemediği için pek bir üzgünsün. Yese, göbek atacak bir tavır var sende," diyerek onu alaya aldım.

Sanaç tok bir kahkaha attı. "Sabah sabah formundasın bakıyorum." dedi. "Ciddi söylüyorum bu arada, Bronz'un kızı sana kafayı takmış. Yer seni, benden söylemesi. En iyisi sen bir an önce Bronz'dan uzaklaş."

"Ben Bronz'dan uzaklaşsam bile, o benden uzaklaşmamaya yemin etmiş. Kızı da yemez beni, hiç korkma. Ona fazla tatlı kaçarım ben," derken göz kırptım. "Malum Türk lokumu derler bana. Herkesin ağız tadına uygun değilim." Sesim normal düzeyde çıkarken, yüz ifadem bunu doğrular nitelikteydi. "Bu evde normal bir güne uyanamayacağım sanırım."

"Siz kış bahçesine çıkın," dedi Bronz. Diğerleriyle göz teması kurdu. "Kahvaltıya geçin. Ben geliyorum birazdan." Kimsenin hareket etmemesine kaşlarını çattı. Ben hariç diğerlerine sinirle baktı. "Hepiniz. Hisar'ı da alın."

Sanaç yürümemi işaret etti. Önden Serdal ilerledi, arkasından Viran, en arkada biz ikimiz ilerlemeye başladık. Sürgülü kapıdan dışarıya çıktığımızda havanın soğuk olduğunu yüzüme çarpan rüzgârla hissettim.

"Bizi ciddi ciddi kahvaltı masasına mı gönderdi?" diye sordum. Çimenliğin üzerinde yürürken, az ileride kapalı alanda büyük bir kahvaltı masası kurulduğunu gördüm. Sanaç kafasını salladı. "Hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı mı yapacağız yani?"

"Ne oldu ki?" dedi Sanaç, masum bir tavırla. "Bizim genel rutinler," dedi. Yanına geldiğimiz masanın kenarına dizili olan sandalyeye oturdu. "Mesela ben sabahları silah sesi olmadan uyanamam."

Serdal da sandalyeye oturdu ve bakışlarını bana kaldırdı. "Aç kalmak istemezsin bence," dedi, aynı sakinlikle. Eliyle yanını işaret etti. "Geç otur."

"Hiçbir şey olmamış gibi davransan daha iyi," dedi Viran. Sessizliğini bozan en son o olurken, bakışlarımızı buluşturmuyordu. Yüzüme bakmamıştı bile. Dövmeleri o kadar çoktu ki boynuna doğru taşıyordu. Kendini portrelerle donatmıştı. Siyah, çok dar olmayan kumaş bir pantolon giymiş, onun üzerine salaş bir tişört geçirmişti.

Bronz da çok geçmeden geldi, herkes yerini biliyormuş gibi geçip oturdu. Ben de boş kalan sandalyeye yerleştim. Bronz baş köşede, sağ çaprazında ben, sol çaprazında Viran, resimli adamın yanında ise Sanaç varken, benim yanımda da lolipop yani Serdal oturuyordu.

Uzun süren sükûneti bozan Bronz, "Hisar," diye seslendi. "Sana tek bir şey soracağım. Elinde neden bir kukla vardı?"

Hiç düşünmeden, "Evinde neden bir kukla vardı?" dedim.

Bronz gözlerini kısarak bana doğru yaklaştı. "Evimde olan eşyalar beni ilgilendirir," dedi, soğuk bir sesle. Bana suçlayıcı bakışlarla bakıyordu. "Elinde, evime ait bir eşya varsa, bu da beni ilgilendirir."

"Oyuncaklardan uzak dur, Bronz," dedim gözlerinin içine bakarken. "Özellikle kuklalardan, ipleri yok diye sakın sahipsiz sanma."

"Ortada bir oyuncak varsa," dedi Bronz. Bakışlarını bakışlarımdan ayırmıyordu. "Tek sahibi benimdir. Paylaşımcı biri asla değilimdir."

"Safa, bana ateş açtı." Kaşlarım çatıldı. "Hayır, sil," dedim, düzeltmem gereken bir şeyler vardı. "Safa, ona karşı silahsız olmama rağmen bana ateş açtı. Bence şu an ilgilenmen gereken konu bu. Beni bu saatten sonra hanginiz bu evde tutabilirsiniz?" diye sordum. Diğer üç adamda bakışlarımı gezdirdim. "Ben cevap vereyim," dedim ve çatılı olan kaşlarım normal formunu aldı. "Hiçbiriniz."

Bronz bana yaklaşıp kulağıma doğru sadece benim duyabileceğim bir tonda konuşmaya başladı. "Sana uçaktan inerken, benden fazla nefes aldıklarını fark ettikleri an, seni öldürme yetkileri olduğunu söyledim. Eğer bir tehditsen, ortadan kaldırılırsın." Aydınlık gözleri, gece gibi simsiyahtı. "Söylediklerimde ciddiydim. Hoş hâlâ öyleyim. Evde durma nedenin de Tania Vanizan Alatav'a ait günlük. Günlüğü almadan hiçbir yere gitmeyeceğine eminim."

Dişlerimi birbirine bastırıp derin soluklar aldım. Bronz'un çenesi kasılıyor, bunun zoruna gittiği belli oluyordu. "Sonuçta buraya girmek için büyük bir çaba sarf ettiysen, elin boş gitmek istemeyeceksindir," diye devam etti. Düşmanım beni tanıyordu. O, düşmanını yakınında tutuyordu. "Yanılıyor muyum Hisar?"

"Eğer ki," dedim. "Bu evin içinde birisi daha bana silah doğrultup, beni canımla tehdit etmeye kalkarsa, karşılığını misliyle vereceğime emin olabilirsin. Değil altıncı kuralım, diğer altı kuralımı da beraberinde çöpe atmış olurum. Safa'nın yarıda bıraktığı katliam, benim tarafımdan tamamlanmış olur." *Bana yapamazsın* der gibi bakıyordu. "Haberin olsun, uyarmadı deme."

Yüzümdeki ifadeyi değiştirdim ve masum bir şekilde gülümsedim. "Şimdi kahvaltımıza başlayabiliriz," diye mırıldandım. Ses tonum, sıcak bir hâle büründü. Tabağımı önüme çekip malzemelerden doldurmaya başladım. "Afiyet olsun, tatlı güzel insanlar..."

Sanaç kahvaltısına devam etmeye başladı. Ağzına peynir atıp çiğnedikten sonra, "Çok çekişmeli oldu bu," dedi. "Her sabah kahvaltıyı birlikte yapabilir miyiz?" diye sorarken oldukça masum gözüktü. "Annemle babam gibi kavga etmeden duramıyorsunuz. Ama sizinki daha ateşli, onların ki biraz kırmalı dökmeliydi." *Bu adam abin olabilir mi, araştır istersen His.*

"Kahvaltına devam et Sanaç," dedi Bronz. Sanaç'a güldüğümde ona hak verdim.

Annemle babamın her sabah kavgasından dolayı bir şey yiyemiyor, yediğimde boğazıma diziliyordu. Annem hep beni görmek istemediğini, iştahını kaçırdığımı söylerdi. Babam ona Türkçe konuşmamasını, Rusça konuşmasını söylemişti. Annem bana karşı nefretine Rusça devam ediyordu. Nihayetinde babamın masadaki her şeyi dağıtmasıyla kahvaltımız başlamadan sonlanıyordu.

Bakışlarım değişik türde olan kahvaltılıklarda gezdi. Karnımı doyuracak şeylere bakındım. Duyduğum ses herkesin dikkatini ona çekti. "Viran," dedi Bronz.

Dövmeli adam, "Buyur?" dedi. Bronz kirpiklerini kaldırdı. Kehribar gözleriyle beni işaret etti. "Ha," diye bir ses çıkardığında yüzündeki tepkisiz olan ifadesini bozdu. "Merhaba," derken bakışları beni bulmuş masanın karşısından elini bana doğru uzatmıştı. "Viran ben, namı diğer—"

Bronz uyarır bir tonda, "Viran," demesiyle lafını hızlıca kesti. Viran her ne söyleyecekse geri yutmuştu.

"Viran, bu kadar," dedi Viran. İsmi zihnimde bir şeyler uyandırırken zihnimin kuytularında bu isme dair bir şeyler biliyor gibiydim. Viran... Viran... Çok tanıdık bir isimdi. Ona bakmayı kestim ve uzattığı elini tutup tokalaştım. Parmakları buz gibiydi.

Onun soğuk davranışı karşısında sıcak bir gülümsemeyle, "His Alatav," dedim.

Vücudundaki dövmelere hayranlıkla baktım. Fakat bana o an, tanıdık gelen dövmelerle kaşlarım havaya kalktı. Bakışlarım eş zamanlı olarak Serdal'a oradan Viran'a dönmüştü. Bronz'un yüreğine yaptığım üç vurgun gecesi Albay'ın meyhanesinde gördüğüm adamlar bu adamlardı.

Albay, bu adamları nereden tanıyordu His?

Hayır, sil.

En önemlisi Albay, Bronz'u da tanıyor muydu?

Yaşlı bir kadın elinde tepsiyle yanımıza doğru gelmiş, Bronz

bakışlarını ona çevirmişti. "Devia Hanım," dedi Bronz. Dün bahsettiği yardımcısı bu kadın olmalıydı. Saçlarında tek bir siyah tel kalmamış, hepsi beyazlamıştı. Bronz beni işaret etti. "Bu Hisar Hanım. Kendisi bir süre burada kalacak."

"His Alatav," dedim, araya girerek. "Bay Bronz yaşlandı sanırım. Duymasında problem var."

"Yemekleri yapmadan önce kendisinin özel olarak istediği bir şey varsa ona öncelik verebilirsiniz. Onun dışında programımız nasılsa aynı şekilde devam edebilirsiniz," dedi Bronz.

"Siz nasıl isterseniz," dedi Devia Hanım. Masadan uzaklaşmadan önce bakışlarını bana çevirip sıcak gülümseme gönderdi. "Masada ekstra istediğiniz bir şey var mı His Hanım? Bilseydim ona göre bir şeyler yapardım."

Kafamı olumsuz anlamda hızlıca salladım. "Yok gayet güzel gözüküyor, elinize sağlık Devia Hanım," dedim. "Korumaları beni öldürebilir bunda hiçbir sıkıntı yok. Fakat yemek konusunda bana öncelik tanımazsanız kendisi sıkıntı çıkarabilir." Gülümsedim. "Mükemmel bir kafa yapısı."

Sanaç bu dediklerime gülmeye başlamış, Bronz'un bakışıyla dudaklarını birbirine bastırmıştı. Konuyu değiştirmek adına, "Devia teyzeciğim şu pişilerden varsa biraz daha getirsen," dedi Sanaç.

Devia Hanım, "Getireyim tabii Sanaç oğlum, sen gelirsin diye fazladan yapmıştım." dedi.

"Bronz," dedi Serdal. Beni işaret etti. "Onu bize tanıtacak mısın?"

"Hisar Alatav," dedi Bronz. Kaşlarını çatmış, herkes gibi o da ne ima ettiğini anlayamamıştı. "Tanıştınız sanıyordum."

"Hayır yani burada senin yanında..." dedi Serdal. Fakat kelimeleri devam ettiremeden bakışları beni buldu. Hareleri genişlerken elindeki çatalı masaya bıraktı. "Yani gözümün içine bu denli bakarsan konuşamam ki ben!"

"Yani bu kadın ne ayak diyor Bronz!" dedim. "Senin bütün arkadaşların bu kadar kıskanç mı?"

Elimdeki çatalı parmaklarımın arasında döndürüp Sanaç'ı işaret ettim. "Ben sadece Sanaç'la uğraşacağım sanmıştım ama bir de başıma Serdal çıktı," dedim ve karşımda oturan resimli adama doğru döndüm. "Viran da sessiz ama asıl sessizlerden kork demişler. Bakın Bronz'a âşıksanız şimdiden söyleyin, hoş rakiplerimi her türlü elerim ama ne kadar az rakip o kadar iyi."

Serdal en sonda dayanamayıp, "Hayırdır yani abiciğim, harbiden ne ayak?" dedi.

"Sen yengene nasıl ne ayak dersin Serdal?" dedim. Sesim görünüşümün aksine oldukça sert çıkmıştı.

Serdal'ın biçimli kaşları havaya kalktı. "Yenge derken?" diye sorarken afallamış gözüküyordu.

Derin bir nefes aldım ve karnımı şişirdim. Elimi yavaş bir tınıyla karnımda gezdirdim. "Ben hamileyim," diye fısıldadım. "Bronz'un bebeğini taşıyorum. Siz amcalarıyla tanışsın istedim ama beni resmen kovacaksınız!"

Masadaki herkes büyük bir şoka girdi. Sanaç içmek üzere olduğu sıvıyı ağzından püskürtü. Viran da ona eşlik etmişti. "Ne dedin, ne dedin?" dedi Viran. Yeşil bakışlarını bana kaldırdı.

"Ne?" dedi Serdal, şaşkınlıkla. Viran ve ikisinin yüzünde aynı ifade varken Sanaç katıla katıla gülmeye başladı. "Hamile derken? Karnında Bronz'a ait bebek mi var?"

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Hamileyim," dedim yalanımı sürdürerek karnımı okşamaya devam ettim. "Üç aylıkmış. Bakın karnıma," deyip geriye çekildim. "Babasız doğsun istemedim. Yanlış bir gecenin sonucunu masum bir bebekten çıkartamayacağımız için evlenmeye karar verdik. Değil mi bebeğimin babası?"

"Hisar," dedi Bronz, tehlikeli bir vurguyla. "Şakanın da bir adabı var. Çok ileri gidiyorsun!"

Karşısında gülmemek için ağlamaya başlamış, saniyeler içinde yanaklarımdan yaşlar akmıştı. Her bir damla gözümden düşüp giderken, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bebeğinin annesine nasıl böyle davranırsın?" dedim kısık bir sesle. "Emir Talha Sıddık şu an çok üzgün çünkü babası annesine bağırdı!" Gözlerimden yaşlar akıyordu. "Üstelik ölmek üzereydim. Üzerime kurşun yağdı. Nasılsın bile demedi!"

Serdal oturduğu yerden hızlıca ayağa kalktı. "Bronz senin olmayan amına koyayım ben, harbi yaptın mı böyle bir şey?" dedi. "Niye bağırıp ağlatıyorsun hamile kadını? O Safa'yı gebertmezsem ne olayım! Nasıl böyle bir şeye izin verirsin? Ya bir şey olsaydı!" Beni kollarının arasına alıp sakinleştirmeye çalıştı. Onun bu tavrına karşı şaşırmadan edemedim.

Serdal şefkat dolu bir sesle, "İyi misin?" dedi. Beni yavaşça kendine döndürdü. İçli içli ağlamaya devam ettim. "O bazen sinirlerine hâkim olamıyor," dediğinde bir yandan sinirle soluyordu. "Tamam ağlama. Özür dilerim bilmiyordum böyle bir bok yediğinizi. Emir Sıddık her neyse başımızın üzerinde yeri var, sıkma canını."

Masada sadece iki ses vardı biri benim ağlama seslerim, diğeri Sanaç'ın tükenmek bilmeyen ve at kişnemesini aratmayan gülüşleriydi. "Sanaç ne gülüyorsun lan?" diye sordu. En sonda dayanamayıp ona da bağırmıştı.

"Şaka olduğunu anlamamana gülüyorum!" dedi Sanaç. Soluksuz kahkahalar atarken gözlerinden yaş geldiğini gördüm.

Aniden ağlamayı kestim ve yüzümde yer edinen masum bir ifadeyle Serdal'a kirpiklerimi kırpıp baktım. "Ya sen gerçek mi sandın?" dedim. "Serdal seni çok ağlatırlar benden söylemesi! Gel buraya sarılacağım sana."

"Bir yürü git ya!" dedi Serdal. Yüzümdeki ağlak ifadenin ışık hızıyla değiştiğini görünce büyük bir hayal kırıklığına uğraşmıştı.

"Sana kahvaltıdan önce ne dedim ben? Bir kadının gözyaşına inanma, özellikle de bu kadın bensem asla inanma demedim mi?" diye kızarcasına mırıldandım. Viran da rahatlamış gözüküyordu. *Bunların hepsi Bronz'a âşık benden söylemesi, His.*

"Ödüm bokuma karıştı yemin ediyorum," dedi Viran. "Düşünsene şurada küçük bir Bronz var."

"Tanımak istiyordun, tanıdın mı Serdal? Kendisinin espri yeteneği oldukça kötü," dedi Bronz. "Hisar bir süreliğine yanımda kalacak. Gerisi sizi hiçbir şekilde ilgilendirmiyor."

"Sabah sabah ne güldüm var ya," dedi Sanaç. Kendine anca gelebilmişti. "Karnıma ağrılar girdi. Bu kadın bizi çok güldürecek benden söylemesi."

"Çok gülen çok ağlarmış," dedim. "Umarım ağlatmam sizi."

Viran sessizliğini bozdu. "Bronz'un evlenmesi imkânsız zaten," dedi. Titreyen ellerini çenesinin altına yerleştirdi. "O yüzden, evlenmeye karar verdik dediğinde şüphelenmiştim."

"O niye?" dedim, meraklı bir ifadeyle. "Neden evlenemiyormuş? Evlenme teklifini kabul etmedim diye mi?"

Viran'ın dudakları kenara kıvrıldı. "Kimliksiz," diye yanıtladı. "Yasal olarak evlenemez. O uzun bir süredir kimliksiz, hiçbir ülkeye, vatandaşlığa bağlı değil. Yani karşında hiç kimse yok. Hiç kimseyle, evlenemezsin."

Karşımda hiç kimse yoksa, dün beni sakinleştiren adam kimdi? Onun varlığını nasıl inkâr edecektim?

Düşüncelere daldığım sırada Bronz, "Senin bıçağın nerede?" diye sordu. Bakışlarının bende olduğunu görünce yüzümü ifadesizlik kapladı.

"Bıçak mı?" Bakışlarımı tabağın kenarında gezdirmeye başladım. "Benim bıçağım yok ki. Ah Devia Hanım unutmuş sanırım. Evde yeniyim ya, hemen varlığıma alışamaz. Kahvaltımı bitirdim sayılır, gerek kalmadı zaten." *Yemin ediyorum kimliğinde anne baba kısmında yalan yalan yazıyor His.*

Bronz beni büyük bir dikkatle dinledi. Bir saniye olsun kirpiklerini kırpmamıştı. "Ne zaman doğru söyleyeceksin diye bekliyorum ama ısrarla yalan söylüyorsun," dedi. Çok geçmeden elini belimde hissetmiş, çevik bir hareketle bıçağı belimden çekip almıştı. "Bir taraflarını keseceksin en sonunda o olacak!"

"Fark etmesen olmuyor, değil mi?" diye sordum. Sesimden bıkkınlık akıyordu.

Bronz içeriye doğru, "Devia Hanım, bundan sonra Hisar Hanım'a bıçak koymayınız," diye seslendi.

"Peki," dedi Devia Hanım.

"O niye lan?" dedi Sanaç. Masadakilerin sesi olurken onlarda ne olduğunu anlamamıştı.

"Kendisinin bazı çalma çırpma gibi alışkanlıkları var," dedi Bronz. "Mümkünse yakın temasa geçmeyin. Doğrar hepinizi."

Sanaç kafasını olumlu anlamda salladı. "Devia Hanım yaşlandı biraz. Yaşlılıktan dolayı da bunaklık başlangıcı olabilir Bro. Çünkü benim de bıçağım yok," dedi ve kendi tabağının etrafını kontrol etti. "Unutmuştur kesin."

Bronz'un sert bakışları yavaşça bana döndü ve gözlerimin içine baktı. "Gerçekten mi Hisar?"

"Bıçağıyla işi yok gibiydi," diye fısıldadım.

"Bana evin içinde bulunan bütün kesici, hasar verici aletleri toplattırma Hisar, çok ciddiyim yaparım bunu," dedi Bronz.

"Offff!" diye sinirle soludum. Botumun içine yerleştirmiş olduğum bıçağı çıkartıp Bronz'un oturduğu sandalyeye fırlattım. "Rahatladın mı?"

Bronz sıfatını bozmadan hafifçe yana kayıp bıçağı saplı yerden söküp aldı ve masaya bıraktı. "Kahvaltıya devam edebiliriz," dedi. Beni öldürmek için saniye sayan bakışlarını benden ayırdı.

Sinirimi azaltmak için masadaki tatlı ne varsa yemeye başladım. Elime bir dilim ekmek alıp üzerine tereyağından sürdüm

ve ekmeğinin tamamını kaplamasını sağladım. Kızartılmış ekmek olduğu için kıtırlığına tereyağı çok yakışıyordu. Üzerine baldan gülümseyen surat yaparken, "Hiç mi şakadan anlamıyorsun ya?" diye kendi kendime söylendim.

"Şakanın da adabı olur, sen sınırı aşıyorsun," dedi Bronz.

Yapmış olduğum ekmeği Bronz'a uzatıp tatlı bir edayla, "Al gülen suratlı ballı ekmek yaptım sana, belki biraz gülersin!" dedim.

Sanaç atlayıp, "Yemezsen bana verebilirsin Bro," dedi. Bronz çok geçmeden elimden dilim ekmeği almıştı.

Bronz, "Yiyeceğim," dedi.

Sanaç'ın suratının asıldığını gördüğümde, kızartılmış dilim ekmeğinden bir tane daha yaptım. "Al sana da yaptım," diyerek Sanaç'a uzattım. Bronz onu da elimden aldı. Sanaç hayal kırıklığıyla elimden giden ekmeğe baktı.

Sanaç çocuksu bir edayla, "Benimdi lan o!" dedi.

Bronz ekmeği yavaşça yedi ve seramik bardağından son yudum alıp ayağa kalktı. "Kahvaltı bitmiştir. Kalkın toplantı odasına gelin." Diğer üç adam da onunla kalkarken Sanaç'ın aklı ekmekte kalmış gibiydi. "Sen de keyfine bakabilirsin Hisar," diye ekledi Bronz.

"Buralarda olacağım," dedim, yapmacık bir ifadeyle. Bugün öğrendiğim bir şey varsa, burada canım kesinlikle tehlikedeydi. Birinin beni kolaylıkla öldürmesi muhtemeldi. O yüzden evin etrafını çevrelemem, meskende bulunan kişi sayısını çıkartmam lazımdı.

Uzun bir süre inceleme yapmış, etrafı üç kere gezmiş, korumalarla konuşmaya çalışmıştım. Edindiğim birçok bilgi olmuştu. Yaz bahçesi gibi olan alana geçtiğimde salıncağa oturdum. Vaktim kısıtlıydı. Bana ait olanları alıp buradan çıkmam gerekiyordu.

Bir saat kadar sonra Viran bahçeye çıktı. Elinde sigarasını içe içe gelirken uzağımda durup beni odağına aldı. Onun gelişiyle dirseklerimin üzerinde doğrulup bana baktığından emin olmaya çalıştım. Kesinlikle bana bakıyordu ama bu bakış hiç normal değildi. kim olduğumu çözmeye yönelikti.

Sanaç ve Bronz da peşlerinden çıkarken oturduğum yerde dikkatimi onlara verdim. Bronz sigarasından içiyor, Sanaç'la hararetli şekilde konuşmaya devam ediyordu. Duyamayacağım kadar uzağımdaydılar.

Eğer doğru saydıysam etrafta gördüğüm tam otuz üç tane koruma vardı. Bunlar dışında Safa ve Zorlu vardı ama ikisi de şu an meskende değildi. Ağır silahlılardı, çevre çok büyüktü. Viran hâlâ bakışlarını benden ayırmamıştı. Bronz gitmek üzereyken, "Bronz!" diye seslendim.

Bronz ve Sanaç yanıma doğru gelmeye başladılar. Etrafa kısa bir bakış attıktan sonra mesafeyi sıfırladılar. İkisi de karşımdaki koltuklara oturup yerlerini aldılar. "Viran neden bana böyle bakıyor?" diye sordum.

"Onunla göz teması kurma," dedi Bronz. Onun bana olan bakışlarından o da rahatsız olmuştu.

"Neden?" dedim meraklı bir şekilde.

"Onu tanısaydın, aynı ortamda bile bulunmak istemezdin," dedi Bronz. Az ilerisindeki Viran'a sertçe bakmasıyla Viran bakışlarını benden alıp sigarasına çevirmiş, dudaklarına götürmüştü.

"Kim ki o?" diye sordum. Bronz bana cevap vermeye pek hevesli durmuyordu. "Sanaç?" dedim. "Bronz söylemek için çok can atmıyor, sen söyle bari."

Sanaç tehlikeli karanlığı aratmayan bir fısıltıyla, "Viran," dedi. "Ölüm Meleği derler ona."

"Neden?" dedim. "Niye öyle bir lakabı var?"

"Şu an bir suikastçıyla bakışıyorsun His," dedi Sanaç. "Ken-

disi Viran Kül. Namıdiğer Ölüm Meleği." Yalın bir ifadeyle söylediği kelimeler kalbimin hızını artırmıştı.

"Suikastçı mı?" derken kaşlarımı derin çukur oluşturacak kadar çattım. Suikastçı. Viran Kül. "Dur bir dakika... Viran Kül... Kül... Ben de bu isim nereden tanıdık geliyor diyorum! Sakın bana dünyanın her yerinde aranan, hiçbir şekilde bulunamayan, uluslararası bir tetikçi olan Viran Kül'le bakıştığımı söyleme."

Viran Kül, bir şehir efsanesi daha doğrusu dünyaca bilinen bir efsane olarak anılıyordu. O adam şimdi karşımda, bana gülümseyerek bakıyordu.

Bir kurdun kuzuya baktığı gibi.

Yutkundum. Bilmem kaçıncı yutkunuşumdu bilmiyordum ama dilim damağım tamamıyla kurumuştu. Viran Kül ise elini kaldırıp bana salladı.

"Tam olarak kendisi," dedi Bronz. Oturduğum yerden ayağa kalkmış, bileğime sarılan ellerden dolayı çok uzaklaşamamıştım. Bronz kolumdan tutup beni kalktığım gibi geri oturttu. "Otur şuraya," dedi Bronz, benim aksime sakin bir sesle. "Dikkatini çekiyorsun."

Okuduğum haberler zihnimde dolaştı. Ona dair neler bildiğimi gözden geçirdim. Yıllardır bu şekildeydi, kimse izini bulamıyordu. FBI, Interpol, bütün güvenlik güçleri peşindeydi. Dünya üzerinde aranıyordu. Adının Viran Kül olduğu biliniyordu sadece. Kimliği açıktı, sureti de biliniyordu ama o bulunamamıştı.

Sanırım neden bulunmadığı belliydi. Bronz bile kendini bu denli gizlerken yanındaki ünlü suikastçı kolayca bulanacak değildi ya?

"Adam seri katil..." derken sesimi alçak tuttum. "Seri katille ne işiniz var sizin? Bronz mafyalara, suç örgüt liderlerine, teröristlere karşı çıkarken, seri katilleri yanında mı gezdiriyor?"

"Dava," dedi Sanaç. Sesi kendinden emin çıkıyordu. "Hepimiz aynı davadayız. Ortak bir amacımız var."

"Dava?" diye sordum. Öne doğru eğildim. "Ne bu dilinizden düşüremediğiniz dava? Neyin davası?"

Sanaç ıssız bir sesle, "Bizden olanlar bilir," dedi. "Biz de en az onun kadar masum değiliz."

"Şu an büyük ihtimalle kendi kafasından seninle ilgili öldürme planları yapıyor," dedi Bronz. "Vücuduna bu kadar dikkatli bakması seni rahatsız edebilir, en sevdiğin yeri anlamaya çalışıyordur. Kişisel olarak algılama herkese öyledir, kasabın koyuna baktığı gibi bakar ve kaç parçaya bölünebildiğini hesaplamaya çalışır."

"İçimi çok rahatlattın," dedim.

"Onu tanımıyor musun?" diye sordu Sanaç.

"Namını çok duydum," derken kelimelerimde soğukluk vardı. "Üstelik sadece Türkiye'de bilinmiyor. Dünyaca tanınan, her yerde hayranlıkla bahsedilen bir katil. Son cinayetini Amsterdam'da işlemişti... Sanırım bir teröristti. Haberlerde öyle bir şey gördüm. Öldürdüğü kişileri küle çeviriyor ki bu da onun imzası," diye mırıldandım. "Küllerle de adını yazıyor."

"Kısaca Viran Kül, yani küllerden Viran demek istiyor," diye tamamladı beni Sanaç.

"Her yerde aranıyor ve o şu an burada," dedim. Bakışlarımı ona çevirdim o ise bir psikopat edasıyla gülümsedi. "İnternette korkuyla haberlerini okuduğum adam şu an gözlerini dikmiş bana bakıyor."

"Viran!" diye sesledi Bronz.

"Çağırma gelmesin buraya," diye dişlerimin arasında mırıldandım.

"Hisar korkuyormuş senden, biraz uzaklaş," dedi Bronz. Dalga geçtiği belliyken gözünü kırptı.

"Ya öyle mi söylenir?" dedim kızgınlıkla. Viran'a dönüp, "Yok korkmuyorum ya öyle bir şey ettim sadece. Gelsene uzakta durma," diye seslendim. Bronz'a döndüm ve onu öldürecekmiş gibi baktım. "Sana bunu ödeteceğim!" Dirseğimi bedenine sapladıktan sonra ne yaptığımı çok sonradan anlamıştım.

"Ah!" dedi Bronz acı bir inlemeyle. Bir anda iki büklüm olmuş, sert vurduğum için durumunu gizleyememişti.

"İyi misin?" diye endişeyle sordum. Onunla eğilip yüzüne bakmaya çalıştım. "Bir an refleksle yaptım, bir şey oldu mu?" Yüzünü yavaşça avuçladım ve parmaklarımı sakallarına sürtüp bakışlarımızı buluşturmaya çalıştım.

"Sorun değil," dedi Bronz. Gözlerimin içine sorun var der gibi bakıyordu ama yanımız kalabalık olduğu için bir şey diyemiyordu. Çok sert vurmuştum, gerçekten çok sertti.

Sanaç sessizliğini koruyamayıp merakla, "Ne oldu?" diye sordu. "Dirseğiyle vurunca acıtmış olamaz." derken bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve Bronz da durdu. "Benden ne saklıyorsun sen?"

Bronz sık nefesler aldı. "Bir şey olduğu yok," dedi.

"Bronz!" dedi Sanaç, onu ilk kez bu kadar ciddi görürken sertçe konuştu. "Çocuk yok senin karşında, neler oluyor?" Oturduğu yerden kalktı ve Bronz'un karşısına geçti. "Aç şu gömleğini!"

"Terbiyesiz!" dedim şaşkınlığa uğramış gibi. Bronz'a doğru yaklaştım ve o geçmeden yanına ben geçip oturdum. Elimi göğsüne yerleştirdim ve yavaş hareketlerle aşağıya doğru indim. Vurduğum yeri hafifçe ovaladım. "Namahrem denen bir şey var Sanaç! Hiç mi duymadın?"

Sanaç'ın şüpheli bakışları üzerimde gezdi. "Ne karıştırıyorsunuz siz?" dedi.

"Hiçbir şey karıştırmıyoruz. Tırnaklarım," dedim. Vurduğum

yerin acısını geçirmek için biraz ovalamıştım. Tırnaklarımı kaldırıp ona uzattım ve uzunluğunu gösterdim. "Onu biraz fazla tırmalamışım. Göğsünde ve sırtında tırnak izlerim var," deyip inanmasını umdum. "Rusya bizim için biraz ateşli geçti. Anlarsın ya bayağı kırmalı, dökmeli, patlamalı." Sanaç bunu beklemediğini belli etti ve şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Nasıl olduğunu da anlatmamı ister misin?"

Sanaç, "Fesat düşünmeyeceğim!" dedi. Daha çok kendini avutuyor gibiydi.

"Telefonla konuşacağım," dedi Bronz. Viran'ın yanımıza gelmesiyle, "Gel sen buraya otur, ben kalkıyorum," dedi. Viran adımlarını bana yöneltti, bakışlarını bir süre daha benden ayırmamakta kararlıydı. "Bakışlarını ondan çek Viran. Bir daha uyarmayacağım," diye ekledi Bronz.

Viran, ifadesizce, "Emrin olur," dedi.

"Ben anlaşmamı yaptım," dedi Sanaç. "Eğer bize ihanet edip beni öldürürse bayılttığı bir an falan öldürecek. Sen de yap His, sonra acı içinde ölmek istemezsin." Gözlerinde korku belirdi. "Korkunç işkence yöntemleri var."

"Uykumda," dedim kesin bir dille. "Beni uykumda öldürebilirsin."

Viran başını iki yana salladı. "Hayır, senin için farklı planlarım var," dediğinde kaburgalarımda bir ağrı belirdi. "Ellerin." Bakışları koltuğu tırmalayan ellerime düştü. "Ellerine önem verdiğin belli. Ne çalıyorsun? Keman mı? Parmaklarının kenarları nasırlı, yumuşak tutmaya çalışıyorsun ama nasır kolay kolay geçmez. Boynunun şu kısmında bir zedelenme var," deyip kendi boynunu işaret etti. "Omzunun üstünde bir iz. Keman izi mi? Onu yerleştirdiğin için mi iz kalmış?"

"Piyano çalıyorum," diye yanıtladım. Ellerimi kaldırdım ve avucumun içini gösterdim. "Parmaklarım ondan dolayı nasır-

lı." Günler geceye, geceler sabaha varana kadar, şafak defalarca alacakaranlığa gömülene kadar piyano tuşlarıyla haşır neşir olmuştum. Elime en büyük hasarı o vermişti. "Boynumdaki leke," derken enseme doğru uzanan belirginliği işaret ettim. "Doğum lekem, yara gibi duruyor ama değil." Bluzumdan görebildiği her noktaya dikkat etmiş gözüküyordu. "Omzumdaki sutyen askımın izi, kadınların çoğunda askıdan oluşan çöküklük vardır."

Sanaç ve Viran kafasını olumlu anlamda salladı, söylediklerime inanmış gözüküyorlardı. "Gerçekleri söyle Hisar," diyen kişi Bronz olurken, kısa süre sonra yanımıza tekrar gelmişti.

"Lan on şey söylüyorsun dokuzu yalan biri şüpheli!" diye sitem etti Sanaç. Bana kızgınlıkla baktı. "Yalan makinesi misin sen?"

Dudaklarım kenara kıvrıldı. "Olduğumu söylerler," dedim. "Fark ettiklerin benim insanlara söylediğim onların inandığı yalandan ibaret. Söylediklerime Bronz hariç hepiniz inandınız." Saçlarımın tamamını yana yatırdım ve boynumdaki izi ortaya çıkardım. Elimle boydan boya işaret ettim.

"Boynumdaki AS50 keskin nişancı tüfeği tutmaktan dolayı tahriş oldu. Ağır bir makine, tutmakta zorlanıyorum. Boynumu yaslayıp destek aldığım için her atışımda orama baskı yaptığından zamanla hasar bıraktı. Parmaklarım piyanodan dolayı parmak uçlarımda nasır olsa da aslında avucumun içi silah kullanmaktan dolayı nasırlı. Piyanoyu avucunun içiyle çalmazsın," dedim ve omuzumdaki ize parmaklarımı dokunduğumda orada hiç his duygum yoktu. "Sağ omzumdaki iz ise kurşun izi, sıyırıp geçti ve bana iz bıraktı."

"Harbi terminatör lan bu," dedi Sanaç, inanamayan bir tavırla. "Ben şakasına terminatör demiştim. Cidden terminatör çıktı. Yıllardır bu işin içindeyim bir tane kurşun izim yok. Türk lokumu benden daha çok hasar almış."

"Hani evdeki her şey kırılmaz yapıdan oluşuyordu? Safa nasıl salondaki vitrini yerle yeksan etti?" diye Bronz'a doğru sordum.

Bronz dilini damağına sertçe vurdu. "Evdeki her şey kırılmaz yapıdan oluşuyor doğru," dedi, "Fakat kendi üretimim olan kurşunların delip geçmeyeceği yapı yok. Bu da bir gerçek."

Önümüzden korumalar geçerken gözlerimi kıstım. Otuz üç koruma, değişim vardiyaları sanırım günün dört saatine ayrılıyordu. İlk yakaladığım 12.00'ydi. Tahminimce ikinci vardiya 18.00, üçüncü vardiya 00.00 dördüncü vardiya ise 06.00'daydı. Bunları görmek ve kendime kanıtlamak için bu saatlerde dışarıyı kontrol edecektim.

"Akşam bir yere gideceğiz," diyen Bronz'un sesini işittim. Bana bakarak konuşuyordu. "Şimdiden kendine ona göre kıyafet hazırla istersen."

"Bana mı diyorsun?" dedim anlamadığımı belli eden bir şekilde.

"Sana bakarak konuştuğuma göre Viran'a diyor olamam," dedi Bronz.

"Davete?" dedim sorarcasına. Kaşlarım havaya kalktı. "Gideceğiz?" Ona boş boş baktım. "Beraber?"

Bronz, "Evet," dedi.

"Benim niye haberim yok?"

"Söyledim işte, artık var."

"Sen gidebilirsin," dedim umursamaz bir tavırla. "Ben burada hapishaneden hallice lüks hayatıma alışmaya çalışacağım. Yoksa çekilmez biri olurum." Her türlü gidecektim fakat onun sınırını görmek istiyordum.

"Benimle geleceksin," dedi Bronz, kelimelerin üstüne basa basa. "Seni evde tek bırakmayacağım. Her şey açığa çıkana kadar seni gözümün önünden ayırmamaya kararlıyım."

"Normal insanlar gibi davet edersen gelebilirim," dedim aynı umursamazlıkla. Sanaç ve Viran aramızdaki muhabbeti anlamaya çalışıyordu.

Bronz, emir veren bir tonda, "Saat akşam 6'da davete benimle geliyorsun," dedi. Sesindeki sertlik bütün ifademe balta vuruyordu. "Hazırlanıp hazırlanmamak sana kalmış. O an üstünde ne varsa seni öyle götürürüm haberin olsun."

Ayağa kalktığında üzerindeki takım elbisesini düzeltip ileriye doğru yürüdü. Evin girişinin aksi istikametine gittiğinde sanırım dışarıya çıkmak için bana göstermiş olduğu gizli girişe yol alıyordu.

Zaman su misali akıyor, tek yapabildiğim biraz daha zaman dilemek oluyordu. Vakit ne olursa olsun, gün geceye varana kadar ben hep geç kalacaktım.

Soğuk fayanslara bir ses çarptı. "Hisar?" diye bir ses işittim. Kapının arkasında olduğu için sesi olduğundan boğuk çıkmıştı. Bir iki kere kapıya tıklatıp tekrar adımı söyledi.

Jakuzinin içinde neredeyse taşmak üzere olan beyaz köpüklerle oynamaya devam ettim. Elime köpükleri alıp güçlü bir nefesle üflüyor, her tarafa dağılmasını sağlıyordum. "Gelebilirsin kapı açık!" dedim.

"Banyoda mısın?" dediğini duydum. Kapıyı açıp içeriye girmiş, aralık olan ikinci kapının arkasında durmuştu.

"Evet!"

"Ne yapıyorsun?"

"Mangal yapıyorum! Allah aşkına banyoda ne yapılır?" dedim kızar gibi. Dışarıda duruyor olmasına karşılık konuşmaya devam ettim. "Kapı açık, gelebilirsin!"

Bronz birkaç saniye sessiz kaldı. Dakikalar sonra içeri girdi. Yüzüne yerleşen şaşkınlıkla, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

Banyoda çeşitli kokulu mumlar olmasına rağmen sıcak kehribar kokusu içeriyi sardı. "Küvet keyfi," dedim. "Jakuzi de olabilir tam bilmiyorum. Tuşları falan var ama kullanamadım."

"Sana saat altıda hazır olman gerektiğini söylemiştim," dedi. Dudaklarından dökülen kelimelerden sertlik akıyordu. "Saat altıyı on geçiyor," deyip kolundaki saate vurdu.

Uyumuş uyanmış, burada biraz vakit geçirmiştim. Zaman hızlı mı akıyordu yoksa onun yanında yavaş mı akıyordu bilmiyordum. Lâkin onun yanında nasıl geçtiğini bilmeyecek kadar zaman benim için duruyordu.

"Evet, ben de oradaydım," derken sakinlik bütün bedenimi esir aldı. Roller değişmişti. "Ama seninle davete gelmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Benimle uğraşma Hisar," dedi Bronz. Tok sesi banyoda yankılandı. "Kalk, hemen hazırlan."

"Hazırlan?" diye sordum. Kaşlarım havaya kalkmış, meydan okuduğunu belli eden tavırla dikilmişti. "O an üstünde ne varsa seni öyle götürürüm demiştin? Beni böyle götürsene Bronz."

"Yanımda çıplak bir kadın götürmeyeceğim. Kalk üstünü giyin," dedi, sabrının son demlerindeyken.

Kesin ve net çıkan bir tonda, "Ben emir verebileceğin birisi değilim Bronz," dedim. "Yapmak istediğimi yaparım bir başkasının istediğini değil."

"Jakuziden çık Hisar."

"Ben çıkmayacağım, kendin çıkartmak istersen de hayır demeyeceğim."

"Beni bununla mı tehdit ediyorsun?" diye sordu. Sesine tehlike sinmişti. Banyoyu sadece yaktığım mumlar aydınlatıyordu.

Siyah mumlar evin her köşesinde varken birkaç tanesini çalmış, odaya getirmiştim.

"Tehdit? Hiç yapmam," diye konuştum, suyun içinde biraz daha doğruldum. Tenim yumuşacık olmuştu. "Kimseyi tehdit etmedim şu ana kadar. Ama sen biraz sinirli gibisin," derken köşede duran sabun sepetini gösterdim. "Şurada birkaç tane sabun varmış, spa etkisi yaratıyor, sinir stres kalmadan hepsini alıyormuş. Bol bol vaktim vardı, ben de hepsini araştırdım. Senin de sinirini atman gerekiyor, gelmez misin?"

"Ben sana çok mu yumuşak davranıyorum acaba?" dediğinde bana doğru üç adım attı. Elini küvetin kenarına koydu ve yüzünü yüzüme yakınlaştırdı. Nefesi bir savaş alanı gibi tenimi işgal etti. Suyun ılıklığına rağmen onun nefesiyle kaynadığımı hissettim. "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır lafı kesinlikle yalan. Ya sen yılan değilsin ya da tatlı dilden anlamıyorsun."

"Beni tanımadın mı hâlâ?" dedim. Dudaklarımı yavaşça ıslattım. "Sert severim."

Küvetin kenarına dayadığı parmaklarını boynuma yerleştirdi. Baskısı yumuşak ama tehlikeli bir tondaydı. "Sert olurum ben de," dedi Bronz. Davranışı da sesi gibiydi. Yakıcı ama asla yıkıcı değildi. Eli boynumda hükmünü sürdü, parmaklarını çeneme yerleştirdi. Başparmağı dudağımın üzerine yerleşirken tenime sürttü.

"Gezmeye gittiğini falan mı sanıyorsun Hisar? Benimle niye iddialaştığını anlamıyorum! Bu durumda ekside olan sensin, kendini kanıtlaman gereken yerde sen gelmiş jakuzi keyfi yapıyorsun!" diye konuştu. Bu yakınlıkta onunla konuşmak kesinlikle işkenceydi.

"Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun," dedim. "Dışarı çıkmama izin verecek misin?"

"Hayır."

"Kendimi nasıl kanıtlayacağım? Her hareketimi izliyorsun,

fazladan nefes alsam korumaların beni öldürmek için bekliyor. Bilmem farkında mısın ama elimde hiçbir teknolojik alet yok!"

"Uslu biri olsaydın bu kadar kısıtlanmazdın," dedi. "Böyle olmasını sen istedin."

"Bana uslu biri ol dedin! Oluyorum işte!"

"Bu uslu durmuş hâlin miydi?"

"Evet?" dedim sorarcasına. "Hiçbir şey yapmadım, sessiz sessiz oturdum bütün gün! Seninle yeni bir iletişim dili bulmamız gerekiyor! Farkındaysan bu şekilde anlaşamıyoruz!"

"Ben anlaşacağımız bir dil biliyorum aslında."

Sesi, düşüncelerimin arasına sızdı. Beynimin içinde bir yırtık oluştu. Bu yırtığın derinliğinin ne olduğunu anlayamadığım sırada dudaklarımın üzerinde güçlü bir baskı hissettim.

Beni iyice kendine çekmiş, ellerini yanaklarıma koymuş, sahiplenmeye başlamıştı. Bronz'un tadını merak ettiğim, her konuşmasında bakışlarımı çekemediğim dudakları, dudaklarımın üzerindeydi. Bu gerçeklik yüzüme tokat gibi vurmuş, beni öpüyor olduğunu saniyeler sonra kavrayabilmiştim.

Bir kıvılcım dudaklarımız arasından akıp gitti. Dillerimizin buluşmasıyla çıkan yangın, alev topuna dönüp ikimizi birden yakmaya başladı. Dokunuşu en narin çiçeğe dokunuyor gibi olsa da aynı zamanda kurutmak istiyor gibiydi. Haz ve hız, bizi tanımlayacak tek şey buydu.

Geriye şeytanla küçük kız kaldı.

Küçük kız, şeytanın öldürücü pençesine takıldı. Takıldığı pençede ölmeyi bekledi ama böyle bir şey gerçekleşmedi. Şeytan ilk defa öldürmedi. Küçük kızı aldı, her şeyden herkesten gizli ininde sakladı.

Küçük kız, artık şeytana emanetti.

Kül olacağını bilse bile dokunacaktı.

XVIII

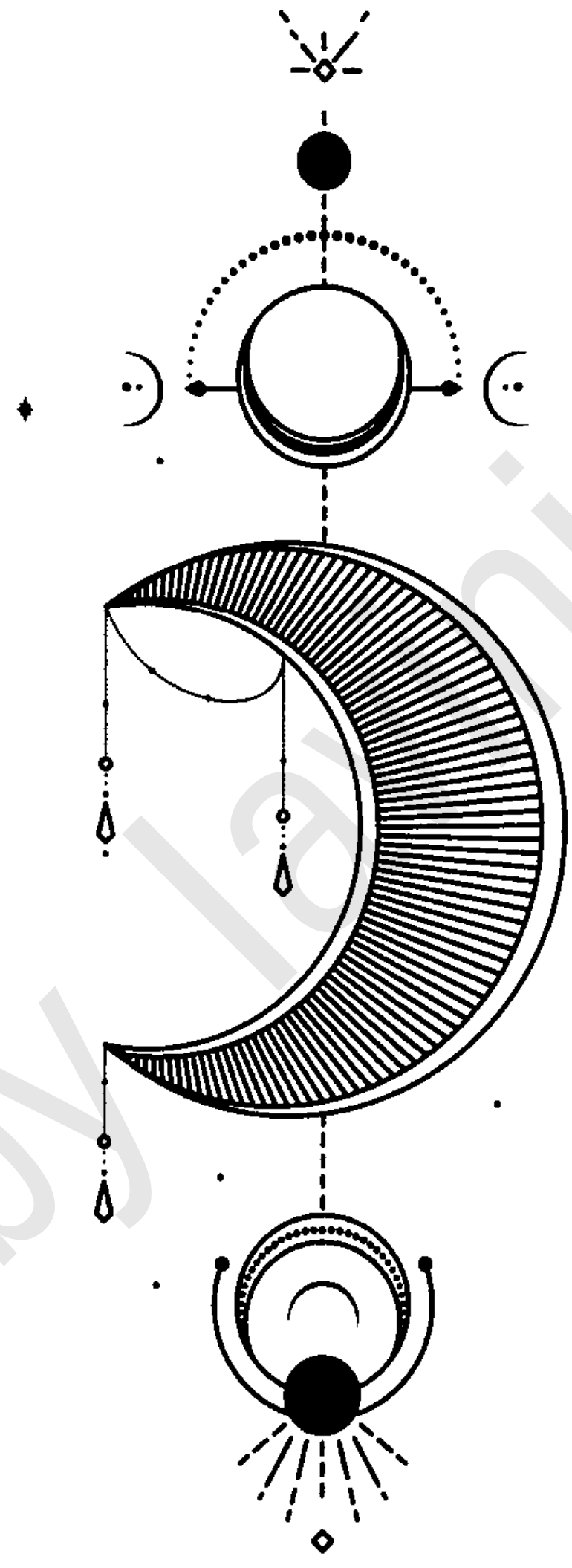

AY

7

BİR FELAKET RESİTALİ

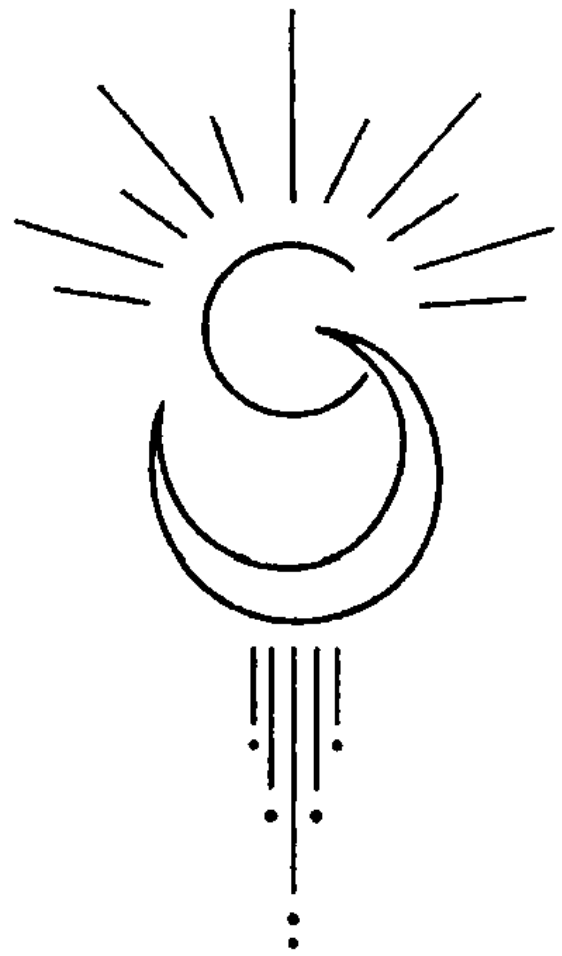

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar; annen seni hiç iyileştirmeyecek, kız çocuğu. Oğlumun bu hafta hiç keyfi yerinde değildi. Birkaç gündür yüksek ateşi var. Üstelik o hastalıkla cebelleşirken senin bahçede kendi başına oyun oynaman canımı fazlasıyla sıkıyor. Neden iyisin? Dadına kıyafetlerini ince giydirmesini, sana dondurma yedirmesini söyledim. Sen kalın kıyafetler giymeyi sevmediğin ve dondurmaya bayıldığın için bu duruma çok sevindin. Günlerdir hasta olmanı bekliyorum. Şu an kısa kolluyla Moskova'nın soğuğunda bahçede duruyorsun. Oğlum bu denli hastayken sen iyi olamazsın, kız çocuğu. Seni hiç iyileştirmeyeceğim.

Yanması gereken ruhum değildi; yanması gereken, yangını başlatan zihnimdi.

Hezeyan vardı; zihnimin çatlağından dışarıya sızıyordu. Beni sarıp sarmalıyor, gözlerimin önüne çekilen perdede bana en güzel sahneleri bahşediyordu.

Dudaklarımın üzerinde hissettiğim dudaklarının tadı tanıdıktı, onu ilk kez öpüyormuş gibi hissetmiyordum. Baskısı yumuşak, dilinin sert darbesi zihnimdeki yırtığı dikmek istercesine dudak-

larıma birer yamaydı. Özlem duyduğum bir histi, tenimin ücra köşelerinde gezinen bu bilindik duygunun girdabında defalarca kayboluyordum.

Bronz beni öpüyordu. Tadını merak ettiğim dudakları, ısırmaktan yara ettiğim dudaklarımı talan ediyordu.

Öpmüyor aç gözlerini His!

Öpmüyorsa bu tanıdık duygularda neyin nesiydi?

Bana hatıra, ateş gibi olan dudaklarımın üzerinden yavaşça ayrıldı. Derinlerde bir yerde unuttuğum zamanları bana hatırlatmak üzereydi ki nefes nefese bir hâlde geriye çekildim. Ne zaman kapattığımı bilmediğim ağır bir işçiliği sırtına yüklenmiş kirpiklerimi usulca araladım. Bronz'un kehribara yangın gözlerinin parladığına şahit oldum.

"Neden öptün beni?" diye sordum kaçak bir sesle.

"Ne yapmışım?"

"Beni öptün!"

Çehresindeki çelik ifadesi aniden bozguna uğramış, değişik bir tavır takınmıştı. Koyu kaşları kendini rahat bıraktı ve yukarıya doğru tırmandı. "Ne?" sorusu döküldü dudaklarından. Bakışlarım az önce öptüğüm dudaklarına düştü. "Ne zaman?"

Bu sefer kaşları çatılan ben oldum. Öyle bir hâldeydim ki, o çukura atlasam uçurumdan aşağıya düşsem her şey iyi olacak gibiydi. "Ne?" dedim duygusu kayıp sesimle. "Beni öptün!"

Öpmedi His, keşke öpseydi ama öpmedi!

Kaşları mümkünmüş gibi daha yukarıya kalktı. "Seni mi öptüm?" dedi. Şaşkınlık yüzünde tamamen yer edinmiş, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Ne zaman öptüm ve benim neden haberim yok?"

Göz kapağımı sertçe indirdim ve sabunlu kokuyu ciğerlerime doldurdum. Burnuma kehribar kokusu gelmiyordu artık. "Sikeyim..." derken nefesimi dışarıya verdim. "Şimdi, tam şimdi beni öptün."

"Hayal gücün çok geniş senin," dedi Bronz. Gözleri bana kırık bir şekilde baktı. "Seni öpmedim ben, anlaşacağımız bir dil yok dedim. Başka bir şey olmadı."

Kirpiklerimi yere düşürdüğümde beynim olan biteni algılamakta zorluk yaşıyordu. Hepsi bir hezeyandan mı ibaretti yoksa? Beynimin çatlağından dışarıya sızmaya çalışan sanrılar gözlerimin önüne birer perde çekmişti.

Kafamı iki yanıma salladım ve derin nefesler aldım. "Anlaşacağımız bir dil yok mu dedin?" diye sordum. "Anlaşmıştık biz seninle... Çok..." Çok güzeldi. Onun dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek paha biçilemez bir duyguydu.

Güzeldi değil mi His? Yine ilaçlarını almıyorsun!

İlaçlarım. İlaçlarım tabii ya!

"Ben..." derken bozguna uğradığımı hissettim. Titreyen parmaklarımı küvetin kenarına yaslayıp tutunacak bir dal aradım. "Bugün günlerden..." derken kirpiklerimi ona kaldırdım. "Bugün günlerden neydi? 30 Mart mı?"

Bronz bakışlarını benden ayırmadan, "30 Mart," dedi mekanik bir sesle.

Aklımın içinde günleri toparlamaya çalıştım. 3 Mart'tan beri ilaç içmediğimi fark ettim. Bir süre olmuştu. Onunla karşılaştığım ilk geceden beri ilaç almıyordum. "Siktir, siktir, siktir," diye ağzımın içinde küfürleri sıraladım. "İlaçlarımı almadım! Nasıl unuturum ya nasıl?!"

Onun yanımda olduğunu umursamadan su dolu jakuzinin içinde ayağa kalktım. Sular bedenimden aşağıya hızla dökülürken tenimi kuru bir soğuk ısırdı. Uzun saçlarım açıkta olan göğüslerimi kapatmak istercesine iki yandan bedenimi sardığında jakuzinin dışına adım attım.

Bronz'u yokla bir, öldü galiba His.

Asılı olan siyah bornozu parmaklarımın arasında tutup çek-

tim. Bakışlarımı ona döndürmeden bornozu kollarımdan geçirdim. Bornozun altında kalan saçlarımı dışarıya çıkardım ve arkama doğru yavaşça döndüm. Bronz aynı yerde kaskatı kesilmiş bir hâlde duruyordu. Jakuzinin kenarına oturmuş, neye uğradığını şaşırmıştı. Vurgun yediği yer bu sefer aklıydı.

Bornozun kuşağını iki taraftan dolayıp banyoda onu o hâlde bıraktım ve dışarıya çıktım.

"Neler oluyor?" diye arkamdan gelen Bronz'un pürüzlü sesini işittim. "Ne ilacından bahsediyorsun?"

Onu bir kenara bırakıp yatağın yanına yöneldim. Komodinin üzerinde bulunan kareli not defterini elime alıp kalçamı yatağa yasladım. Titreyen parmaklarıma aldırmadan neredeyse okunmayacak tarzdaki el yazımla kullandığım ilaçların adını yazdım. Bronz beni sessizce izliyordu. Not defterinin sayfasını yırttım ve avucumun arasına aldım. Yaslandığım yataktan doğruldum. "Bana bu ilacı yarım saat içinde aldırman lazım. İki, üç..." Durdum ve devam ettim. "Alabildikleri kadar alsınlar."

Elimdeki yırtık parçayı aldığında ne yazdığımı kısılan gözleriyle okumaya çalıştı. İlgili bir sesle, "Ne için kullanıyorsun bunu?" dedi.

"Psikolojimi iyi yönde düzeltiyor," diye mırıldanıp alt dudağımı dişlemeye başladım. "İçmezsem işte böyle olmayan şeyler görüyorum! Benim için önemli bir ilaç, yarım saate elimde olabilir mi?"

Elinde tuttuğu kâğıt parçasıyla koyu gözlerim arasında gidip gelirken kafası karışmış gibiydi. Kafasını olumlu anlamda salladı. "Zorlu'ya aldırırım. Hızlı şekilde gidip getirir," dedi sakin bir tonla. Telefonunu çıkardı ve not kâğıdının fotoğrafını çekti. Telefonda bir şeyler yaparken kaşlarını daha çok çattı.

Parmaklarımı bornozun tüylü yüzeyinde gezdirdim ve az önce

bağladığım kuşağı yavaşça çözmeye başladım. "Çıkmayı düşünüyor musun yoksa giyinirken beni mi izleyeceksin?" diye sordum.

Bir adım daha attığında aramızda ince bir rüzgârın dahi geçmesine izin vermeyecek kadar bana yakınlaştı. Dövmeli parmakları bornozun kuşaklarını kavradı ve sıkıca tutup beni kendine iyice çekti. Gözlerinde gördüğüm tehditkâr ifadeyle çenesini dikleştirdi. "Ne yapacağım ben seninle?" diye sordu Bronz.

Parmakları kuşaktan yukarıya çıkarken yakalarıma doğru tırmandı. Bakışları bakışlarıma mühürlenmiş hâldeydi. Kısık bir tınıyla, "Alışmaya çalışacaksın," dedim.

"Çalışmazsam?"

"Yoksa yüzüme hep böyle ıstırap dolu bakmaya devam edersin."

"Öyle mi bakıyorum sana?"

Kafamı hafifçe salladım. "Öyle bakıyorsun bana," dedim kelimeleri vurgulayarak. Acı, kor teninden gözlerine uzanıyor, buğu yaratıyordu. Yüzüme baktığında azap çekiyormuş gibiydi.

"Sert ama acı çekiyormuş gibi... Neden? Yanıyorsun, etrafını alevler sarmış ama sen bunu umursamıyorsun. Ateşten yanacağından değil, ateşinle kimi yakacağını düşünüyorsun. Bana neden acı çekiyormuş gibi bakıyorsun Bronz?"

"Günah işlediğimdendir belki de," dedi Bronz. "Şeytan hiç bu kadar günahkâr olmak istememişti. Ucunda cehennem var biliyorum fakat yanmanın ne demek olduğunu da biliyorum. İblis yaratıldığı ateşi bilmez mi?"

"Şeytan," dedim kor bir sızıntıyla. "Artık cehennemi terk etmeli. Orada hiç ateş kalmadı, Bronz."

Parmaklarını boynuma yerleştirdi ve tenime yavaşça sürterken göğüs kafesim yukarıya kalktı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Dilimle ıslattığım dudaklarıma parmağını değdirdi, alt dudağımda gezdirdi. Bu seferki sanrı değildi.

Gerçek His, şu an gördüklerin gerçek.

"Burada mı?" diye sordu. "Cehennemin kor ateşi burada mı Hisar?"

Elimi, elinin üzerine yerleştirip nazik olmayacak bir şekilde kavradım. "Kor ateşi başka tenlerde aramamalısın Bronz," dedim. "Yoksa sadece günahkâr olursun. Unutma, şeytan ateşi değil; ateş şeytanı yarattı. O zaten içinde olmalı."

Beni rahat bırakıp sahiplenici dokunuşlarını benden çekti. Ona bu kadar tutunduğumun farkında değildim. Dengemi sağlayıp ayaklarımın üzerinde dikildim. Bronz yanımdan uzaklaştı. Odanın kapısına ilerledi, arkasını dönmeden konuştu.

"Zorlu bir şeyler olduğundan bahsetti," dedi Bronz. "Bazı işlerim çıktığı için bu akşamki plan askıda. İlaçların geldiğinde odana gönderirim."

"Gitmiyor muyuz yani?"

"Bu durumdayken," dedi ve gözlerime baktı. "Hayır."

Ne durumu? Şu an içinde bulduğum durumdan mı bahsediyordu? Zihnime düşen sanrıdan dolayı onunla öpüştüğümü hayal etmiştim. Çok gerçekçi fakat bir o kadar sahteydi. Biz de öyleydik zaten.

Son cümlesi bu olurken beni odada tek başıma bırakmıştı. Onun çıkmasıyla üstümü giyinmeye başladım. Rahat bir şeyler giyip not defterini elime aldım. Bazen zihnime anılar düşerdi, neye ait olduğunu bilmezdim. Bazen sanrı görür, bazen de kayıp anıları hatırlardım. Az önce Bronz'la öpüşmemi kâğıda döktüğümde bu gördüklerimin anı mı yoksa sanrı mı olduğunu merak ettim.

Kendimi yatağa attım ve bakışlarımı tavana çevirip planlarımı gözden geçirdim. Girmeye çalıştığım evdeydim, yıllardır aradığım adamın evindeydim, aradığım günlük ondaydı ve bununla da kalmıyordu. O bir kart sahibiydi ve kartı çok değerliydi. Buluşmaması gereken iki kart buluştuğunda ne olacaktı?

Üstüme bir iftira atılmış, kart çalmakla suçlanmıştım. Bronz'un gerçekleri ortaya çıkarmasında acele etmesine hiç gerek yoktu çünkü ben hâlimden oldukça memnundum.

Takvim yaprakları Mart'ın son gününü işaret ediyordu. 432 mumum kalmıştı. Günden güne erirken, ömrüm bir fitil gibi yanıyordu. Bugün kaderime açtığım kart, düz Kılıç Üçlüsü'ydü. Aşk acısı çekildiğine ya da ayrılığın acısının üzerinden atılmadığına yorumlanırdı. Kalp acısı kartıydı.

Günün çoğunluğunda yalnız başıma kalmıştım. Bronz, dışarıda işlerinin olduğundan bahsetmiş, bana ait olan görüntülerle ilgileneceği söylemişti. Beni de götürmesini istemiştim fakat ona sadece bela olacağımı söyleyip beni evde bırakmıştı. Havuza girmek istemiş, korumaları beni havuzun kenarından bile geçirmemişti. Fakat ben yine de girdiğimde Bronz'a beni şikâyet etmişlerdi.

Devia Hanım'ı etrafı toplarken gördüm. "Devia Hanım," dedim, gitmek üzereyken onu sesimle durdurdum.

Bakışları beni buldu. "Buyurun His Hanım."

"Tablolar bilerek mi böyle konuldu?" diye sorarken tabloları işaret ettim.

"Nasıl yani His Hanım?" dedi Devia Hanım.

"Neredeyse evdeki her tablo yamuk," dedim, ona açıklamak adına. "Neden?"

"Bilmem ki," dedi Devia Hanım, kısılan bakışlarıyla duvarda olan tabloları inceledi. "Acaba temizleme şirketinden gelenlerden birileri mi düzeltmeyi unuttu. Ben düzeltirim siz sorun etmeyin."

"Hayır, hayır dokunmayalım," dedim. Ben bakmak istiyordum. "Önemli parçalara benziyor şimdi bir şey falan olur, Bronz'un canını sıkmayalım."

Devia Hanım gülümsedi. "Merak etmeyin burada tablodan çok ne var. Satın alınmış eserler değil. Bronz oğlumun kendi yaptığı eserler."

"Bronz..." Duvarda asılı olan tablolara artık daha farklı bir ifadeyle bakarken bakışlarımı sanat eserlerinden ayırmadan dudaklarımı araladım. "Resim mi yapıyor?"

"Evet," dedi, benim gibi o da resimleri inceliyordu. "Evdeki her tablo onun elinden çıkan parçalardır."

"Bak sen," dedim. "Demek o yüzden bir insana o kadar derin bakıyor. Çünkü onun görsel yeteneği var ve gördüğü her portreyi zihnine kazıyor..."

Tuvallere daha çok yaklaştım. İnce işlenmiş her detaya bakarken parmaklarının ucundaki yeteneği konuşturduğu belli oluyordu. Resmedilmiş olan bir kadındı, yüzü açıktaydı ama gözlerinde siyah şerit çekiliydi, saçları etrafına dağılıyordu. Geri kalan bütün bedeni ustaca çizilmişti.

Ama tablonun yamuk olma nedeni aklımı kurcalayan tek noktaydı. Devia Hanım benimle öylece dururken bakışlarımı ona çevirdim. "Siz keyfinize bakabilirsiniz ben sizi tutmayayım Devia Hanım, yaptığı eserleri uzun uzun inceleyeceğim," diye yalan söylediğimde yanımdan ayrılmasını umdum.

"Peki, nasıl isterseniz," dedi ve başını sallayıp mutfağa doğru gitti.

"Biriniz yamuk olsanız kaymışsınız diyeceğim ama hepinizin yamuk olması... Dizayndan falan da kaynaklanıyor olamaz. İnsanı rahatsız eden bir durum," diye mırıldandım.

Tuvale dokunup kalitesini incelemeye başladım. Boyutu normal, tuval inceydi. İçinde bir şey sanki ağırlık yapıyordu. Etrafımı kontrol ederek tabloyu duvardan alıp yere yatırdım. Ters çevirdim. Tablonun parşömen kâğıdına tırnaklarımı bastırıp yırttım. Açılan kâğıdın altından düzenek çıktığında harelerim genişlemiş-

ti. Tuvalin birkaç noktasına kamera takılıydı ve bu parşömen kâğıdına yapıştırılmıştı. "Kamera mı? Gerçekten mi?"

Bronz hem zekâsını hem de sanatını konuşturmuştu. Dışarıdan bakılınca normal bir tabloydu ama siyah şerit çekili gözleri kamera görevi görüyordu. İkisi de siyah olduğu için belirsizdi. Kamera uzaktan kontrol edilebilen ve hareket eden türdendi. O kadar bütünleşmişti ki, hareketini hiçbir şey fark etmezdi. Kimse görmeden tabloyu duvara geri astım ve oradan uzaklaşıp bahçeye doğru adımladım.

Şu anlık her şey istediğim gibi ilerliyordu. Bronz'un hâlâ eve gelmemiş olması canımı sıkarken etrafta gezinmeye başladım. Safa'nın yerine gelen koruma bana bakıyordu.

"Bay Bronz hâlâ gelmedi mi?" diye seslendim.

İltay gülümsedi. Yüzüne yerleşen tebessümde garip bir şey vardı. "Az önce giriş yaptı, kendisi garajda şu an His Hanım."

Ona kafamı sallayıp bahçeden ayrıldım. Çok geçmeden garaja gitmek için asansöre bindim. Asansör bir kat aşağıya indiğinde arabalar arasında yürümeye başladım.

Garajın orta yerinde Zorlu'yu gördüğümde arkasında durdum. "Zorlu, Bronz nerede?" diye sordum. Zorlu hiç istifini bozmadı, hazır ol pozisyonunda beklemeye devam etti. Kaslı biriydi, Serdal kadar uzun olmasa da en az bir doksan boyunda vardı. Saçları üç numara, yüzünde ciddi bir yara olduğunu belli eden kesik izleri vardı.

"Zorlu?" dedim tekrardan. Bana cevap vermeyip öylece durmasıyla ona doğru bir adım daha attım. "Tamam, hepiniz Bronz'un ağzından çıkan kelimelere bakıyorsunuz ama en azından bana cevap verebilirsin değil mi?"

Sırtına dokunmak için elimi uzatacağım sırada bana fevri bir hareketle döndü ve ölümcül bir atak yaptı. Onun atağından kendimi kurtardığımda kaşlarımı çattım. "Sakin ol," dedim. "Zararsız bir misafirim."

Zorlu bakışlarını benden çektiğinde arkama doğru odaklandı. "Zorlu," diye sesini işittiğim Bronz, bakış açımda olmadan konuştu. "Hisar Hanım'ı bırak. Buraya gel."

Sesin geldiği yere doğru arkama döndüm. "Bronz?" diye seslendim. Arabanın açık olan kapısına bedenini yaslamış duruyordu. Ona sarılmış hâlde duran bir kadın vardı.

Yanındaki kadının parmakları Bronz'un siyah gömleğine asıldı ve düğmelerini koparacak kadar kendine çekti. "Başak! Gömleğime asılmayı bırak!" dedi Bronz. Sesinden sinir akıyordu. Kıyafetlerine dokunulmasından pek hoşnut değildi.

Ayakta durmakta zorlanan kadın, "Zorlu nerede? Bir kere bile bana böyle bağırmadı!" dedi.

Bronz, kadını yere düşmemesi için sıkı bir şekilde tuttu. "Ne vardı bu kadar içecek?" diye sorarken sesindeki sertlik biraz olsun azalmamıştı.

"Ailemi özlüyorum," dedi, kısık bir fısıltıyla. İkisinin arasındaki ilişki neydi bilmiyorum ama kızın ona sığınması hüzünle bakmama neden oldu. Ben de ailemi çok özlüyordum. Çok hem de. Annemin bana bakmayışını bile özlemiştim. Hıçkırıklarının arasında, "Annemi, babamı..." dedi. Kaburgalarıma bir ağırlık çöktü. "Seni." Bakışlarını kaldırdı. "Safa bile telefonlarımı açmıyor!"

"Safa izne ayrıldı, bir süre olmayacak. Onunla bu aralar konuşamazsın," dedi Bronz. Yavaşça yutkundu. "Acil işim vardı. Ondan yurtdışına çıkmam gerekiyordu. Sana çağrı bırakmıştım."

Bronz, esmer adama doğru döndü. "Zorlu," dedi, tek düze konuşurken. "Başak'ı tutar mısın?"

Zorlu kafasını salladı ve yanına adımladı. Başak'ı hiç nazik olmayacak bir şekilde tuttu. "Uyumak istiyorum Zorlu. Uyuyabilir miyim?" diye sordu. Zorlu hiçbir mimik belirtisi göstermedi. "Teşekkür ederim."

"Hisar," dedi Bronz. Yüzümü kaplayan hüznü bozup bakışlarımı ona doğru çevirdim. Gözleri gözlerimi esir aldı. "Bu şekilde tanışmanızı istemezdim. Kendisi manevi kardeşim, Başak."

"Bilmem farkında mısın ama sarhoş bir kızla kavga ediyorsun!" dedim kızgınlıkla. "Biraz daha yumuşak davranabilirsin. Her neyse, beni Zorlu'yla ne zaman tanıştıracaksın?" diye sorduğumda sesimdeki sabırsızlık kendini belli etti. "Kendisi çok arkadaş canlısı değil. En azından Safa'ya göre. Türkçe bilmiyor mu? Sanırım kendisi Türk değil."

"Tanıştırayım sizi. Adı Zorlu. Kendisi uzun yıllardır yakın korumalığımı yapıyor, diğer korumalardan ayrılan birkaç özelliği var," dedi Bronz. Adının Zorlu olduğuna inanmıyordum. Daha çok takma isim gibiydi. Bakışlarını Zorlu'ya çevirdiğinde yüzüne bakarak konuştu. "Arkanı dönebilirsin Zorlu."

Zorlu kafasını hafifçe salladı ve bana ters bir bakış atıp arkasına doğru döndü. Aramızda on adım kadar ya var ya yoktu. Niye böyle bir şey yaptığını anlamamıştım, Zorlu zaten konuşulan her şeyi duyacaktı. Görmesini istemediği bir şey varsa onun için döndürmüş olabilirdi.

Bronz'a merakla baktığımda çok geçmeden dudaklarını araladı. "Zorlu," dedi. "Hisar Alatav beni sol göğsümden üç kurşunla yaraladı. Onunla bulunduğum evde de bomba patlatarak yine beni öldürmeye çalıştı. Üstelik bu evi de eve giden bütün yolları da biliyor. Onu öldürmemen için hiçbir neden yok." Kaşlarımı çatmış, nabzım hızlanmaya başlamıştı. Bronz, gözlerinde beliren ölümcül bir ifadeyle konuşmaya devam etti. "Patronunu öldürmeye çalışan bir kadınla karşı karşıyasın, istediğini yapmakta özgürsün, Zorlu."

Harelerime koyu bir siyahlık damladı. "Ne?" döküldü dudaklarımdan şaşkınlıkla. "Neden böyle bir şey yaptın? Hani kimseye söylemeyecektin?"

Çehresinden ifadesizlik yayıldı. "Eğer Zorlu duyabilseydi, şu an benden aldığı emirle seni saniyeler içinde öldürürdü," dedi Bronz.

Kaşlarım yukarıya tırmandı. "Duyabilseydi derken? Zorlu işitme engelli mi?" diye sordum.

"Sadece işitme engelli değil. Konuşma engeli de var," diye açıkladı Bronz.

"En yakın koruman hem duyamıyor hem konuşamıyor mu?" derken ses tellerimden şaşkınlık yayılmaya devam etti. Bronz kafasını sallamakla yetindi. "Zorlu'yla konuşmak istersem ne yapmam gerekiyor?" dedim meraklı bir ifadeyle. "Biraz işaret dili biliyorum. Zorlu işaret dili biliyor mu?"

"Hayır bilmiyor. Dudak okuyabiliyor. Yüzüne bakman yeterli, az önceki gibi arkasından sinsi sinsi yaklaşma. Tamam bilmiyordun, fakat tekrarlama çünkü o kaba kuvvet uygular, orantısız güç kullanır ve sert davranır. Kimseye yumuşak davranmak için kendini geliştirmedi," dediğinde onu anlatırken sanki duyguları alınmış bir insandan bahsediyor gibiydi.

"Zorlu'yu senden alabilmek için her şeyi yaparım," diye fısıldadım. Gözlerim ışıl ışıldı. "Ben senden Zorlu'yu çalacağım. Onu istiyorum." Hakkında öğrendiğim bilgiler beni heyecanlandırmıştı.

"Uzak dur korumamdan."

"Artık duramam," dedim. "Adam harika bir şey. Demek gizemi bu yüzdendi! Bana nasıl ilk başta söylemezsin! Her insanın yanında isteyebileceği biri. Üstelik onu bana iki dakikadır anlatıyorsun ve ben çoktan hayran kalmış olabilirim!"

Bronz, korumasıyla ilgilendiğim için kaşlarını daha çok çatmış, dudaklarından kelimeleri dökmese de kasılan çehresiyle memnun olmadığını anlamıştım. "Beni onunla tanıştıracak mısın?" diye sordum.

"Tanıştırmıştım," dedi Bronz, ilgisiz bir tavırla. "Seni tanıyor. Öldürmek dışında seninle başka bir şey için iletişime geçmeyecektir."

Başak'ın kirpikleri oynarken yavaş yavaş kendine geldiğini gördüm. Adımlarımı ona doğru ilerletip aramızdaki mesafeyi kısalttım. "Başak," diye seslendim. Çenesinden tutup kafasını kaldırdığımda bana bakmasını sağladım. "Adım, His." Kirpiklerini tamamen açtığında gözlerimin içine baktı. "Sana kahve yapacağım, sert bir kahve. Biraz olsun kendini toparlayacaksın," diye rahatlatmaya çalıştım. "Ama-"

Başak yüzünü buruştu ve dudaklarını araladı. "Benim-" demeye kalmadan kusmasıyla hızlıca gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açmadan, "Ayakkabıma mı kustu?" diye sordum.

"Çok öz-" derken Başak'tan tekrar bir öğürme sesi geldi.

"Tamam," dedim, sakince. Kendinde değildi ve insanlık hâliydi. "Tamam, ne yaptığını bilmiyor sonuçta, bunu yaptığı için onu öldürmeyeceğim elbette. Sadece sonsuza kadar nefret edeceğim." Gözlerimi aralayıp olan bitene baktım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Başak. Ona yakın olduğum için beni çabucak kendine çekti ve sarılmaya başladı. Ağlaması daha çok arttı. "Özür dilerim. Bilerek yapmadım."

"Bana sarılıyor," derken bakışlarım Bronz'u buldu. Ona yardım dilercesine baktım. Biri bana sarılınca bütün yelkenlerimi suya indirme huyum vardı.

"Bana ver onu," dedi Bronz. Yanıma gelip Başak'ı tuttu ve çevik bir hareketle kucağına aldı. "Sen Başak'ın eşyalarını al ve beni takip et." Bakışları arabanın içini işaret ediyordu. Oraya doğru yönelip arka kapıdaki içi dağılmış çantayı topladım ve elime aldım. Bakışlarım arabanın torpido gözüne kaydı. Hiç düşünmeden gördüğüm silahı aldım ve bedenime gizledim.

Bronz kucağındaki kadınla ilerliyordu. Zorlu onun yanında-

ken asansörün tuşuna bastı. Adımlarımı hızlandırdım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Asansörün içindeyken elimdeki çantadan sesler yükselmeye başladı. Art arda gelen bildirimler bitmek bilmiyor gibiydi. Bronz kızgınlıkla, "Telefonu neden susmuyor?" diye sordu.

Başak ağzının içinden, "Magazin gruplarıdır..." diye mırıldandı. "Ne yazıyor? Şifrem sıfır, üç, sıfır, üç, bir, altı."

"Konuşmaya ara ver biraz, şimdi yine kusacaksın," diye uyardı Bronz.

Asansör durduğunda çantanın içinden telefonu çıkardım ve Bronz'un asansörden inmesiyle peşinden ilerledim.

Başak'a ait telefondan bildirimler yağıyordu. Şifresini söylediği için tuşlayıp bildirim gelen konuşmaya girdim. Gözüm ekranda yer alan fotoğrafa istemsiz bir şekilde çarpmıştı. Bir gruptan gelen bildirimde, 'Yeni Manşet' adı altında bir sürü mesaj atılmıştı.

Sanaç Valacan, kızıl bir afetle görüldü yazıyordu. İkilinin samimi pozları ekranı doldururken, Başak'ın arkadaşları bu konuyla oldukça ilgili duruyordu. Kimi yanındaki kadını beğenmiş, kimi Sanaç'a kızıl bir kadının yakışmadığını söylüyordu.

"Baktın mı?" diye sordu Başak.

"Sanaç Valacan bir kızıl afetle görülmüş..." diye mırıldandım.

"Felaket gibi bir geceymiş, öyle yazıyorlar."

"Bay Valacan yine şaşırtmıyor. Kendimde olsaydım hemen haberini girerdim. Kimmiş o kızıl?" derken Başak, bakışlarım ekrana düştü. "Ünlü birisi mi?"

Haber siteleri yanındaki gizli güzelin sadece adını bildiklerini yazıyordu. Yazılan ismi okudum. "Verda," dedim ve ne dediğimi fark edip hemen duraksadım. Görüntülere daha yakından bakarken bedenimde sıcaklık yükseldi. "Verda!"

Sanaç'ın yanında görüntülenen kişi Verda Smirova idi. Rusya'da yaşayan arkadaşımdı. Onun Türkiye'ye geldiğinden habe-

rim bile yoktu. İkisinin nasıl bir ilişkisi vardı? O ilk karşılaşmamızda Verda ile Sanaç'ın yakınlığı gözümden kaçmamıştı.

"Ne oluyor?" diyen kişi bu sefer Bronz'du.

Bakışlarımı onlara doğru kaldırdım. Odaya ne zaman girdiğimi bile fark etmemiş, telefona bakmaktan sadece onun adımlarını takip etmiştim. Bronz, Başak'ı yatağa yatırmıştı. Yanına geçip kısık bir sesle, "Benim biriyle konuşmam gerekiyor," dedim. Bronz'un bana bakmamasıyla, "Bronz," diye seslendim. "Bana telefonunu vermelisin. Yanında konuşacağım, gerçekten önemli bir konu."

Gözlerimin içine bakarak bir süre oyalandı. Elini cebine attıktan sonra telefonu çıkardı ve bana uzattı. "Al, burada konuş," derken tek bir hata yapmamam gerektiğini de açıkça belli etti.

Telefonu elinden aldım ve Yasmin'in ezbere bildiğim numarasını tuşladım. Dakikalar sonra çağrı yanıtlandı, vakit kaybetmeden dudaklarımı araladım. "Yasmin..." diye fısıldadım.

Yasmin ölüden hallice bir sesle, "His?" dedi.

"Haberleri gördün mü?" diye sordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp yavaşça ısırdım. Çiçek gibi bir kadındı. Yaprakları gittikçe dökülüyor, günden güne gözlerimin önünde soluyordu.

Gülüş sesleri kulağımda yankılandı. Bardakların birbirine çarpma sesini işittim. "Gördüm," dedi Yasmin. Daha çok görmek istemiyorum der gibiydi. "Fakat ne yapabilirim? Ben evli bir kadınım. Çok mutlu olduğum bir evliliğim var. Üstelik bir de çocuğum var. Küçük bir çocuğum. Çok küçük. Ellerinden öper teyzesi."

Sarhoş olduğu her hâlinden belliydi. "Utkan yanında mı?" diye sordum. Tedirgindim, çiçeğimin solmasını istemiyordum.

Yasmin kısılan sesiyle, "Değil," dedi. Utkan, kocasıydı. Bazen evde, bazen Yasmin'in yanında görüyordum lâkin çok nadir zamanlardı. Mesleğinden dolayı yoğundu, sürekli boş vakti olmuyordu.

"Tek misin?" dedim ve onun konuşmasını beklemeden tekrar konuştum. "İyi değilsin, sesin hiç iyi gelmiyor. Sarhoş musun?"

"Bilmem, öyle miyim?" derken acının tebessümü olan kıkırdama dudaklarından döküldü.

"Yanına geleceğim, evde misin?" dedim. Kısa süren bir sessizlik oluştu. "Yasmin! Sana diyorum, bana hemen cevap ver!" Hat kesildi. "Yasmin!" Endişeyle numarasını tekrar aradım ama direkt meşgul çalıyordu. Utkan'ın numarasını ezbere bilmiyordum. İkizleri bu işe dahil etmek istemiyordum. Bu felaketi ben yaratmıştım.

Yasmin'i aramayı bıraktım ve odanın köşesinden ayrıldım. Bronz, Başak'ın üstünü örtüyordu. Başak bir şeyler mırıldanıyor, Bronz ona cevap vermekten geri kalmıyordu. "Bronz," dedim. Bakışları beni buldu. "Benim gitmem lazım."

"Hay hay nasıl istersen," dedi Bronz. Gözlerini yoğun bir alay kapladı. "Zorlu mu bıraksın seni, yoksa sen mi gitmek istersin?"

"Bırak dalgayı," diye mırıldandığımda şaka kaldıracak hâlim yoktu. "Gerçekten çok önemli bir konu!"

Kaşlarını kaldırıp, "Neymiş o önemli konu?" diye sordu.

"Sanaç," dedim, bütün kilit noktadaki ismi dudaklarımdan dökerken. "Arkadaşımla bir geçmişi olduğunu söylemiştim. Bu gece görüntülendiği kişi bizim diğer arkadaşımız... Arkadaşım haberi görmüş. Onunla konuştum ama iyi bir durumda değildi. Ona görmem lazım." Bana boş gözlerle bakmaya devam etti. "Biri benimle gelsin, gerçekten uslu uslu gidip geleceğim."

"Uslu ve sen, aynı cümlede kullanılması çok garip," derken Bronz odanın perdesini kapatıyordu.

"Eğer beni kendi elinizle götürmezseniz, ben giderim ve yemin olsun bir daha beni asla bulamazsın!"

Yanıma doğru bir hışımla geldi. "Beni kendinle tehdit mi ediyorsun Hisar?"

"Kendine bir şey yapmasından korkuyorum diyorum," diye fısıldarken gözlerimi bir an olsun kırpmadım. "Bu ne demek biliyor musun?"

"Senin oyunlarından-"

"Değil," dedim, konuşmasına izin vermeden. "Kendi gözünle gör. Oyun falan değil. İyi olduğundan emin olacağım, tek istediğim bu."

"Hayır." Sesi netti. "Odana git. Seni kilit altında tutmak istemiyorum."

"Beni hiç tanımamışsın," dediğimde arkamı döndüm. "Sen beni burada tutabildiğin için durmuyorum Bronz. Ben burada durmak istediğim için kalıyorum. Diğer türlü beni asla burada tutamazsın." Kapıyı açtım ve koridora baktım. Az önce arabadan aldığım silahı ortaya çıkardığımda emniyetini kapattım. "Adamlarına yazık olacak sadece. Ve bu tehdit değildi."

Sert bir soluk aldığını işittim. "Silahı kimden arakladın? Hangi koruma sana silahını kaptıracak kadar dalgın?"

"Sen," dedim. "O dalgın sensin."

Yanıma doğru hızlı adımlarla geldiğinde silahı elimden almasına izin verdim. "Sadece bir saat," dedi Bronz. "Sana sadece bir saat ayıracağım ve benden fazlasını sakın isteme!"

Mahkûmu olduğum zihnimle tek kelime dâhi etmeden, açmış olduğum konuma uzun süren yolculuktan sonra varış noktasına ulaşmıştık. Arabanın hızı sokak aralarına girdiğimiz andan itibaren yavaşlamıştı. Normal bir apartman dairesi beklemediği yüzünden okunuyordu. Bakışları temkinli, sürekli olarak yapacağımı zannettiği ataktaydı.

Arabanın motoru tamamen durdu, sokak akşamın bir vakti ol-

duğu için sessizdi. Sokakları aydınlatan cılız lambaların cızırtısı eşliğinde açmış olduğum kapıdan indim. Sürücü tarafındaki kapı açılırken Bronz da çok geçmeden indi.

Apartmanın basamaklarını ağır adımlarla tırmanırken Bronz arkamdan geliyordu. Tırnaklarımı merdivenin paslı demir korkuluğuna yerleştirmiş, kulak tırmalayıcı bir ses çıkartarak dairenin bulunduğu kata gelmiştim. Dairelerimiz karşı karşıyaydı. Kendimizi kamufle etmek için bu şekilde evler tutmuştuk.

Kapıya üç kere vurdum. "Yasmin," diye nahif bir sesle seslendim. "Benim His..." Ses gelmedi. Korku içime ilmek ilmek işlenirken derin bir nefes aldım. Bronz bana sorgulayıcı bakışlar atıyordu. Geriye doğru çekildim ve çelik kapı kenarında duran süs eşyasının içine yerleştirmiş olduğum yedek anahtarı çıkardım.

Onunla birlikte kapıyı sessizce açtım, hiç düşünmeden içeriye girdim. "Yasmin?" dedim titrek bir sesle. Kapıyı aralık bırakıp Bronz'un da geçmesine izin verdim.

Mutfaktan sesler gelirken adımlarımı oraya yönelttim. Ocağın yandığını, üstüne koyduğu suyun çoktan taştığını gördüm. Hemen gidip onu kapatmış, sonrasında etrafı incelemeye devam etmiştim. Salona doğru adımlarken, yerdeki oyuncakları toplayarak ilerledim.

Yasmin koltuğun önünde dizlerini kendine çekmiş bir hâlde oturuyordu. Benim odaya geldiğimi fark etmedi bile. Halbuki Yasmin rüzgârın esmesiyle bile dikkat kesilen bir insandı. Yanına korkuyla yaklaştığımda kirpiklerini kaldırdı. Beni görmeyi beklemediği irileşen harelerinden belli olurken gözlerindeki yaşı hızlıca sildi.

Safir mavisi gözleri, koyu gözlerime okyanus gibi serildiğinde beni görmesi içini bir hayli rahatlatmıştı. "His..." dedi, yoğun duygu dolu bir sesle. "Ne işin var burada?" Kollarını bana hızlıca doladı. "Sana hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. İyi ki geldin..."

Beni sarmaladığı kollarının sıcaklığı arasında bedenimin gevşediğini hissederken yavaşça geriye çekildi. Islak olduğunu fark ettiğim kirpikleriyle bana üzgün bir şekilde baktı. Ağlamıştı. Benim güzel çiçeğim ağlamıştı.

"Yasmin neler oluyor? Korkutuyorsun beni."

Yasmin sıkıntılı bir tavırla kendini yavaşça koltuğa bıraktı. Artçı deprem gibi titreyen parmakları narin yüzünü sıvazladığında başını yerden kaldırmadı. Dirseklerini dizlerine yaslamış bir hâlde, bacağının titremesini azaltmaya çalışıyordu ama başarısızdı. Yanına geçip oturdum ve elimi dizlerine yasladım.

"His..." dedi, alnı omzuma düşerken kendine dinlenecek bir sığınak arıyor gibiydi. "Ne düşünürsen düşün. Artık kaçmaktan, kendimi gizlemekten, saklanmaktan yorulduğumu bil. Gerçekten yoruldum." Sesinden kırgın harfler damlıyordu, o kadar kırılmıştı ki, onu kimse toparlayamazdı. "Hayatımın hiçbir evresinde Yasmin olamadım... Ben sadece annesinin güzel kokulu yaseminiydim. Hep öyle kalmak istemiştim."

Kollarımın altına tamamen sığındığında gözlerinden sicim sicim yaşlar akmaya başladı. "Sen hâlâ çok güzel kokuyorsun," dedim, gerçek duygularımla. "Dalından henüz koparılmamış gibi."

"Yasemin kokmuyorum artık," dedi, hıçkırıklarının arasında. "Benim yasemin koktuğumu söyleyen annem ve oydu."

"O?"

"Valacan," dedi, içli bir şekilde. Öyle bir iç çekişi vardı ki, dilinden dökülen sadece kırık bir ağıttı. "Sanaç Valacan."

Başını dizlerime yasladığında gözyaşları elbisemi ıslattı. Gözlerinden akan kırk derece sıcaklığa sahip yaşları yüreğinin yangınıyla daha artmıştı. "Hayatımdaki tek doğrumdu. Ve bir sürü yanlış onu benden götürdü," diye fısıldadı. "Sana çok anlatmak istedim. Sanaç'ı bağıra çağıra herkese anlatmayı çok istedim. Onu zaten kimseye anlatamamıştım. Yaprak'a bile anlatamadım.

Yaprak bile bilmiyordu. Güzel Yaprak'ım. O bile bilmeden gitti." İçimin acıdığını hissettim. Yaprak'a olan özlemi hep dinç kalacaktı. Yaprak, Yasmin'in küçük kız kardeşiydi. "Hep içimde yaşadım. Biz onunla hep gizli saklı kalandık. Sonra kalmadık."

Piyanonun tuşlarından dolayı nasırlaşmış parmaklarım onun güneşten bir parça alınmış sarı saçlarında geziyordu. Parmaklarımın dolaştığı saçlarına şefkat akıttım. Sesim onun aksine daha canlı çıkarken, "Seni yargılamadan dinleyeceğimi bilmen gerekiyor Yasmin," dedim. "Sen benim kız kardeşimsin. Çok yalnızdım, hep yalnızdım. Sonra Allah bana seni gönderdi." O zamanlar dipteydim, çiçek açma nedenim Yasmin'di. Dipler de çiçek açarmış, bunu onunla öğrenmiştim. "Lütfen anlat bana. Dikenleri görebiliyorum. Sana dokunamıyorum. Dikenli bir çiçeksin. Solmuşsun..."

"Çiçek deme kusasım geliyor," dedi, burnunu seslice çekerken.

"Tamam demeyeceğim," dedim, sabırsız bir tonda. "Anlat hadi."

"Utkan'ı seviyorum artık ben," diye fısıldadı. "Çok seviyorum. Öyle ki onunla evlendim bile. Sanaç benimle evlenmek istememişti ama Utkan istedi. Utkan'ı seviyorum," dediğinde daha çok kendine bunun böyle olduğunu söylüyor gibiydi. Fakat kelimelerinde hiç gerçeklik yoktu. "Utkan da beni seviyor. Yağız'a çok güzel babalık yapıyor."

"Babalık yapıyor?" dedim sorarcasına. "Babası değil mi Yasmin? Zaten öyle olması gerekmiyor mu?" Onun kırmızı çizgisi ailesiydi, benim de öyleydi. Ona evliliği hakkında bir şey soramazdım, öyle anlaşmıştık. Fakat fark ettiğim şeyler olsa da sessiz kalmıştım. Şimdi o da sessizdi.

"Yasmin," derken sabırsızdım. "Neden öyle olduğunu hissedemiyorum ben? Sadece bir tablo gibisiniz. Dışarıdan mutlu gözüküyorsunuz ama içerisi yangın yeri sanki. Senin Sanaç'a olan bakışını görene kadar Utkan'ı sevdiğini sanırdım. Senin âşık olduğun kişi Sanaç."

Yutkundu. "Ben onu yıllar önce terk ettim," dedi fısıltıyla. "Başarısız oldum. Başarısız oldum ve diğer herkes gibi bir cezaya çarptırıldım."

"Başarısız olduğun bir şey yok ki senin," dedim, emin bir ifadeyle. "Sen çürük olmayan bir tohumsun. Benim gibi değilsin."

"Öyle olmak zorundayım, başarısız olursam onu göremem," dedi Yasmin.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Cezalarının çok kötü olduğunu da biliyorum."

"Onu sonsuza kadar kaybettiğimi biliyorum," dedi, kendi kendine. Yutkundu. "Onunla tanıştığımda esmer bir kadındım. Özüm sarışındı benim. Sanaç, esmerleri çok severdi ama beni bir türlü beğenmiyordu. Çünkü ben çakma esmerdim. Benim gerçek bir esmer olmadığımı da çok geçmeden anlamıştı. Beni hiç sarışın görmedi. Halbuki ben, saçlarım simsiyah olmasına rağmen Sanaç'ın sarışınıydım. Hiçbir zaman onun sarışını olamadım. Karşısına hiç çıkmadım ki kendine hayat kursun, beni unutsun..."

Başını bana doğru çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. "Yapmadı. Niye yapmadı His? Her gün takıldığı kadınların haberini okuyorum. Sarışınlardan nefret eden adam, şimdi her gün başka bir sarışınla görüntüleniyor." Burnunu çekti. "Verda'yı kızıl görmüyor çünkü Sanaç renk körü hastalığına sahip. Onu sarışın sandığı için yanında," dedi, acıya acıya. "Sarışınım ama onun değilim."

Dudaklarımı ıslattım ve kuruluğunu giderdim. "Artık birbirinizin değilsiniz," dedim. Anlattıkları kalbimin titremesine neden oldu.

Gözlerindeki yaşları sildi. "En acısı da yıllar sonra ona baktığımda bile kalbimin çarpmasına neden olması. Ona dair en ufak bir şey bile heyecanlanmama neden oluyor ama artık olmamalı. Utkan'ın yüzüğünü taşıyorum, Utkan'la evliyim ve Utkan'ın karısıyım."

Derin bir nefes aldığımda, "Bana doğruyu söyle, Utkan'la evliliğiniz gerçek bir evlilik mi Yasmin?" diye sordum. Yasmin anne, Utkan baba fakat ikisi hiç karı koca gibi değillerdi.

"Utkan'ı seviyorum."

"Onu sevip sevmediğini sormadım, evliliğinizi soruyorum çiyan."

"Kimse göründüğü gibi değil," dedi Yasmin. "Hem de hiç kimse His." Dizlerimin üstünden yavaşça kalktı ve bakışları kapıda bekleyen adama doğru çevirdi.

Yasmin ıslak bakışlarıyla kapıda sabırla bekleyen adamı işaret etti. "Yanında getirdiğin adamın kim olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu. Benim sorumdan kaçmak için kendine bir soru yaratmıştı.

Bronz, kül olmuş bakışlarını benden çekti. Bütün olan biteni sessizce dinlemişti. Adımlarını bize doğru atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve Yasmin'e çevirdi. "Tanışmadık," dediğinde elini cebinden çıkardı ve ceketini iliklediı. "Bronz... Bana Bronz derler."

Yasmin kaşlarını çattığında mavi harelerine damlayan koyu mürekkeple irisleri genişledi. "Ne?" dedi, yalın bir şaşkınlıkla. "Bronz derken? Şu, BVI adlı örgütün lideri olduğunu mu söylüyorsun?" diye sorarken, kulağına çarpan kelimelere hayret ediyordu. "Kimliksiz Bronz?"

"Ta kendisi," dedi Bronz.

Yasmin'in iri iri olmuş gözleri beni buldu. "His ne diyor bu adam?" dedi kısılan sesiyle. "Taklitçisi olmadığına emin miyiz? Hani Bronz elli altmış yaşlarında biriydi?" Kafasını iki yana salladı. "Bu adam hiç de elli altmış yaşında biri gibi durmuyor!"

"Doğru diyor," dedim, kuru bir sesle. "Taklitçisi değil. Yaşı konusunda emin değilim, asla kendisi hakkında bilgi vermiyor lâkin..." Bakışlarım, kehribar bakışlara takıldı. "O kesinlikle Bronz."

Bronz bir adım attığında gözleri yavaşça kısıldı. Odağında Yasmin varken kaşları çatıldı. "Sen..." derken duraksadı. "Blondinka," dediğinde kaşları yukarıya kalktı. "Sanaç'ın sarışını."

Yasmin'in yüzü aniden düştüğünde kirpikleri lambadaki alev gibi titredi. "Hiç olamadım..." derken, kelimelerine acı bulaştı. "Yasmin," dedi ve karşısındaki adamın elini tuttu. "Adım bu, Yasmin."

"Adın Yasmin'di..." dedi Bronz. "Ama o sana farklı adlar taktı. Hiçbir zaman sana bu adla hitap etmedi. Bu isim dışında her şeyle seslendi. Ben gerçek adını hatırlamıyor sanmıştım ama o ısrarla adını anmak istemedi." Bakışlarını usulca yere düşürdü ve yüzünde anlamadığım bir ifade yer aldı. "Yüzünü robot çizimi sayesinde görmüştüm. Uzun bir zaman oldu. Bu kadar yakından görmesem, senin o olduğunu hatırlayamazdım."

"Beni kırmızı bültenle aratan sendin değil mi? Sanaç'ın bunu yapmaya gücü olmadığını biliyorum. Nasıl arkasında senin gibi bir gücün olduğunu anlayamadım ki!" dedi Yasmin kızgınlıkla.

Bronz'un dudakları kenara kıvrıldı. Gülümsemekten ziyade alay ediyor gibiydi. "O zaman sana bilmediğin bir şey söyleyeyim, Yasmin," dedi, ses tellerinde asılı kalmış bir ima vardı. "Onu çok hafife alıyorsun. Her ne yaptıysa o yaptı. Seni bulmak için yaptıklarını duysaydın, aklın şaşardı." Bakışları beni buldu. "Sizi biraz yalnız bırakacağım, telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Bronz'un odadan çıkmasıyla Yasmin kendini tamamen koltuğa bıraktı. "İkisinin arkadaş olduğunu söyleme bana..." dedi Yasmin. Sadece kafamı sallamakla yetindim. Vurgun yemiş gibiydi. Tavırları donuklaşmıştı, ayakta durmaya hâli yoktu. "Sen günlerdir Bronz'la mısın?" diye sordu. Hepsini bir anda öğrenmesi kolayca hazmedebileceği bir şey değildi.

"Evet," dedim yalnızca.

"Kimmiş peki bu adam? Rusya'da evinin patlamasına neden

olan da bu adam değil mi? Senin lokasyonunu takip ettirmiştim. Seni bir otele götürmüştü, oradan hemen çıkmadınız His! Ne yaptınız?" diye merakla sordu. "Hakkında bir şeyler öğrenebildin mi peki?"

"Hiç kimse," diyebildim. "O gerçekten hiç kimse... Söylenenler doğru olabilir. Bundan önce bir hayatı yok gibi. Bunun için doğmuş olması muhtemel. Bir devrim için. Bir başkaldırı için. Çok gizli. Sır gibi. Hiç yok gibi." Yasmin'in mavi gözlerine yaşam yokmuş gibi baktım. "Sadece lakabı var. O da insanların ona seslenebilmesi için."

İkimiz de sessizliğin kahredici dinginliğine kendimizi bıraktık. Yasmin'in yaşı benimle aynı olmasına rağmen küçük bir kız çocuğuymuş gibi dizlerimde kaldı. Ağlamaları azalmış, sadece iç çekip durmuştu. Bir süre daha öyle dururken kapının açılıp kapanma sesi kulaklarıma doldu.

Odaya giren Bronz kaya gibi bir sesle, "Gidiyoruz," dedi.

Yasmin ıslak bakışlarını bana çevirdi. "Onunla mı gideceksin His? Biraz daha kalsaydınız." Bakışları gitme der gibiydi. Onu bu hâlde tek başına bırakmak istemiyordum. Evde gördüğüm kadarıyla yalnızdı.

"Yağız ve Utkan nerede?" diye sordum.

"Bugün eve gelmeyecekler. Amcasının evine gittiler, maç gecesi yapıp baba-oğul takılacaklar."

Bakışlarımı ondan ayırmadan, "O zaman bizimle geliyorsun," dedim.

Yasmin şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

Bronz'un olduğu tarafa, ahşap kapının eşiğine döndüm. Adımlarımı ona yönelttim ve aramızdaki mesafeyi kısalttım. Yüzlerimiz karşı karşıya gelirken gözlerinin içine usulca baktım. Kulağına yaklaştım ve keskin bir dille, "Onu bu hâldeyken tek başına bırakamam," dedim.

Devamında ne diyeceğimi anlamış gibi aniden kaşlarını çattı. Dişlerinin arasında sertçe mırıldanıp, "Bunu bahsini bile geçirme, Hisar," dedi. "Yanımdan hiçbir şekilde ayrılmayacaksın. Aramızda hâlâ çözülmemiş olaylar varken, seni burada bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Onunla olmak istiyorum ve onun yanında olacağım," diye direttim.

Kelimelerinin üstüne basa basa, "Sabrımı sakın sınama benim," dedi. "Sana bir saat dedim, bir saat doldu. Gidiyoruz."

"Sen gidebilirsin, Bronz. Yasmin buradaysa ben de burada kalacağım."

Yasmin benim için çoğu şeyden, çoğu kişiden daha önemliydi. Yapmam gerekenler vardı, bunun bilincindeydim. Birazcık ertelememde hiçbir sıkıntı yoktu. Yasmin'i ne olursa olsun yalnız başına bırakmayacaktım. Bu yalnızların senfonisi değildi, yalnız bırakılanların senfonisiydi. Ama bu senfonide, Yasmin tek olmayacaktı.

"Burada kalmayacaksın! Bunu unut!"

Burada kalamayacaksam, Yasmin de kalmayacaktı. "O zaman Yasmin'i bu akşam evinde misafir edeceksin. Benimle olacak."

Parmakları kolumu kavradı ve sık kirpiklerinin altındaki harlı gözleri, gözlerime tırmandı. Soluklarını burnundan sertçe alıp veriyordu. "Hisar..." derken dudağından dökülen nefesi tenimi kamçıladı. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Ya benimle olacak..." Çenemi dikleştirdim. "Ya benimle olacak." Gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi.

"Onu öylece evime alacağımı düşündüren ne?"

"Beni evine alıyorsun ama," dedim.

"Sen Hisar'sın," dedi, yoğun bir ima içeren sesle. "Onun adı öğrendiğim kadarıyla Yasmin. Kod adı da sarı çiyan. Ona kefil olabilecek misin? Evime almam bir hataysa, bunun sorumluluğunu üstlenecek misin Hisar?"

"Onun için her şeyi yaparım," dedim, hiç düşünmeden. "Hem de her şeyi. Yasmin benim olmayan kardeşim gibi. Ablam gibi... Bilmiyorum işte, aramızda bir bağ var. Hiç hissedemediğim kardeş sevgisini onda hissedebiliyorum. Ona kefilim. Eğer bu gece evinde beni istiyorsan, o da benimle gelecek."

Gözlerini sımsıkı kapattı ve göğüs kafesi hızla yükseldi. Dudaklarından bilmediğim bir dilde mırıltılar dökülmüş, kolumu tutan parmakları esaretini biraz olsun azaltmıştı. Bakışlarını direkt olarak Yasmin'e çevirdi. Ses tonunu yükseltip, "Hazırlan," dedi. "Bizimle geliyorsun, Yasmin. Yemek yemediğini umuyorum. Akşam yemeğini hep beraber yiyebiliriz o zaman."

Yasmin titrek bir sesle, "O da orada olacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Bronz. "Evimde şu an."

"Sanaç'la aynı ortamda bulunamam," dedi Yasmin.

"Artık aynı ortamda bulunacaksınız," dedi Bronz. Bir felaketin habercisi gibiydi. Çenesiyle beni işaret etti. "Sonuçta kendisi Sanaç'la çok iyi anlaşıyor. Beni de ilk görüşün olabilir ama son olmayacak. Ortak arkadaş meselesi. Her türlü karşılaşacaksınız. Süreci iyileştirebilirsiniz."

"İkimiz için de acı verici bir durum, onu daha fazla üzmek ve kırmak istemiyorum," dedi Yasmin. Ayrılmışlar ve yıllar sonra karşı karşıya geliyorlardı. İkisi için de zor bir durumdu. "Gerçekten istemiyorum. Davetin için teşekkürler, Bronz."

"Sanaç seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmaz, eğer korkun buysa, olduğun yere bile bakışlarını çevirmez. Söylemen yeterli," dedi. Beni bıraktı, Yasmin'e doğru adımladı. Cebinden siyah bir mendil çıkarıp gözünü silmesi için Yasmin'e uzattı. Bronz anladığım kadarıyla birinin ağlamasına katlanamıyordu. "Birbirinizi görmezden gelmekten başka çareniz yok. Ayrı hayatlarınız var artık, fakat ortak hayatların içinde olacağınız kesin."

Yasmin bakışlarını ondan çekip bana döndürdü. "His..." dedi, yardım ister gibi. Gelmek istemiyordu lâkin benden de ayrı kalmak istemiyordu.

"Sürekli karşılaşacağınız konusu kesin," dedim, duruma alışması için. "Canının yanacağını biliyorum. Seni burada tek başına bırakmak istemiyorum, lütfen benimle gel."

"Benim kim olduğumu artık biliyorsun, yüzümü gördün, Yasmin. Bu büyük bir şey. Bronz ile tanıştın," diyerek araya girdi Bronz. Benim gelmeyeceğim kesin olduğu için Yasmin'i ikna etme seansına girişmişti. "Gelirsen bundan sonra neler olacağıyla alakalı yemekte konuşabiliriz." Bakışlarıyla uzattığı mendili işaret etti. Yasmin, tereddütte kalmasına rağmen çok geçmeden mendili almıştı.

Yasmin bana bakıp, "Beni öldürmeyecek, değil mi?" diye sordu.

"Bunun kesinliğini kimseye vermem," dedi Bronz. Her kelimesinin arkasında açıkça bir tehdit yatıyordu. "Konuşma gerçekleşmezse yaptığın yanlıştan ötürü sen sorumlu olursun. Beni uyarmadı deme, Yasmin. Bronz'u karşına almak istemezsin."

"Bunu elbette istemem!" diye cırladı, bir anda. Sesini yükselttiği için anında susmuştu. Daha kısık bir sesle, "Geliyorum!" dedi Yasmin. Tehdit edilmek hiç sevmediği bir şeydi. Pes etmiş yüz ifadesiyle ellerini de teslim oluyorum dercesine kaldırdı. "Tamam, geliyorum!"

Yasmin yanımızdan ilerledi. Kapının eşiğinden çıkmak üzereyken Bronz, "Yanına boşuna emanet alma Yasmin," diye seslendi. "Evime hiçbir şekilde emanetle giremezsin."

Yasmin adımlarını durdurdu. "Alacağımı nereden biliyorsun?" dedi ve omzunun gerisinden irileşen gözleriyle baktı.

"Arkadaşını tanıyorum çünkü," dedi Bronz, rahat bir tavırla. "Üzerinden bir şey çıkarsa evimden içeriye giremezsin."

Yasmin'in bizi baş başa bırakmasıyla bedenimi Bronz'a çevirdim. "Hep beraber yemek yeme konusunda emin misin?" diye sordum.

"Akşam yemeklerini evimde yerim," dedi, sakinliğini korurken. "Neden?"

Kısık bir tonda, "Serdal ve Viran da orada olacak mı?" diye sordum. Kafasını olumlu anlamda salladı. Evde olabilecek senaryoları düşünmeye başladım. Felaketten başka bir şey değildi. En azından tek değildim, yanımda çiyanım da olacaktı. "Bu altı kişinin aynı masada olması iyi bir fikir gibi gelmiyor."

"Benim evimde davetli olduğunuza göre, bana uymak zorundasınız. Pazar akşamları dışında yemeğimi hep evimde yerim."

Son cümlesine takılırken, "Pazar günleri neden dışarıda yiyorsun?" diye sordum.

"Aile geleneği," derken bakışlarını benden kaçırdı. "Alışkanlık." Sesinin kısılmış olması gözümden kaçmazken, birkaç kere de yutkunmayı ihmal etmemişti. Gerçekten bir ailesi var mıydı? Varsa aileden kastı neydi, merak ediyordum.

Yasmin birkaç dakika sonra hazırlanmış şekilde olduğumuz odaya geldi. Bronz onun hazır olduğunu görünce bakışları beni buldu. "Çıkabiliriz," dedi. Otoriterisini kaybetmek istemiyordu. Üstünlüğü seviyordu. Güce âşık olduğu aşikârdı.

Evden çıkmamız uzun sürmezken apartmanın merdivenlerinden çok ses çıkarmadan aşağıya indik. Yasmin elimi bırakmadan parmaklarımı sıkı sıkıya tutuyordu. Arka tarafa geçip oturmuştuk.

Bronz elindeki siyah bantla yanımıza geldi. Yasmin'e yaklaşırken Yasmin hızla kaşlarını çattı. "Göz bandında bir mekanizma var, normal bir bant değil. Dokunursan kendi ellerinle gözünü kör edersin," dediğinde hücrelerimi ürperti kapladı. "Gözünü falan rahatsız etmez, o yüzden gözüme bir şey oldu diyerek beni

durduramazsın. Yolculuk kısa sürecek, evimi bir kişi dışında kimse bilmiyor. Güvenlik gereği de gözünüz kapalı bir şekilde evime girebilirsiniz. Yolu ezberlemeye çalışma, farklı yollardan götüreceğim."

"Güvendiğin kimse yok mu?" diye sordu Yasmin.

Bronz'un çenesi kasıldı. "Ben kimseye güvenmem."

Gözlerini bağladı. Yanından uzaklaşıp arabanın kapısını kapatmak üzereyken Yasmin konuştu. "His'in de bağlı olacak mı?"

"Evet," dedi, hiçbir duygu belirtisi olmayan bir sesle. "O da gözleri bağlı yolculuk edecek."

Yasmin emin bir tavırla, "His dokunmadan durmaz ki," dedi Yasmin. "Yolculuk boyunca sürekli durmaya hazırlansan iyi olur. Bu bantlar çipli bir şey, bizi patlatma ihtimali varsa, sen de tehlikede olduğunun farkında mısın?"

"Sence Yasmin?" dedi Bronz. Sesi tehlike saçıyordu. "Kendimi bu denli bir tehlikeye atar mıyım?"

"His Alatav yanında olduğuna göre kendini çoktan tehlikeye atmışsın demektir," dedi Yasmin.

Az önce gözlerimi bağlayacağını söylediği için çok geçmeden benim olduğum tarafa geldi. "Bronz," deyip ona soran gözlerle baktım. Bakışları dudağıma düştüğünde Yasmin'in bunu duyması için sadece dudaklarımı oynattım. "Ben zaten senin evini biliyorum, bağlamana gerek yok!" Sesim çıkmamıştı.

Bronz aynı şekilde sadece dudaklarını oynattı. "Biliyorum, bağlamışım gibi davran. Senin için çok zor olmasa gerek."

Ona kızgın gözlerle bakarken bağlıyormuş gibi yapmak için bana doğru yaklaştı. Yasmin ile ellerimiz birbirine kenetlenmiş durumdaydı. "Seni evden asla dışarıya çıkarmayacağım. Sınırı fazlasıyla aştın. Önümüzdeki günler boyunca da hapis hayatına alışsan iyi olacak Hisar," dedi, sertçe. Kulağıma doğru fısıldayışı

tüylerimi diken diken etmişti. "Ve aynı Bronz'u kesinlikle görmeyeceksin." Bakışlarını bana çevirdiğinde sesi gibi bakışları da sertti. "Bağla kemerini."

"Gerçekten o Bronz'u artık görecek miyim?" diye sordum, merakla. "Kimse göründüğü gibi değil. En çok seni merak ediyorum, Bronz. Sert ve acısın. Kendini tutmakta zorlanmadığın, asıl olduğun kişiliğini o kadar çok merak ediyorum ki!"

"Böyle devam edersen," dediğinde yavaşça yutkundu. "Merakını hiçbir zaman gideremezsin. Amacını biliyorum, bana işlemez." Öylece duruyor olmama karşılık, "Sorun çıkarma Hisar," diye devam ederken kemeri işaret etti. "Uslu bir kadın ol."

Kemerimi bağlayıp arkama yaslandım. "Gözümü başka bir zamanda bağlayacaksan, şimdi bağlamana izin veririm. Hem alıştırma olmuş olur. Ben yaramaz bir kadınım," dedim, nefesimi kulağına üflerken. Yakınlığımızdan dolayı kelimelerimi sadece o işitiyordu. "Ve sen benim yaramazlığımı çok seveceksin."

Hiçbir tepki göstermeden geriye çekildiğinde gözlerime öylece baktı. Öylece bakmasın istemiştim. Kapıyı kapatıp kendi koltuğuna yerleştiğinde çok geçmeden arabayı çalıştırdı. Yasmin başını omzuma yaslamıştı.

Araba yolculuğu boyunca dikiz aynasından onu izlemiştim. Hiçbir şekilde arkasına bakmamıştı. Yasmin'den tek bir çıt dahi çıkmazken, kendi kendini yediği barizdi. Araba bildiğim lokasyona girip ormanın derinliklerine daldı. Bronz iki kilometre daha gitmiş, sonra sola girmiş ve üç kere sinyalleri yakmıştı. Gizli geçidin içinden yerin altına girerken Yasmin olduğu yerde kıpırdandı.

Zorlu garajın içinde, karşılamak için bekliyordu. Kısılan çakır gözleri dikkatle bizi izledi. Gözünün altındaki dövmenin anlamını biliyordum. Gözyaşı dövmesiydi. Hapishaneye girdiğini işaret ediyordu. Sarışın kadını gördüğü an, adımlarını Yasmin'e doğru

attı. Bronz önüne çıkarken, "Kendisi misafirim, genel kontrol yapabilirsin," diye emretti. Benim genel kontrolümü Bronz yapmıştı.

Onları aşağıda bırakıp asansöre yöneldim ve yukarı kata çıktım. Diğerleri evde olmalıydı. Sanaç'ı bulup onunla konuşmalıydım. Asansörün durmasıyla kata çıktım ve etrafa göz gezdirdim. Devia Hanım ve diğerleri salona bir şeyler taşıyordu.

Sanaç'ı gitmek üzereyken durdurdum. "Sanaç!" diye seslenmemle bana doğru döndü.

"Söyle lokum."

"Arkadaşlarımı hiç rahat bırakmıyorsun."

Güldü. "Ben değil onlar beni bırakmıyor, güzelim."

"Bronz sana söyledi mi bilmiyorum ama Yasmin burada," dediğimde tepkisini inceledim. Gözlerime boş boş baktı. "İkinizi de yaralayacak şeyler yapma."

Yüzündeki gülümsemesini hiç bozmadı. Hafifçe omzunu silkti. "Başka bir şey var mı?" dediğinde dudaklarımı aralayacakken Serdal yanımızdan geçti. Serdal'ın elinde bardaklar vardı. "Bro," diye seslenip yanımdan hızla uzaklaştı. "Mahzenden şarap çıkardınız mı?"

Gerçekten kimse göründüğü gibi değildi.

Asansörün kapısından çok uzaklaşmadan Yasmin'in gelmesini bekledim. Dakikalar sonra Zorlu, Bronz ve Yasmin üçlüsü gelirken sessizliklerini koruyorlardı. Yasmin yanıma gelip, "Kendimi çok yabancı hissediyorum..." diye fısıldadı. Bakışlarını etrafta gezdirirken kuru kalabalığa baktı. "Gelmekle doğru yapmadım."

"Ben varım... Sakin ol lütfen. Sadece akşam yemeği," dedim, onu rahatlatmak adına. "İlk akşam yemeği."

"Son akşam yemeği olabilir mi lütfen?" dedi Yasmin.

"Olamaz," diye bir ses duyduğumuzda bakışlarımız arkamıza doğru döndü. Serdal elinde şarap şişesiyle yanımızdan geçmek üzereydi. "Son Akşam Yemeği'nde ihanet vardı. Biz birbirimize

ihanet etmeyiz." Bahsetmiş olduğu Son Akşam Yemeği resmedilmiş bir tabloydu. Anlamı ihanetti. "Gelin hadi," dediğinde onun peşinden ilerledik.

Evin farklı bir kısmına geldiğimizde daha geniş bir masayla karşılaştım. Büyük bir salondu. Sıcak, samimi bir ortam oluşturulmuş, hafif yanan şömine hem ısı hem de ışık saçıyordu. Kulağıma ilişen çıtırtı sesleri güzel bir ambiyans verirken bakışlarıma eski bir piyano takıldı. Bronz en başta oturuyordu, solunda Sanaç vardı. Sağı boştu. Hatta sağındaki iki sandalye boş, üçüncü sıraya Serdal geçip oturdu. Viran da Sanaç'ın yanına oturmuştu.

Sağ taraftaki birinci sandalyeye Sanaç'ın tam karşısına ben geçtim. Yasmin de Viran'ın karşısında, benim yanıma oturdu. Yasmin masaya yaklaştığında Sanaç hariç herkesin bakışları ondaydı. Tatlı bir dille, "Afiyet olsun," dedi. "Ben Yasmin..." deyip yavaşça yutkundu. Viran ve Serdal'ın bakışları onu tanıdığı yönündeydi. En azından, Sanaç için ne ifade ettiğini anlamış gibiydiler. "İnanın burada ne aradığımı bilmiyorum fakat Bronz ve His'in davetini kıramadım. His'in çok yakın arkadaşıyım, kendisi kız kardeşim gibidir."

İkisinden bir atak gelmeyeceğini düşündüğüm için Yasmin'e masadakileri tanıtmak adına, "Bu Serdal..." dedim. Serdal'ın bakışları, önündeki tabağına yemek dolduran Sanaç'taydı. Endişeyle onu izliyordu. Sadece o da değil, Bronz da aynı şekilde izliyordu. "Ona lolipop diyorum." Karşısındaki soğuk tipli adamı işaret ederken, "Bu da Viran. Çok arkadaş canlısı değil. O da benim için resimli adam," dedim.

Herkes yemeğine başladı ve sessizlik içimize müebbet hapis yemiş gibi işlendi. Masada, şarap ve ekmek görürken Serdal'ın dediği tablo aklımdan çıkmıyordu. Resmedilen ünlü tabloda, Mesih, on iki Havarisi ile akşam yemeği yerken içlerinden birinin onu ele vereceğini söylemişti.

Sessizliğin orta yerinde, "Neden yemiyorsun?" diyen Viran'ın sesiyle bütün dikkatim ona çekildi. Yeşil bakışları direkt olarak Yasmin'i göz hapsine aldı. Yasmin kafasını kaldırdı ve ona baktı. Viran dudaklarını arayıp, "Seni zehirleyeceğimizden mi korkuyorsun yoksa?" diye sordu.

Yasmin sarı saçları omzuna dökülürken kafasını iki yana salladı. "Hayır..." derken, önündeki bir parça olan ete eziyet etmeyi son verdi. "Ben zaten gelmeden önce bir şeyler yemiştim."

Ölümün kuru soğukluğuna sahip Viran Kül, odağa aldığı yüzden bakışlarını ayırmadı. "Anoreksiya Nervoza hastalığına mı sahipsin?" diye sordu. Ellerinin titremesini kesmek için büyük çaba gösteriyordu.

Yasmin anlamaz bir ifadeyle, "Ne?" dedi.

Tek kaşını kaldırıp keskin bir dille, "Zayıfsın," dedi Viran. Yasmin eve geleli daha yarım saat olmamışken Viran çoktan profilini çıkarmıştı.

"Eskiden mankendim," dedi Yasmin.

"Masaya oturduğun andan beri yemeklere suratını buruşturarak bakıyorsun," dedi Viran. "Teninin solgunluğu vitaminsizlikten geliyor. Bir de saç tellerin çok ince. Yeteri kadar beslenmemişsin. Genetik falan hikâye. Üstelik sudan bir yudum aldın ve iki saat yutamadın. O bir yudumu bile kusmak istediğin yüzünden belli oluyor."

Bronz hafifçe öksürdü. "Yasmin," diye seslendi. "Başka bir şey istersen hazırlatabilirim."

Yasmin hızlıca kafasını iki yana salladı. "Hayır, gerek yok Bronz, hepsi çok güzel duruyor," diye mırıldandı. Çatılan kaşlarıyla Viran'a doğru döndü. "Yanlış profil çıkardın Viran," dedi. Sesi ceset soğukluğunu aratmıyordu.

"Yanlış değildi," dedi Viran.

Yasmin eline çatalı alıp bölmüş olduğu bir parça ete batırdı. Dudaklarına götürmeden önce konuştu. "Gayet de yiyorum."

"Yasmin..." dedim, yememesi için.

"Yeme Yasemin-" derken Sanaç öğürme sesiyle lafını kesti. "Lavabo sağdan üçüncü kapı," diye devam ettiğinde Yasmin'in kusacağını çoktan anlamıştı.

Onun peşinden kalkıp yanına doğru gitmiş, Sanaç'ın tarif ettiği lavaboya çok geçmeden gelmiştim. Yasmin hiçbir şey yememesine rağmen şiddetle kusarken klozetin başında aynı zamanda gözünden yaşlar geliyordu. "Yasmin..." diye fısıldayıp yanına çöktüm ve ellerimi sırtına yerleştirdim.

"Git," diye fısıldadı.

Şiddetle sarsılan bedeninden sarı sıvılar dışında hiçbir şey çıkmazken yavaşça geriye doğru çekildi. "Tamam ben yanındayım." Kenardan peçeteliğe uzanıp çokça kopardım ve dudaklarını sildim. "Şşş," dedim, onu sakinleştirmek adına. "Geçti."

"Geçmiyor..." Gözlerinden yaş döküldü. "Geçmemiş."

"Daha kusacak mısın?"

"Et tam pişmemişti. Biliyorsun, her eti yiyemiyorum. Tam pişmesi lazım. Yoksa kusmazdım," dedi, titrek bir sesle. Bana kusma hastalığından dolayı olduğunu değil de etin kötü olduğundan dolayı kustuğunu aktarmaya çalışıyordu. "Az pişmişti gerçekten. Cani bunlar, et neredeyse dile gelip möö diyecekti. Ondan kustum."

"Bana açıklama yapmana gerek yok," dediğimde, yüzünü avuçladım. "Çok streslisin. Her şey yeni başlıyor, Yasmin," diye fısıldadım. Alnımı, boncuk boncuk terleyen alnına yasladım ve sakinleşmesi için ona zaman tanıdım. "Geçecek, iyi olacaksın. Ben hep yanında olacağım."

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum..." dedi, beni kollarının arasına alırken. Bir süre daha soğuk fayansın üzerinde öylece durduktan sonra geriye çekildi. "Uzanmam mümkün mü? Baş dönmem başladı, beş dakika dinlensem kendime gelirim hemen."

"Kaldığım yere çıkartayım seni," dedim. Ayağa kalktım ve onun da kalkması için yardımcı oldum. Her kusmasından sonra vücudunun direnci oldukça düşüyordu.

"Onun odası mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Nerede kaldığını öğrenemedim henüz."

"Hiç senlik bir hareket değil."

"Kaldığım odada rahat kıyafetler var, onlardan giyersin." Klozete basıp onun elini yüzünü yıkadıktan sonra oradan ayrıldık. Üst kata çıkmak için sarmal merdivenlere yöneldiğimizde büyük salondan sesler geliyordu.

Ona gecelik tarzı rahat kıyafetler verdim ve bulunduğum odanın içerisinde üstünü değiştirdi. Tanıdığım Yasmin gibi değildi. Kendinde bile olmadığına kalıbımı basabilirdim. Odanın kapısı tıklatıldı. Çok geçmeden kapı açıldığında, "Yasmin Hanım ayarladığım odaya geçebilir His Hanım," dedi Devia Hanım. Ona gerek olmadığını benim yatağımda yatabileceğini söylemek üzereyken konuşmasıyla geri sustum. "Bronz Bey'in kesin emri."

Bir şey demeden Yasmin'le odadan çıkıp Devia Hanım'ı takip ettik. Çapraz odayı işaret ettiğinde içeriye geçtik. Yasmin'i yatağa yatırıp üstünü örttükten sonra uykuya dalana kadar sessizce başında bekledim. Bütün süre boyunca elimi hiç bırakmamıştı. Onun huzurla uyuduğuna emin olduktan sonra saçlarının üzerinden öpüp odadan ayrıldım.

Oturma odasından sesler gelirken adımlarımı oraya yönelttim. Hepsi bir koltuğa dağılmış, bir şeyler konuşuyorlardı. Sanaç'ın elindeki cips paketini gördüm. Yemekte bir şey yiyemediğim için midem kazınıyordu. Onun yanına geçip Bronz'la ikisinin ortasına oturdum. Elinden cips paketini aldığımda yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Bundan sonrası için ne yapacağız?" diyen Serdal'ın neyden bahsettiğini anlamak için dikkat kesildim.

Cipsten arsız bir şekilde ikili üçlü yediğim sırada, Sanaç bana kötü kötü bakıyordu. "Bize Bronz söyleyecek," dedi Sanaç, elimden paketi alırken. "Yarışları seviyorum ama konu Bronz olunca aşık atamıyorum. Neyse ki araba yarışında birincilik hep benim," dediğinde oturduğu koltukta gerindi. "Bir de golf de yensem gerisi önemli değil."

Bronz viskisini yudumladı. "Golf biraz sıkar yalnız," dedi.

Serdal öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Bakışlarını bana çevirdi. "Sarı kadın iyi mi?" diye sordu.

"Sarı kadın iyi," dedim, ona öyle hitap etmesine karşılık yüzümde anlamsız bir ifade belirdi. "Biraz dinlenmesi lazım. Kusura bakmayın diye iletti."Yasmin'den bahsedilmesiyle Sanaç'ın bedeni kasıldı. İlgisiz gözükmek adına hızlıca cipsten yiyordu.

Cips paketini tekrar elinden aldım ve ben yemeye başladım. Sanaç bu sefer benden paketi almak için hamle yaptığında iyice kendime doğru çektim. Aramızda küçük bir çekişme olurken paketi vermemekte kararlıydım.

Serdal ayağa kalkıp içeriye gittiğinde dakikalar sonra tekrardan yanımıza geldi. Bakış açıma açılmış bir cips paketi girdi. Öylece bakıyor olmama karşılık kucağıma bırakıp geri kendi yerine oturdu. Sanaç yanındaki yastığı Serdal'a fırlattı. "Bana gelince çocuk musun cips mips yiyorsun diyorsun da His'e gelince niye cips veriyorsun pezevenk!" dedi öfkeyle.

"Kıza yedirmiyorsun, bir cips paketini paylaşamadınız sabahtan beri. Hışırtılarından kafamı siktiniz," dedi Serdal. "Çocuk gibisiniz."

Sanaç kucağımdaki cips paketini aldı. "Bana ne, sen benim cipsimden yedin. Ben de senden alacağım," dedi, tıpkı bir çocuk edasıyla. "Haksızlık yoksa!"

Serdal'ın oturduğu yerden ayağa kalktığını görmemle dudaklarımı araladım. "Lolipop nereye?" dedim, uzaklaşmasına izin vermeden.

Serdal adımlarına devam ederken omzunun gerisinden, "Mutfağa gidiyorum," dedi tok bir sesle.

"Bana gelirken yiyecek bir şeyler getirir misin Serdal? Sonra başka zaman sen istersin ben sana getiririm, her şey karşılıklı!" diye yüksek sesle konuştum. Serdal çoktan mutfağa girmişti. Yemekte çok bir şey yiyemediğim için doymamıştım.

Ayaklarımı sıkan ayakkabılarım bana acı bahşederken parmaklarımı oynattım. Yüksek topuklu ayakkabıları her ne kadar sevsem de ayaklarımı da bir o kadar acıtıyorlardı. Bir de bağcık modelli bir ayakkabı giydiğim için bileğimden yukarıya doğru ince iplerle bacaklarımı sarmıştım. Bakışlarım Bronz'a döndüğünde düşünceli bir şekilde duruyordu. Bacaklarımı onun bacaklarının üzerine koydum. Bronz bakışlarını ağır hareketle bana doğru kaldırdı.

"Ellerim yağlı da..." derken yavaşça yutkundum. "Sana zahmet bağcıklarımı çözer misin?"

"Sen de..." dedi Bronz. Durdu ve elindeki viskiden yudum alıp dudaklarından uzaklaştırdığında devam etti. "Benimkini çözecek misin?"

Sanaç'ın kısık bir sesle güldüğünü işitirken hızlıca ona döndüm. "Neden güldün Sanaç?" Kısık bir sesle, kulağına doğru fısıldadım. "Sen de benim gibi fesat anladın değil mi?"

"Sus, beni güldürme sakın!" dedi Sanaç, gülmemek için gerçekten büyük çaba gösteriyordu. "Ciddi bir ortamdayız!"

Dirseğimle ona doğru hafifçe vurduğumda, "Ya ne ciddisi! Benimki diyor Sanaç, başka ne anlayabilirim?" derken onun duyabileceği kadar alçak bir tonda konuşuyordum.

"Ayakkabımı Hisar," dedi Bronz, ikimizin fısır fısır konuşmasına karşılık sesini yükseltip konuştu. "Her şey karşılıklı diye az önce bağırdın, herhâlde sen de benim ayakkabılarımı çıkartırsın."

"Ne laf ettin abiciğim ya," dedi Sanaç. Bakışlarıyla bacaklarımı işaret etti. "Uzat bana, ben yaparım güzelim. Elim kırılmaz."

"Yapmayacağım demedim Sanaç, bir şeye de fırsat arama," dedi Bronz. Sert bir ifadeye büründüğünde elindeki bardağı diğer tarafına bırakmıştı. Dizine koymuş olduğum ayaklarımı kendine doğru çekip yangın etkisi yaratan parmaklarını bağcıklara yerleştirdi.

"Fırsat değildi o fitillemekti ama neyse, sen en iyisini bilirsin Bronzcuğum," dedi Sanaç, keyifli bir şekilde konuşurken bana göz kırptı.

Bronz ipleri çözdüğünde tenime iz yapmış bağcıkların esaretinden beni kurtardı. Diğer ayakkabıyı çözerken dokunduğu her yere bir etki bırakıyordu. Ayakkabıların bollaşmasını sağladı ve ayağımdan çıkartıp parkeye bıraktı. Ona sıcak bir gülümseme yolladım. Bacaklarımı kendime çekerken rahatladığımı hissetmiştim.

Serdal yanımıza geldiğinde hem kendine hem bana sandviç yapmıştı. Elinden birini alırken gerçekten hâlâ aç olduğumu fark ettim. "Bu evdeki favori insanım Serdal bu arada," dedim. "Ellerine sağlık çok iştah açıcı gözüküyor, lolipop."

"İçecek ister miydin bilmiyorum, bununla idare et," dedi Serdal. Karşıma geçip koltuğa oturdu.

Sandviç ekmeğimi Bronz'a uzattım. "Isırık almak ister misin?" diye sordum. Kafasını istemiyorum anlamında iki yanına salladı. Sanaç da aynı şekilde istemezken Viran'a doğru, "Resimli adam?" diye sordum. O da kafasını iki yanına salladığında hızlıca bir ısırık aldım.

"Dolapta yemek vardır, onlardan yeseydin Hisar?" dedi Bronz. İlgili sesi ona bakmama neden oldu.

Omuz silktim. "Üşendim."

"Üşendin diye aç mı kalacaksın?" diye sordu Bronz.

Ağzımdaki lokmayı tamamen çiğneyip yutkundum. "Evet?" dedim tok bir sesle. "Sonra aç kaldığım için senin başına çıkacağım güzel fikir değil mi?" Bronz kafamın içinin nasıl çalıştığını çözemediği için bana onaylamayan bakışlar atıp önüne döndü.

Herkes kendi hâlinde takılırken salonda gördüğüm piyanoya doğru adımladım. Piyano taburesine yerleşip tuşlarla oynamaya başladım. Çok gürültü çıkarmadan kendimce bir şeyler çalıyordum. Kuruyan dilimi ıslatmak için kendime şarap koymuş, kısa sürede kadehin dibini görmüştüm. Bir kadeh daha koyduğumda bardak elimden alındı.

"Yavaşla biraz," diyen Bronz olurken, gözlerimin içine doğru baktı. "Çok içtin. En son istediğim şey, ikinci bir sarhoş kadınla uğraşmak."

"Uğraş diyen olmadı," diye mırıldandığımda tuşa sertçe bastım. "Hem sarhoş değilim."

Bronz kaşlarını çattı. Bakışları piyanoya doğru kaydı. "Böyle sesler çıkardığın için seni sarhoş sanmıştım," demesiyle parmaklarımı tuşlarda gezdirdim. Hızla yüzünü buruşturdu. "Amacının kulağımı kanatmak olduğunu bilmiyordum."

"Sanattan hiç anlamıyorsun."

Bronz ters bir dille, "Bu sanat değil," dedi. "Ayrıca sanattan anlarım. Seninki tamamen gürültü çıkarıp rahatsızlık vermek." Piyanonun kapağını kapattı ve hesaplayamadığım kadar kısa sürede beni kucakladı.

Bacaklarımı salladığımda beni indirmesi için aksi davranışlar sergiledim. "Rahatsızlık vermekmiş," derken onu taklit ettim. "Demek ki insanlar gürültü dinlemek için biletleri tüketiyor."

"Düşeceksin şimdi, rahat dur Hisar!" dediğinde beni omzuna attı. Saçlarım aşağıya doğru savruldu. "Gerçekten seni yalnız bırakmaya gelmiyorsun. Hemen başıma bela olacak bir şeyler buluyorsun."

"İndir beni!" diye cırladım. "Bak midem bulanırsa takım elbisene kusarım ve inan hiç acımam!"

Adımları yavaşlar gibi olduğunda söylediklerim onu hızlıca etkilemişti. Beni kucağına doğru tekrar çekti. "Takım elbisem için," diye açıklama yaparken yüzlerimiz birbirine denk geldi.

Dudaklarım büzüldü. "Piyanoyu gerçekten kötü mü çalıyorum?" Demek ki annem bu yüzden çalmamı sevmiyordu.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bu arada biletler hiç yok satmadı..." diye itirafta bulundum. "Sanatın sürekliliği için satılmayan biletleri ben alıyordum. Sanırım gerçekten sadece gürültü çıkarıyorum."

"Kendini dinleten bir gürültü," diye fısıldayarak konuştu. "Herkes dinlemek istemez. O yüzden gerçek sanatı bilmeyenler neler kaçırdıklarının farkında bile değiller."

Beni oturma odasına getirdiğini fark ettiğimde evinin büyük olduğunu bir kere daha anladım. "Odana da gidebilirdik..." derken gözlerinin içine baktım. "Hazır kucağındayken."

"Hazır kucağımdayken-" Bronz'un sesini kesen şey uyarır bir tonda çıkan öksürük olmuştu.

İşittiğim sesle bakışlarım yana doğru döndü. Serdal ve Viran iki ayrı koltukta oturuyordu. Televizyon açık olmasına rağmen Serdal elinde tablet, Viran ise silahla oturuyordu. Sanırım silah temizliği yapıyordu çünkü bütün parçaları çıkarılmış bir hâldeydi.

"Kumalarımın olduğunu unutmuşum," diye bıkkın bir sesle mırıldandım. "Gözden olacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum."

İkisinin de bakışları bizde değilken Bronz beni yavaşça koltuğa bıraktı ve odadan çıktı. Televizyonda Muhteşem Yüzyıl dizisi açıktı. Gördüğüm diziyi izlemeye başladım. Sanaç içeriye girdiğinde elinde patlamış mısır vardı. Beni görmesiyle gözlerini devirdi. "Kırk yılın başı keyif yapacağım dedim, hemen yerim kapılmış!" dedi kızgınlıkla.

Ona gülümsediğimde uzandığım yerde doğruldum. "Beraber izleyebiliriz, bu diziyi ben de çok seviyordum. Uzun zamandır izlemedim."

"Hayatta inanmam!"

Kaşlarımı çattım. "O niyeymiş?"

"Sen yürüyen yalan makinesisin duygularımla oynama benim," dedi Sanaç. Ona büyük bir ciddiyetle baktığımda daha fazla dayanamadan dudaklarını tekrar araladı. "Hürrem Sultan, eski sevgilisi Leo'yu kendi eliyle zehirlemişti. Neyle zehirledi?"

Gözlerimi devirdim. "Türk lokumu."

Anında cevap vermemle kaşlarını kaldırdı. Yanıma gelip oturduğunda elindeki patlamış mısır tabağını öndeki masaya bıraktı. "Tamam bu kolaydı," dedi. "Bunu Viran bile bilir."

Viran elindeki silaha gözlerini kısarak bakarken, "Bir şey mi dedin Sanaç?" diye seslendi.

"Bir şey demedim ölüm meleğim, keyfine bak sen," dedi Sanaç. "Hadi bunu bil bakalım. Pargalı İbrahim Paşa, Hatice Sultan'ı kiminle aldattı?"

Kıkırdadım. "Bunu bilmeyen de kendine dizi izliyorum demesin. Nigâr Kalfa ile aldatmıştı," diye yanıtladım.

"Hürrem'in gerçek adı ne?"

"Alexandra La Rossa," dedim hiç düşünmeden. "Ben Alexandra La Rossa! Osmanlı Sarayı'na satılmış Rutenyalı köle! Dinyepe Nehri'nden Karadeniz'e savrulmuş köle..."

Sanaç uzanıp eliyle dudaklarımı kapattı. Pes ederek, "Tamam, tamam inandım!" dedi. "O günlüğü bir daha duymaya gücüm yok. Beraber izleyebiliriz." Yan yana oturduğumuzda öne doğru eğildi ve patlamış mısır dolu tabağı kucağıma bıraktı. Ağzıma birkaç tane atıp çiğnedim.

"Altmış üçüncü bölüm..." derken ona çekinerek baktım. "Hürrem Sultan'ın haremi yönettiği zamandı. Onu açsana izleyelim."

"Yuh anasının gözü yani," dedi Sanaç. "Sen benden de beter çıktın. Bronz az kınasaymış beni. Başına daha fanatiği çıktı. Allah yardımcısı olsun."

Söylediğim bölümü açtığında izlemeye başlamıştık. Serdal hepimize içecek bir şeyler getirirken çok geçmeden Bronz da geri gelmişti. Alkol kanıma karıştıkça gülmem daha çok artıyordu. "Ben senin gibi bir köle değilim, gerçek bir sultanım!" dedim.

"Sen koca bir yalansın, His!" dedi Sanaç. "Bizimle alay mı ediyorsun?"

"Sadece hakikati göstermek istiyorum diyelim," derken taklidime masum bir ifadeyle devam ettim. "Ve hakikati kabullenin. Önüme attığınız kargaları bir doğan gibi parçalar, leşlerini önünüze atarım. Zira benim tabiatım bu!" İçeceğimden bir yudum aldım. "Benim adım His! His Sultan! Sultan Bronz'un yegâne hasekisiyim!"

"Ben bir prensim, senin gibi köle değilim!" dedi Sanaç.

"Ben köleyim, sen bir prenssin öyle mi? Hah!" derken Sanaç'a inanmayan gözlerle baktım.

Sanaç, büyük bir hırsla, "Evet öyle," dedi. "Benim gibi ateşlerde yanacaksın!"

"Sanaç," diye seslendim. "Beni hiçbir ateş yakamaz biliyor musun, ben ateşin ta kendisiyim!" Kendimi tutamayıp ayağa kalktığımda fazla alkolün etkisinden olsa gerek dengemi sağlayamadım. "Ağalar!" diye seslenirken Viran ve Serdal'a baktım. "Atın bunu zindana!"

Bronz beni belimden tuttu. "Sen rolüne çok kaptırdın kendini," derken kendine doğru çekti. Çok geçmeden koltuğa tekrar oturmuştum. Elimdeki bardağı alıp kendi tarafına koydu. "Daha fazla içmek yok."

Diğerlerine doğru bakarken Bronz'u işaret edip, "Korkuyor..." diye mırıldandım. "Yönetimi elinden alacağım diye..."

"Alırsın," diye beni onayladı Sanaç. "Ben sen de o potansiyeli görüyorum." Gülüşlerimin devam ederken gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu.

Aradan bir süre geçmişti. "His..." diye bir ses işittim. Yüzümü koltuğun kumaşına sürttüm. "Lokum uyansana! Hürrem Sultan'ın haremi yöneteceği kısım başladı!"

Kirpiklerim birbirine pranga gibi olmuşken açılmaya niyetleri yoktu. Tenimde bir sarsıntı hissettim ve tenime dokunan ele hiç düşünmeden sertçe tırnaklarımı geçirdim. "Uyuyorum," derken dudaklarımdan belli belirsiz bir ses çıktı.

"Bronz, tatlı belan kalkmıyor," dedi Sanaç. Yüksek bir sesle konuşmasıyla kulak tırmalayıcı sesten dolayı yüzümü buruşturdum. "Beni pençeliyor gel bak şuna."

"Kaldırma onu, bırak uyusun," diye Bronz konuştu. Sesi oldukça yakınımda geliyordu.

"Sen mi uyandıracaksın?" diye sordu Sanaç.

"Ben, biri nasıl uyandırılır bilmiyorum Sanaç, herhâlde kendisi bir şekilde uyanır," dedi Bronz, kuru sesle. "Moskova'dayken nasıl kaldıracağımı bilemediğim için bütün gün uyanmasını beklemiştim."

"İyi ben yatıyorum, sabah hepimize terör estirir benden söylemesi," dedi Sanaç. Son konuşan o olurken başımın üstünde konuştukları için her konuşulana şahit olmuştum.

Tenime dokunan ellerle tırnaklarımı tekrar harekete geçirmek üzereyken burnuma dolan sıcak kehribar kokusuyla geri durdum. Bedenimin aniden havalandığını hissettim. Sırtım ve bacaklarımdan güçlü kollar tarafından tutuluyordum. Yüzümü yasladığım

bedenden sıcaklık yayılıyordu. Üşümekten buz kesen bedenim, tenin sıcaklığına iyice sokuldu. "Şşşş," dedi artık alışık olduğum ses. "Uyanma."

"Bronz..." dedim, fısıltıyla. Çok geçmeden sırtım yumuşak ve soğuk çarşafla buluştu. Çarşafın soğukluğu tenimin soğukluğuyla yarıştı ve sarıldığım bedene daha çok sarılıp sıcaklığı kaybetmemeye çalıştım.

"Bırakacak mısın beni?" diye sorduğunda kulağıma doğru fısıldar bir tonda konuştu. Saçlarımın üzerinde sıcak parmaklarını hissettim. Yavaşça okşamaya başladı. *Bırakacak mısın His?*

Ciğerlerime doldurduğum kehribar kokusunu içime işledi. Açık sözlülükle, "Çok güzel koktuğunu söylemiş miydim?" dedim. Kollarımı ondan ayırıp yatağa kendimi bıraktım. O da kollarını sırtımdan ve bacağımdan çekti.

"Söylemedin," dediğini duydum. "Kimsenin söylediğini de duymadım."

"Çok güzel kokuyorsun," derken sahici bir sesle mırıldandım.

"Doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordu. Bu konuşmanın gerçekten olup olmadığını algılayamayacak kadar uykum vardı.

"Doğruyu söylüyorum," dedim.

"Sen yalancısın."

"Gerçekten kokunu beğeniyorum," diye fısıldadım. Gitmek üzereyken tekrar konuştum. "Dur gitme." Sesim uykunun verdiği ağırlıkla kalın çıkmıştı. Parmaklarım, tenimden ayrılmak üzere olan elini tuttuğunda gitmesine izin vermedi.

"Sarhoşsun Hisar."

Huysuz bir mırıltıyla, "Uykumu kaçırdın," dedim. "Beni uyandırdın."

"Tekrar uyuyabilirsin," diye fısıldadı. "Uyu Hisar."

Kaşlarımı çattım. "Deme onu işte. Bilerek yapıyorsun."

"Neyi?"

"Adımı söylüyorsun."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Normalde evet," dedim. "Tam adımı duymaktan hoşlanmıyorum."

"Normalde evetse ben söyleyince peki?" diye konuştuğunda cümlesi konuşmamla yarıda kesildi.

"Artık rahatsız olmadığımı fark ediyorum," derken yüzümü yastığa sürttüm. "Adımı çok sevesim geliyor. Bir o kadar da nefret edesim geliyor. Sonra sana bakıyorum, bir adın bile yok. Babam olsa seni bana gösterir şımarıklık yaptığımı söylerdi kesin."

"Adım artık yok, evet."

Bilmiş bir tavır takındım. "Adın çok kötü bir isim olduğu için kendi adını kullanmıyorsun değil mi?" dedim. "Benden sır çıkmaz, gerçekten! Niye kendi adını kullanmıyorsun çünkü adın kötü, sevmiyorsun..."

"Alakası bile yok," dedi Bronz.

"Adını buldum bu arada."

"Neymiş?" diye sorarken sesinde meraktan çok yoğun bir serzeniş vardı.

Dudaklarım kenara kıvrıldı. "Abuzittin," dedim. "Abuzittin kıllı bacak." Bunun neden komik geldiğini bilmiyordum bile. Elini bırakmak istemesem de yavaşça bırakıp diğer tarafıma doğru döndüm. Kendi kendime gülerken üstüme örtüyü çektim.

Işığın kapanmasıyla hızla gözlerimi araladım. "Işığı aç," dedim kısık bir sesle. "Açık kalsın."

"Neden?" derken sesinde yoğun bir merak vardı.

"Işıksız uyuyamıyorum. Karanlık bana sadece kâbus oluyor," diye mırıldandım. "Karanlıkta kalamam. Işık açık kalsın." Işığı tekrar açtı, kasılan bedenim gevşedi.

"Sarhoş olmana rağmen diretmeyi seviyorsun."

"Kimse sevmiyor ama," derken buldum kendimi. "Diretmemi. Sadece insanların başının belasıyım. Sanaç bana tatlı bela dedi. Belalar tatlı olmaz ki. Ben insanların ağzında kötü bir tat bırakırım."

"Sanki senin çenen açılmaya başladı gibi," dediğinde sesi yakından geliyordu. "Uyumayı düşünmüyor musun?"

"Sen gitmezsen uyumam ki."

"O niyeymiş?"

"Uykumu kaçırıyorsun Bronz," dedim. "Bana bir uyku borçlusun. Hem sadece bu da değil, bir adet elma da borçlusun. Rusya'dayken elmamdan yemiştin."

Adımlarını işittim. "Borcum olsun."

Aklıma yeni bir isim fikri gelirken, "Adın acaba-" dememle lafımı kesmişti.

"Uyu artık Hisar."

Odadan çıktı fakat ruhu kapının ardında asılı kaldı. Aramızda olan sadece bir kapı değildi. Maskelerimiz en büyük mesafemizdi. Ne kadar yakın olursak olalım, maskeler aramızda uçurum oluşturuyordu. Kapı gibi olan maskeler, hep yüzümüze mi kapanacaktı?

by lavinia

III

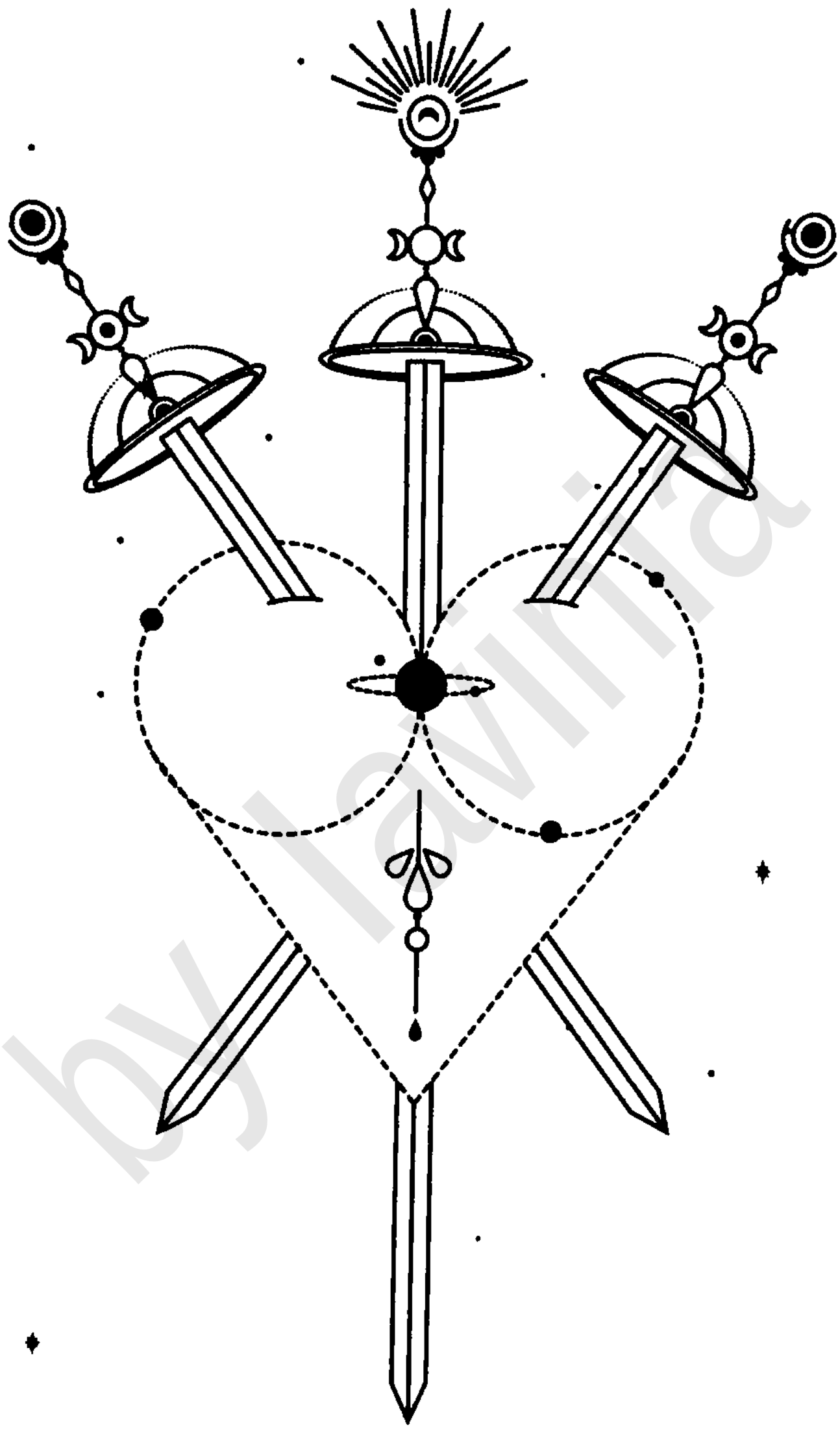

KILIÇ ÜÇLÜSÜ

by lavinia

8

AYKIRI ÇİÇEK RESİTALİ

by Dilmia

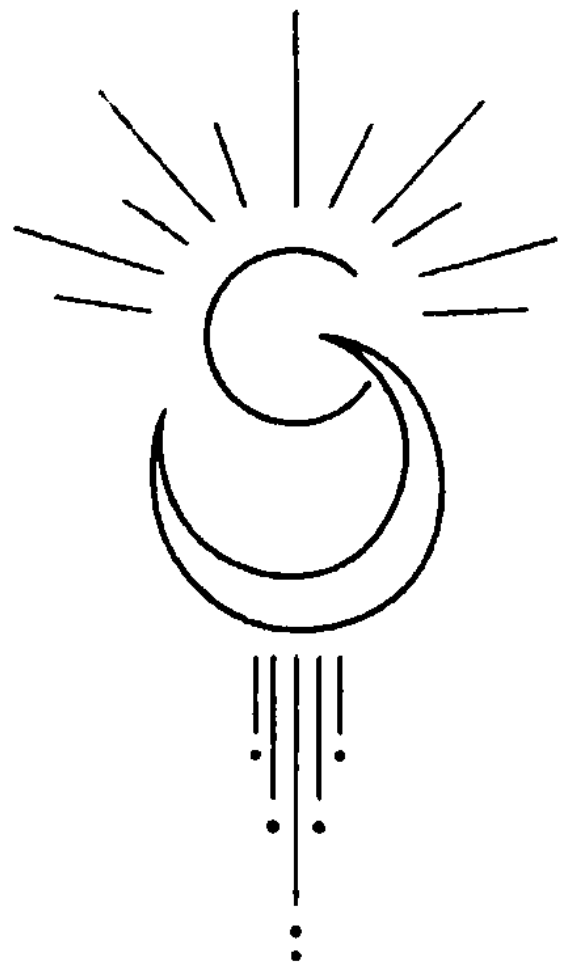

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar, annen seninle hiç konuşmayacak, kız çocuğu. Küçücük boyunla okuldan koşarak geldin. Yüzün yine gülüyor. Sana kimse gülmediği hâlde sen etrafına gülücükler saçıyorsun. Yabancı dil dersinde Rusçada "anneciğim" kelimesinin ne demek olduğunu öğrenmişsin. Evin içinde beni arayıp durdun. Beni gördüğün an dilinden Rusça kelimeler döküldü. "Anneciğim," dedin. "Ben de artık Rusça biliyorum, ben de artık seninle konuşacağım." O an bu dili konuştuğun için sana sinirlenip tokat attım. Sana yasak. Senin dilin değil. Yine sinir krizi geçirmeme sebep oldun. O benim ve oğlumun dili, kız çocuğu. Seninle hiç konuşmayacağım.

Bir çiçek olsam, büyümeden solardım.

Güneşin yakıcı ışığı bana dokunmaz, yağmur olduğum yere yağmazdı. Tenime dokunan yağmur beni üşütür, güneş beni ısıtmazdı. Hislerime karışan hissizliğim beni solmaya mahkûm ettiğinde ruhum baş aşağı asılı kaldı. Çünkü benim mucizem yoktu, hiç olmamıştı, olmayacaktı. Mutlu son diye bir şey yoktu.

Hep aynı sondu, başrolü olduğum hikâyenin sonunu değiştirmek benim elimdeydi. Zamansız açmayacaktım; zamansız açan her çiçek solmaya mahkûmdu.

Yatağın içinde hissettiğim bedenin varlığıyla gözlerimi hafifçe araladım. Bacağıma değen çıplak ayaklarla istemsiz bir şekilde irkildim. Biriyle uyumaya alışık değildim lâkin yanımdaki Yasmin olunca tedirginliğim azalıyordu.

"His..." diye fısıldadığını işittim. "Elimin altındaki bıçağı al çabuk! Kendimi kesiyordum!"

Mahcup bir tonlamayla, "Özür dilerim," dedim. Uzanıp onun tarafına doğru kayan bıçağı elinin altından aldım. Yemek bıçağı olduğu için çok keskin değildi ama işlev görüyordu. Avucumun arasında tutup yavaşça doğruldum.

Yasmin karışan sarı saçlarıyla bana doğru döndü ve kirpiklerini aralayıp safir mavisi gözlerini ortaya çıkardı. Uykulu bir sesle, "Sabah oldu mu?" diye sordu. Panjurlar kapalı olduğu için dışarısı gözükmüyordu.

Bakışlarım komodinin üzerinde duran dijital saate düştüğünde saati kontrol ettim. Saat beşe gelmek üzereydi. "Daha gün aymadı," dedim, onun üstüne örtüyü bırakırken. "Sen uyu Yasmin. Ben spor yapacağım."

"Ben de geleyim," dedi, doğrulurken.

"Hayır," deyip gerçekten spor yapmayacağım için onu hızlıca reddettim. "Sen dinlen. Gün içinde azıcık, kuş kadar bir şey yiyorsun, onu da sporla eritme. Uyu hadi."

Kaldırdığı kolunu karnıma sardığında beni yatağa doğru yavaşça yatırdı. "Sen de uyu," dedi, güçsüz bir tonda. Başını omzuma yaslayıp kollarını bedenime sardı. "Gözlerin kızarmış. Uykusuzluktan mı?"

Kafamı olumlu anlamda sallayıp, "Gece uyuyamadım," dedim. Başımı ona doğru çevirip gözlerimizi buluşturdum. "O yüz-

den güzel kardeşimin yanına gelmek istedim. Sen uyumaya devam et." Üstüne örtüyü çekip uyku pozisyonunu aldı. Yataktan çıkmadan önce onu yanağından öptüm, koymuş olduğum bıçakları alıp odadan ayrıldım.

Kendi kaldığım odaya geldiğimde ilk başta üstümdeki kıyafetlerimi çıkarttım. Spor kıyafetlerine en yakın olan üst ve alt parçayı aldım. Ona uygun alt iç çamaşırını da seçtiğimde üşümek üzere olan bedenime geçirdim.

Odadaki lavaboya girdim ve rutin işlerimi uyuşuk bir şekilde yapmaya başladım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra dişlerimi fırçaladığımda kendime biraz daha gelmiştim. Odaya vakit kaybetmeden geri döndüm.

1 Nisan 2022, Cuma günüydü.

Kenarda duran siyah mumdan avucumun arasına alıp kibritin alev almasını sağlayarak mumun fitilini ateşe verdim.

Geriye yakılacak 431 tane mumum kalmıştı.

Tarot destesini karıştırıp bir kart seçtim. Ölüm kartı kaderime çıkmıştı. Tersti. Yenilenme ve hayatımızda bir sil baştan yapmaya olan ihtiyacın ruhumuzun en derinliklerinde hissedildiğine işaret ederdi. Değişime direnmeme kartıydı.

Dün gece uyuyakaldığım için 00.00'da olan vardiyayı kaçırmıştım. 06.00'da olacak olan koruma vardiya değişimini kaçırmamam gerekiyordu. Her altı saat arayla bir değişim oluyordu. Kargalar bile uyanmadığı için ses çıkarmadan odadan çıktım. Parmak uçlarımda sarmal merdivenlerden inerken çıtırdama seslerini en aza indirgedim.

Arkama doğru dönüp mutfağın yolunu tutarken genelde o taraftaki çıkışta çok fazla koruma olmuyordu. Mutfağa girdiğimde ilk önce aç olan karnımı doyuracaktım. Su ısıtıcısını elime alıp ince olan musluktan su doldurdum ve kendime göre seviyesini ayarladım.

Dilime takılan bir replik dudaklarımdan dökülmeye başladığında, "Önce sabah uyanırım..." diye kısık çıkan sesimle mırıldandım. Gördüğüm tost makinesiyle ekmek aramaya başladım. Bakışlarım dilim ekmeklerle kesiştiğinde birkaç adım atıp paketi elime aldım ve iki dilim ekmek çıkardım. "Sonra kocamı uyandırırım. Bronz, Bronz, derim kocam zaten uyanır. Güzel bir kahvaltı sofrası hazırlarım ona, mutlaka tereyağlı ballı ekmeğini eksik etmem," derken buzdolabına ilerleyip tostun içi için malzeme çıkardım.

Tost makinesini fişe takıp ısınmasını beklerken o sırada ekmeğimi hazırlayıp kaynayan suyu kapattım. "Sonra çocuklarımızı okula bırakırım. Okullarıyla tek tek ilgilenirim. Okul aile birliğindeyim; mutluyum, kocamı seviyorum." Tost makinesinin arasına ekmeği koyup üzerini kapattım. Çıkardığım malzemeleri geri yerlerine koymak için buzdolabına ilerledim. "Buzdolabım var, çamaşır makinem var. Var da var, var da vaaaaar."

Geriye çekilip tostun olduğunu kokusundan fark ederken fişini çektim. Kaynattığım suyu bardağa alıp dolaplarda gezdikten sonra sallama çay bulmuş onu da atmıştım. Tost ekmeğini makineden çıkardım ve sıcak sıcak bir ısırık alıp ağzım yanmasına rağmen zorlukla yedim.

Masaya doğru döndüğüm sırada gördüğüm bedenle bir elimde bardak bir elimde tostla öylece kalakaldım. Masanın başında Bronz oturuyor, elindeki tabletten kafasını kaldırmış bir hâlde bana bakıyordu. Yeni gelmediğini önünde olan bir sürü kağıttan anlarken, "Bronz?" dedim şaşkınlıkla. "Ne zamandır oradasın sen?"

"Günaydın," dedi. Uykusundan arınmış olmasına rağmen sabahın çok erken saatlerinde olduğumuz için sesi pürüzlü çıktı. Daha çok boğuk bir sesti. "Sen mutfağa girmeden bir hayli zaman önce."

"Mutfağın o kadar büyük ki seni fark etmemişim bile!" derken elimin yandığını hissetmemle masaya doğru geçip oturdum. "İki saattir buradaydın ve sesini bile çıkarmadan beni mi dinledin sen?"

"Evet," dediğinde elindeki tableti bırakıp bütün dikkatini bana verdi. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Spor yapacağım," diye yalan söyledim. Tostumu kaldırıp yer misin dercesine ona işaret ettim. Kafasını iki yana salladı.

Önündeki seramik kupayı kavradı, dumanı üzerinde tütüyordu. Dudaklarına yaklaştırdı ve büyük bir yudum alıp geri masaya bıraktı. "Sabahın beş buçuğunda?" diye sorduğunda her zamanki gibi şüpheci tavrını takındı.

"Spor yapmanın saati mi var, istediğim saatte yaparım. Hem benim bedenim saati nereden biliyor?" diye çıkıştım. "Sen niye bu saatte kalktın?" Öne doğru eğilip sanki ona sır veriyormuş gibi konuştum. "Yoksa İstanbul'un sabah namazını sen mi kıldırıyorsun?" Bir anda durup zihnime düşen görüntüyle gözlerimi hızlıca kapattım. "Seni namaz kıldırırken hayal etmemeliyim, hayal etmemeliyim."

"Yine kendin çalıp kendin oynuyorsun Hisar," dedi Bronz, bıkkın tavrıyla. Gözlerimi geri araladığımda ilgisizliğiyle tabletine tekrar döndü.

"Sen de çok mutlusun bakıyorum," diye kinayeli bir şekilde konuşurken baştan aşağıya onu süzdüm. Yine simsiyah takım elbisesi, aynı koyuluğa sahip cep mendili, özenle taranmış saçlarıyla magazin dergisinden fırlamış gibiydi. Çok yakışıklıydı. Bu saatte bile. "Yüzünde güller açıyor. Bu saatte neden takım elbiseyle oturuyorsun?"

"Uyandıktan sonra üstümü giyinirim."

"Giyindin... Ben direkt takım elbiseyle yatıp kalkıyorsun sanmıştım. Günlerdir yanındayım, üstünde hiç başka bir kıyafet görmedim," diye hayıflandım. "Eşofman diye bir şey icat edildi. Gecelik ya da rahat kıyafet giyebilirsin. Evdesin sonuçta."

Tabletten başını kaldırmadan, "Tercih etmiyorum," dedi.

"Tercihleriniz nelerdir Bay Bronz?" diye sordum. Öne doğru yaklaştım ve sesimi kısık tuttum. "Hiç giyinmemek mi yoksa?"

Bronz kirpiklerini kaldırıp bana doğru döndü. Sıcak kehribar gözleri, ortamın karanlığına rağmen güneş gibi parlıyordu. Oldukça etkileyici bir sesle, "Senin tercihin öyle mi?" dedi.

"Size ayıp olmasın diye giyiniyorum."

Çayımı ve tostumu eş zamanlı bitirdikten sonra oturduğum yerden kalktım. Saati doldurmak için biraz ağırdan alarak yemiştim. Elime kalan bulaşıkları alıp tezgâhın üzerine bıraktım. Gökyüzü ilk uyandığımın aksine aydınlanmıştı. Yarım saattir mutfakta oyalandığımı varsayarsam saat 06.00 olmak üzereydi. 33 korumanın değişimi yapılacaktı.

"Nereye?" dedi Bronz, sürgülü kapıyı açıp çıkmak üzereyken beni sesiyle durdurdu.

Omzumun gerisinden ona bakıp, "Spora?" dedim tek kaşımı kaldırıp. Kollarımı birbirine dolayıp göğsümde birleştirdim. Bronz ayağa kalkıp yanıma doğru geldi ve kısılan gözleriyle baştan aşağıya süzdü.

"Bu hâlde mi spor yapacaksın?" diye sordu. "Dışarıda-"

Lafını bıçak gibi kestim. "Dışarıda 33 tane adam var biliyorum. Birazdan 06.00'da vardiya değişimleri olacak. Her altı saat arayla değişimleri yapılıyor," derken tek nefeste ona konuşma şansı tanımadım. "Eğer beni gördükleri için dikkatleri dağılırsa bir zahmet o adamlarını değiştir. Bir beden gördü diye dikkati dağılan adamın yanında işi olmamalı."

Bronz beni sakinlikle dinlediğinde biçimli kaşı yukarıya kalktı. Yüzündeki ifade korkmam gerektiğini söylerken başını dışarıya doğru çevirdi. Tekrar beni bulduğunda havadaki kaşları eski formunu almıştı. Benim gibi o da kolunu göğsünde birleştirdi ve bana alay dolu bir tavırla baktı.

"Dışarıda yağmur yağıyor diyecektim Hisar," dedi. "Fırtına var, istersen üstünü giy. Diğer blokta kapalı spor salonu var, sporunu orada yapsan daha iyi. Hava hemen düzelecek gibi değil."

Aksini iddia etmemişti. Yaptığım bütün analizler doğruydu. Benim için önemli kısım buyken onun havadan bahsedip beni rezil etmesi hiç umurumda olmamıştı. "Başıma meteoroloji uzmanı mı kesildin?" diye sordum.

Ruhsuz gözlerinin esiri olduğumda, "Hasta olmak istemezsin," diye yanıtladı.

"Ben değil sanırım, sen olmamı istemezsin," dediğimde aklıma hasta olduğum zamanlar gelmişti.

Her hastalığım birbirinden kötü ve çekilemez hâldeydi. Ailemin yanında hasta olmak dünyanın en kötü şeyiydi. İlgisizlerdi, sevgisizlerdi. İstersen hastalıktan öl, nasılsın diye sormazlardı. Albay ise hasta olmayı zayıflık olarak görüyordu. Hasta olursan güçsüz düşersin, derdi Albay. Onun kitabında hasta olmak yoktu. Bağışıklığımı artırmak için beni sokağa bile atmıştı. Karlı havada su geçiren postallarla dışarıda kaldığımı, neredeyse hipotermi geçirdiğimi hiçbir zaman unutamıyordum, unutmayacaktım da.

Dışarıda olan değişim vardiyasını izlerken, Zorlu hepsinin başında durup yerlerini işaret ediyordu. Zorlu korumaların en üstüydü. Diğerlerinin onun kadar donanımlı olmadığı belli oluyordu.

Bronz yanımdan geçip gitti, mutfağa tekrar geçmesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdim. Tezgâhın üzerindeki hasırdan bozma sepetten kırmızı bir elma alıp parmaklarının arasında yavaşça döndürdü. Dudaklarını aralayıp elmayı ağzında çiğnedi.

Meraklı bir ifadeyle, "Elma yemeden yapamıyor musun?" diye sordum. Yanına geçtim, tezgâha fevri bir hareketle çıkıp kalçamı yasladım. Boylarımız eşitlenirken direkt olarak gözlerinin içine bakabiliyordum.

"Hayır. Mutlaka her gün bir tane yerim," dediğinde bana doğru döndü. "Yesene sen de."

"Elma sevmiyorum. Yani bayıldığım bir meyve değil, olmasa da olur," derken yemek istemediğimi belirtmek adına kafamı iki

yana salladım. "Neden yiyorsun peki?" Bedenini arsızca süzüp devam ettim. "Kendine önem verdiğin belli oluyor."

"Birisi kalp sağlığım için mutlaka yememi söylemişti. O günden beri her gün yerim," dedi Bronz, puslu sesiyle. "Kalbim sağda olduğu için kalp krizi riskim çok yüksek, elma onu azaltıyormuş. Onun gibi bir şey demişti. Sonra alışkanlık oldu, her gün mutlaka yiyorum." Onu dikkatle dinlerken elim istemsizce kalbimi yokladı. Karşımda ters organlı biri olunca istemsizce kalbimin yerini yokluyordum.

Bronz elimi tutup kendi göğsünün üzerine koydu. Kalbinin yerini gösterirken kalp atışları parmak uçlarımda attı. "Sizin kalbiniz solda Hisar, benim kalbim burada," dediğinde eli, elimin üzerindeydi.

Kalp atışımın hızlandığını fark ettiğimde ritmi daha çok yükselmeden elimi aşağıya indirmiş, o da elini çekmek zorunda kalmıştı. "Anladım, alışmam zaman alacak..."

Mutfaktan içeriye birisi girdiğinde adım seslerinden dolayı ikimizin de bakışları arkaya döndü. "Çifte kumrular uyanmışsınız bakıyorum," dedi Sanaç.

Sanaç siyah takım elbisesini üzerine geçirmiş bir şekilde karşımızda dururken elini cebine attı. Sigara paketini açıp bir dal sigara çıkardığında dudaklarının arasına aldı. Bronz, Sanaç çakmağını çıkardığı sırada Bronz yakmasına izin vermeden, "Sigaranı dışarıda iç Sanaç," dedi.

"Neden ki?" diye sordu Sanaç. Çakmağını çıkartıp yaktı ve bakışlarıyla sürgülü camdan gözüken bahçeyi işaret etti. "Yağmur yağıyor çıkamam dışarıya."

Bronz mekanik bir sesle, "Sensörleri aktif edeceksin, burada sigara içemezsin," dediğinde bakışlarıyla tavanı işaret etti. "İçerim diye tutturursan, ıslanırım diye çıkmadığın dışarıdan daha kötü ıslanırsın burada, haberin olsun."

Canım sigara çekmişti. Moralim aşırı bozuk olduğu zamanlar içiyordum. Sigara içtikten sonra nefes almakta zorlanıyordum. O zaman da ilacım devreye giriyordu. Lanet bir döngüydü ama içmeden de yapamıyordum.

Sanaç siyah mat zippo çakmağını geri kapattı. "Ev, ev değil hapishane sanki amına koyayım ya!" diye homurdandı.

"Toplantı odasına geç, orada içebilirsin. Ben de birazdan oraya geçeceğim," dedi Bronz.

"Tamam," dedi Sanaç, sıkıntıyla. "Acil bir toplantı yapmamız gerekiyor, ondan erken kalkmıştım."

Bronz'un kaşları çatıldı. "Sorun ne?" diye sordu.

Sanaç, "Toplantı odasında anlatırım," derken bakışları beni teğet geçiyordu. Onları dinlediğimi fark ettiğinde bakışları beni buldu.

Masum bir tavır takınırken, "Yanımda konuşabilirsiniz, nasıl olsa hiçbir şey anlamıyorum," dedim.

"Asıl hiçbir şey anlamayan benim, siz düşman mısınız dost musunuz?" diye sordu Sanaç. "Yani tam dostsunuz diyeceğim birbirinize öldürecekmiş gibi bakıyorsunuz. Tam düşmansınız diyeceğim öpüşecek gibi duruyorsunuz. Ne olduğunuzu söyleyin de ona göre davranayım!"

"Savaşıyoruz," dedim. "En büyük aşklar nefretle başlarmış. Ama her an sevişebiliriz."

Tezgâhtan aşağıya inip Sanaç'a doğru adımladım. "Sevişti-ğimiz an, bakışlarınızı ondan çekseniz iyi olur," derken oldukça ciddi bir tavır takındım. "Kıskanç birisiyim, hiç paylaşımcı değilimdir." Mutfaktan çıkarak onları yalnız bıraktım.

"His Hanım," dedi nahif ses. Devia Hanım gülen yüzüyle bana bakıyordu.

"Buyurun Devia Hanım," diye yarım bir ağızla gülümsedim.

"Erken uyanmışsınız, normalde kahvaltı saatimiz dokuz. Bronz Bey o saatten önce kahvaltı yapmıyor. İsterseniz sizin için şimdi bir şeyler hazırlayabilirim," dedi Devia Hanım.

Kafamı iki yana salladım. "Ben bir şeyler atıştırdım. Dokuzda hazırladığınız kahvaltıya diğerleriyle birlikte katılırım."

"Peki nasıl isterseniz."

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye sordum. Çalışma zamanına göre eve dair neler bildiğini soracaktım.

Birazcık düşündüğünde eski anılara dalıp gitmiş gibiydi. "2016'nın sene sonundan beri buradayım, bir hayli zaman oldu," dedi Devia Hanım.

"Uzun bir süre..." diye mırıldandığımda burayı artık avucunun içi gibi biliyor olması lazımdı. Bronz'un odasını bulmam gerekiyordu. Annemin günlüğü o odada olabilirdi. "Evin temizliğinden siz mi sorumlusunuz yoksa başka kişiler mi geliyor?"

"Çok büyük burası, ben tek başıma üstesinden gelemem. Ben sadece yemekten sorumluyum. Benim dışımda gelip çalışanlar var. İşte bahçeler, havuzlar, evler için temizliğe haftalık olarak değişik kişiler geliyor. Bir gelen bir daha gelmez," dedi Devia Hanım.

"Bence kahvelerimizi alalım, beraber etrafı gezelim. Bronz bana gezdirecekti ama Sanaç'la işi olduğu için onlar toplantı odasına geçti. Burası gerçekten büyük, kaybolmak istemiyorum," dedim.

"Peki, siz nasıl isterseniz." dedi Devia Hanım. İkimize makine yardımıyla kahve yaptığında bardaklarımızı aldık. Üstümüze şeffaf model yağmurluk verdikten sonra bahçeye ulaşmıştık.

"Şurası golf sahası," dedi. İleride olan çimlerle süslenmiş düzlük ve küçük tepeciklerden oluşan alanı işaret etti. Etrafı çevreleyen birkaç küçük bayrak gördüm. "Bronz oğlum günün belirli saatleri orada olur. En sevdiği yerdir."

"Büyük bir alanmış," diye mırıldandığımda avuçlarımın arasındaki sıcak içecekten bir yudum aldım. "Galiba arkadaşlarıyla burada vakit geçiriyor."

"Evet," dedi Devia Hanım. "Normalde her arkadaşıyla burada olur, sizi getirmeyince şaşırdım açıkçası. Nefel Hanım olsaydı buradan hiç çıkmazlardı."

"Nefel Hanım?" diye sordum.

"Arkadaşı," dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım. "Kış ve yaz bahçeleri," derken büyük alanda, iki uç noktalarda olan çardaklı alanları işaret etti. "Güneş alımlarına göre konulmuş, zaten yaz bahçesine yakın havuz bulunuyor oradan bahçeleri anlarsınız."

Devia Hanım evin her bir noktasında bulunan alanı bana göstermiş, sıkıldığımı belli etmemek için sürekli gülümsemekten yüz kaslarım ağrımıştı. En sonda eve ilerlerken neredeyse bir saati geçkin bahçede olduğumuzu fark etmemle dudaklarım uçuklayacaktı. Evi tahmin ettiğimden daha büyüktü. En sevdiğim kısım, en uç noktada olan oturma yeriydi.

"Evin bir girişi de buradan başlıyor," dedi Devia Hanım. Beni farklı bir girişten içeriye sokarken, aklıma kazıdım.

"Bronz'un odası hangi katta?" diye sordum en sonda kendimi tutamayıp. "Benim kaldığım katta benden başka kimse yaşamıyor, üstelik bir sürü oda var."

"Onun odası bu blokta değil," dedi Devia Hanım.

"Nasıl?" dedim şaşkınlıkla. "Benimle aynı yerde kalmıyor mu?"

"Sizin kaldığınız bu kısım misafirler için ayrılan yer. İşte yakın arkadaşları geliyor, iş arkadaşları geliyor, o zaman burada oluyor. Onun dışında kendisi şuradaki yerde..." derken ileriyi, büyük yapıda olan evin bütün bağlantısını kapsayan bloğu işaret etti.

"Orayı gezmemiz mümkün mü?"

"Gezemezsiniz," dedi Devia Hanım, en az benim kadar net bir ifadeyle. "Ben bile sadece bir kere temizlik için girdim."

Çatılı kaşlarım havaya kalktığında şaşkınlığın emareleri yüzümde belirdi. "Siz de girmiyorsunuz yani?"

"Kendisinden başka kimse girmez kolay kolay. En azından ben ondan başkasının girdiğini hiç görmedim," dediğinde daha ne kadar şaşırabilirdim bilmiyordum. "Dediğim gibi, misafirleri gelirse herkesi buradaki blokta ağırlar. Onlarla orada vakit geçirir. Onun dışında gece olduğu zaman kendi bloğuna gider."

"Ne var ki orada?" diye sordum. Dünyayı yok etme tuşu olmalıydı ki o yüzden bu kadar gizliyordu. Zaten evinin konumunu kimse bilmiyordu, bir de kaldığı yeri de gizliyordu. "Niye kimseyi almıyor?"

"Bana sorarsanız mahremiyet. Kendine özel alan oluşturmuş."

"Kızı diye bahsettiği panteri siz geldiğinizden beri burada mıydı?"

"Evet, benden öncede varmış. O zamanlar daha ufak bir şeydi. Panterin öyle olduğuna bakmayın göründüğünden daha zararsız. Gerçekten Bronz oğlumdan başka kimseyi yanına yaklaştırmıyor, eğer ona yaklaşmazsan sana hiçbir zararı yok," dedi Devia Hanım. "Bir tek kızı, o eve girer."

"Anladım..." dedim kısık bir sesle. "Teşekkür ederim kahve için, ben diğer bloğa geçeyim kapalı spor salonu varmış."

"Ben de elmaları toplayayım," dedi Devia Hanım, elimden bitirmiş olduğum buz tutmuş kahve bardağını aldığında yavaşça gülümsedi. "Tatlı seviyorsanız elmalı turta yapabilirim size."

"Elmaları toplayayım derken? Elma ağacı mı var?" diye sordum. Bronz'un elma takıntısı dikkatimi çeken bir noktaydı. Onunla ilgili dikkatimi çeken bir sürü nokta vardı.

"Evet." Gülümsemesi yüzüne daha çok yayıldı ve eski anılara gitmiş gibi derin bir nefes alıp verdi. "Yıllar önce nişanlısıyla beraber dikmiş Bronz Bey."

Nişanlısı mı? Bronz'un nişanlısı mı var His?

Vücudumu kuru bir soğukluk kapladı, bu kesinlikle havanın soğukluğundan değildi. "Daha yeni hasat vermeye başladı. Mart ayında ilk meyvemizi aldık. Tam altı yıl önce dikmişler. Nişanlısına görmek nasip olmadı ama o gördü," diye ekledi Devia Hanım.

Böyle bir detay beklemiyordum. Beraber elma ağacı diktiği nişanlısı... O elmaları her gün yiyen Bronz... Demek biri bana mutlaka elma yememi söylemişti dediği, nişanlısıydı.

"Bronz'un nişanlısı mı vardı?" derken buldum kendimi.

"Evet, varmış."

"Vefat mı etmiş peki? Yani ne olmuş, görmek nasip olmadı dediniz de merak ettim."

"Bilmiyorum ki His Hanım," dediğinde omuzunu hafifçe silkti. "Sadece bana ilk geldiğim zaman ağaçla ilgilenmem gerektiğini nişanlısıyla diktiğini söylemişti. Çünkü sürekli burada olamıyordu. Başka bir şey anlatmadı."

"Peki şu an hayatında biri var mı?"

"Yıllardır yanında kimseyi görmedim. Gelen giden elbette oluyordu, delikanlı adam, çocuk değil. Kimse için ağaç diktiğim nişanlım bu kadın demediğine göre ben öldüğüne karar vermiştim. Evini temizlemeye girdiğimde yatak odasında nişan yüzüğü vardı. Çok değerli bir şeye benziyordu. Hâlâ saklıyor belli ki." Derin bir iç çekti. "Belki de onun için ölmüştür."

"Belki de..." diye mırıldandım. Aklımda bir sürü soru birikse de bunların cevabının hiçbiri Devia Hanım da değildi. "İçeriye geçeyim. Gezi için teşekkür ederim." Yavaşça gülümsedim. "Kolay gelsin size," dedim.

Buraya yakın olan bloğa doğru adımlarken korumalar bana dikkatle bakıyordu. Hepsi teker teker elini kulağına götürüp adım adım her hareketimi rapor etti. Bloktan içeriye girdiğim an, havanın kasvetinden daha boğucu bir ortamla buluştum.

İçeride yalnız olmadığımı duyduğum sesler sayesinde fark

ederken seslerin geldiği alana doğru ilerledim. Boks torbasına vurulma sesiydi. Alanın orta yerinde tavandan asılı olan siyah boks torbasından bütün hıncını çıkaran kişi Serdal'dı. Üstü çıplak, altında kırmızı şort vardı. Bedenindeki minimalist çizime sahip dövmeler gözlerime serilirken incelemekten geri kalamadım. Kolunda kocaman bir aslan dövmesi vardı.

Ringin kenarında oturan Viran'ı gördüm. Sigara içiyordu. Aynı şekilde onun da üstü çıplakken altında siyah kot pantolonu vardı. İkisi de oldukça terliydi. Viran'ın vücudundaki dövmeleri daha ne kadar dile getirebilirdim bilmiyordum ama çok fazlaydı. Birbirinin üstüne çizilmiş portrelerle açık kalan teni yoktu. Kısık bakışları beni bulurken tam önünde durdum. Yanına geçip oturduğumda bana sinirle bakıyordu. Benden haz etmediği barizdi. Sigarayı parmaklarının arasından çekip aldım ve kendi dudaklarıma yakınlaştırdım.

Tam dudağıma yerleştireceğim sırada sigara bir başkası tarafından elimden alındı. Bakışlarım yukarıya doğru kaydığında kehribar gözlerle karşılaştım.

Bana oldukça sinirli bakan kehribar gözlerle.

"Spor yaptığını sanıyordum." Bronz yanan sigarayı yere fırlattı ve ayağının altına alıp sertçe çiğnedi. "Sen içmeyeceksin." Sesi kızgındı. "Yok sana sigara içmek falan."

Kaşlarımı kaldırdığımda yüzümde anlamsız bir ifade belirdi. "Sigara mıydı o?" dedim, saf bir şaşkınlıkla. "Ben de tam ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Söylediğin iyi oldu. Sigara çok zararlı."

Viran dilini damağına sertçe vurdu. Onaylamayan bakışlar atarken ters ters, "Ben niye sigaramdan oldum şimdi?" dedi.

Bronz elini pantolonun cebine attığında siyah bir kutu çıkardı. Kutunun kapağını açıp özel sarım sigaradan bir adet çıkarttı. Kendi burnuna yaklaştırıp kokladı ve sonrasında Viran'a uzattı.

Viran tam alacağı sırada, "Sonra," dedi Bronz. Viran kafasını sallayıp vakit kaybetmeden elinden aldı. Kulağının kenarına taktığında siniri geçmiş gözüküyordu. Bronz kızgın bakışları arasında yanımızdan uzaklaştı.

Bacağının tekini uzatıp pantolonunun cebine elini attı. Uzun uğraşlar sonucunda dar pantolonundan bir kutu çıkarttı. Mentollü sakız kutusuydu. Birkaç tane çıkarıp ağzına attığında kutuyu bana fırlattı. Ruhsuzluğu mesken edilmiş sesiyle, "İzin almadan sigaramı alırsan böyle olur işte," dedi Viran.

"Bir dahakine izin alırım," dedim kinayeli bir sesle. Bakışlarım hafif kaslı göğüslerinde gezerken, "Çok dövmen var," diye söylendim. "Gerçekten bunu kendine yapmış olamazsın."

"Ben değil başkaları yaptı," dedi Viran, içli bir şekilde. Yeşil bakışları durgunlaştığında tek bir noktaya sabitlendi. Alnından terler akıyordu. Ellerindeki dövmeler daha cansızdı. Rengi silinmiş, yeşillenmeye başlamıştı. Kulağının arkasından sigarayı aldı ve dudaklarına götürdü. Yakmadan öylece durdurdu.

"Sürekli ellerini yıkamaktan parmaklarındaki dövmelerin daha silikleşmiş," diye konuştuğumda fark ettiğim detayı öne sürdüm. "Sırtındaki dövmeler daha canlı. Ensen ve saçlarındakiler de... Yemekten önce ve sonra kaç kere elini yıkadığını hesaplayamadım. En son uyumadan önce de seni lavaboya giderken gördüm. Obsesif Kompulsif Bozukluk hastalığın mı var?"

"Öyle bir hastalığım olsa sence şu an terli terli senin yanında oturuyor olur muydum?" diye karşılık verdi Viran. Küstah biri olduğu kesindi.

"Peki neden sürekli ellerini yıkıyorsun?"

Derin bir nefes aldı. Dişlerinin arasında tuttuğu sigaranın ucunu ısırıyordu. Bakışları ellerine düştüğünde titreyen parmaklarına baktı. Yumruk yapıp sıktı. "Ellerim temiz değil," dedi Viran, tokluğunu yitirmiş bir sesle. "Hiç temiz değil. Temiz olması lazım. Temiz tutmam lazım."

"Ellerin temiz," dedim.

"Değil," dediğinde kafasını kaldırıp bana baktı. "Hakkımda ne biliyorsun?"

"Bazen bildiklerini de unutmak gerekir," diye yanıtladım. "Bir şey bilmiyormuş gibi davranmayı hep sevmişimdir. Sen anlat bakalım, soğukkanlı bir tetikçi olmak nasıl bir his?"

"Gözlerini kan bürüdükten sonra bir şey hissetmezsin," dedi Viran. "Hislerin olduğunda da tetikçi olamazsın. Ben bir tetikçi olduğumdan beri her şeyi arkamda bıraktım. Buna hislerim de dahil."

Bilmiş bir tavırla, "Yine de hayalin bu değildir," dedim. "Yani kimse tetikçi olmayı hayal etmez. Bir hayalin var mıydı peki Viran?"

Dudaklarında kırık bir tebessüm oluştu. O kadar soğuk bir gülümsemeydi ki, kanımı donduracak cinstendi. "Herkesin bir hayali vardır," dedi. "Benim bile."

"Merak ettim şimdi ama sorsam söylemeyeceksin gibi."

Ölümün soğukluğunu aratmayan sesiyle, "Kurşun asker," dedi. Kelimelerinde is vardı. "Bir kurşun asker olmayı çok isterdim. Fakat ben *kül asker* oldum."

"Zaten masalın sonunda da Kurşun Asker kül asker olmuyor mu?" diye sordum. Kurşun asker masalın sonunda sobaya düşerek küle dönüşürdü. "Aslında hayalin gerçekleşmiş. Küçükken okuduğumuz masallardan etkilenip fark etmeden onu kendimize çekiyoruz zaten. Ben de Kibritçi Kız masalını çok severdim."

"Küçüktüm ama bir şeyleri anlayabiliyordum, gerçekten o masalı okuduğumda ne istediğimi biliyordum," dedi Viran. "En azından doğruyu yanlışı ayırt edebiliyordum. Hayalim vardı, büyüdüğümde ne olacağımı biliyordum. Ellerimi temiz tutmam gerekiyordu. Ailem bana hep bunu söyledi. Artık ellerim temiz değil. Ellerim hiç, temiz değil."

"Ellerini kirletmeye mecbur mu bırakıldın?"

Kafasını iki yana salladı. "Ben hiçbir şeye mecbur bırakılmadım, ben vatanımı kurtarmak uğruna bunu yaptım çünkü Kurşun Asker olmak istiyordum. Yine olsa, yine ilk cinayetimi bunun uğrunda işlerdim," dediğinde konuşmasıyla tüylerimi diken diken etti. "Davaysa dava, kansa kan." Bakışlarını bana çevirdi. "Kandım, kanadım, kan adım."

"Bu dava dediğiniz olayı merak ediyorum," diye mırıldandım. "BVI örgütüyle alakası olduğunu düşünüyorum. Anladığım kadarıyla hepiniz artık bu örgüttensiniz."

"Onu bunu bırak da... Asıl senin amacın ne?" diye sordu Viran. Sesi olduğundan daha sertti. "Neden buradasın? Sana bunu kimse sormamış olabilir ama ben diğerlerine benzemem, Türk lokumu. Bronz'la işin ne?"

Dudağımda çarpık bir gülümseme belirdi. Ringin içerisinde duran Bronz'u başımla işaret ettim. "Neden kendisine sormuyorsun küllerden Viran?" diye sordum. "Cevabını alamamaktan mı korkuyorsun yoksa?"

Biçimli kaşlarını çattı. Kızgınlıkla, "Bronz kimsenin sorusunu saygısından ötürü cevapsız bırakmaz. Her zaman verecek bir cevabı vardır," dedi. "Fakat bir şeylerin ters gittiği belli. Normal birisi olmadığın kesin. Neler yaptığının farkındayım. Bronz'a ya da diğerlerine senin tarafından en ufak bir şey gelirse, seni yaşatmam. Haberin olsun."

Yüzümdeki gülümsemeyi bozmuyor olmam onu daha çok sinir etti. "Bak şimdi hoşuma gitmeye başladın," dedim, tatlı bir edayla. "Ama Bronz kadar değil Viran. O boş tehditlere sığınmıyor gibi. Üstelik-"

"Viran!" diye arkadan seslendi Serdal. "Hadi abiciğim! Dinleneceğim dedin, tatile çıktın galiba. Gelsene." Oturduğu yerden ayağa kalkıp bana tepeden baktı. Göz dağı vermek istercesine

bakarken baştan aşağıya süzdü. Ringin kenarından içeri girip yanımdan uzaklaştı.

"Ringin dışı çok eğlenceli," diye mırıldandım. "Ama asıl olay içeride bence."

"Dövüşmeyi biliyor musun?" diye sordu Serdal.

Kafamı iki yana salladım. "Maalesef, öğrenmeyi çok isterim." Bronz uzaktan beni izliyordu. "Birkaç hareket öğretmene asla hayır demem. Sen bu konuda çok bilgili duruyorsun."

"Gel buraya, bakalım kabiliyetin var mı?" dedi Serdal. Kalın ipin arasından geçip ringin ortasına ilerledim. Karşısında dururken Viran bize alan açıp bedenini iplere yasladı. "Yumruk at."

Güçsüz bir şekilde yumruk savurdum. Ona çarpan elimle ağzımın içinde kısıkça inledim. Canım acımış gibi davrandım. Bana umutsuz bir vakaymışım gibi bakarken, "Çok kötü değildi bence," diye mırıldandım.

Serdal, "Geliştirilebilir," dediğinde gülümsedi. "Duruşunu düzeltelim önce." Arkama geçip bedenimi dikleştirmemi sağlamak için elini sırtıma koydu. Beklenmedik anda ona doğru döndüm ve bacağından destek alıp sırtına çıktım. Şakağına hedeflediğim kroşeyi indirmek üzereyken başını yana çevirdi. "Rus olduğun nasıl belli. Matruşka gibi sürprizlerle dolusun be kızım!" Beni sırtından indirmeye çalışırken ikimiz de diretmeye kararlıydık.

Onunla beraber yere düştüğümde son anda bacağımdan beni tutmuştu. Çetin cevizdi. Kendimi onun tuttuğu bacağımla döndürürken elinden kurtuldum. Boynunu yakaladığımda tek bir hamleyle kıracak pozisyona getitirip onu bacaklarımın arasında sıkıştırdım.

Başımın üstünde biri belirirken kumaş pantolonu takip ettim. Bronz ikimizin durumuna bakarken yüzünde alaycı bir tavır vardı. "Bu kadar yeter," dediğinde elini uzattı. "Ringin dışına çıkalım. Gerçek bir dövüş görelim."

Serdal'ı rahat bıraktığımda Bronz'un elini tuttum. Fakat tutmamla kendime çekmem bir oldu. Hazırlıklıymış gibi hiçbir şekilde kımıldamadı, tam aksine beni kendine çeken o oldu. Bedenlerimiz birbirine değerken kirpiklerimi kaldırdım. Ringin halatını kaldırdığında geçmem için işaret etti. Aradan geçtim ve ring dışına çıktım.

Viran ve Serdal boks eldivenlerini giydikten sonra Bronz'un hakemliğinde ikisi maça başladı. İkili arasında bariz bir boy farkı vardı. Serdal en az iki metreydi. Ona rağmen Viran onun hamlelerinden kendini kurtarabiliyordu. "Serdal! Serdal! Serdal!" diye tezahürat yaptığımda bunu beklemiyor olacak ki gülmeye başladı. Daha çok eğlencesine yapılan, ısınma antrenmanı gibi bir maçtı. İkisinin de vuruşları oldukça sakindi.

Zihnim eski bir anıya doğru amansızca sürüklendiğinde gözlerimin önüne ağlar örüldü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyen Barkan. Ona bakmam için ısrarlı davranan gözleriyle karşı karşıya gelmemek için kırk takla atıyordum.

Bakışlarımı geniş Jeep'in penceresinde sabit bir şekilde tuttum. Dışarıdan eğlence merkezi gibi gözüken alanın yerinin altında büyük bir kıyamet kopuyordu. Kendimden emin bir sesle, "Bunu yapmak zorunda olduğum için değil, bunu yapacağımı bildiğim için yapacağım," dedim.

Bunu yapmamı en çok istemeyen Yasmin olabilirdi. Parmakları, parmaklarımı avuçladı ve ona bakmam için hafif bir baskı uyguladı. Safir mavisi gözlerinin akıntısına kapılmadan hızla dudaklarını araladı. "Senin bir kadın olduğunu çok geçmeden anlayacaklar," dedi, tedirgin bir sesle. "Gel vazgeç, başka bir şekilde buluruz."

Histerik bir kahkaha attım. "Siz gerçekten beni çok hafife alıyorsunuz. Hadi beni aldınız diyelim, içerideki adamları nasıl hafi-

fe alırsınız? Yan gözle bakıyorlar diye birbirlerini ringde mezara gömüyorlar. Kaldı ki bana dokunacaklar. Dokunamazlar," dedim, bilmiş bir tavırla. Hücrelerim buz tutmuş gibiydi, kanım buzdan ibaretti. "Biri gelip beni soymadığı sürece kimse anlayamaz."

Üstümdeki kıyafetlere hayranlıkla baktım. Koyu gri, çizgili, jilet gibi görünen bir takım elbise giymiştim. Maskülen bir havam vardı. Feminen bütün yanımı törpülemiştim. "Hem iyi yönünden bakın, çok seksi bir afet oldum! Takım elbisenin bana yakışıp yakışmayacağını hep merak ederdim. Takım elbise bence biz kadınlar için üretilmiş!"

"Bronz'un orada bir yerde olduğuna emin misin?"

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Özel bir davet..." diye mırıldandım. "Maç onun için düzenleniyor. Tamamen ona adanmış bir maç. İçlerinden birisi kesinlikle Bronz."

Sesim olduğundan kalın çıkıyordu. Bir aydır sesimin kalınlaşması için ilaçlar alıyordum. İlaçlar yeterli gelmediği için ses eğitimiyle işi tamamlamıştım. Hiçbir şeyi riske atamazdım. Bir dövüş kulübünden her gün dövüş teknikleri öğrenmiştim. Albay'ın bana öğretmiş olduğu, babamın aldırmış olduğu zorunlu eğitimlerle dövüş becerim vardı fakat ringin içerisi bambaşka bir hayat sunuyordu.

Şu an gerçekten 1.80 boylarında bir erkektim. Ayakkabımın içine boyumun biraz daha yükselmesi için taban yükseltici yerleştirmiştim. Göğüslerimi saklamak için kalın bir sargıyla üst bedenimi sarmış, onun üstüne de kaslı erkek bedenine ait plastik bir vücut giymiştim. Bir kıyafet kuralı yoktu.

Tarkan beni gördüğü andan beri dalga geçiyordu. Ondan daha yakışıklı olduğum için neredeyse oturup ağlayacaktı. "Peki ona nasıl ulaşacaksın?" diye sordu Tarkan. Ona eğlence çıkmıştı. "Kucağına mı atlayacaksın?"

Dudaklarımı yalarken dilimin ucuna burnumun altına takmış

olduğum bıyıklar gelirken geri tükürdüm. "Maçı kazanarak," dedim canlı bir sesle.

Barkan beni kendine doğru bir hışımla çevirdi. Siniri gözlerinden rahatlıkla okunuyordu. "Saçmalama. Çık artık hayal dünyandan! Maçı kazanman mümkün değil!" dedi, hiddetle. "Karşındaki adam çok güçlü. Dünyaca ünlü, adını tarihe yazdırmış boksörün erkek kardeşiyle dövüşeceksin ve kazanacağını düşünüyorsun. Adamın abisi kim de sen ona kafa tutuyorsun? Dayak yiyip beyin kanaması geçirmek mi istiyorsun? Hayatını bitireceksin His!"

"Artık çok geç," dedim, büyük bir soğukkanlılıkla. Beynim uyuşmuş gibiydi. "Beni bu saatten sonra hiçbiriniz döndüremezsiniz. İçeriye giriş kazanmak için kendimi paraladım ben, öyle kolayca vazgeçmeyeceğim. Ringe çıkmak için bile o kadar bedel ödedim."

Alay dolu bir sesle, "Bronz'u bulmak için yaptıklarını Bronz duysa önünde eğilirdi," dedi Tarkan.

Barkan beni rahat bıraktığında ayağıyla arabanın kapısına sert bir tekme attı. "Siktiğimin Bronz'u."

"Bana şans öpücüğü verin," dedim ve uzanıp ilk Yasmin'i öptüm. Sakallarımdan rahatsız olmuş gibiydi. Tarkan'ı da öptükten sonra Barkan kafasını diğer tarafa doğru çevirdi. "Çok geçmeden maça çıkacağım. İçeriye girmek yok, maçı yarıda bıraktırmak yok, herhangi bir olay yok," diye sıraladığım sırada Barkan'ın hepsini yapacağı aşikârdı. "Bu bir emirdir."

Elime bavulu aratmayan çantamı da alıp arabadan aşağıya indim. Ayağımdaki kundura tarz klasik ayakkabı, dünyanın en rahatsız ayakkabısı olabilirdi. Topuklu ayakkabılarımı özlemiştim.

"Anneni mi kaybettin küçük oğlan?"

Arkamdan duyduğum sesle omzumun gerisine kısa bir bakış attım. Kel, göbekli ve kolları tamamen dövmeli, bıyıklı bir adam bana seslenmişti. Mekânın bodyguardı olabilirdi. Belalı bir tip-

tim, en azından kendime çizdiğim profilim öyleydi. Yüzümde birkaç çizik, burnum kırık ve hâlâ sargıdaydı. Makyajım için bir günümü vermiştim.

"Seninkinin elinden öpmeye geliyordum," derken elimi kaldırıp salladım.

Adam konuşmamla bana doğru atak yaptığında yoğun bir öfkeyle, "Annemi karıştırma!" diye gürledi. "Çıktığın yere geri sokarım seni!"

"Şşşş yavaş ol koca oğlan," dedim, kalın bir sesle. "Daha dur başlamadık. Derdin varsa ringe gelirsin çözeriz. Onun dışında elimi kaldırmıyorum. Bizim gibi adamlara yakışık almaz." Ring deyince kollarını göğsünde birleştirip beni baştan aşağıya süzdü. Bu halime erkekler bile âşık olabilirdi. Bana kafasıyla siyah demir kapıyı işaret ettiğinde adımlarımı oraya yönlendirdim.

Kapıyı araladım ve aynı yavaşlıkla içeri girdim. Siyah boyalarla kaplanmış duvarlar, modern dizayn edilmiş ama yine de bir dövüş kulübünden çok ayrılmamış mekândaydım. Orta yaşlarında biriyle göz göze geldiğimde tuttuğum kapıyı bıraktım ve kapanmasını sağladım. "Dosyanı alayım," diye tok bir sesle seslendi.

Akşamki dövüş için son ana kadar uygunluğu kontrol edeceklerdi. Çantayı yere bıraktım ve içinden ilk başta duran hazırlamış olduğum dosyamı çıkartıp uzattım. Doğduğum andan itibaren yaptıklarım yazıyordu fakat hepsi yalan dolan şeylerdi. Şişirilmiş, sahte haberler ve olaylar eklenmiş, bana dair tek doğru bir şey geçmiyordu.

"Turkish Delight?" dedi, tek kaşını kaldırarak. Adım hariç. Adım hariç hiçbiri bana ait değildi. Kafasını iki yana salladı. "Oğlum başka bir şey bulamadın mı?"

"Cık," dedim, dilimi damağıma vururken. "Tadımı alan bir daha bırakamadığı için bana en uygun isim buydu."

Bana inanmayan gözlerle bakarken birkaç kere süzme ihtiyacı

hissetmişti. "Annen Türk, baban Rus asıllı. Orada doğup büyümüşsün. On yaşından beri özel olarak boksla ilgileniyorsun cart curt. Moskova'da birincilik... Sibirya'da birincilik...Altın, Gümüş kemerlerin varmış..." Gözlerimin içine hayret verici bir ifadeyle bakarken, "Neden seni daha önce görmedik?" diye sordu.

"Irkçılık," dedim, aklıma gelen ilk kelimeyi söyleyerek. "Rus medyası, basın toplantıları, Türk Lokumu'nu çok sevmiyor. Türk kelimesini geçirmek istemedikleri için kazansam da hiçbir zaman haber edilmedim." Koca bir yalandı fakat karşımdaki adamın parmaklarının üzerinde eski Türkçeyle yazılmış Türk dövmesi vardı. İyi yerden vurduğuma emindim. "Şimdi adımı duyurursan, maçın iptal edileceğini biliyor musun?" diye sorduğumda kafasını iki yana salladı. Meraklanmışa benziyordu. Kol düğmesiyle oynamaya başladığımda sır veriyormuş gibi yaklaştım. "Aramızda faşist düzeni savunan çok dostum. Benim Ruslarla çok kavgam oldu. Ben de yarı Rus'um bunu inkâr edemem. Fakat maça çıkmamam için elinden geleni yapacaklardır."

"Pekâlâ, pekâlâ..." dediğinde elini uzatıp omzuma yerleştirdi. Kalın parmakları beni öldürmek istercesine omzumu sıkarken tek bir mimik belirtisi göstermedim. "Az çok neler yaşadığını anlayabiliyorum. Bizim Alpan da öyleydi. Biz de Azerbaycan Türkü-yüz. Aynılarını zaman zaman yaşadık. Kendi yurdumuzdan bile edildik. Adını maç bitiminde geçirmem daha doğru olur. Sonuçta buraya dövüşmeye geldin, adını bilmeseler de olur." Önüme bir sürü evrak bıraktığında, "İmzalaman gerekenler..." dedi. "Ölüm kalım maçı olduğunun farkındasındır umarım. Bütün maddeleri teker teker oku ve onaylıyorsan altına imzanı at."

Kâğıtların hiçbirini okumadan imzamı attım. Sonuç olarak benim resmi kimliğime ait imza değildi. Zaten benim imzam dudaklarımdı. Öylesine bir şey karalayıp hemen sözleşmeyi geri teslim etmiştim. "Abi bir şey soracağım," dedim, düz tutmaya çalıştığım

sesimle. "Aslan dedikleri bir adam var ya. Yenilmez. Yüzünü çok bilen gören yok. Sadece boks müsabakasında rakibini alt edeceği zaman yüzünü ona açar, karşısındakine son vuruşunu yaptıktan sonra tekrar sırra kadem basar. Ben Aslan'la dövüşmek istiyorum, ayarlamanız mümkün mü?"

Karşımdaki adam yüksek bir kahkaha attı. "Lan kendini Aslan'a mı öldürteceksin oğlum sen? Aslan seni çiğ çiğ yer," dedi, kızar gibi. Bana irileşen gözlerle bakarken ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Stresten ceketin kol düğmesiyle oynamaktan bollaştırmıştım. "Hem o maça çıkmayı bırakalı birkaç sene oluyor. Unut onu. O yok artık, kardeşi var Kaplan. Ona kaldın."

Gözlerinin içine büyük bir kararlılıkla baktım. "Aslan'ı istiyorum."

Elini tekrar omzuma koyduğunda bu sefer gerçekten kemiklerimi kırmak adına bütün gücünü uygulayarak sıktı. "Bak delikanlı," dedi, bana doğru yaklaştığında. "Belli ki daha toysun. İyi bir dayak yememişsin. Buralara yabancı olduğun da belli. Burası senin öyle birincilik kazandığın ring alanına benzemez. Burada bir, iki, üç yoktur. Sibirya'daki gibi yanağına tokat attığında çocuk gibi ağlatmazlar seni. Tokat atılacak yanak bırakmazlar. Burası illegal bir dövüş alanı. Hiçbir şey yasal değil. Bu ringte tek bir kural vardır, o da hiçbir kuralın olmamasıdır." Gözlerimin içine beni öldürmek istercesine baktı. "Her gece sadece bir kişi sağ kurtulur. Ölüm maçıdır. Öylesine değil, ölesiyedir. Sağ kurtulan da buranın sahibiyle görüşme hakkı kazanır ve iş isterse verilir. Anladın mı?"

"Anladım."

"Ama Aslan'ı unut. Aslan seçici. Seni görse zaten karşına çıkmaz. Rakibini o seçer. Kardeşi Kaplan'ı da hafife alma sakın, o ölmeyeceğine göre kimin öleceği de belli," dedi gülümserken. "Yarım saate hazırlığını yap, kilo boy ölçümü için odana gelirler," dediğinde bakışları etrafta gezdi. "Tek mi geldin?"

"Tek tabancayım," dedim.

Kafasını sallayıp babacan bir tavırla, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni bul," dedi. "Koş hadi." Yarışmacıların kaldığı özel odaları işaret ettiğinde elime çantamı alıp oraya doğru ilerledim. "B," dedi arkamdan gelen ses. "Akşamki maçta Kaplan'ımız ölürse, Panter'imiz hazır."

"Benim Panter'im var zaten," dedi. Konuşanın kim olduğuna bakmak için döndüğüm sırada oynaya oynaya bollaştırdığım kol düğmem yere düştü. "Bütün paramı da Kaplan'a yatırdım. Yenilmesine imkân yok."

Bir ayağının ucuna doğru yol alırken koyu ayakkabısının ucuyla düğmenin yuvarlanmasını durdurdu. Bakışları benim olduğum tarafa doğru dönerken bir düğmeye, bir bana baktı. Yanındaki kişi eğilip kol düğmemi aldığında onun eline tutuşturdu.

Adımları beni bulurken gözüne takmış olduğu gözlükten kim olduğunu çıkartmaya çalıştım. Tanıdığım birisi değildi. Yüzüme değil de göğüslerime bakıyordu. Gömleğimin düğmeleri yarısına kadar açıktı. İçimde kaslı bir beden vardı. "Boynundakini maçtan önce çıkar, karşındaki rakibine seni öldürmesi için ön ayak olma," diye konuştuğunda bakışlarım eş zamanlı olarak onun baktığı yere düştü.

Kolyem. Eğer ölürsem, diğerlerine haber edecek olan kolyemdi. Bir yüzükten oluşuyordu. İçinde çip vardı ve yerimi belli ediyordu. Hiçbir şekilde çıkartamazdım. "Çıkartamam," dedim. "Maçlara hep bu kolyeyle çıkarım. Şans kolyem."

Boyu benden uzundu. Bana tepeden bakarken, "Boksta şansa yer yoktur," dedi. "Şansa ihtiyacın varsa, şimdi başlamadan bitir."

"Hayır," diye fısıldadım. Bakışlarımı yere düşürdüğümde derin bir nefes aldım. Sesimin titremesi lazımdı. "Ölen kız arkadaşımın yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Onun yüzüğüydü. Çıkartamam. Öleceksem de bu kolyeyle ölürüm."

"Başın sağ olsun." dediğinde bana son bir bakış atıp önüne döndü. Elini kaldırıp kol düğmemi arkasına fırlattığında görmese bile tam bana denk gelecek şekilde atmıştı. Havada kaparken cebime koydum.

Önüme döndüğüm sırada gülmemek için kendimi zor durdurdum. "Saftirik."

Maç çoktan başlamıştı. Yediğim darbelerin etkisinde ayakta durmak gittikçe zorlaşırken kirpiklerimi aralamaya gücüm yoktu. Karşımdaki adam ringlerin kralı olarak bahsedilen Aslan'dan daha beter birisiydi. Kaplan beni tek hamlede yemek için vakit kolluyordu.

Ölmek üzereydim.

Onun da durumu benden halliceydi.

İkimizin de pes etmeye niyeti yoktu. Ağzım ve kaşım ilk dakikalarda patlamıştı. Yediğim üst üste darbelerden ötürü burnumun kırıldığına emindim. Parmaklarımı hissetmiyordum. Zaten o kadar sıkı bir şekilde elime sargı dolamıştım ki sargı neredeyse ip olup elimi kesecekti.

Nefes almam gittikçe zorlaşıyordu. Astımım tutarsa beni her an nakavt edebilirdi. Yine de pes etmeyecektim.

Tükürdüm. Ağzımın içine kan dolmuştu. Ayağa kalktığımda hissettiğim güçle çenesinin altına yumruk attım. Normal dövüşte yasak olan her şey şu an serbestti. Ringin içindeki tek kural, kuralın olmamasıydı. Sersemleyen bedenine tekme attığımda ringin köşesine savruldu. Kafesin içinde serbest bırakılmış iki hayvan gibiydik.

Bitmiyordu. Bütün seyirciler büyük bir şevkle sadece onun adını tezahürat ediyorlardı. "Kaplan! Kaplan! Kaplan!" diye hiç susmayan seslere kulak asmadım. "Saldır oğlum! Hadi oğlum! Saldır! Saldır! Bitir işini!"

Nakavt etmek için onun köşede kalmış bedeninin başına yürüdüğümde ciğerlerim neredeyse patlamak üzereydi. Onun arka-

sından gelen birinin elinde bıçak görürken beynimden vurulmuşa döndüm. Maçın bir kuralı yoktu, biliyordum.

"Bıçak," dedim, can havliyle. Ayağa kalktım, geri geri adımlarken sırtımda bir acı hissettim. Elimi sırtıma attığımda bunun bıçak olduğunu çok geçmeden anlamıştım. Çıkarmak için uğraşırken ringin içindeki adama karşı atak yapıyorlardı. Bir anda ortalık mahşer alanına dönmüştü. Biz kilitli olduğumuz için içeriye giremiyorlardı.

Onu köşeden sürükleyerek çektiğimde ikimiz de ringin ortasında kaldık. Neyin savaşı çıkmıştı bilmiyordum ama kan kokusu daha keskin bir hâle geldi. Palalar, satırlar ringe fırlatılırken olduğum yere kapandım. Üstümde kalın bir koruma vardı. Sırtıma saplanan bıçak tenime değmiş miydi bilmiyorum ama giydiğim plastik vücuda saplı kalmıştı.

Büyük siren sesinden sonra ortalık kapkaranlık oldu. "Işık..." diye acıya acıya mırıldandım. "Işık." Gözlerimi açamadığımı fark ederken daha fazla dayanamayıp kendimi yüz üstü yere bıraktım. Büyük bir kalabalık içeri girdi ve yanımdaki adamı sedyeye yatırıp götürdüler. Ben ringin içinde, ağzımdan akan kanlarla öylece kalmıştım. Kimse bana bakmaya gelmemişti. Gözlerim şiştiği için hiçbir şeyi net bir şekilde göremiyordum.

"Kazanamadım..." dedim fısıltıyla. "Kazanamadım. Bronz'u görecektim. Kazanırsam onunla tanışacaktım."

"Yaşıyor musun sen?"

Duyduğum sesle gözlerimi aralamaya çalıştım ama açtığım gözlerimle puslu bir görüntü dışında hiçbir şey göremedim. Yüzüm zemine yaslıydı. Kırılmamış tek bir kemiğim kalmamıştı. "Yaşıyorsun..." dedi, aynı ses. "Ölmemişsin. Nasıl bir inat sendeki? Kaplan dövdükçe daha çok ayağa kalktın. Niye direttin bu kadar?"

Kural üç, sonuna kadar diren.

Yüzüme düşen gölgeyle bana yakınlaştığını anladım. Hiçbir

şekilde tepki veremiyordum. Burnum tamamen tıkanmıştı, kan kokusu dışında hiçbir şey yoktu. "Bıçaklanmana rağmen bir de rakibini bıçaklardan koruyorsun. Kan kaybından öleceğinin farkında mısın?"

Dakikalar sonra, "Sikeyim..." diye belli belirsiz bir ses duydum. Bilincim yarı kapalıydı. "Bıçağı bedeninden çıkardım ama tek bir kan lekesi yok. Koruyucu kıyafet mi giydin? Hile mi yaptın sen? Nasıl hile yaparsın?!" Üstümde gezinen ellerle üstümdeki bol tişört yukarıya doğru sıyrıldı. "Hassiktir amına koyayım." Elimi kaldırmaya gücüm olsa tişörtü geri indirecektim ama yapamadım. "Bu gerçek bir erkek vücudu değil. Göğüslerin var senin. Sen kadınsın..."

Beni narin bir şekilde kucakladığını hissettiğimde bedenim ona karşı çıkamadı. "Kimsin sen?" diye sorup durdu. "Neden böyle bir şey yaptın? Kimsin?"

Ve o an hoparlörden kulak sağır edecek kadar yüksek bir ses duyuldu: "Ring alanını en son terk ettiği ve son ana kadar dayandığı için büyük rağbet gören maçın kazananı Türk Lokumu olmuştur!"

"Türk Lokumu..." diye kendi kendine mırıldandı. "Oradan kurtuldun ama benim elimden kim kurtaracak seni?"

Daldığım geçmişten sıyrılıp kendimi ana sürüklemek için yoğun bir çaba gösterdim. O zamana dair hiçbir şeyi net hatırlamıyordum. Vücudumda kırıklar meydana gelmişti. Fakat o gece beni ringten çıkartan adamın birkaç gün boyunca benimle ilgilendiğinden haberdardım, az çok hatırlıyordum. O adam kimdi, benim için hâlâ bir sırdı. *Asıl konu, ringden çıktıktan sonra neler olmuştu His?*

Avuçlarımın içi terlerken alkışlamayı kesmedim. Gözümün karalığıyla hiçbir şey benim için imkânsız değildi. Serdal'a doğru yüksek sesle, "Aslansın, kaplansın, yaparsın sen!" dedim.

Serdal, Viran'a sağ kroşe vuracağı sırada durdu ve bana doğru

döndü. Nefes nefese, "Ne dedin sen?" diye sordu. Kaşlarını çatmış, alnında damar belirginleşecek kadar kendini sıkmıştı.

Ringin kenarından çıktığında üstüme doğru yürümeye başladı. Bir anda neden böyle davrandığını anlamadığım için ona bomboş gözlerle bakarken, "Yaparsın sen dedim..." diye mırıldandım. "Bir şey demedim lolipop, sakin ol."

"Öncesinde bir şey dedin!" diye bağırdı. Elindeki eldiveni çıkarıp ringe fırlattı.

Bronz ikimizin arasına girdiğinde onu geriye doğru itmeye çalıştı. "Bir şey demedi Serdal," dedi. Serdal beyazdan kırmızıya dönen kan çanağı gözlerini benden bir saniye olsun ayırmıyordu. "Maça devam edin." Serdal Qarayev hiçbir tepki vermeden öylece dururken Bronz onu tekrar sertçe geriye itekledi. "Qarayev. Maça. Devam. Et."

Bronz'un dilinden dökülen sert kelimelerle benimle göz kontağını kesti. Viran eldivenini tekrar eline verdiğinde ringin içine geri girdi. Burnundan solurken ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak konuştu lâkin onu duyamadım. "Çıkalım," dedi Bronz, kolumdan tutarken. Öylece olduğum yerde kaldım. Parmaklarını çenemde hissederken bakışlarımı zoraki bir şekilde kendine çevirdi. Onunla buluşan gözlerimle dudaklarını tekrar araladı. "Çıkıyoruz Hisar."

Kolumu tutan ellerinden ayrılıp önden yürümeye başladım. Kapalı spor salonundan dışarıya çıkıp kendi bloğuma doğru hiç sapmadan ilerledim. "Hepsinin beni öldüresi var," diye kendi kendime mırıldandım.

"Dinle," dedi Bronz, sabırsız bir sesle. "Aslan-"

Konuşmasını kestim. "Dinlemek istemiyorum."

Beni kolumdan çekip kendine doğru sertçe çevirdiğinde bedenim ona doğru savruldu. "Dinleyeceksin," dedi, kelimelerin üstüne basa basa konuşurken. "Aslan diye bağırdın. Aslan'ın Serdal için anısı var. Kimseye söyletmez, adını dahi andırmaz. Sen söy-

leyince bir anda kendinden geçti. Uzun bir zamandır anmadığı ya da ona söylenmediği için olabilir."

"Ne var?" diye bağırdım. "Ne anısı var? Bana bu kadar bağırıp üstüme yürüyecek kadar ne anısı var?"

"Oğlunun adı."

Duyduğum şeyle ona alık bir ifadeyle baktım. Yüzüme dağılan şaşkınlığımı fark ettiğinde, "Üç yaşındaki oğlunun adı, Aslan Qarayev," diye devam etti Bronz.

"Serdal Qarayev bir baba mı?" diye sorduğumda şaşkınlığın nidası dudaklarımdan döküldü. "Evli mi?"

Yutkundu. "Artık değil..." dedi Bronz. Harelerine yerleşen üzüntü kalbimi bir bıçak gibi kesti. "İkisi de yaşamıyor. Ne karısı ne de çocuğu. Çocuk konusu onun için biraz hassas. Ona oğlunun adıyla seslenince delirdi biraz."

"Ben..." dediğimde derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. "Ben bilmiyordum. Haberim yoktu. Bilerek ona oğlunu falan kullanmadım. Ben ne diyeceğimi bilmiyorum..."

Ilımlı bir sesle, "Bir şey demene gerek yok," dedi Bronz. "İyi bir oyuncu ol. Sakın ama sakın ona acıyan gözlerle bakma. Onun buna ihtiyacı yok. Sadece tekrar etmemen için anlattım sana. Yoksa bu benim sana anlatabileceğim bir şey değil."

"Keşke bilmeseydim..." dedim, içime dolan pişmanlıklarla kaskatı kesilen kalbimin etrafı kanlarla kaplıydı. "Neden anlattın? Neden anlattın Bronz?" diye kızdım. "Nasıl farklı bakmadan duracağım şimdi? Çocuğu ve karısı olduğunu öğrendiğim zaman, aynı saniyede öldüklerini de öğreniyorum."

"O, bunun gerçekliğiyle yaşıyor," dedi. "En azından hatırlatmayarak yarasını daha az deşersin."

"Aynı kaderi mi paylaşıyorsunuz?"

"Ne?"

"Nişanlıymışsın..." dedim. Bakışları anında değişirken vücudunun kasıldığını fark ettim. "Artık bir nişanlın yok, değil mi?

Ölmeseydi, burada, yanında olurdu diye düşünüyorum. Sonuçta nişanlındı. Her ne olduysa, artık yanında değil. Bu yüzden Serdal'la ikinizin aynı kaderi paylaştığınızı düşünüyorum."

Çenesi kasıldı. "Sana bunu kim söyledi?" diye sorduğunda göğüs kafesi sertçe yükseldi.

"Önemi var mı?" dedim, takıldığı noktaya anlam veremezken.

"Var," dedi, sertçe. "Kim söyledi?"

"Devia Hanım."

Kafasını ağır bir hareketle salladığında kolumu tutan parmaklarını yavaşça geri çekti. Kolundan tuttum. "Söylemesi için ben zorladım, onun hiçbir suçu yok."

"Sadece konuşacağım."

Adımları aceleci ve Devia Hanım'ın bulunduğu yere doğruydu. Tamamen camlarla kaplı olduğu için içerisi rahatlıkla gözüküyordu. Devia Hanım'la karşı karşıya gelip konuşmaya başladı. Devia Hanım sadece kafasını sallıyordu, bakışları kısa bir anlığına beni bulduğunda gülümsedi.

Ayakta öylece beklerken arkamda birinin varlığını hissettim. "Arkadaşını al da gel, kahvaltıya geçiyoruz," dedi Viran.

"Bizi çağırma işi sana mı kaldı Viran?"

"Serdal'ı kızdırdığın için seninle konuşmamaya kararlı, Sanaç da onu terk eden kadınla yüz göz olmaya meraklı değil. Bana kaldın."

"Geliyoruz birazdan," deyip merdivenlere yöneldim. Yasmin'in kaldığı odaya çıktığımda kapıyı tıklayıp *gel* sesini duymamla içeri girdim. Yasmin yeni uyanmış gibiydi, üstünü değiştirmesini beklemiş, sonra onunla aşağıya inmiştik. Bu süre zarfında bir hayli oyalanmıştık.

Devia Hanım da tam mutfaktan çıkmış elinde dolu tabaklarla ilerliyordu. Elinden bir tabağı alıp kahvaltına masasına doğru ilerledim.

Kahvaltı masasında Yasmin ve ben hariç herkes vardı. Başak, Serdal, Viran, Sanaç ve Bronz yerlerini almıştı. Bronz'un sağındaki iki sandalye boştu. Yasmin, ortadaki sandalyeye geçip oturunca peşinden ilerledim.

Elimde tuttuğum tabağı sessiz bir şekilde kahvaltısını yapan Bronz'un olduğu yerden uzanıp masaya bıraktım. Ona sarılmış gibi olurken kafamı hafifçe yana çevirdim. "Ne yiyorsun?" diye sorarken o da kafasını bana çevirdi. "Bana yok mu?"

Sadece baktı. Hem de çok uzun bir süre.

Meydan okuyan bakışlarının etkisinde kalmamak için pozisyonumu bozmadan elindeki dilim ekmeği elime aldım. "Bir kere o böyle yapılır. Annem her sabah yapardı. Çok güzel görünürdü."

Görünürdü, çünkü sadece görünüşünü biliyordum, tadını hiç bilmiyordum. Kavradığım bıçakla tereyağından az bir şey alırken kızartılmış ekmeğin tamamına sürüp üstüne bal ekledim. Bronz beni dikkatle izliyordu. "Tadı oldukça lezzetliymiş. Gülen yüz şeklinde yaptım. Hiç gülmüyorsun, belki biraz olsun gülersin diye!"

Sanaç kafasını kaldırıp bana baktı. "O birisine gülmez, boşuna bekleme His," dedi. "Güldüğünü neredeyse hiç görmedim. Herhâlde güleceği tek insan da hayatını adadığı kadın olur."

Sanaç'ın konuşmasıyla bakışlarım Bronz'un düz bir çizgi halinde duran dudaklarına kaydı. Gerçekten hiç gülmemişti. Gülleri solduran gülmezmiş, kimi soldurdun Bronz sen? Kimi soldurdun da bana gülmüyorsun?

Bronz tehlike sinmiş bir sesle, "Kahvaltıya neden geç kaldın Hisar?" dedi.

"Evin kuralları evde yaşayanlar için geçerli olur diye biliyorum. Ben burada misafirim, kalıcı değilim. Yanlış mıyım?" diye sordum.

"Yine de bu evde yaşıyorsun."

Diğerlerine yan gözle baktığımda bizimle ilgilenmediklerini

fark ettim. "Mola paspasında mı bekleyeceğim şimdi? Ne olacak? Ceza mı vereceksin?" derken kulağına doğru yaklaşıp kısık bir sesle fısıldadım. "Bildiğim birkaç tane ceza yöntemi var."

Bronz, tavrını korurken bozuntuya vermedi. Kendisi her ne kadar usta hareketler sergilese de kulağına fısıldayışım tüylerini diken diken etmişti. İfadesiz bir tonda, "Neden geç kaldığını sordum," dedi.

"Çiçeğimi uyandırmak kolay olmadı," diye yanıtladım.

Otoriter bir sesle, "Otur," derken sağını işaret etti. "Sorun çıkarmadan kahvaltını yap." Ona karşılık vermeden, uslu bir şekilde gösterdiği sandalyeye geçip oturdum.

Bir tek Sanaç ve ben, ara ara Yasmin'in tabağına bakıyor, yediğinden emin olmaya çalışıyorduk. Tereyağlı ballı ekmekten yapıp Yasmin'in tabağına bıraktığımda kafasını kaldırıp bana gülümsedi. Yemeyeceğini biliyordum. Bir tane daha yaptığımda solumdaki kehribar gözlü adamın tabağına bıraktım. Onun yiyeceğini biliyordum.

"Heyheyleri üstünde yine," dedi Başak.

Bronz, tabağının kenarına bırakmış olduğum ekmeği eline aldı. "Acaba niye?" diye sordu. "O kadar işimin gücümün arasında bir de seninle uğraştığım için olabilir mi Başak?"

Başak geçiştirir gibi, "Her neyse," dedi. Koyu bakışları beni buldu. "Kendinden bahsetsene His, abimi nasıl etkilediğini merak ettim."

Bronz, "Başak!" diyerek kızdı.

Bronz'un masa üstünde duran elinin üstüne elimi koydum. "Kendisi piyano resitallerime oldukça ilgiliydi," diye konuşup Başak'ı yanıtladım. "Sanırım ilk o zaman etkiledim."

Başak'ın kaşları havaya kalktı. "Piyano mu çalıyorsun?"

"Evet," dedim, gururla. "Piyanistim." Ben herkese ve her şeye inat, Alatav ailesinin başarılı piyanisti olmuştum. Annem piyanistleri çok severdi ama beni sevmemişti.

"Bir keresinde beni piyano resitaline götürmek istemiştin. Sahne alan kişi His miydi? Beni onunla tanıştıracaktın ama ben bunu kaçırdım mı?" diye sorarken Başak, ses tellerine yayılan kızgınlığı rahatlıkla hissettim. "Sanata ilgin olduğunu biliyordum ama özellikle piyanoya olduğunu bilmiyordum, abi."

"Onun piyanoya ilgisi yok Başak," dediğimde ikisinin de bakışları bana döndü. "Bana ilgisi var."

"Sen peki Yasminka?" dedi Başak. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Eskiden mankendim," diye mırıldandı Yasmin. "Artık değilim."

"Mankenlere hep çok özenmişimdir. Podyumlarda yürümelerine, o gösterişli kıyafetleri taşımalarına, vücutlarına diyecek yok zaten," dedi Başak.

"Özenilecek bir şey yok aslında," dedi Yasmin. "O güzel gözüken her şey, aslında acıyla dolu. Bu işi gerçekten severek yapan çok az insan var."

"Peki şimdi ne iş yapıyorsun? Kariyerine kutsal meslek olan annelikle devam edip emekliye mi ayrıldın yoksa?" diye Başak'ın sorusuyla Sanaç öksürmeye başlamıştı.

Yasmin, Sanaç'a kaçak bakışlar atarken, "Bale okulunda öğretmenlik yapıyorum," diye mırıldandı.

Sanaç az öncekinden daha şaşırmışa benziyordu. Kendini tutamayarak, "Hayalini kurduğun bale okulunu açtın mı?" diye sordu.

"Daha değil," dedi Yasmin. "Hasta olan öğretmenimin isteği üzerine ders veriyorum. Bana ait bir yer değil."

Sanaç bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir yer sana ait değildi zaten," diye mırıldandı kendi kendine.

"Bir şey mi dedin, Valacan?" diye sordu Yasmin. Sanaç kafasını iki yana sallamakla yetindi.

Başak utangaç bir tavırla bana bakarken, "Bu arada, dünkü olanlar için özür dilerim," dedi. "Sadece sorumsuzluk yaptım... Ayakkabıların için de kusura bakma lütfen." Ona sıcak bir gülümseme yolladım.

"Bronz?" diye seslendiğimde eş zamanlı olarak bakışlarımı da ona çevirdim. "Sen hangi okul ve bölümden mezunsun? Kardeşin senin izinden mi gidiyor yoksa?" Başak Balaban, Gazetecilik bölümü okuyordu.

Bronz, "Sana bunu neden söyleyeyim?" derken elindeki bardağı masaya bıraktı. Kahvaltı yaparken konuşmayı tercih etmiyordu. Konuştuğunda da oldukça soğuk ve tekdüze cevaplar veriyordu. "Kendim hakkında hiçbir şekilde, kimseye tek bir bilgi bile vermiyorum."

"Bence de kimseye bilgi vermemelisin," dediğimde kirpiklerimi birkaç kere kırptım. Tatlı bir edayla ona bakarken kafamı hafifçe yan yatırdım. "Fakat benim kimse olmadığımı söylemiştin. Yaşını bile bilmiyorum."

Buz gibi bir sesle, "Kimliksiz insanın hiçbir şeyi bilinmez," dedi. Sınırı olduğu kesindi. *Kimliksiz olarak doğmuş olabilir miydi His?* Kimliksiz olarak doğsa, bir başkaldırı için bu kadar beklemezdi. Ya da yüzünü gizlemezdi. Bir zamanlar kimliği olduğu için kendini çok fazla gizliyordu.

"En azından hangi ayda doğduğunu söyle," diyerek direttim. Karşımdaki adamın neredeyse sorduğum her soruya cevap vermesi astarını istememe neden oluyordu. Bronz, gerçekten tanıdığım kimse gibi değildi. "Ya nefret ettiğim bir burçsan? Hemen doğum haritana bakmalıyız, tanıdığım iyi bir Astroloji Uzmanı var!"

Başak, ağzındakileri hızla çiğneyip dudaklarını araladı. "Galiba doğum haritası için doğduğu ülke, il ve ilçeye ihtiyacımız var."

"Öyle mi..." dedim. "Bilmiyordum."

"Bronz?" dedim. Yaşı, nereli olduğu, adı dahi bilinmezken bir sır küpü gibiydi. "En azından ne iş yaptığını söyleyebilirsin..."

"Kendisi bu konular hakkında konuşmayı seven birisi değil," dedi Sanaç. Bronz'un yerine konuşmaya meraklı gözüküyordu.

"3 Mart 2016'da başkaldırı yaptığında aslında ne iş yaptığını açıklamıştı. Onu, o gün izlemedin mi?"

İzlememek mümkün değildi. Mecburi olarak bütün dünya izlemişti çünkü her yeri hackleyip yayın yapmıştı.

Kaşlarımı kaldırdığımda yüzümde anlamsız bir ifade belirdi. "Siz hepiniz onunla o tarihten sonra mı tanıştınız?" diye sordum. Bronz, 03.03.2016 tarihinden önce kimse tarafından tanınmıyorken, başkaldırı yaptığı tarihten sonra herkes tarafından tanınmaya başlamıştı.

Başak kafasını sallarken, "Evet, hepimiz o tarihten sonra tanıştık," dedi. "O tarihten önce tanıdığı kimse artık yanında değil. Tek başına başlamış. Kimsesi yokmuş. Abim kendisine, yeniden doğdum, diyor. O gün başkaldırı yaptığı ülkelerin, hava, kara ve deniz yollarının yönetiminin artık tamamen BVI örgütünde olduğunu söylemişti. Aynı zamanda ticaretlerinden sorumlu."

"Neden?" diye sordum. Bu sorum daha çok Bronz'a doğruydu. "Kendisinin ilgi alanı ticaret mi yoksa bir kontrol manyağı mı?"

Bronz hafifçe öksürdü. "İkisi de değil Hisar," dedi. "Eğer bir şeyleri değiştirmek istiyorsan buna sınırlardan başlamalısın. Ülkelerin sınırlarını da bunlar oluşturuyor zaten. Ben bu başkaldırıyı, yıkmak için değil düzende değiştirmek istediklerim için başlattım. En büyük sorun da neler olup bittiğini bilmediğimiz sınırlardı. Sandığınızdan çok büyük olaylar dönüyor çünkü."

Gözlerim kısıldığında, "Ben hâlâ ne işle uğraştığınızı ve kim olduğunuzu anlayamadım Bay Bronz," dedim.

"Kahvaltını yap, Hisar."

Ulaşılması zor bir insandı. Karşısındakinin kim olduğunu umursamadan öyle keskin bir sınır çiziyordu ki kimsenin o sınırı aşmasında cesaret etmesine dahi izin vermiyordu. Aramıza ördüğü kırılmaz duvarları, ben değil o yıkacaktı. Bunun rahatlığında kahvaltıma devam edip hep yaptığım gibi rolümde kaldım.

Oyuncular birbirini tanımıyordu lâkin asıl kimliklerini ortaya çıkarmamak için neyi göze alacaklarını çok iyi biliyorlardı; bu taktığımız ilk maske değildi. Unutma, kimse göründüğü gibi değildi çünkü herkesin düşene kadar bir maskesi vardı.

"Yemekten sonra bana müsaade," diye fısıldadı Yasmin. "Çok güzel ağırladınız fakat artık gitmem gerekiyor. Buradan direkt olarak çıkabiliyor muyum yoksa ruhumu teslim mi etmem gerekecek?"

Serdal onun konuşmasıyla belli belirsiz güldü.

"Canını vermen gerekebilir," dedi Viran, alay edercesine. "Kolayca girmiş olabilirsin ama kolayca çıkamazsın."

Viran'ın şakayla karışık konuşmasıyla Yasmin'in bakışları kısa bir anlığına beni buldu. Serdal, kendinden daha çabuk inanan birisi gördüğü için gülmeden edemiyordu. "Zorlu seni gideceğin yere bırakır, söylemen yeterli," dedi Bronz, diğerlerinin aksine daha ciddi bir tonda.

"Peki," dedi Yasmin, tatlı bir dille.

Kahvaltının devamı sessiz geçerken Bronz kısa süre sonra kahvaltı masasından kalkmıştı. Onlardan daha geç geldiğim için benden önce kahvaltılarını yapmışlardı. Yine de saygısızlık etmeyip benim de yememi beklemişti. Kendisi sadece çay içerken benim artık hiçbir şey yemediğimi gördüğünde sepetin içindeki elmadan alıp kalkmıştı.

Başarısızlıkla sonuçlanan bir görevin vardı His. Ne zaman başarıyla sonuçlandıracaksın?

Yapmam gerekenler vardı.

Serdal Qarayev'in bana göstermiş olduğu komuta merkezi gibi olan yer aklımı kurcalayıp duruyordu. Tek merak ettiğim nokta o kısma nereden ve nasıl geçmişti. El izini okuttuğunu söylemiş-

ti ama duvarın hareket etmesini sağlamak için nereye basmıştı? Tablo muydu?

Duvara dokunup elimi pürüzsüz yüzeye yerleştirdim ve yavaş tempolu bir hareketle yüzeye vurdum. Hareket eden duvar ağır bir yapı olamazdı. Kartonpiyer dokusu bulmam lazımdı. İkizlerin birkaç teknolojik aletine ihtiyacım vardı. Bu gibi gizli geçitleri içlerine yerleştirilmiş mekanizmalardan dolayı anında tespit ediyordu.

Aniden aklıma gelen fikirle, "Tırnağım!" dedim. "Ah!" Burada çıt sesi çıkarsam, kimin dikkatini çekecekti merak etmiştim. Duvarın hareket ettiği zamandaki çıkan sesle, dudaklarımdan dökülen sesin seviyesi aynı boyuttaydı.

Telaşlı adımlar işitirken, "His Hanım?" diyen yorgun sesi işittim. Devia Hanım, endişeli gözlerle bana bakıyordu. "İyi misiniz?"

Yüzümdeki acının esiri olan ifadeyi bozmadım. "İyiyim, elimi kapıya çarptım ve tırnağımın kenarını vurdum." Yanımda duran ahşap işlemeli kapının günahını biraz almam gerekiyordu. Kaşlarımı çattığımda, "Bu kapının burada ne işi var?!" dedim, öfkeyle. "Nerede o Bronz?"

"Bronz oğlum içeride olacak," derken bana gülen bir ifadeyle baktı. Baş belası olduğumu düşündüğüne yemin edebilir ama kanıtlayamazdım.

Devia Hanım'ın oturma odasını işaret etmesiyle oraya doğru ilerledim. Attığım sesli adımlarla, mutfak dışındaki hiçbir yerden ses net olarak duyulmuyordu. Odanın kapısından içeriye girerken, "Bronz-" diyemeden susmuştum. Gördüğüm manzara adımlarımı durdurmama neden oldu. Bronz koltuk yerine, koltuğun önünde yere oturmuştu. Kucağında ise vahşi hayvanı vardı. "Kızını birazcık uzaklaştırır mısın?"

Bakışlarını kapıya, benim olduğum yere çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sana çemkirmem gereken konular var," dediğimde, odaya gelmemden hoşnut olmayan birisi vardı. Babasının kucağında doğrulurken solukları genişledi. Aldığı kokumla hemen huysuzlandı. "Kızın izin vermeyecek gibi."

Bronz, önüne döndüğünde kucağındaki katran karası tüy yumağının çenesine elini koydu. Kafasını kaldırıp burnuna dudaklarını bastırırken içli bir şekilde, "Kızım..." dedi. Onu hafifçe kaldırmaya çalıştığında panter pençelerini çıkardı. Hırıltılı nefesler dişlerinin arasında dökülürken bana güneşten çalınmış gözlerle baktı.

"Gördüğün gibi, istiyorsan sen kaldır. Şu an çok huysuz."

"Nesi var?" diye sordum. *Bu evin içinde dertli olmayan tek bir canlı tanesi bile yok, His.*

Siyah tüylerini yavaşça okşarken kafasını iyice kucağına çekti, yatıştırmaya çalıştı. "Gece onunla uyumadım. O yüzden beni beklemiş, ben gelmeyince terk ettiğimi sanmış," derken ses tellerinde hüzün belirdi. "Terkedilme korkusu yaşıyor."

Dudaklarım kenara kıvrılırken panterin neden onu bu kadar sarıp sarmaladığını şimdi anlamıştım. Babasından ayrı kalmak istemiyordu. "Onu terk etmezsin değil mi?" diye sordum.

"Asla."

"Ya onu senden alırlarsa?"

"Kimse buna cesaret edemez." Sesi oldukça keskindi. "Sen niye bağırıyordun?"

"Alt kata inen yerde kapı var. O kapı neden orada?" diye sordum. "Kapın tırnağımı kırdı!"

"Evin çizimi bana ait. Kapının orada olması nedeni alt kata güvenli şekilde inebilmen için olabilir mi?" diye sorduğunda, ifadesiz ses tonu kendine hastı. "Kapının böyle bir şey yapması mümkün değil, sen çarpmadığına emin misin Hisar? Üstelik alt kata neden inmek istiyorsun?"

"Merdivenleri kullanmak için neden bir kapıya ihtiyacın var? Kapı olmadan direkt olarak merdivenlere inemiyor muyuz?"

"Çocuk koruması için tasarlamıştım," dedi Bronz. Böyle bir şey beklemediğim için saniyelik afallama yaşadım. "Merdivenlerden düşülmemesi içindi. Çünkü aşağıya inen merdivenler daha dik şekilde yapıldı. Eğer kapı kapalı durursa merdivenler küçük çocuklar için tehlike arz etmez."

Kaşlarım çatıldı. Bu ev onun eviydi ve her bir noktasına bile ince çalıştığı belli oluyordu. Çocuk korumasını düşünecek kadar detaya yer verdiyse, geleceğinde bir çocuğun varlığını istiyor olabilirdi. "Tırnağımın kenarı acıyor!" dedim, tıpkı bir çocuk gibi. "Hem de kapın yüzünden!"

Kirpiklerini usulca kapattı. Belirgin âdem elmasının hareket etmesiyle sertçe yutkundu. Yükselen bir öfkeyle, "Bağırma Hisar, bağırma. Ses tellerin kopacak!" dedi.

"Bağırırım!" dedim, aynı tonda. Ses tellerimden insanı rahatsız edecek seviyede tiz bir ses yayılıyordu. "Tırnağım diyorum Bronz! Kapın daha mı önemli? O kapını oradan kaldıracağım!" dedim. Bir hışımla, kapının eşiğinden ayrılıp geri döndüm. Tırnağımda hiçbir şey yoktu.

"Sökmeye falan çalışma Hisar," dedi, bıkkın bir ifadeyle. "Kırılmaz yapı." Bunu bana daha kaç kere hatırlatacaktı bilmiyorum ama takıntısı olduğu barizdi. Takıntılı olduğu birçok konu vardı. Kıyafetleri başta geliyordu.

"Senin kurşunlarından kullanırım o zaman!"

"Getir tırnağını, bakacağım." Çevik ve analitik düşünmem gerekiyordu. Bu ana gelene kadar birçok insana bürünmüş, birçok şey yapmıştım. Çoğu gururlanılmayacak şeylerdi. Tıpkı şimdi, kendi tırnağıma kendimin zarar vereceğim gibi, sadece bir amaç uğruna yaptığım şeyler olmuştu. Bir amaç uğruna.

Oturma odasına ilerlediğimde kapının eşiğinde mesafeli bir

şekilde durdum. "Gel Hisar," diye seslendi. Gözleri, bana sorgulayıcı bakmıyordu. Genelde hep şüpheci dururdu ama şimdi ırmağıma ne olduğuna bakmak isteyen bir adam gibi bakıyordu. "Sakin şu anda, sana bir şey yapmaz."

Sesimi çıkarmadan, kızının varlığımdan rahatsız olduğunu bile bile küçük adımlarla ilerledim. Yaptığımdan gurur duymuyordum. Elimi ona uzattım ve küçük bir kız edasıyla ona baktım. Siyah gömleğinin cebinden aynı renkte mendil çıkartırken parmağımı sardı. "Kanamış," dediği sırada panter kucağından kalkıp esneme hareketi yaptı. Onun gitmesiyle Bronz kalkıp koltuğa geçip oturdu. "Otur."

Bakışlarım panteri izliyordu, hırıltılı nefes alışverişleri kulağıma dolarken bana pençelerini gösterdi. Onun atak yapmasıyla Bronz tarafından çekildim. "Kızım otur!" demesiyle bunu kime doğru dediğini anlamamıştım. Panter neredeyse sönmekte olan şöminenin yanına geçti ve patilerini çenesinin altında birleştirip hüzünlü bir şekilde Bronz'a baktı. Onun bu haline üzülmeden edememiştim. Beni, babasıyla aynı odada bile istemiyordu. Hırlamaları mırıltılara dönüştüğünde bakışlarımı ondan çektim.

Bronz'un kucağında oturmuş bir vaziyetteydim. "Üzüldün mü kızım?"

"Evet," diye yanıtlarken buldum kendimi.

"Sana sormamıştım."

"Kime konuştuğun belli değil!" derken kucağından kalkmak için hamle yaptığımda kalkmama izin vermedi.

"Kızıma yem olmak istiyorsan, kalk. Benden ayrıldığın an seni parçalar."

"Biraz daha abart istersen," derken bakışlarımı ona çevirdim. "Hem sakin şu anda bir şey yapmaz dememiş miydin?!"

"O kucağımda olmadan önceydi."

"Beni kucağına aldığın için o seni parçalar." Kollarımı ne ara

doladığımı bilmediğim boynundan ayırdığımda kalçamı hafifçe kaldırdım. Panter hemen patilerinin üstünde durdu. Bronz'un blöf yapmadığını anlarken geri kucağına oturdum. "Kızın da aynı sen, beni öldürmek için vakit kolluyor."

"Yüreğime dört vurgun yapan sensin."

"Üç," diyerek düzelttim. "Üç vurgun." Bakışlarım göğsüne düştüğünde, gömleğinin altında duran yarasını merak etmeye başlamıştım. "Yaran nasıl oldu?"

Kehribara yangın bakışlarını gözlerimde hissederken, "Katilimsin," dedi. "Kalbimde parmak izin var." Nefesi tenime çarptı. "Nasıl olsun bu yara?"

Kirpiklerimi kaldırdığımda ona hoşnut olmayan bir ifadeyle baktım. "Kalbinden vurmadım yalnız."

"Ama vurmak istedin."

Kirpiklerim titrediğinde kulağım uğuldadı. Zihnimde ihtilal meydana gelirken aynı sesler çınlayıp durdu. *Başarısız. Başarısız. Başarısız.*

"Yarana bakmak istiyorum."

"Sargıdan dolayı göremezsin."

"Yine de bakmak istiyorum," derken parmaklarımı gömleğinin düğmelerine yerleştirdim.

Onun eli ise parmaklarımı bulurken yavaşça kavradı. "Ütüsünü bozmadan," diye uyarıda bulunmasıyla daha yavaş bir şekilde açtım.

"Bro."

Duyduğumuz ses ikimizin de dikkatini oraya çekerken sonuna kadar açmış olduğum gömleğin varlığıyla Bronz'un yarası tamamen ortadaydı. Sanaç'ın içeriye girmesiyle adımlarını durdurması bir olmuştu.

Dudaklarımı onun çenesine yaslayıp öperek aşağıya doğru indim ve yarasını tamamen kendi bedenimle kamufle ettim. Bede-

nimdeki sıcaklık seviyesi yükseldi. Onu boynundan öperken bir yandan düğmeleri geri kapatıyordum. Dudaklarımdan mırıltılar dökülüyordu. Bronz'un yutkunduğuna şahit oldum, kalçamda hissettiğim elleri belime doğru çıktı.

Onun üstünden yavaşça doğruldum. Şu an tam olarak seviş-mek üzere olan çift gibi duruyorduk. Ellerimi kazağımın etek ucuna yerleştirip çıkartacağım sırada bakışlarım Sanaç'ı buldu. Şaşkınlıkla bize bakıyordu. Dilini damağına onaylamayan bir tavırla vururken, "Çocuk var burada," dedi.

Sanki yakalanmışız gibi hızla Bronz'dan geri çekilirken, "Kimmiş o çocuk? Sen misin?" diye sordum.

Sanaç kınayıcı bakışlar attı. "Viran," dedi. "Aramızda en küçük o. Etkilenebilir bu durumdan. Ne yapıyorsanız odanızda yapın. Ayıp canım."

"Bir şey mi dedin Sanaç?" diye nereden seslendiğini bilmediğim Viran'ın sesini duydum.

"Dilimden seni düşürdüğüm tek bir anım yok Viran," dedi Sanaç. "Her zamanki gibi sana olan hayranlığımı anlatıyordum. Sen takılma bana ölüm meleğim."

"Kendi evimde ne yapacağımı sana mı soracaktım Sanaç?" dedi Bronz.

"Evet," dedi Sanaç. "Sağ kolunum ben senin. Bensiz nefes bile alamazsın."

"Göbek bağınız bir kesildi galiba..." derken sırtımı koltuğa yasladım.

Sanaç, Bronz'un yüzüne bakmaktan kendini alamazken en sonda kendini tutamayıp konuştu. "Siz hâlâ öpüşmediniz mi? Sizdeki nasıl dirayet anlamadım gitti."

"O nereden çıktı şimdi?" diye sordu Bronz.

Sanaç, "Yüzün," dediğinde bakışlarım yüzüne doğru döndü. "Her yerin öpülmüş. Kırmızı rujla dolu. Dudağın hariç."

Bronz kızgınlıkla bana doğru döndüğünde, "İmzamı bırakmak istemiştim sadece," deyip parmaklarımı yüzüne yerleştirdim. Yavaşça silerken en çok çenesinde ve boynunda rujumun izi vardı. "Sen üzülme diye Bronz ağırdan alıyor biraz. Kalbinize inmesin."

"Ben sayaç başlatayım o zaman," dedi Sanaç keyifli bir sesle. "Bronz ve His öpüşmedi birinci gün."

"Yine başlama şu sayaçlarına," dedi Bronz.

Sanaç omuz silkerek, "Ne yapayım, saymayı seviyorum. Benimle araba yarışı yapmadığın bin yüz seksen beşinci gün," dedi. "Benimle Fransa'ya escargot yemeye gelmediğin üç yüz on altıncı gün."

Bronz hoşnutsuz bir tınıyla, "Yeter artık, bir şeyleri saymayı bırak," dedi. "Hem salyangoz yedim ben, herkesin ağız tadına göre değil. Senin sevmeyeceğine eminim, onun için gitmeye hiç gerek yok."

Bronz'un davranışıyla panter patilerinin üstüne doğrulup Sanaç'a doğru baktı. "Yemeyeceğim babanı korkma," dedi Sanaç. Tedirgin olduğu yüzünden okunuyordu. "Baban başkasını yemekle meşgul-"

"Sanaç!" diye bağırdı Bronz. Onun bağırmasıyla panter Sanaç'a doğru atladı. Sanaç'ın çığlıkları odayı doldururken koşarak kaçmaya çalıştı. Panter ve Sanaç'ın odadan çıkmasıyla Bronz elimi kendine doğru çekti. "Elin nasıl oldu?"

"Acımıyor artık."

"Kanamaya devam ediyor."

"Sorun değil," diye mırıldandım.

"Şunu sar," dediğinde siyah mendilini işaret etti.

"Neden?" dedim, ona ters bir şekilde bakarken. "Karşıma çıktığın gece dudağım kanıyordu. Yine siyah mendille silmiştin. Kanım tekrar mı lazım oldu? Yeterli gelmedi mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Dudağıma dokunup benden kan örneği aldın. Günlüğü açmak için kanıma ihtiyacın vardı."

Oldukça sakin bir tavırla, "Gerçek bir Alatav olduğunu anlamam gerekiyordu," dedi. "Kanını başka hiçbir şey için kullanmadım."

"Alatav mıyım?"

"Tam bir Alatav'sın, ne eksik ne fazla."

"Günlüğü istiyorum," dedim ısrarcı bir şekilde.

Elimi, elinin arasına alırken hasar verdiğim tırnağımı tekrar sardı ve az öncekine nazaran dokunuşu sertti. "Kartımı istiyorum."

"Bu kartı neden bu kadar çok istiyorsun?" diye merakla sordum. Kart hiçbir zaman ilgimi çekmemişti.

"Günlüğü neden bu kadar çok istiyorsun?"

"Aileme ait."

"Tesadüfe bak," dedi. İfadesizlik yüzünde yayıldı. "Kart da benim aileme ait. Anlaşmamızı unutma, suçsuz olduğunu kanıtladığın an günlüğü alabilirsin."

Damarlarımın arasında akan kanın yoğunluğunda sinir bütün bedenime dağıldı. "Bana vermen gerekiyor," dedim. "Annemin günlüğü! Aileme ait! Onlardan kimse yaşamadığına göre artık bana ait!"

His, acaba doğru konuştuğun bir gün olacak mı?

Yüzüme öylece bakarken kirpikleri titredi. Anlık bir titremeydi. Hızlıca kendini toparladı. "Özellikle sana verilmemesi gerekiyor. Bir başka Alatav yaşıyorsa, ona seve seve vereceğim."

"Okudun değil mi?" Oturduğum yerden ayağa kalktım. Aradığım cevapları bulmak istediğim sayfaları ben değil, bir başkası okuyordu. "Günlüğü kanım sayesinde açtın ve okudun!" Dudaklarım titredi. "Ne yazıyordu Bronz? Bana mı yazmış? Benden bahsediyor mu?"

Bakışlarını benden çektiğinde kolunda takılı olan saate düşürdü. Çenesi kasılırken ifadesizliğini korudu ve kısa süre sonra dudaklarını araladı. "En kısa sürede His Alatav adına Vivaldi Müzesi'nde gizli bir etkinlik düzenleyeceksin," dedi.

Gözlerim karardı. "Ben ne diyorum, sen ne diyorsun!"

"Madem sürekli olarak kendine oyun oynandığını iddia ediyorsun, o zaman sana oyun oynayacağını düşündüğün herkesi davet et."

"Bu nereden çıktı şimdi?"

Konu günlüktü. Ve konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Dudaklarımı aralayacağım sırada, "Fazla vaktin yok Hisar," dedi. "Günlüğü bir an önce elinde görmek istemiyor musun?"

"Evet."

"O zaman kendini temize çıkar. Bir davet düzenle ve sana oyun oynayacağını düşündüklerini çağır. Ne yazıyordu ne vardı içinde diyerek vakit kaybetme, al kendin oku."

"Pekâlâ..." diye konuşmaya başladığımda derin bir nefes aldım. "Bunu yapacağım. Bana bugün müsaade et. Şüpheli olanlar dışında, bir de normal kesimi davet etmeliyim. Yoksa çok dikkat çeker. Katılacaklar kısmını ben hallederim."

"Göster bakalım kendini Hisar," dedi Bronz. "Gerçeğin gücüyle yaşadığın sürece kâinatı bile fethedebilirim, demiş Goethe. Benim çok benimsediğim bir sözdür. Bir gerçek, dünyayı yerinden oynatabilir, bunu sakın unutma."

"Göstereceğim," dedim yemin edercesine. "Göstereceğim ama kendimi değil. Herkesin gerçek yüzünü göstereceğim."

Bir gerçek dünyayı yerinden oynatmayacaktı. Dünyanızı başınıza yıkacaktı. Ve böylelikle kıyametin temelleri atılmış olacaktı.

XIII

ÖLÜM

9

ASILAN ADAM RESİTALİ

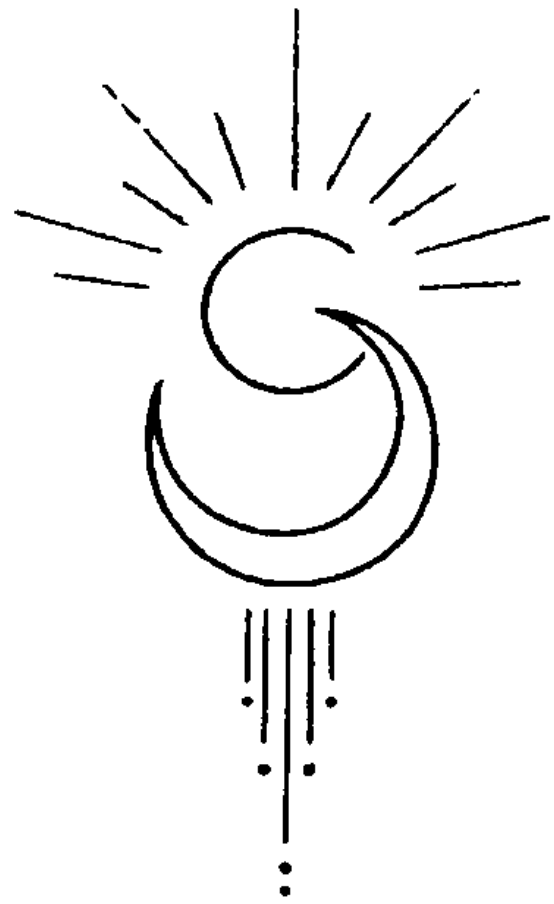

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar; annen sana hiç ninni söylemeyecek, kız çocuğu. Dün gece oğluma ninni söylüyordum. Güzel oğlum sadece ninniyle uyuyor, yaşı kaç olursa olsun ona hep ninni söyleyeceğim. Ona ninni söylerken kapının eşiğinde bir ses duydum. Duyduğum sesin ne olduğuna bakmak için kapıyı açtığımda kapıya çökmüş seni gördüm. Oğluma söylediğim ninniyi dinlemişsin ve dinlediğin yetmiyormuş gibi bir de uyuyakalmışsın. Bağıra çağıra uyandırdım seni. Korkarak gözlerini araladın. Oğlumun olduğu kata girmeni yasaklattım. Buna hakkın yok, kız çocuğu. Sana hiç ninni söylemeyeceğim.

Ters konumda açılan Asılan Adam kartı belirsizliğin ortadan kalkacağını işaret ederdi. Tam zamanının geldiğini, artık kurban zihniyetinden çıkılmasını ve akıllı bir son hamlenin yapılması gerektiğini söylerdi.

Her bir dakikası planlanmış geleceğime açtığım bu kart, kaderde yeniden ilerlemek için hiç olmadığı kadar hazır olunduğuna yorumlanırdı. Kartın sayısı 12'ydi. Kartın sayı toplamı 3 sayısına eşit olduğu için özünde yatan kart, aslında İmparatoriçe kartıydı.

Kartın sembolünde T şeklindeki bir ağaca ayağından asılan adam, serbest bacağı 4 sayısını oluşturmak için çaprazlanırdı. Etrafındaki dört kişiye dikkat edilmesine yorumlanırdı. Aynı zamanda karta şifrelenmiş T harfiyle de adında ya da soyadında T harfi olan biriyle bağı olduğu söylenirdi.

Hiçbir şeyin tesadüf olmadığını bilecek kadar planların içinde yüzüyordum. Geleceğim hakkındaki belirsizliği gidermek adına sabah gözümü açar açmaz tarot kartı bakmak istemiştim. Kartlar benim gerçekten kaderimdi.

Bugün günlerden Asılan Adam Resitali'ydi. Tarih, 3 Nisan 2022'yi işaret ediyordu. 429 mumum kalmıştı.

Gerçekleri ortaya çıkarmak için Vivaldi Müzesi'nde gizli davet organize etmiştim. Davetin içeriğinde piyanist olarak resital verip dikkatleri üzerime çekmeyi planlıyordum. Bu oyunları kuran her kimse, bugün gece yarısı olmadan maskesi düşecekti. Yalancının mumu yatsıya kadar yanardı.

Duştan arınmış bir şekilde çıktığımda ilk işim vücudumu kremlemek olmuştu. Altıma iç çamaşırımı giydim. Saçlarımı yapma işini en sona bırakırken elbiseyi giymeye karar verdim.

Sırtımın açıkta kalan kısmında büyük bir yılan vardı. Yılanın vücuduna dolanmış zincirler elbisenin kumaş kısmına bağlanıyordu. Önü sırtına göre tamamen kapalı, derin bir yırtmacı bulunuyordu. Elbiseyi güzel yapan nokta sırt detayıydı. Onun dışında dümdüz, siyah bir elbiseydi.

Yarım saat kadar saçlarıma ayırdım, makyajımı da yapmayı ihmal etmedim. Açık olan pencereden içeriye helikopter sesi geliyordu, diğerleri de davet için gelmiş olmalıydı. Yasmin, Zorlu tarafından evine bırakılmış, diğerleri de kendi hayatlarına odaklanmıştı.

Davete, Bronz'un arkadaşları olan Serdal, Viran ve Sanaç'ı da davet etmiştim. Manevi kardeşini tehlike olabileceği gerekçesiyle davetten mahrum bırakmıştım. Bronz'un çalışanları sayesinde

herkese özel kartlar hazırlamış ve dronelarla ulaşmasını sağlamıştım. Diğerlerinin kartları bendeydi.

"Umarım önemli bir şeydir abiciğim!" diyen Sanaç'ın sesini duydum. Bahçede konuştukları için, açık olan pencereden ses rahatlıkla geliyordu. Tam bulunduğum odanın altında duruyorlardı. Helikopter pisti odama yakın mesafedeydi. "Bak apar topar geldim yemin ediyorum!"

"Ne işin vardı Sanaç?" dedi Bronz, kızgınlıkla. Birine kızgın olmama süresi en fazla üç saniye falandı. "Beyefendimizi hangi önemli işinden ettik acaba?"

"Muhteşem Yüzyıl izliyordum!" dediğinde, konuşmalarına dikkat kesildim. En sevdiğim Türk dizisi olabilirdi. "Tam da Leo'nun Türk lokumu yiyerek zehirlendiği sahneydi. Var ya, tam gözümden bir damla yaş düşüyor gibi oldu, senin lokum aradı. Davetlerin aranan yüzüyüm ama her davete de katılmam. Umarım dizi keyfimi bölecek bir şeydir."

"Uçuş yolculuğu boyunca kafamı sikti!" dedi Serdal. Sesi bıkkın geliyordu. "Lan izlemedim diziyi boşuna anlatıyorsun dedim. Aaa dur o zaman, izlemediysen baştan anlatayım, dedi. Kulağımı, oğlumu verin bana, diyerek gelene kadar kapattı. Zorlu bizi duyabilse çoktan helikopterden Sanaç'ı atmıştı."

Hayal kırıklığını en derinliklerimde hissettiğim bir tonda, "Abi inanmıyorum sana, helikopterden inmeden önce, Hürrem'in oğlu tahta geçti mi peki, diye soran sen değil miydin!" diye yakarışta bulundu Sanaç. "Lan bunlar var ya, hepsi seni görünce değişiyor."

"O kadar anlatıp merak ettirdin!" dedi Serdal. "Gel de izleme amına koyayım!"

"Sana hangi bölümde olduğunu asla söylemeyeceğim, baştan sona kadar ara bul izle," dediğinde Sanaç gerçekten sinirlenmişti. "Pezevenk."

"Gerçek tarihi senaryoya dönüştürmediler mi Sanaç?" dedi Serdal. Sanaç'ın aksine eğleniyor gibiydi. "İnternetten baksam çıkar."

"Hürrem Sultan'ın tepkisini tarih yazmaz ama," dedi Sanaç. Dudaklarımda tebessüm oluştu, nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Aralarındaki ilişki gülümsememe neden olmuştu. "Hem küstüm sana, konuşma benimle. Serdal'a küsüm bugün birinci gün."

Sevecen bir tavırla, "Tamam gel lan buraya," dedi Serdal. "Hafta sonu izletirsin." İkisi gülüştüğünde Sanaç istediğini almıştı.

Aynanın karşısında yüzüme son dokunuşları yaparken dudaklarıma ruj sürdüğüm sırada adımı duydum. "Hisar!" diye seslendi Bronz. "Senin olan davete en son sen mi katılacaksın?"

Elime küçük bir çanta almış, rujumu tazelemek için onu da koymuştum. Tamamen hazır olduğumda odadan çıktım ve sarmal merdivenleri kısa sürede indim. Ouroboros ve yaşam ağacı tablosunun önünden geçtim. Diğerleri evin dış kapısında duruyordu. En uzakta Zorlu vardı. Bir tek Bronz'un sırtı dönüktü. Diğer üçlü beni görünce konuştukları konu her neyse konuşmayı bıraktılar.

Viran kısa bir bakış atmış, sonrasında önüne geri dönmüştü. Bronz diğerlerinin bana bakmasıyla arkasına döndü, bakışları beni buldu. "Nasıl geç kalacağıma bağlı," dedim. "Geçerli bir nedenim varsa, seve seve geç kalırım. En son katılacak bir neden yaratalım mı Bronz?"

Bronz bana ilgiyle bakıyor, kıyafetimi beğenmişe benziyordu. "Oyalanma Hisar, oyalanma," dedi. Sesi buz gibiydi.

Dörtlü erkek grubunun yanına geldiğimde hepsi davete özenle hazırlanmıştı. Serdal upuzun boyuna yakışan koyu lacivert takım giyerek gözlerinin rengini ortaya çıkarmıştı. Sanaç, desenli gömlek tercihiyle siyah takım giymişti. Viran ise, beyaz gömlekle zorla giydirilmiş gibi siyah takım giymişti.

"Viran?" diye seslendim. Elinde telefona bakıyor, diğerlerinin aksine soğuk duruyordu. "Senin yolculukla ilgili bir şikâyetin yok mu? Serdal ve Sanaç ne güzel anlatıyordu."

Viran telefonu cebine koydu ve ilgisiz bir sesle, "Konuşmayı pek tercih etmem," dedi. "Müzik dinledim."

"Orasını anladık zaten..." diye mırıldandığımda bakışlarımı Bronz'a çevirdim. O ise tamamen simsiyah giyinmişti. Siyahlığın arasında gözlerinin rengi çok hoş duruyordu.

Çantamda duran kartları çıkarttığımda Zorlu yanımızdan ayrıldı. "Sanaç ve Serdal," dediğimde ikisinin de bakışları bana döndü. Elimde tuttuğum kartları isimlerine göre onlara uzattım. "Yüzünüz gizli olmadığı için giriş kartlarınızı kendi adınızda veriyorum." İkisi de uzatılan kartları alıp ceplerine yerleştirdi.

Viran aranan bir suçlu olduğu için davete kendi ismiyle katılamazdı. Katılımcıların çoğu normal değildi fakat aralarında istihbarattan sızmış kişiler de olabilirdi. Bronz'un da hiç kimliği yoktu. İkisine farklı isimlerde giriş kartı hazırlatmıştım. Gerçek giriş kartlarıyla ayırt edilmeyecek kadar gerçekçi kartlardı.

"Geriye iki giriş kartı kaldı," dedim ve iki kartı kaldırıp onlara doğru işaret ettim. Madem davet benim davetimdi, ipler de benim elimde olacaktı. "İkinizden biri kocam olarak katılacak, seçimi size bıraktım."

Viran Kül, konuya oldukça ilgisiz dururken bir anda bakışları bana doğru döndü. Ne dediğimi anlamamış gibi bakarken kaşlarını çattı. Bronz ise durumu oldukça rahat karşıladı. Viran'ın yeşil bakışları Bronz'a dönerken ondan bir cevap bekliyor gibiydi.

Bronz, elini cebinden çıkardı. "Elindeki giriş kartlarının hangisini kocan olarak ayarladın?" diye sordu.

Kartlara şöyle bir baktım. Biraz düşünüp yön duygumu kafamda tarttıktan sonra, "Bu kart," derken bakışlarımla sağdaki kartı işaret ettim.

Bronz kafasını bir kere anladım dercesine salladı. Uzanıp göstermiş olduğum sağdaki kartı aldığında karnımda garip bir hissiyat belirdi. "Diğer kartı alabilirsin, Viran."

Viran bana bakmazken, abi diye hitap ettiği Bronz'a kafasını olumlu anlamda sallayıp tek kalan kartı elimden aldı. Titreyen avuçlarının arasında sıkarken köşeye geçti. Kendini bilerek diğerlerinden soyutluyordu.

Bronz yanıma geldiğinde elini belime yerleştirdi ve kendine doğru çekti. Otoriter bir sesle, "Vivaldi Müzesi'nde görüşürüz. Siz Zorlu'yla birlikte helikopterle geçebilirsiniz, biz araçla geleceğiz," dedi. Baskın bir karaktere sahip olduğunu her alanda belli ediyordu ve bunu göstermekten asla çekinmiyordu. Bana doğru döndü ve gözleriyle garaja inen asansörü işaret etti. "Çıkabiliriz."

Asansöre geçip kısa sürede garaja indik. Bronz beni bırakmadan yürümeye başladı. Gözüme kestirdiğim arabaya doğru giderken, "Benimle geliyorsun," dedi. Sesi oldukça netti ve itiraz kabul etmiyordu.

Cebinden çıkarttığı anahtarla lüks bir arabanın kapıları melek kanadı gibi yukarıya doğru açıldı. Kapıyı benim için açtı, binmemle yavaşça kapattı. Kendi tarafına geçip binerken kısa süre içinde evden çıkmıştık.

Arabanın hızı giderek artarken Bronz'un dövmeli parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. Bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirdiğinde, "Kemerini takmadın mı sen?!" diyerek kızdı. "Hemen tak!"

"Ne oluyor?"

"Dikkatimi dağıtma."

"Bir şey yapmıyorum!" Karanlık otobana doğru bakışlarımı çevirdim. "Bir şey yapmadığım hâlde dikkatini nasıl dağıtabilirim?" Aynaları kontrol ettim. "Neden hızlandın?"

"Takip ediliyoruz," derken ani bir manevra yaptı.

Duyduğum ses metalden çıkan bir sesti. Çarpma sesiydi, taş atılmış gibi ama daha güçlüydü. Bronz'un bedeninin üzerinde kırmızı noktalar görürken aynı emareden benim bedenimde de vardı.

"Lazer silahlar!" demeye kalmadan, Bronz beni başımdan tutup dizlerine doğru yatırdı. "Keskin nişancıların hedefindeyiz!"

Kafamı kaldırmaya çalışırken Bronz'un, "Sakın kafanı kaldırma!" diye bağırmasıyla göğüs kafesim hızla yükseldi. "Arabayı kör noktaya çekene kadar sakın hareket edeyim deme!" Başımı kaldırıp lazer ışığının nereden geldiğine bakmak istemiştim ama duyduğum sert ses buna engel olmuştu.

"Sana kafanı kaldırma dedim!"

"Kafayı mı yedin Bronz?!" diye haykırdım. "Arabanın bütün ışıklarını kapat! Asıl hedeflerinde duran sensin! Vurulacaksın!"

Arabanın içerisine devrilen karanlıktan dolayı vücudum kasılmaya başladı. "İlk vuruluşum olmayacak," dedi Bronz.

"Silahlar nerede?" diye sordum.

Motorun gücü azalmış, direksiyondaki güçlü hakimiyetiyle bizi arabaların arasından çıkarıp en sağ şeride geçmişti. "Torpidoyu aç ve bütün silahları çıkar."

Parmaklarını bedenimden çekmesiyle hafifçe doğruldum ve torpidonun gözünden bütün silahları çıkardım. "Bana şu koltuğu açman lazım, içinde büyük silahlar var. Ben arabayı nişan alabileceğimiz bir yere çekeceğim."

Saniyeler sonra silah sesleri kesilirken Bronz beni tamamen bıraktı. İki koltuğun arasından arka koltuğa doğru yöneldim ve parmaklarımı yerleştirip var gücümle koltuğun altını kaldırdım. Gördüğüm manzara gözlerimin irileşmesine neden oldu. Sayamadığım kadar silah koltuğun altında dururken her modelden silah vardı. "Şu bebeği ben kullanacağım," deyip uzun menzilli silahı elime aldım. Mermi haznesini kontrol ettiğimde tam dolum olduğunu görüp geri kapattım.

Bronz bizi otopark gibi bir alana getirmişti. Peşimizde olan arabayı göremiyordum. Bronz'un arabadan inmesiyle ben de peşinden indim. Arabanın üst noktasına silahını yerleştirip silahının dürbününden ileriyi hedef almaya başladı. Parmaklarını yerleştirdiği tetikle ustaca davranırken onu izlemeyi kesip hedefi bulmaya çalıştım.

"Görebiliyor musun?" diye sordum. Kırmızı noktalar ortadan kaybolurken keskin nişancıları hiçbir şekilde seçemiyordum. Bakışlarım hurda araçlarda teker teker geziyordu.

"Evet..." dedi Bronz. Hafifçe geriye çekildiğinde, silahının dürbününü parmaklarının arasında döndürdü. "Üst otoparkın orada. Turuncu arabanın içine bak. Arazi arabası," derken parmağıyla tetiğe baskı uyguladı ve silahı ateş aldı. Hedefindeki arabanın ön camını tek hamlede indirdi. "Yolcu koltuğunda oturuyor."

Atış yaptığı yere dikkat kesildiğimde silahı gözlerimle odaklayıp turuncu arabaya doğru baktım. Gördüğüm araba beynimde bir zelzeleye neden oldu ve tekrar tekrar bakıp emin oldum. "Siktir, siktir, siktir," derken dudaklarımdan küfürler kaçtı. Silahımı, ateşlemekten vazgeçip hızlıca indirdim.

Barkan'ın arabasıydı. Turuncu arazi araba ona aitti. Keskin nişancılar ikizlerdi.

Bronz'un dikkati hedefteyken, bakışlarını ayırmadan bana doğru, "Ne oldu?" diye sordu.

Dudaklarımı aralayıp, "Sade-" demek üzereyken lafımı bir gürültü kesti.

Sesimi kesen gürültünün nedeni büyük bir patlamaydı. Kırmızı bir toz bulutu zifiri karanlığın sahip olduğu gökyüzüne doğru yükseldiğinde, bütün her şeyi alaşağı etmişti. Birkaç sıra ilerimizde duran park edilmiş araba havaya uçarak bin parçaya ayrılmıştı.

"Anlaşılan bizi de patlamayı hedefliyorlar," dedi sabrının kalmadığını belli eden sesiyle. "Gidiyoruz, onları gördüm. Arabayı

kullanarak hedeflerini şaşırtacağım." Yüzümde yer edinen hayret verici ifade silinmezken açtığı kapıdan içeri girdim. Sürücü koltuğuna oturup oradan yolcu koltuğuna geçtiğimde Bronz da çok geçmeden sürücü koltuğuna binmişti. Etrafı saran dumandan dolayı görüş alanı tamamen kapalıydı.

Elindeki silahı bana verdi ve mekanik bir sesle, "Nişan al ve hazırda dur," dedi. Arabayı kısa sürede tekrar çalıştırdığında parmakları direksiyonun hâkimiyetini devraldı. Otopark çıkışını engellemek amacıyla arabaları teker teker patlatmayı hedefleyen ikizlerin aksine Bronz aradan çıkıp dumandan kurtulmamızı sağladı. Çıkışa yakın duruyorduk ama Bronz çıkmamakta kararlıydı.

Camı indirip nişan almaya başladım. Ters tarafıma geldiği için pozisyonumu ayarlayamıyordum. İkizlere olan öfkem her geçen saniye daha da artıyordu. Bir açıklamaları olsa da beni tehlikeye attıkları için kesinlikle acımayacaktım.

"Bu taraftan görebiliyor musun?" diye sordu Bronz. Arabanın hâkimiyeti ondayken benim nişan almamda sorun olduğunu çok geçmeden fark etti.

Ağzımın içinde mırıldanarak, "Hayır," dedim. Bronz patlayan arabanın etrafında daire çizerken, onları yok etmeden gitmek istemediğini belli etmişti. Yanaklarımı şişirip nefesi seslice dışarı saldım.

"Kucağıma gel, buradan atış yap yoksa alandan çıkamadan bu arabayı da patlatacaklar," dedi Bronz. Ona doğru fevri bir hareketle döndüm. Çok geçmeden lafını yeniledi. "Kucağıma gel."

"Kucağına mı?"

Beni belimden yakalayıp kendine doğru kendine doğru çekti. "Vakit yok Hisar, kucağıma gel!"

Ona cevap vermeden direksiyona doğru döndüm. Elbisemi yukarıya kaldırdığımda vites koluna dikkat edip saniyelerle cebelleştim. Bacağımı diğer tarafa atıp göğüslerimizi denk getirirken

onun bakış açısına girmemeye çalışıyordum. İkimizin de göğsü birbirine değerken bacaklarım bacaklarına sürtündü. İki yana açtığım bacaklarımla elbisem iyice yukarıya sıyrıldı.

Kucağında hafifçe kalkıp tekrar oturduğumda Bronz derince nefes alıp verdi. "Arabayı kullanabilecek misin?" diye sordum. Onun penceresinden dışarıya doğru nişan alırken silahı avuçlarının arasında sıkı sıkıya tutuyordum.

Boğuk çıkan sesiyle, "Sen pozisyonunu bozmazsan kullanırım," dedi.

Kabzasından kavradığım silahla ardı ardına üç atış yaparken mermilerim isabet ettiği arabadan geri sekiyordu. Diğer arabadan küçük bir kıvılcım çıkarken ikizler, arabalarla çevreleyip kendi arabalarına bir şey olmamasını sağlamışlardı. "Yanındaki siyah arabanın mazotunu nişan alacağım, biraz daha yaklaşman gerekiyor," dedim. O arabayı kesinlikle patlatmadan buradan ayrılmayacaktım.

"Direkt o arabayı patlatsana!"

"Kendilerini arabalarla çevrelemişler, nişan alamıyorum. Yanındakini vurunca o araba da çok geçmeden patlayacak," dedim. "Direksiyonu şimdi kır Bronz," diye direktif vermemle Bronz ani bir manevrayla arabayı kırdı.

Kolları belimden geçerken sırtım direksiyona değiyordu. Silahın içinde kalan bütün şarjörü siyah arabanın mazot kısmına sıktım. Gördüğüm mesafede mazotu delebilmiştim. Akan sıvıya da ateş ettiğimde, geceye doğru bir alev topu yükseldi. Ardından bir tane daha yükseldi ve turuncu arabanın kapısı en yükseğe fırladı.

Bronz bana doğru yaklaştığında nefesi tenime değdi. "Aferin," dedi soluk soluğa. "İyi atıştı."

"Bilmediğim bir şey söyle."

"Kucağımdan kalkmayı düşünüyor musun yoksa müzeye gidene kadar bu şekilde mi yolculuk edeceğiz?"

"Sen hangisini istersin?"

"Arabayı her türlü kullanabilirim."

Onunla yüzlerimizi karşı karşıya getirdim, başını hafifçe sola çekti. Kulağına doğru iyice yaklaştım. Tenindeki sıcaklık artmış, bedenlerimiz sanki fokurdamaya başlamıştı. "Kucağında yolculuk edebilirim..." Silahı arka koltuğa fırlatarak kendimden uzaklaştırdım. "Ama senin kalp sağlığın için kalksam iyi olacak."

Bir elim göğsünde duruyor, ona kalbini işaret ediyordum. Göğsünde duran elimin üstünde Bronz'un parmaklarını hissettim. "Kalbim," dedi. "Burada Hisar." Avuçlarının arasında duran elimi bedeninde hareket ettirdi.

Geriye çekildiğimde gözlerinin parladığını fark ettim. Kalçamı bacaklarının üzerinden kaldırıp kendimi yan koltuğa attım. Bacak bacak üstüne atıp koltuğa yerleştim. Açık olan camı yarısına kadar kaldırıp hava akışını en aza indirdim.

Yola tekrar girdikten dakikalar sonra, "Merak ettiğim bir şey var Hisar," dedi. "Evden belli bir kilometre uzaklaştıktan sonra sinyal çekmeye başlar, normalde evde de evin çevresinde sinyal kesiciler var, konum belirlenemez."

Konuşmayı bir yere bağlamamasına karşılık kaşlarımı çattım. "Yani?"

"Birileri senin olduğun yeri tespit edebildi. Diğer türlü kimse benim yerimi tespit edemez," dedi kendinden emin bir sesle. "Bize ateş açanlar kim? Peşimize kimi taktın sen?"

"Neden gidip kim olduklarına bakmıyorsun?" diye sordum.

"Bu bir tuzak olabilir," dedi. "Sen benim soruma cevap ver Hisar."

Göbeğimde takılı olan piercing bir nevi konum sağlayıcı çipti. İkizler yerimizi öyle tespit etmiş olmalıydı. Rahat bir tavırla, "Düşmanım çok," dedim. "Her geçen günde artıyor. Sana beni almak isteyenlerin olduğunu söylemiştim."

"Onları bulacağıma emin olabilirsin Hisar," derken sesi tehditkâr tonda çıkıyordu. "Tıpkı senden dolayı yerimizi tespit ettiklerine emin olduğum gibi. Silahlarımın herhangi birini kullandığın an adamlarıma bilgi gidiyor. Bunun hesabı mutlaka sorulacaktır."

Yolculuğumuz bittiğinde Bronz müzenin otoparkına girmeden aracı giriş kapısına yanaştırdı. Arabadan indiğimizde bizi karşılayan personellere sıcak bir gülümseme yolladım.

Silahlı saldırı olayını hemen hazmedebilecek gibi değildim. İkizlere acil bir şekilde ulaşıp bunun hesabını sormam gerekiyordu. Bronz benim düşünceli bakışlarımı fark edip dikkatlice bakarken siyah meleği anımsatan arabayı işaret ettim.

"Beğenmedim ben bu arabayı, çok yavaş gidiyor," dediğimde ses tonum sitemkâr çıktı. "Hem helikopterle gelseydik ya. Bu kadar trafiği çekmemize gerek var mıydı? Şöyle havalı bir giriş yapardık, arabayla gelmek çok basit kaldı!"

Bronz ona kızmamı sakince dinlendikten sonra, "Yanımda sen olacağın için basit bir giriş olmayacaktır," dedi.

"Dur, ben bu laflara alışık değilim," diye söylendim. Dudaklarımda oluşmaya çalışan gülümsemeye izin vermedim.

Kısık çıkan bir tonda, "Benim yanımdaysan, alışacaksın," dedi. Elini belime yerleştirip beni kendine doğru usta bir hareketle çekti. Sıcak parmaklarını tenime sürterken elbisenin sırt kısmı açık olduğu için sıcaklığını çok rahatça hissedebiliyordum. "İçeriye geçelim."

Müze personeli bizi kapıda karşılarken, "Hoş geldiniz," dedi. "Kartlarınızı okutun lütfen."

Bronz, "Hoş bulduk," dedi. İkimiz de kartlarımızı okuttuktan sonra karşılama görevlisinin bakışları anlık olarak değişti.

İçeriye doğru ilerlerken Bronz ellerini bel oyuntumdan ayırmadan yürümeme yön verdi. Küçüklüğümde bunun gibi birçok davete katılmıştım. En çok İngiltere'de yaşadığımız yıllarda katıldığım baloları severdim. Orada dans eden çiftlere hayranlıkla bakar. bir gün onlar gibi dans edeceğimi hayal ederdim. Evleneceğimi duyuran babam, müstakbel kocam Atlas'ın benimle dans etmesine izin vermemişti.

Ayaklı yüksek masaya geçtiğimiz sırada Bronz parmaklarını tenimden yavaşça ayırdı. Yanımda yerini alırken ceketini düzeltti ve tek kolunu masaya yasladı. Yerimize geçtikten sonra yanımıza personel geldi ve isteğimiz olup olmadığını sordu

Bronz, kendinden emin bir ifadeyle, "Yanımdaki güzel kadına onun gibi beyaz bir şarap," dedi. "Bana da Irish viski. İçinde üç tane küçük buz olsun."

Personel isteklerini alıp kafasını salladığında yanımızdan hızla uzaklaştı. "Güzel kadın?" dedim sorarcasına. "Bugün iltifat etme günündesin bakıyorum. Karısından gizli boklar çeviren koca gibi iltifat etmeden duramayan bir hâlin var."

İma dolu bir vurguyla, "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırmış. Seni çıkarmaya çalışıyorum," dedi.

"Üstümü çıkarmak varken mi?" diye muzip bir tavırla sordum. "Sanırım bu gece bir başkası bunu yapabilir. Hoş bir davette yakışıklı adamlar da çoktur."

Kaşlarını çattığında çenesini eş zamanlı olarak sıktı. "Bu gece benimlesin," dedi, ciddi tavırla. "Beni kocan olarak ayarladın. Hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Seni kocam olarak ayarlamadım," dedim. Gözlerimin içine derin bir şekilde baktı. "Kocam olmayı seçen sensin."

Dakikalar sonra masamıza içeceklerimiz geldi. Uzun ince bardağı elime aldım ve yavaşça dudaklarıma yaslayıp içmeye başladım. "Diğerlerini göremiyorum," dedim. "Viran, Serdal ve Sanaç nerede? Neden diğerlerine katılmıyorlar? Dikkat çekebilirler."

"Onlar yakın durmayacak," dedi. "Davetlilerin arasına sızdılar. Yanımızda durup ilgiyi üstümüze toplamamaları daha iyi. Bizi saat üç yönünde izleyen Zorlu dışında buraya bakmayacaklar," diye devam etti. Bakışlarımı sol tarafıma çevirmiş, profilini aklıma kazıdığım Zorlu'yu görememiştim. Bronz'un parmaklarını çenemde hissettim. Çenemi yavaşça kavrayıp başımı diğer tarafıma doğru çevirdi. İleride Zorlu'yu görünce önüme döndüm.

Bakışları masanın üzerine düştüğünde, "Bu kâğıt nedir?" diye sordu.

"Davet programı," dedim, ilgili bir sesle. "Davetliler kafasına göre takılmaması için her saat başına bir etkinlik düzenledim. Diğer türlü kontrolü sağlayamam. Bu sayede kimin nerede olup olmadığını görebilirim."

Kaşları havaya kalktığında bir süre daha davetiye üzerinde yazılan programı inceledi. Bakışlarını ayırmadan, "Burada piyano resitali vereceğin yazıyor," dedi.

"Ben piyanistim," dedim. "Vermemem absürt kaçardı. Davetin adı da Asılan Adam Resitali. Eğer bilmiyorsan söyleyeyim dedim. Bu gece bir adam asılacak."

"Bu gerçekten senin mesleğin mi yoksa bir kılıf mı?"

Yüzüne doğru yaklaşıp parmağımı dudağına koydum, "Şşşh, sessiz ol," dedim onu susturmak adına. "Buraya kocam olarak geliyorsun ama karın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Bronz. Bizi ele verme."

Dudağındaki parmaklarımı yakalayıp aşağıya indirdi ve elindeki davet kâğıdını yavaşça masaya bıraktı. "Haklısın, karım hakkında bir şeyler bilmeliyim Hisar," dedi, iddialı ses tonuyla. "Sevdiğin belli, bir meslek seçseydin de yine bu olurdu. Sonuçta üniversitede üç yılını boş yere Güzel Sanatlar Fakültesine vermezdin değil mi?"

Dört demedi His. Yüzümdeki ifadeyi bozmamaya özen gösterdim. Üniversiteden üç yılda güzel bir dereceyle mezun olmuştum.

Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Piyano sanat dalından üstten dersler alarak diğer öğrencilerin aksine erken mezun olmuştum. Bunu neredeyse kimse bilmiyordu.

Bronz, "Merak ettiğim..." derken yüzüme iyice yaklaştı. "Bu ilgi nereden geliyor? Seni piyanoya bu kadar bağlayan şey ne?"

Dudaklarımı araladığımda bir çırpıda, "Ailem," dedim. Gülümsedim. Dudaklarımın gerildiğini hissettim. "Annem daha doğrusu..."

"Annenin mesleği miydi?"

"Değildi." Boğazım çöl gibi kuruydu. "Mesleği olmasını isterdi... Sanırım... Yani bana hiç anlatmadı ama ben gözlerinden anlamıştım. O piyanist olamadı diye ben oldum." *Hayır, sen annen seni sevsin diye piyanist oldun, His.*

Kuruyan boğazımı ıslatmak için bardakta kalan son şampanyayı kafaya tek hamlede diktim. "Seni daha önce çalarken dinledim," dedi Bronz. Kelimeleri sakindi. Özenle seçiyor gibiydi. "Fakat notaların dinlediğim hiçbir besteye benzemiyor. Bilindik bir şeyler şu ana kadar hiç çalmadın. Farklı bir şey var. Asla anlamadığım. Biri bana duyduklarımın ne anlamana geldiğini sorsa..." Gözlerimin içine baktı. "Direniş derdim. Bunun senin için anlamı ne? Sen ne çalıyorsun Hisar? Kimin bestesini çalıyorsun?"

Elimi kaldırdım ve gitmekte olan garsonun dikkatini çektim. Beni görmesiyle masaya yaklaştı. İkinci bir bardağı da alırken parmaklarının arasına yerleştirdim. "Söylemeden geçemeyeceğim." Sadece soğuk bir şeye ihtiyacım vardı. İçimde bir yangın yükseldi ve hücrelerime kadar dağıldı. "Biliyor musun Bronz?" dedim, heyecanlı bir sesle. "Kimse daha önce bana ne çaldığımı sormamıştı. Hem de hiç kimse."

Dudaklarını ıslattı. Bakışlarım dudaklarında takılı kalırken yoğun duygular barındıran bir sesle, "Kimsenin ilki olamamıştım," dedi. "İlk olmak değişik bir şeymiş. Ne hissetmem gerekiyor?"

Dişlerimi gösterecek kadar güldüğümde, "Pişmanlık," dedim.

"Asla susan biri değilim. Bana bunu sorduğun için hissedeceğin tek şey pişmanlık olacak."

"Anlatacak mısın peki?

"Benim için ne anlama geldiğini gerçekten merak ediyor musun?"

"Evet."

Kimse gerçekten merak etmemişti ve şimdi biri gerçekten merak ediyordu. "Kendimi bildim bileli kulağım notalara aşinaydı," diye başladım. Birinin benim hakkımda bir şeyleri merak etmesi heyecanlanmama neden olmuştu. Avuç içlerim bile garip bir şekilde terlemişti. "Evde annem hep çalardı. Ondan duyardım. Uzun bir süre, duyduğum seslerin neye ait olduğunu bile bilmedim." Çünkü annemin olduğu yerlere girmem yasaktı.

"Annen mi sana öğretti?"

Sakince, "Evet," dedim. *Aslında hayır, His. Sen kendi kendine öğrendin.* Ona bakarak öğrenmiştim. O öğretmişti bana. Sadece annem bilmiyordu. "O daha çok klasik müziğe ilgiliydi. Günde bir kere Beethoven'ın, Mozart'ın bestelerini mutlaka duyardım. Kulağa güzel geliyordu ama istediğim notalar bunlar değildi."

Sesine sinmiş bir şaşkınlıkla, "Sen de kendi notalarını oluşturdun," dedi.

"Henüz değil," diyerek onu düzeltme ihtiyacı hissettim. "Kendi notalarımı oluşturuyorum diyelim. Adı da Son Akşam Resitali. Üzerinde çalıştığım, sürekli olarak geliştirdiğim bir beste. Tamamlanmasına az bir zaman kaldı."

Kehribara yangın harelerinde saf bir hayranlık gördüm. "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Beni ilgiyle izlemesi daha çok konuşmayı istememe neden oluyordu. "Bir ömür." Kısa bir es verdim. "Hemen olacak bir şey değil. Küçüklüğümden beri sadece o parçayı çalıyorum. Kısımlardan oluşuyor. Biraz uzun. Farklı parçalar çalmamaya özen gösteriyorum ki, aklım karışmasın."

"Umarım bitmiş hâlini dinleyebilirim," dedi Bronz. Bakışları dudaklarıma kayıp duruyordu. Benim hararetli anlatmama karşılık o sadece beni izlemiş, nefes almam için araya girip bir şey sormuştu. Yoksa diğer türlü nefes almadan konuşacaktım.

"Umarım..." *Tamamlandığında bütün dünyanın aynı anda dinleyeceğini neden söylemedin, His?*

Bronz, "Davetimize ayak uydurup dans edelim mi?" dedi.

"Düşünmem lazım."

"Neyse ki ben sadece bir kere sorarım," dedi. "İkinciye istediğimi alırım."

Beni nazik olmayacak bir şekilde kendine doğru çekti. Göğsüm, kaslı göğsüne yapıştığında, tenlerimiz arasından tek bir hava baloncuğu bile geçmiyordu. Elimi yavaşça kavrayıp kendi omzuna yerleştirdi.

"Siz erkeklere dans etme yeteneği doğuştan yükleniyor sanırım," diye mırıldandım. Gözleri ışıl ışıldı, ayın karanlık yüzeyi gözlerine gölge yapsa bile yıldızlar onu aydınlatıyordu.

Başını iki yanına salladığında kirpiklerini hüzün dağladı. "Hayır doğuştan gelen bir şey değil. Kursa gidip özellikle öğrenmiştim," dedi buzulları aratmayan soğuk sesiyle.

"Kimin için öğrendin? Kim bu şanslı kadın?"

Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Kollarımın arasında bir kadın varken başka bir kadından bahsetmem Hisar," dedi.

Parmaklarımı tenine bıraktım ve sıcaklığının tenimde yuva bulmasını sağladım. Belimde duran elini yukarıya doğru bedenimi keşfederek çıkardı. Göğsümün hizasında durduğunda kendine bastırarak sardı. Boşta kalan elimi boynuna dolayıp parmaklarımı ensesinde kenetledim.

Sert dokunuşlarının karşısında bir mum gibi erirken dudaklarımı usulca aralayıp, "Sen de sert seviyorsun biliyorum," dedim. Gözlerine bakmak istiyordum ama pozisyonumdan dolayı gözleri bana yasaktı.

Bronz. sertliğe takla attıran bir sesle, "Bazı yerlerde," dedi. "Sert olmayı severim. Haz ve hızın olduğu her yerde sert olurum."

"Haz ve hız," diye fısıldadım. "Birimiz haz isek diğerimiz kesinlikle hız."

Dans etmiyorduk artık, arka fonda çalan müziği kulaklarım işitmeyecek kadar uğultudan ibaretti. Tenlerimiz birbiriyle harmanlanmış, karşısında bir mum gibi erimiş, ona akmıştım. Bedenim, onun bedeni arasında, hükmünü sürüyordu. Ona emanettim, beni kendisi yönetiyor, insanların arasında süzülmemi sağlıyordu.

"Biraz daha dansa devam edersek ateş alacağımızı düşünüyorum," desem de beni bırakmasını istemedim.

"Yanmaktan korkmadığını sanıyordum."

"Yanmaktan değil, yanarım; harlanırım. Kora dönüştürüm, alev alırım." Beni kendisiyle hareket ettiriyor, adeta bedenime serenat yaptırıyordu. "Ama kül olmak istemem Bronz."

"Sen kül olacak biri değilsin, uğruna kül olunacak birisin," dedi.

Çenesi şakağıma yaslı duruyordu. Gözlerine bakmak için başımı yana çevirdim ve yukarıya doğru baktım. Buluştuğum kehribar gözleri içimi ısıtıyordu. "Gözlerin bu renk olmasa karanlık kalırmışsın. Seni aydınlık tutan tek şey gözlerin," diye mırıldandım. "Seninle farklı bir yerde farklı bir zamanda tanışmak isterdim. Ama kaderimiz böyleymiş. Kartlar dağıtıldı, herkes kendi rolünü oynadı."

Başını eğdi ve boynuma doğru yaklaştı. Nefesinin sıcaklığı boynumu gıdıkladı ama rahatsız hissettirmedi. Sanki asıl olması gereken yer burasıydı. Ilık nefesi buz gibi olan tenimi ısıtıyordu. "Sana şu an nefesinden yakın olan adamla neyi değiştirmek isterdin?"

"Şeytanın pençesine takılmak değil de şeytanla birlik olmayı isterdim." Yavaşça yutkundum, onunla bu hâlde olmak sınırlarımı zorluyordu. O sınırı geçmek istiyordum, bunu yalnızca onunla

yapabilirdim. "Esaret bana göre değil Bronz. Bir gönle esir düşebilirim, birinin gönlünde sonsuza kadar mahkûm kalmaya razıyım. Emanet olmak istemem."

"Birbirimizi yavaş yavaş tanıyoruz," dedi. Dakikalar geçtiğini hissederken Bronz kaşlarını çattı ve etrafına rahatsız olduğunu belli eden bakışlar attı. Ona tam ne olduğunu sormak üzereyken dudaklarını aralayıp, "Bu davette özellikle birini bekliyor muydun?" diye sordu.

"Özellikle beklediğim kişinin kollarındayım," diye fısıldadım. Bakışları aniden bana döndü. "Ne oldu?" dedim, onun tavrına anlam veremezken.

Kısık bir tonda, "Biri var," dedi. "Sanırım dansımızın bitmesini bekliyor. Bakışlarını senden çekmemekte kararlı."

Dikkatimi dışarıya vermeye çalıştım. "Kimmiş o?" diye sordum. Bakış açımda farklı insanlar vardı.

"Saat dokuz yönünde."

Hızlıca kaşlarımı çatıp eş zamanlı olarak dudaklarımı araladım. "Benimle saatli konuşma," dedim kızgınlıkla. "Küçükken büyükannem disleksim olduğundan şüphelenmiş, babamın beni doktora götürmesi için zorlamıştı. Hâlâ sağımı solumu şaşırıyorum. Babamın zoraki götürdüğü öylesine bir doktordan kesin tanı konulmadı. Daha çok büyükannem sussun diye çocuk doktoruna götürmüştü."

"Bana örnek ver, nasıl bir şey disleksi?"

Parmakları sırtımın açık noktasından bir yılan gibi akarken ne yapacağını biliyor gibiydi. Bedenim dikleştiğinde ensesinde dans eden parmaklarımla ona küçük işkenceler bahşettim. "Bana kalbinin sağda olduğunu söylediğinde şaşırmıştım çünkü bir anda kalp zaten sağda değil mi diye düşünmüştüm. Kendi kalbimin nerede olduğunu anlamaya çalışmıştım. Neyse ki sen uygulamalı olarak gösterdin," dedim. "Sağ sol deyince anlık olarak düşünüyorum ve

bu bazen uzun sürüyor. Sadece bunlar da değil. Yazı stilim çok kötüdür. Ne kadar çabalasam da hiç güzel yazı yazamam. Bana direkt olarak göster. Saat dokuz, beş deme Bronz."

Kısılan gözleri beni odağına alırken, "Anlamalıydım, sana Zorlu saat üç yönünde dediğimde sen dokuz yönüne bakmıştın," diyerek beni biraz daha kendi adımlarıyla ilerletti.

"Nerede peki?"

"Arkanda şu anda. Kendini bana bırak," diye fısıldadı. Söylediğini yapıp kendimi ona bıraktığımda beni arkaya doğru yatırdı. Gördüğüm kişiyi tanımıyordum. Tanıdık bir simaya sahipti ama tam olarak çıkartamıyordum.

Bakışlarımın değiştiğini gördüğünde, "Tanımıyor musun?" diye sordu. Sesi bundan hoşnut olmamış gibiydi.

"Tanımıyorum."

"Biraz daha bekleyebilir, dansımız henüz bitmedi," derken beni bırakmamakta kararlı olduğunu belli etti.

Bir elini ayırıp başıma yerleştirdiğinde beni geriye doğru yavaşça yatırdı. Yaptığı hareketten dolayı harelerimin genişlediğini hissedip hızlanan kalp atışlarımla gözlerine tutundum.

Eli, kalçalarımın üzerinde dolaştı, yavaş bir hareketle aşağıya doğru indi. Parmakları bacaklarımın arasına sızdığı an, nefesimin kesildiğini hissettim. Bacağıma yerleştirmiş olduğum soğuk metali bulup olduğu yerden bir hışımla çekti.

"Bu yüzden mi Devia Hanım, nerede bu bıçaklar deyip duruyordu? Gerçekten evdeki her şeyi senden gizlemeli miyim?" diye sorduğunda bakışları dudaklarımdaydı. Ona omuz silktim. "Bıçaksız olacaksın, Hisar. Yeteri kadar tehlike saçıyorsun."

Pürüzlü sesimle, "Sen daha tehlike görmedin..." diye fısıldadığımda beni duyduğundan emin bile değildim.

"Şu an kendisiyle bakışıyorum," dedi. Açık yırtmacım sayesinde çıplak kalan bacağımı tutup kendi bedenine doladı. Beni

yavaşça geri kaldırdığında, kulağımı tırmalayan müziğin çoktan bittiğini yeni yeni fark ediyordum. "Resitalin başlamak üzere, geç kalmak istemezsin."

Ondan ayrıldığımda piyanonun olduğu yere baktım. Orta yerde kurulu olan piyanoya doğru yürürken adımlarım kendimden emindi.

Bedenimi yerleştirdim ve omuzlarımı dikleştirdim. Açık olan tuşlara parmaklarımı yerleştirip kendimi notaların tutkusuna bıraktım. Gözlerim kapalı, sadece beyaz tuşlara bastığımda çıkan melodilerin derin seslerini takip ettim. Titreşen sesler yarattığı etkiyi parmak uçlarımdan dışarıya akıtırken zihnim bomboş bir dehlizdi.

Uzun bir süre, gerçekten uzun bir süre birinci kısmını çaldım. Saflığın simgesiydi, saf duyguları anlatıyordu, insanları vuracağı ilk noktaydı. İlk noktadan bir nota oluşturmuştum. Önce yavaş, sonra hızlı ve tekrar yavaştı. Uzun parmaklarım tuşları adeta döverken ayağımın altına hizaladığım pedal bundan nasibini alıyordu.

Büyük bir alkış tufanı koptuğunda kirpiklerimi yavaşça araladım. Kalabalık bir davet olmasa da salonun çoğunluğunu dolduracak kadar insan vardı. İlk olarak Bronz'u gördüm. Tam karşımdaydı. Yüzünde seçemediğim bir ifade vardı. Onun arkasından bana doğru yürüyen bedeni gördüm. Direkt olarak bana bakıyordu ve alkışlamaya devam ediyordu. Az önceki adamdı.

Koyu gözleri beni kıskıvrak yakalarken eş zamanlı olarak dudaklarından, "Alatav?" döküldü. "Çok güzel bir gösteriydi. Başrolünde olduğun tüm gösterilerde çok başarılısın."

Gözlerimi şüpheci bir tavırla kıstım. "Kim olduğunuzu sorsam?"

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Yaşı çok genç birisiydi. Benden küçüktü. "Ah benim hatam," dediğinde tokalaşmak için elini uzattı. "Vladislav ailesinden, İvan."

Zihnime bir yıldırım gibi düşen anılarla kaşlarım çatıldı. Vla-

dislav. İvan Vladislav, hatırladığım kadarıyla Atlas'ın erkek kardeşiydi. "Hatırladım seni, epey büyümüşsün," dedim uzattığı elini tutarken. "Atlas gelir diye beklemiştim. Seni beklemiyordum, İvan."

İvan'ın yüzündeki ifade değişti. "Atlas mezardan çıkana kadar davet biterdi."

Kaşlarımı çattığımda, "Mezar derken?" diye sordum. "Atlas öldü mü?"

İvan yavaşça yutkundu. Kirpikleri titriyordu. "Maalesef, yıllar oluyor. Artık aramızda değil," dedi.

Atlas daha çok kendi hâlindeyken, ailesi dünyayı yöneten aileler arasında bulunuyordu. Büyük bir kart sahibiydi. Çok başarılı, çok zeki ve bir o kadar tehlikeli birisiydi. Onun ölmüş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Herkes ölür, o kendini bir şekilde yaşatırdı. Kalbimi bir ürperti kapladı. Atlas'la kart sahibi olabilmek için evlenecek, kartını alacaktım.

Vladislav ailesi dünyayı yöneten diğer bütün aileler gibi piyasadan silinmişti. Bir başkaldırı sonucunda dünyaya sürdükleri hükmün sonu gelmişti. Kartları ellerinden alındığı için artık onların sözlerini dinleyen insan kalmamış, güçleri günden güne eriyip gitmişti. Fakat Atlas'ın kendini hep yaşatacağını düşünmüştüm. Bir ihtimal gelir diye onu davet etmiştim. O gelmemişti ama ölüm haberi gelmişti.

"Yani ben bir şeyler duymuştum ama gerçekliğinden emin olamamıştım," derken sesimi düz tuttum. "Onu yıllardır görmüyordum. Senin de gelmene açıkçası şaşırdım."

"Abimin sana değer verdiğini hayal meyal hatırlıyorum," dedi İvan. "Tabii o zamanlar daha küçüktüm. Vladislav ailesine davet gönderince bu fırsatı kaçırmak istemedim."

Bronz yanıma geldiğinde, "Hisar," dedi. "Bir sorun mu var?" Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Parmaklarını belime

yerleştirmesiyle bakışlarımı İvan'dan çekip Bronz'a kaldırdım. Sert çehresinde olayları kavramaya çalışan bir ifade vardı.

"Beni unutmamışsın," dedim.

"Abim her zaman unutulmayacak bir tat olduğunu söylerdi," dedi İvan. Bakışları yanımdaki adama kayıp duruyordu.

"İnsanların ağzında kötü bir tat bıraktığım için, kolay kolay unutamıyorlar," derken ortamdaki gerilim seviyesi artmıştı.

İvan gülümsedi. Sakin bir tavırla, "Dediğim gibi, unutulacak biri değilsin," dedi. "Bu beyefendi kim?" diye sorarken yüzünde soğuk bir sırıtış belirdi. "Kartını almak istediğin başka biri mi?"

"İvan," dedim uyarır bir tonda. "Abine hiç benzemediğini unutmuşum. Hatırlatmana gerek yoktu."

"Erkek arkadaşın acaba neyin içine düştüğünün farkında mı?" diye sordu İvan. "Dostum, tıpkı benim abim de senin gibi onun zararsız biri olduğunu düşünüyordu."

Bronz, kasılan bedeniyle, "Abinin yanındaki kadını tanıyamaması bu onun suçu," dedi.

İvan, kehribar gözleri odağına aldı. "Yanlış yaptığını söylemek isterim. Abimi kimse uyarmamıştı," dedi. "Onunla işin ne bilmiyorum ama uzak durman gereken biri."

Bronz'un solukları sıklaşırken, "Ben iş demezdim," dedi. "Lâkin seni ilgilendirmediği kesin, Vladislav."

İvan, ondan yaşça büyük olan adamı baştan aşağıya süzdü. "Vladislav derken? Beni tanıyor musun dostum? His, erkek arkadaşını tanıştırmamaya kararlı. Ben seni tanımadığıma eminim."

Bronz istifini bozmadan onu dinlemeyi bitirdiğinde bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirdi. Keskin bakışları İvan'a tekrar döndüğünde yere odakladığı bakışlarını ağır bir hareketle kaldırdı. Yüzünde durduğunda, "Öncelikle senin dostun değilim, benimle laubali konuşma," dedi. Ciddi tavrını korudu. "Hisar'ın erkek arkadaşı da değilim."

"Nesisin peki?" diye sordu İvan.

Bronz yanında duran beni nazikçe öne doğru çekip bedenimi kollarının arasına aldı. "Kim olduğumu merak ediyorsan söyleyeyim," dedi. Tehlikeli çıkan sesiyle vermek istediği ima oldukça belirgindi. Bakışlarını üzerimde hissederken, "Kocasıyım," diyerek cümlesini tamamladı.

İvan kaşları çattığında, "Ne?" döküldü dudaklarından. Şaşkınlığa uğrayan sadece İvan değildi. Aslında şaşırmamam gerekiyordu sonuçta kocam olduğunu belli eden kartı ona veren bendim. Hiç beklemediğim bir anda dudaklarından dökmesi beni bozguna uğratmıştı sadece.

"Kocasıyım derken? Evlendin mi His?"

Bronz konuşmama izin vermeden, "Henüz evlenmedik, seni düğünümüzde görmeyi isterim. Davetiyeyi zamanı gelince tarafına yollatırım," dedi.

İvan öfkelenen bakışlarını Bronz'dan ayırmazken bir adım atarak aralarındaki mesafeyi azalttı. "Kartın ne?" diye hiddetle sordu. "Kimsin sen?"

Vladislav ailesi merhametsizliğiyle bilinirdi. İvan'ın kendine olan bu özgüveni, herkese karşı diklenebilmesi ailesinden ona mirastı. Gerçekten güçlü bir aileydi. Masada herkes eşit söz hakkına sahip olsa da diğer ailelerin onların ağzına baktığı bile oluyormuş, babam anlatırdı.

Bronz kulağıma doğru, "Moya zhena," diye konuşması tüylerimi diken diken etti. Sesi duyulacak seviyedeydi. Aksanlı, kalın sesi ne dediğini bilmesem bile hissiyatını bana geçirmeye yetmişti. "Bize biraz izin verir misin, anlaşılan özel konuşmamız gereken şeyler var," dediğinde, çok sakin davranması insanı çıldırtacak noktadaydı.

"Şimdi bağış etkinliği başlayacak," dedim. "Konuşmanızı sonraya bırakmanız gerekiyor. Etkinlikte olmalıyız."

"Etkinlikten sonra konuşalım, buralarda ol Vladislav." Bronz'un sesi emreden tonda çıktı. Kafasını salladığında Bronz tekrar bana döndü. "Geçelim."

Beraber yürüyerek farklı bir salona doğru adımlar atarken onun bana daha çok yaklaştığını hissettim. "Neden Vladislav ailesini davet ettin?" diye sordu Bronz. Meraklı değildi, daha çok sorgulamak için soruyor gibiydi.

Yüzümdeki ifadeyi bozmadım. "Şüpheli olabilecek herkesi çağırdım. Bana düşman olan kişiler listesinde yer alanlardan biri Vladislav ailesi. Müzeden kartı çalıp üstüme atması muhtemel bir durum."

"Neden?" dedi. "Neden sana oyun oynayacaklarını düşünüyorsun?"

"İntikam," diye fısıldadım. "İntikam her şeyi yaptırabilir. Bir kıyamet bile başlatabilir."

Salona geldiğimizde etkinlik başladı. Sanaç önlerde boy gösterirken üç kişi ilerisinde Serdal vardı. Bizim yaklaşık altı adım gerimizde Zorlu duruyordu. Ortamı keskin gözleriyle izliyordu. Viran'ı arayan gözlerim, etrafa dikkatlice baktığında ela mı yoksa yeşil mi olduğuna karar veremediğim gözlerinde durdu. Aramızda tam dokuz kişi vardı. Viran Kül, elini kaldırıp gülen bir suratla beni selamladı. Soğuk bir gülüş savaşın başlangıcıdır. Bronz'un kaşlarını çatmasıyla Viran'la bakışmamız bölündü.

Konuşma on iki dakika boyunca sürdü. Davetin amacını, hangi kurum ve kuruluşlara bağışlar yapılacağını açıklayan konuşmacı en son daveti organize ettiğim için bana teşekkür etmişti. Bağışlar gelmeye başladığında açılışı yapan ilk kişi Serdal Qarayev olmuştu. Araya başka kişiler girerken Viran'a ayarlamış olduğum sahte kimlik ekranda yandı. Sanaç Valacan yüksek bağışlar yapanlar arasındaydı.

En son bağışı yapan kişi ben olacakken konuşmacı, "Bağış kapanmak üzereyken son bir bağışımız geldi..." dedi. Elindeki kâğı-

da bir süre bakakaldı. Dudaklarını açmış, geri kapatmış, en sonda konuşmaya karar vermişti. "İsmini vermek istemeyen Bay B'ye etkinliğin en yüksek bağışçısı olduğu için teşekkür ederiz. Eğer buradaysa sayıların nasıl okunduğu konusunda yardımcı olursa çok sevineceğim."

Herkes kendi arasında gülüştüğünde yanımda duran adamdan tek bir çıt dahi çıkmamıştı. Biraz ileride duran İvan'a bakışlarım kaydı. Aramızda mesafe vardı. Sabırsızca olduğu yerde bekliyordu. Bronz da en az onun kadar sabırsız fakat bağış etkinliğinin bitmesini bekleyecek kadar sakindi. "Pekâlâ," dedim, cezasının bitmesini bekleyen çocuk gibi bana bakıyordu. "Siz beyleri yalnız bırakıyorum."

İkisinin yanından geçip gittiğimde bakışlarımın odağında Serdal vardı. Uzun boyuyla diğer davetlilere üstten bakarken bulunduğu masaya geçtim. Sıkıldığı yüz ifadesinden belli oluyordu. Serdal beni görmesiyle, "His," dedi. Kolundaki saate kısa bir bakış atıp, "Saat gece yarısı olmadan gitmem gerekiyor. Bana artık müsaade," diye devam etti.

"Hayırdır lolipop?" diye sordum. Bakışlarım masasında içecek arıyordu. Boğazımı ıslatmaya ihtiyacım vardı. "Saat on iki olunca bal kabağına mı dönüşeceksin yoksa?"

"Safa," dedi üzgün bir sesle. "Görüş saati bitmeden yanına gideceğim. Klinikte hâlâ."

Merakım ağır basarken, "Durumu nasıl?" diye sordum.

"İyi olacak," dedi Serdal, kendinden emin bir sesle. "Safa Beylemir o. Daha kötülerini yaşamış birisi. Bunu da atlatacak. Göründüğünden daha güçlü bir çocuk."

"Sonradan oldu değil mi?"

"Ne?"

"Safa," dedim, kısık bir sesle. Serdal elini kaldırıp gitmek üzere olan garsonu durdurdu ve tepsinin üzerinden bir bardak suyu alıp bana uzattı. Suya ihtiyacımın olduğunu nereden anlamıştı

bilmiyorum ama yavaşça gülümsedim. "Sosyopat..." diye mırıldandım. "Birisi ona bunu yaptı değil mi? Beyniyle oynadı... Belki de herkesi öldürmesi için onu telkin etti. Belki hâlâ ediyor da... Ondan bir sosyopat yarattılar. Safa aslında normal bir insandı. Fakat yanlış birinin eline düştü. Psikopatlık doğuştan gelen bir şey fakat sosyopatlık sonradan olabiliyor. Doğru muyum?"

Kısılan gözleriyle bir süre beni inceledi. "Nasıl anladın? Bunu sana birinin anlatacağını düşünmüyorum."

Bakışlarımı Bronz'un olduğu yere çevirdiğimde sadece bakarak işaret ettim. "Farklı bakıyor," dedim. "Suçluluk duygusuyla bakıyor. Onu iyileştirmeden de yanından ayırmayacağı kesin. Aynı zamanda işine yarıyor. Safa'yı silah kullanırken gördüm. Adeta bunun için doğmuş, bir korumanın ötesinde. Asker olabilir. Milliyetçi bir ruhu var. Telefon zil müziği bir Türk marşı. Safa'ya izin verilse Zorlu'yu bile geçer. Belki de dünyaya nam salmış suikastçı Viran Kül'ü bile. Safa öylesine biri değil. Çünkü Bronz'un yanında. Onun yanında olan kimse öylesine değil, ölesiye..."

Serdal'ın dudakları kenara kıvrıldı. "Senden korktukları kadar var," dedi. "Kısa sürede bu kadar analiz yapabilmen ve çoğunun doğru olması azımsanacak bir şey değil." Elini kaldırıp saçlarıma yerleştirdi ve karıştırdı. Yaşı benden büyüktü. Aramızda kaç yaş vardı bilmiyorum ama saçlarımı karıştırması hiç tatmadığım bir duyguyu hissetmemi sağladı. "Türk lokumu yengesinden selam götürürüm. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Gidemezsin ki," dedim, onu durdurmak adına. Bakışlarındaki ifade değişti. "En azından on ikiye altı kalana kadar bekle. Sizi davet etme amacıma ulaşmamış olacağım yoksa. Çok değil, biraz bekleteceğim Serdal."

"Pekâlâ," dedi. Konuşana kadar onun soğuk ve sert biri olduğunu düşünüyordum. Göründüğü gibi değildi.

Onun yanından ayrıldığımda Bronz'a doğru döndüm. İvan'a her ne dediyse olduğu yerde put kesilmesine neden olmuştu. İvan

bakışlarını kaçırıyor, gözlerinin içine az öncekı kadar rahatça bakıp diklenemiyordu. Ne konuştuklarını içten içe merak ederken İvan yanından ayrıldı ve hiçbir şey demeden uzaklaştı.

Bronz yanıma geldi. Merakla onu süzerken, "Ne konuştunuz?" diye sordum.

Bronz sakin bir tavırla, "Saygı ve sevgi hakkında konuştuk," dedi. "Birkaç sıkıntısı varmış."

Parmaklarımı onun koluna yerleştirdiğimde tırnağımla hafif baskı uyguladım. Dişlerimin arasında sertçe, "Bronz," dedim. "Bana ne konuştuğunuzu söyle."

"Gerçekten bunu konuştuk."

"Yalan söylüyorsun," dedim. "Vladislav ailesi kimsenin karşısında ezilip büzülmez. Ne dediysen put gibi kesildi. Aranızda geçen konuşmayı bana anlat."

"Kendisine sor, madem bana inanmıyorsun ondan öğren," dediğinde arkayı işaret etti. "Yanımıza geliyor."

İvan tekrardan yanımıza geldiğinde elleri doluydu. Hâlinden çok memnun olmasa da ifadesini düz tutmaya çalışıyordu. Bakışlarım elinde tuttuğu çiçeklere düştü. *Ağlayan gelin çiçeği.*

Nefesimin kesildiğini hissederken tamamen İvan'a döndüm. Bu çiçekler Atlas hayatıma girdiği günden itibaren her gün bana yollanmıştı. Ters lale çiçekleriydi. Koyu kırmızı renge sahipti. İsyanı temsil ederdi, hayata isyan edenlerin çiçeğiydi.

Hikâyesi öğrendiğim kadarıyla şöyleydi; Hazreti İsa çarmıha gerilmeye giderken geçtiği yoldaki tüm saygı ve üzüntüyle eğilir, bir tek ağlayan gelin çiçeği boyun eğmezmiş. Hazreti İsa'nın ölmeden önce ona olan bakışından son derece etkilenen ağlayan gelin çiçeği utancından boynunu büküp sonsuza kadar ağlamaya başlamış. İmparator çiçeği olarak da anılırdı.

Çiçekler ilk kez Eşit Olmayan Evlilik tablosuyla bana gelmişti. Sonrasında da her gün düzenli olarak odamı süslemişti. Sabahları yapraklarından damlalar akar, ağlar gibi olurdu.

"İvan," dedim bakışlarımı yüzüne çevirirken.

"İmparator'un yanında haddimi aştım," dedi İvan. Konuşurken gözleri yere bakıyordu. Bakışlarımı hızla Bronz'a çevirdim. *İmparator. İmparator ve çiçeği.* "Saygısızlığım için bu çiçekler sana. Umarım kırmamışımdır seni." Elindeki çiçekleri bana doğru uzattı. "Almayacak mısın?"

Onu bekletmemek adına çiçekleri uzanıp aldım. "Sorun değildi," dedim. "Yine de nezaketin için teşekkür ederim."

"Davetin için ben teşekkür ederim," dedi İvan. "Umarım tekrardan görüşebiliriz. Artık gitsem iyi olacak."

İvan'a oldukça sahte bir gülümseme yolladıktan sonra yanımızdan ayrılmasını bekledim. Onun gitmesiyle Bronz'a döndüm. "Bu çiçekler de neyin nesi?" diye sorarken burnumdan soluyordum. Ben bunca zaman çiçekleri Atlas'ın gönderdiğini zannederken aslında öyle olmadığını şimdi anlıyordum.

"Neden ona sormadın?" dedi Bronz.

"Çünkü ona aldıran sensin," dedim. "İvan bu çiçekleri bilmez, küçüktü. Atlas belki bu çiçekleri görse hatırlar. Onun aldığını sanıp birkaç kere öpmüştüm çünkü." Bedeninin kasıldığını fark ettim. "En başından beri sendin. Beni ne zamandan beri tanıyorsun Bronz?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum, Hisar."

Yaşanan bütün her şey zihnimin içinde film şeridi gibi aktı. Atlas'ın gönderdiğini sandığım tabloları da incelemem lazımdı. Bronz resim yapıyordu. Evinin birçok yerinde kendi yaptığı tablolar vardı. Bütün yapı taşları işte şimdi birleşiyordu.

Bronz hep hayatımdaydı fakat ben görmemiştim.

"Öyle olsun," dedim. Asılan Adam Resitalinden önce elimi yüzümü yıkasam iyi olacaktı. "Biraz yalnız kalacağım."

"Hisar!" dedi arkamdan gelen ses.

Fakat onu dinlemeden gittim. Nasıl bunca zaman görmezden geldiysem yine görmezden gelecektim.

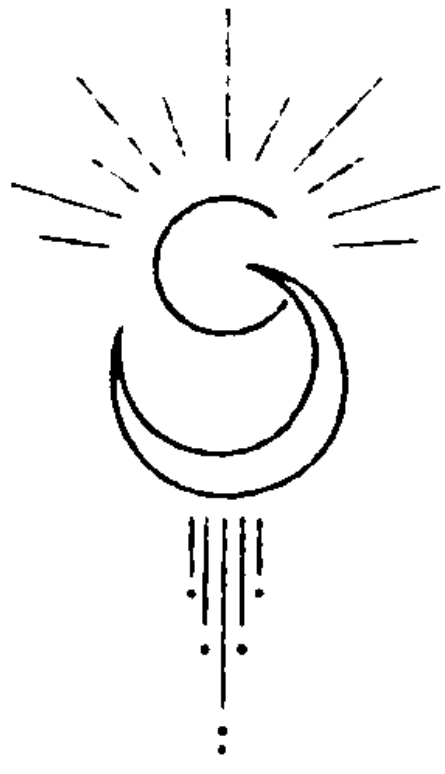

BRONZ

Derler ki, bir fikre büründüğünde artık ölümsüz olursun. Zihnime ekilen nifak tohumlarının filizlenmesiyle bana verilen kimliğin bile bir amacı olduğunu anladığımda yaşım daha çocuktu. Bir amaç uğruna doğduğunda artık o amaca hizmet etmek zorunda kalırdın. Kimse öylesine doğmazdı fakat herkes öylesine ölürdü. Kendi kendime, boyun; eğmek için değil, dik durmak için var, dedim ve yıllardır süregelen düzene karşı çıktım. Anlamak, bazen her şeyin sonunu getirirdi ve ben anladım.

İşte tam bu an, ölümsüz olmayı seçtiğim andı. Ben ölsem bile, savunduğum fikirler hep yaşayacaktı.

Ben bir fikir olmaya başladığım andan itibaren benliğime ait her şeyi geride bırakalı yıllar oluyordu. Herkes bir şey olmak isterken ben hiç olmak istedim. Ne bir adım vardı ne de bir soyadım. Elimde hiçbir şeyim yoktu. Kimseydim, kimsesizdim ve artık bir kimliksizdim.

Ben kim miydim? Bana Bronz derler.

Henüz bana dair hiçbir şey bilmiyorsunuz. Anlatacak bir hikâyem var çünkü kimse göründüğü gibi değildir.

Vivaldi Müzesi'nde Hisar'ın organize ettiği davetteydim. Hisar yanımdan gitmişti. Ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa ondan nefret ettiğimdi. İçimde ona karşı tek bir sevgi belirtisi yoktu. Olmamalıydı.

Bir süredir gelmemesiyle olabileceğini düşündüğüm yere doğru ilerledim. Ona yeterince zaman tanımıştım. Kapıyı tıklattım. "Geçti mi sinirin?" diye seslendim.

Kapıyı açtığında yavaşça geriye çekildi. "Hemen geçebilecek bir şey değil," dedi. Sesi kısıktı. Normalde hep yüksek tonda konuşurdu.

"Nasıl geçecek peki?"

"Birini tekme tokat dövsem rahatlayacakmışım gibi."

Ellerinin sinirden titrediğini gördüm. Onu bu kadar kızdırdığımın farkında değildim. Ellerini avuçlarımın arasına aldığımda bana karşı çıkmadı. Karşı çıkmaması daha çok avuçlamamı sağladı.

"Sen yaralısın. Eşit şartlarda dövüşmek isterim, diğer türlü adil olmaz."

"Biraz daha iyileştim, yumruklarını karşılayabilirim."

Kafasını iki yana salladı. Dikkatim avucumun arasında titreyen ellerindeydi. O ise beni izliyordu. Beni izlerken kafasını sürekli olarak yukarıya kaldırırdı. Kısa bir kadın değildi. Uzundu. Fakat gözlerimin içine bakmak istediği için hep boynunu kaldırıyordu.

"Boynun ağrımıyor mu?" diye sordum. Bana anlamayan gözlerle baktı. "Bana bakarken diyorum, boynun ağrımıyor mu?"

Gözlerini devirdi. "Gören de seni Serdal kadar uzun bir şey sanacak."

"Yine de senden uzunum ve gözlerimin içine ısrarla baktığın için hep kafanı kaldırmak zorunda kalıyorsun." Onu belinden kavrayıp lavabo tezgahına oturttuğumda gözlerimiz birbirine denk geldi. "Böyle daha iyi oldu."

Bir şey demeden beni izlemesiyle zihninin içinde dolaşanları merak ettim. İvan Vladislav'la konuştuğu süre boyunca eli hep karnına gitmişti. Onunla dans ederken bedenindeki bıçağı zarar vermemesi için almıştım. Vücudunda başka bir silah olmadığına emindim. O yüzden karnını neden tuttuğunu anlayamamıştım.

Jakuziden çıktığı zaman bedeninin çoğunluğunu görmüştüm. Karnında derin yaralar vardı. Atlas Vladislav bu yaraların nedeni olabilir miydi? Bunu Hisar'a sormadan bilemeyecektim.

Ondan uzaklaşmak yerine daha çok yaklaştığımda yüzüne doğru eğildim. "Hisar," dedim. Adını söylememden rahatsız olmuyor gibiydi. Gözleri ışıldadı. "Bana doğruyu söylemeni istiyorum."

Beni alaşağı eden bakışlarıyla gözlerimin içine baktı. "Seni dinliyorum Bronz."

Omzundaki kurşun yarasına dokundum, kolundan aşağıya doğru inip teninde gezdim. Bel oyuntusuna geçtiğimde parmak uçlarımdaki sıcaklığı bedenine dağıttım. Soğuğu sevmiyordu. Burası soğuktu. Parmaklarım karnında durdu.

"Karnından kasığına inen yaraların var," diye fısıldadım. "Bunu sana az önceki herifin abisi mi yaptı?"

Hisar hızlıca, "Ne?" dedi. "Siktir, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Jakuziden gözlerimin önünde çıplak bir şekilde çıktın, Hisar." Derin bir nefes aldı. "Bedenini gördüm. Tamamını değil, bir anda kalkınca gözüm karnına çarptı. Ve o herifle konuşurken elin sürekli karnına gidiyordu. Karnında bıçak ya da silah yoktu, onu almak için hazırda beklemiyordun. O yaralarınla, abisini bağdaştırdım."

"Birkaç küçük sıyrık," diye yanıtladı. Sesindeki soğukluk beni bile üşütecek cinstendi.

"Yanımda dura dura küçük kavramın değişti sanırım," dedim. Bakışlarım karnında durdu. "Küçük değildi, derin yaralardı."

"Güzel miydi bedenim? Etkiledi mi seni Bronz? Nasıl bir türde yara olduğunu bilecek kadar uzun uzun bakmışsın anlaşılan."

"Bir yaranın nasıl bir etki yaratacağını bilecek kadar yaşadım Hisar," dedim, sertleşen sesimle. "Derinliğini, boyutunu anlamam için uzun uzun bakmama gerek yok. Saniyesinde anlarım."

Yüzünde gülümseme belirdi. Her şeye rağmen gülmeyi başarıyordu. "Üzerine diyorum nasıl bir dövme gider sence?" diye

sordu. "Senin adını mı yazdırsam? Şöyle boydan boya büyük harflerle güzel olur bence."

Uyarır bir tonda dişlerimin arasında, "Hisar," dedim. "Her şeyi dalgaya vurma huyun çok acı yaşadığından kaynaklanıyor, bu durumda bile kendine gülecek bir şey buluyorsun. Ne yaşadın sen?" Sessizliğe gömüldü. "Ne yaptı sana o herif?"

"O bana hiçbir şey yapamaz."

"Ne oldu Hisar sana?" diye tekrar sordum. "Ne yaptılar? Kim yaptı?"

"Belki de ben kendi kendime yapmışımdır?" dedi. Anlatmayacaktı. "Sence ben o kadar deli biri değil miyim?"

Kafamı iki yana salladım. "Değilsin, kimse kendine böyle bir şey yapmaz."

"Neden birisi bana bir şey yapsın? Bana en büyük zararı veren yine benim Bronz," dedi. "Sana şimdi burada baştan sona kadar hayat hikâyemi anlatmayacağım."

"Bir gün anlatacak mısın peki?"

"Neden hayat hikâyemle ilgileniyorsun?" diye sordu. Sesi normalden daha kızgın çıktı. "Bu beni bile ilgilendirmiyor, senin ilgini çeken ne?"

Hiç düşünmeden, "Sensin Hisar," dedim. "Merak etmem için sen olman yetiyor."

"Bana mı âşıksın sen?"

"Senden nefret ettiğime eminim."

"Nefret eden biri için fazla ilgili duruyorsun."

"Birinin yarasının nedenini öğrenmek için âşık olmama gerek yok," derken ilgisizliğim tekrar ortaya çıktı.

"Acıyacak başka birini bul," dedi. "Kendimi sana acındırmayacağım çünkü bütün gerçeği öğrendiğinde bana hiç acımayacaksın. O gözlerin bana merhamet duygusuyla değil nefret duygusuyla bakacak. Ben hikâyedeki sancılı bir geçmişi bulunan kadın

değilim. ben hikâyedeki olmaması gereken kötü kadınım Bronz Kötü kadınlar sevilmez; merhamet duyulmaz. Henüz onları seven bir adam çıkmadı."

"Bir gün anlatacaksın ve ben dinleyeceğim."

"Bronz," diye fısıldadı. Siniri sönmesi gerekirken daha çok arttı. "Ne gününden bahsediyorsun? Sence benim günüm var mı? Hiç gün yaşamış gibi birine benziyor muyum?" Gözlerindeki ışığın sönmesi soluğumu kesti. "Ben senin gözünde suçluyum! Daha kaç gün önce kendimi öldürmem için elime bir şırınga verdin! Şu an olduğum duruma bak, kendimi kanıtlamaya çalışıyorum! Keşke o şırınga ile kendimi öldür-"

Öyle değildi. İşin aslı öyle değildi.

"Bütün her şey senin aleyhineydi," diyerek lafını kestim. "Sen kendini öldürmemeyi seçtin, ben sana kendini kanıtlama şansı tanıdım."

"Ne şansı? Beni suçladın sen!" diye avaz avaza bağırdı. Kulağıma çarpan sesi bana dayanılmaz bir anı bahşetti. Sesini kullanmasını çok iyi biliyordu ve tellerini kopartacak kadar bağırmaktan vazgeçmiyordu.

Tekrar bağırmaya hazırlanırken ona doğru iyice eğildim. Dudaklarım boynunu bulduğunda teninden yayılan etkileyici koku sarhoş edecek seviyedeydi. Çenesinin altından boynuna, ses tellerinin olduğu noktaya dudaklarımı bastırdım. Onu boynundan öpmeye başladım.

Geri çekildiğimde, "Bağırma Hisar, bağırma!" dedim kızgınlıkla. "Ses tellerin kopacak." Yüzünü avuçlayıp bana bakmasını sağladığımda burnundan soluyordu. "Sakin ol, sakinleş biraz. Ses tellerine bir şey olsun istemezsin değil mi?"

Birinin ses tellerinin koptuğuna canlı bir şekilde şahit olduğumdan beri herkes fısıldasın istiyordum.

"Sakinim," dedi. "Artık sakinim."

Kalbin zehri gibi kokuyordu.

Herkese yasaklanan bu koku, nasıl onun teninde yuva bulmuştu?

Bu kokuyla tanıştığım an, zihnimde belirdi.

"Neden geç kaldın?" diye sordu annem. "Beni kaç dakikadır beklettiğinin farkında mısın oğlum?"

Nefeslerimi düzene sokmaya çalıştıkça terlemeye başlıyordum. Annem çok kuralcı ve dakik birisiydi. Hayatımın her alanını düzenler, onun kuralları çerçevesinde yaşamamı isterdi. İlk çocuğuna bunu yapamamıştı, ikinci çocuğuna da yapamamıştı. Üçüncü çocuğu olan ben, parmaklarında oynattığı bir kukla gibiydim. "Babamın işleri sandığımdan uzun sürdü." Babamın yanında değildim, anneme yalan söylemiştim. Dövüş kulübündeydim ve katıldığım kafes dövüşü maçı uzatmalara kalmıştı. Annem hep yalan söylemenin saygısızlık olduğunu, saygısızlık yapanların cezalandırılması gerektiğini söylerdi.

Annemin cezaları işkencelerle eş değerdi. Sırtımdaki yanık izleri onun esiriydi.

"Yine de bana haber vermeliydin," dedi annem. Yukarıdan bakarken ayağındaki topuklu ayakkabıyı yere vurdu. Karanlık odanın içinde gözleri sinirden parlıyordu.

"Özür dilerim, anne. Tekrarlamayacağım."

"İyi bir beyefendi olmanı istiyorum. İyiden kastım iyilik değil, oğlum. Karanlıkların efendisi... En az baban kadar iyi bir efendi olmalısın."

Annem beni bunun için yetiştiriyordu. Giyimim, kuşamım, konuşmam... Hepsi iyi bir beyefendi olabilmek içindi. Küçükken yaşıtlarım top oynardı, ben kıyafetlerimin ütüsü bozulmasın diye oturamazdım. "Olacağım," dedim.

"Bugünkü dersimize geçebiliriz o hâlde," dedi. Oturduğu yerden kalktı. Ailedeki herkes klasik giyinirdi. "Sana hiçbir koku yakışmıyor. Hepsi teninde iğreti duruyor. Bir kadının kokusu çok önemlidir. Ten uyumu kokudan gelir."

"Evet, anne." diyerek onu onayladım.

"Şunu kokla bakalım," dediğinde masanın üzerine dizilmiş olan şişelerden birini aldı. "Hiçbiri satın alma değil. Hepsi özel olarak yapıldı. Annen olarak senin tenini benden başkası daha iyi bilemez. Sana yakışacağını düşündüğüm kokulardan biri."

Uzattığı şişeyi kokladım. Yüzüm aniden buruştuğunda, "Çok keskin," dedim.

Beni rahatlatmak adına, "Tamam, sorun değil. Başka kokulara bakalım," dedi.

"Sen nasıl istersen, anne."

"Bu kokuya çok güveniyorum, asil kadın teni tıpkı bunun gibi kokar." Parfümü tenime sıktığında uzanıp kokladı. Beğenmediği yüz ifadesinden belli oluyordu. Çok fazla koku solumaktan başım dönmeye başlamıştı. Neredeyse hiçbirini beğenmemiştim. O da tenime yakışmadığını en sonda kabullenmişti.

Annem elini boynuma koyduğunda beni kendine doğru çekti. Dudakları şakağıma değerken derince soludu. "Ter kokuyorsun," dedi. "O yüzden hiçbir koku sana yakışmıyor. Neden terledin? Baban seni sorularıyla zorladı mı yoksa oğlum?"

"Sıcaktı," diyebildim.

"Sana kadın bedeniyle ilgili her şeyi öğretmek istiyorum. Otoriteyi elinde tutmalı, hükmetmeyi bilmelisin. Fakat tenine bir koku bile yakışmıyor. Kaldı ki sana en karanlık sırları öğreteceğim," dediğinde bana hayal kırıklığıyla baktı. Annem dominant kelimesinin karşılığı olan bir kadındı. Beni de öyle yetiştirmişti.

Karanlık odayı sadece mum ışıkları aydınlatıyordu. Annemin bakışları muma doğru kaydı. İşkence yöntemlerinden birisi buydu. Artık alışık olduğum bir acıydı. İlerledi. Parmaklarım gömleğimin düğmelerine giderken bana ne yapacağını biliyordum. "Şimdi değil," dedi. Düğmeleri açmadım. "Sana yıllar önce yasaklanan bir kokuyu koklatacağım. Artık hiç kimse bu kokuyu üretmiyor. Bende de çok az kaldı."

Şamdanın altında duran dolabın kapağını açtı. Küçük bir değerli eşya kasası çıkardı. Şifreyi tuşladıktan sonra açtı. Karanlıkta parlayan koyu kırmızı şişeyi gördüm. Şişe tıpkı elma gibi duruyordu. "Çok ünlü bir markanın," dedi annem. Dikkatle yerinden çıkardı. "Üreten kişi vefat etti. Bu yüzden formülünü bilen olmadığı için devamı hiçbir şekilde üretilmiyor. Zaten satışı da bazı ülkelerde yasaklanmıştı."

"Neden yasaklandı?" diye sordum.

Annem şişenin kapağını açtığı an, koku burnuma doldu. Kışkırtıcı, zarif ve bir o kadar da şehvet doluydu. Aramızda mesafe olmasına rağmen bütün kokuların arasından sıyrılabilmişti. Diğer bütün kokuların varlığını bana unutturması neden yasaklandığını anlamama yetmişti.

"Neden yasaklandığını anladın değil mi?" Annem parfümü bedenime sıkmadı. Kapağını geri kapattı ve şişeyi kasaya geri yerleştirdi. "Bu kokunun adını Fransız şair Kalbin Zehri diye tanımlamış. Yasak elmadan ilham alarak tasarlanmış, kokunun baştan çıkardığı söylenir, soluduğunda olduğu gibi. Gözlerin parladı oğlum."

Gerçekten baştan çıkaran bir kokuydu. Yıllar önce o kokuyu kokladığımda bir daha hiçbir yerde solumayacağıma emindim. Lâkin dudaklarımın dokunduğu tenden bu koku buram buram yayılıyordu. Annem, tenime sıkmaya kıyamamıştı. Bense kokuya dokunmaya kıyamamıştım. O kokunun dudaklarıma bu denli yakışacağını bilmiyordum.

Yavaşça geriye çekildim. Bakışlarını benden kaçırdığında kısık bir sesle, "Ayrılalım," dedi. "Bana bu oyunu oynadığını düşündüğüm kişinin yanına doğru gidip onu konuşturacağım." Kaşlarımı olmaz dercesine havaya kaldırdım. Diretecekti. Diretmeyi seviyordu. "Bunu yapacağım."

"Kim olduğunu söyle," dedim gitmesine izin vermeyip. "Bana ismini verirsen direkt olarak ben ilgilenirim."

"Bronz." Yüzümdeki ifade bozguna uğradı. Hızlıca toparladığımda devam etti. "Bana kendini kanıtla diyorsun ama kanıtlamama izin vermiyorsun. Ben halledeceğim, bana bırak. Bu gece her şey açığa çıkacak ve maskeler teker teker düşecek. Sen karşıma çıkma yeter."

Bir şey dememe izin vermeden tezgâhtan aşağıya indi. Elini kapının kulpuna yerleştirip açtı. Dışarıya çıktığında ona arkasından bakmaya devam ettim. Hep olduğu gibiydi. Bana baktı ama beni görmedi. Onun için yine görünmez olmuştum. Arkasından çıktığımda kalabalık ortama geri döndüm.

Serdal ve Sanaç aynı masada duruyorlardı. Yanlarına geçtiğimde bir şeyler konuşuyorlardı. Onlara dâhil olmadan bakışlarım Hisar'ı aradı. Onu bulduğumda biriyle dans ettiğini gördüm.

Hisar gülüyordu.

Gülmek devrimci bir eylemdir, der Che Guevara. İlk kez bir eyleme katılmıyordum. Herkese gülmezdim, gülemezdim. Hisar yine gülümsüyordu. Gülerken ortaya çıkan ön dişlerinin beyazlığı göz kamaştırıcıydı. Kıvrılan dudakları dokunma hissi uyandırıyordu. Gözlerinin kenarlarında oluşan bir sürü çizgiyi sayasın gelirdi. O bu denli gülerken, insan ağlatmaya utanırdı.

"Bronz," diyen ses zihnime sızdı. Beni daldığım düşüncelerden ayıran kişi Serdal olmuştu. O da diğer herkes gibi hayatıma örgüt lideri olduktan sonra girmişti. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Her ne dönüyorsa fark etmiyorum sanma sakın. Adamı gözünden anlarım ben." Diğerlerine doğru bakmaya başladım. "Hemen bakışlarını kaçır zaten."

Bakışlarımı tekrar Serdal'a çevirdiğimde dik bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Benimle uğraşma Qarayev."

"Gideyim mi artık?" dedi Sanaç. Sorusunu bana sorduğunu anca anlarken bakışlarımı ona çevirdim.

"Benden izin mi alıyorsun Sanaç?" diye sordum.

"Senin masanda, senden izinsiz kalkan adama ne yaptığını gördükten sonra bir daha masandan kalkmamaya yemin ettim ben," dedi Sanaç, korktuğunu hiç gizlemiyordu.

"Onun yaptığı saygısızlıktı," derken çehremde sert bir ifade belirdi. "Kendinizi diğerleriyle bir tutmayın diye kaç defa diyeceğim? Sonuç olarak bir kartın var, kartı olan herkes aynı kademede yer alır."

"Kartım var da bir senin kartın etmiyor onu ne yapacağız?" dediğinde en üst kart benim kartım olduğu için söz hakkım diğerlerinin aksine fazlaydı. Yine de Sanaç'ın kartı küçümsenemezdi.

"O doğuştan gelen bir özellik," dedim. Kurucu dedem olduğu için sadece kendi kuşağının bu kartın sahibi olmasını istiyordu. Bizi bunun için özel olarak eğitmişlerdi. "Ben olarak doğman gerekiyordu."

"Zaten ben sen olsam ortalığın amına çoktan koymuştum da sen biraz nazlanıyorsun," dedi Sanaç.

"Âşıklar kartını bulduğumda her şey tamamlanmış olacak," dedim.

Dedem daha gençken dünyanın düzenini değiştirecek bir hamle yapmıştı. Ona Altın derlerdi. Arkana adında gizli örgütü kurarak yönetimi kartlara bırakmıştı. Kartlar insanların statülerini belirlerdi. Kargaşa içinde olan topluluğa bir düzen getirmek için kart olayını ortaya çıkartmıştı. Kart, kişiyi temsil eden bir kimlik gibiydi. Kimlikleri tarot kartlarına gizlemeyi tercih etmişti. Dedemin aklına gelen olay, üç kuşaktır devam ediyordu.

Benim asıl kartım ise İmparator kartıydı. Bütün kartlar İmparator kartına bağlıydı. Kartımda bana dair her şey gizlenmişti, retinalarım, parmak izlerim, DNA'm, altı farklı kombinasyondan oluşan şifrelerim yazılıydı. Şifrelerim ise yaptığım bütün işlerimdi.

Sanaç Valacan'ın kartı Aziz kartıydı. İmparatorun sağ kolunu temsil ederdi. Alpan Serdal Qarayev'in kartı, Güç kartıydı. İmpa-

ratorun gücünü temsil ederdi. Gördüğüm en güçlü insandı. Viran Kül'ün kartı, Ölüm kartıydı. İmparatorun ölümünü temsil ederdi. O kurşun askerdi ve onun gibi birinin başka bir kartı olamazdı.

Kişi kartını seçmezdi, kart kişiyi seçerdi.

Kişi kendi kartını terk etmezse, kart başka hiçbir şekilde değişikliğe uğrayamazdı. Birinin kartı, birinden alınabilirdi fakat bu sadece ölümle mümkündü. Kartlar, bizim yaşam cihazlarımız gibiydi. Her karttan dünyada sadece bir tane vardı. Yüksek teknolojiyle nabızlar birbirine bağlıydı. Ölüp nabzımız durduğunda, bize ait olan her şey siliniyordu. Çünkü birinin eline geçmemesi gereken bilgilerle doluydu. Yaşadığımız süre boyunca bizden başka kimse o kartı kullanamazdı.

İmparator kartının getirisi çok büyüktü. İmparator kartı benden alınmak isteniyordu çünkü herkes en üst olmak istiyordu. Dedemin yaptığı en büyük hata ise kartlara sahip olan kişilerin, sözlerinin dinlenmesiydi. İmparator kartını beni öldürerek aldığında ona itaat etmeleri gerekiyordu. Kart kimdeyse herkesi emrinde çalıştırabilecek güçteydi. Üç kuşaktır bu böyle devam etmişti, benden önce babamdaydı. Babam gümüştü. Ona Gümüş derlerdi. Babam düğünümde öldüğü zaman kartını ben almıştım.

Diğer kartım ise Âşıklar kartıydı. Bu kart kendimi bildim bileli bendeydi. Bronz olmadan önce sadece bu kartım vardı. 3 Mart 2016'da bu kart benden alınmıştı. Her şeyimi bir karta yüklemek yerine önemli bilgilerimi yan kartıma yüklemiştim. Arkana'daki herkes babamdan sonra benim başa geçeceğimi biliyordu. İki kartım tek bir kart hâline gelecek ve yeni dünyaya kapılarını açacaktı.

Hisar'ın kartını merak ediyordum.

Bakışlarımı Hisar'a çevirdiğim an, kollarının arasında dans ettiği adamın Hisar'ın boynuna bir şey sapladığını gördüm. Geç bir

bakıştı. Ona bakmakta geç kalmıştım. Geç bir bakışın katmış olduğu tedirginlikle dudaklarımın arasından, "Hisar!" diye bağırdım.

İrileşen gözleriyle parmakları boynuna doğru gitti. Geri çekilmek isterken onu saran kollar buna izin vermemişti. Bakış açımda olan Zorlu'ya doğru kısa bir bakış attım ve müze müdürünü işaret ettim. Hisar'a doğru koşar adımlarla ilerlerken peşimden Serdal geliyordu. Etraftaki kuru kalabalık dağılmıştı.

"Hisar?" diye seslendim.

Yer düşen bedenini kavradığımda kendime doğru çektim. Gözleri kapanmak üzereydi. "Ne oluyor?" dedi Serdal. Aynı telaş onda da vardı. Hisar'ın kafasını yana çevirip boynundaki ize baktım. Serdal'ın bakışları gösterdiğim yere doğru düştü. "Buraya gelin!" diye bağırdı Serdal. "Viran! His'e bir şey enjekte edildi! Vakit yok, çabuk buraya gel!"

Viran hızlıca yanımıza geldiğinde, "Bana izin ver Bronz," demesine rağmen olduğum yerde hareket edemedim. Kolumu sıkmasıyla bakışlarımı kaldırdım. "Uzaklaş, Bronz!" Hafifçe geriye çekildim ve Hisar'ın boynuna bakmasına izin verdim. İğne giriş yerine baktıktan sonra bakışları etrafta gezdi. "Enjekte edilen şey buralarda mı?"

"Hayır," dedim, kaya gibi bir sesle. "Hayır. Direkt yere düştü."

"Ben ne denilirse onu yaptım!" diyen adamın sesini duymamla bakışlarım oraya doğru döndü. Zorlu, müze müdürünü getiriyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp karşısında dikildim.

Parmaklarım çenesini kavradığında, "Ona ne enjekte ettin?" diye hiddetle sordum.

Müze müdürü korku dolu gözlerle, "Bilmiyorum," dedi. "Ben sadece bana verilen emri uyguladım. Altın vuruş diyorlar. Öldürücü bir zehir."

Öfkeyle, "Kim sana emir verdi?" dedim. "Bu zehri sana veren kim?"

Müze müdürü konuşmakta zorluk yaşarken baskı uyguladığım parmaklarımı hafifçe çektim. "Bronz," dedi. "Bronz'dan emir alıyorum ve onu bana veren onun adamlarıydı. His Alatav'a bir oyun oynamamı ve sonucunda onu kendi silahıyla öldürmemi istedi."

Söyledikleri beynimde balyoz etkisi yaratırken hızlıca geriye çekildim. Bir şeyler kontrolümün dışında gerçekleşiyordu. Düşünmem gerekiyordu. Böyle bir emri ben vermemiştim, benim gibi düşünen tek bir kişi vardı.

"Bronz," diye seslendi Sanaç. Endişe ses tellerine asılmıştı. Bakışlarımı ona çevirdim. Avuçlarının arasında Hisar'ın bileği vardı. "His'in nabzı çok zayıfladı..."

Bedenine saplanan şırınga, günler önce kendini öldürmesi için verdiğim şırınganın aynısıydı. Hisar Alatav'a bir oyun oynanacak, kendi silahıyla öldürmesi istenecek, kabul etmeyecek, gerçeği ortaya çıkarmak için anlaşmak zorunda kalacaktı çünkü o suçsuzdu.

Bu tıpkı en başından beri yaptığım plan gibiydi.

Yanına çömelip yerdeki bedene hamle yaptım. Parmaklarım hızlıca nabzına gitti ve aceleci bir şekilde, atan bir şey aradı. Parmak uçlarıma dokunan sıcaklığıyla çok geçmeden nabzını hissettim. Göğüs kafesi düzenli bir şekilde kalkıp iniyordu.

"Hayır..." dedim, hızlıca. Sanaç yere çömelip eliyle yüzünü kapatmıştı. Serdal ondan hallice, Viran gözlerinin gördüğüne inanamıyor gibiydi. "Oyun oynuyor... Hisar bizimle oyun oynuyor," derken Hisar'ın bedenini bıraktım. Sinir hücrelerime doğru yayılmıştı. "Hiçbiri gerçek değil. Kendinize gelin!"

Üç adam donuklaştığından olsa gerek söylediklerimi dikkate almıyordu. "Serdal!" diye seslendim. "Sanaç!" derken ona doğru dokundum. "Kendinize gelin!"

Hisar'ın ilk önce kirpikleri titredi ve ardından yavaşça gözle-

rini araladı. Öfkeyi kuşanan gözlerimle gerçekten onu öldürmek istercesine baktım. "Kendimi biraz daha tutarsam patlayacağım," dedi. "Bir saniye..." Tok bir kahkaha patlattı. "Hiç bu kadar endişeleneceğinizi düşünmemiştim." Salonun ortasında onun kahkaha atan sesleri kulaklarımı dolduruyordu. "Yüz ifadeniz..." derken gülmekten konuşamıyordu. "Çok komiksiniz."

"Neler oluyor amına koyayım?" dedi Serdal.

Hisar gülmeye ara verdiğinde, "Gerçekten bu tuzağa düşmüş olamazsınız," dedi. Koyu bakışları beni buldu. "Ve sen, gerçekten beni oyuna getirebileceğini mi sandın?"

"Sikeyim..." derken Serdal, hızla geriye çekildi. "Harbi sikeyim."

"Ölüyorum ben galiba..." dedi Sanaç, eliyle kalbini tutarken.

Zorlu, Hisar'a doğru atak yapmak istediğinde elimi kaldırıp onu durdurdum. "Size onun göründüğünden çok akıllı olduğunu, ona oynayacağım oyunu çok geçmeden fark edeceğini söylemiştim," diye konuşmaya başladığımda dilim yavaş yavaş çözülüyordu. "Hiçbiriniz bana, hiçbiriniz ona ve onun kurnaz zekâsına inanmamıştınız."

Oyunun kurulma aşaması hiç kolay olmamıştı. Karşımda oyunun başrolü olan kadının da kolay biri olduğunu söyleyemezdim.

Hisar yüzünden düşen maskesiyle, "Kural bir," dedi. "Nerede aptal olacağını biliyorsan, yeterince zekisin demektir." Zihnini çok hafife aldığım gerçeği, yüzüme tokat gibi çarpıyordu. "En sevdiğim şeylerden biri salağa yatmak... Aptalı oynamak mı? Benden iyisi yoktur." Yüzünde tatlı olduğunu düşündüğüm bir ifade belirdi. Oldukça zararsız gözüküyordu fakat bir o kadar tehlikeliydi. "Size yavaş yavaş His Alatav'ın altın kurallarını söyleyeceğim. Bu kural birdi. Hepsiyle tanışacaksınız."

Aptalı oynamak mı? Benden iyisi yoktur. O her şeyin farkın-

daydı. Aptal olduğunu düşünürken bile bilerek öyle düşünmemi sağlıyordu.

Hisar, "Öncesinde," derken yoğun bir özgüvenle bedenini dikleştirdi. "Gerçek sizinle ve benimle tanışalım mı? Hakkınızda artık daha çok şey biliyorum. Bronz'un karşıma çıkacağı günü iple çekiyordum. O gün geldi çattı fakat maskelerimizle tanıştık, şimdi hepinizin maskesi düştü." Dudakları kenara kıvrıldığında şeytani bir gülümseme yüzünde belirdi. "Ben hariç."

Duyduklarımı hemen sindirebilecek değildim. O gün geldi çattı. Hisar hep karşısına çıkmamı beklemişti. Onun karşısına çıkmamı bile o planlamıştı. Planladığım her şeyin temeli ona aitti. Kelimeler kulağımda uğulduyordu. Daha az önceki gösterisinin etkisinden çıkmış değildim. Dudaklarımdan hiçbir şey dökülmezken diğerleri de en az benim kadar şaşkındı.

Hisar, gözlerimin içine acı dolu bir şekilde baktı. "Benimle oyun oynadın Bronz, kabul et ben rolümü çok güzel oynadım. Neredeyse bir yıldır dünya üzerinde piyano resitalleri vermemi sağlayarak beni kontrol altında tuttuğunu sandın," dedi. "Senin başlattığını sandığın oyunun çok öncesinde ben bir oyun başlatmıştım zaten. Bundan haberdar değildin, artık haberdarsın." Bakışları üzerimde gezdi. "Tabii aynı dava içinde bulunduğun arkadaşların da buna dâhil. Teke tek bir oyun değildi. Hepimiz içindeydik."

Sanaç hayıflanırcasına, "Bir bok anladıysam ne olayım!" dedi.

"Beyler..." dedim. Bir yenilginin beyaz bayrak çekme sesi gibiydi sesim. Günahkâr bakışlarım, cehennemin en derin kuyularından çıkan bir avuç ateş gibi sıcacıktı.

"Hisar Alatav'a oyun oynarken oyuna geldik..."

XII

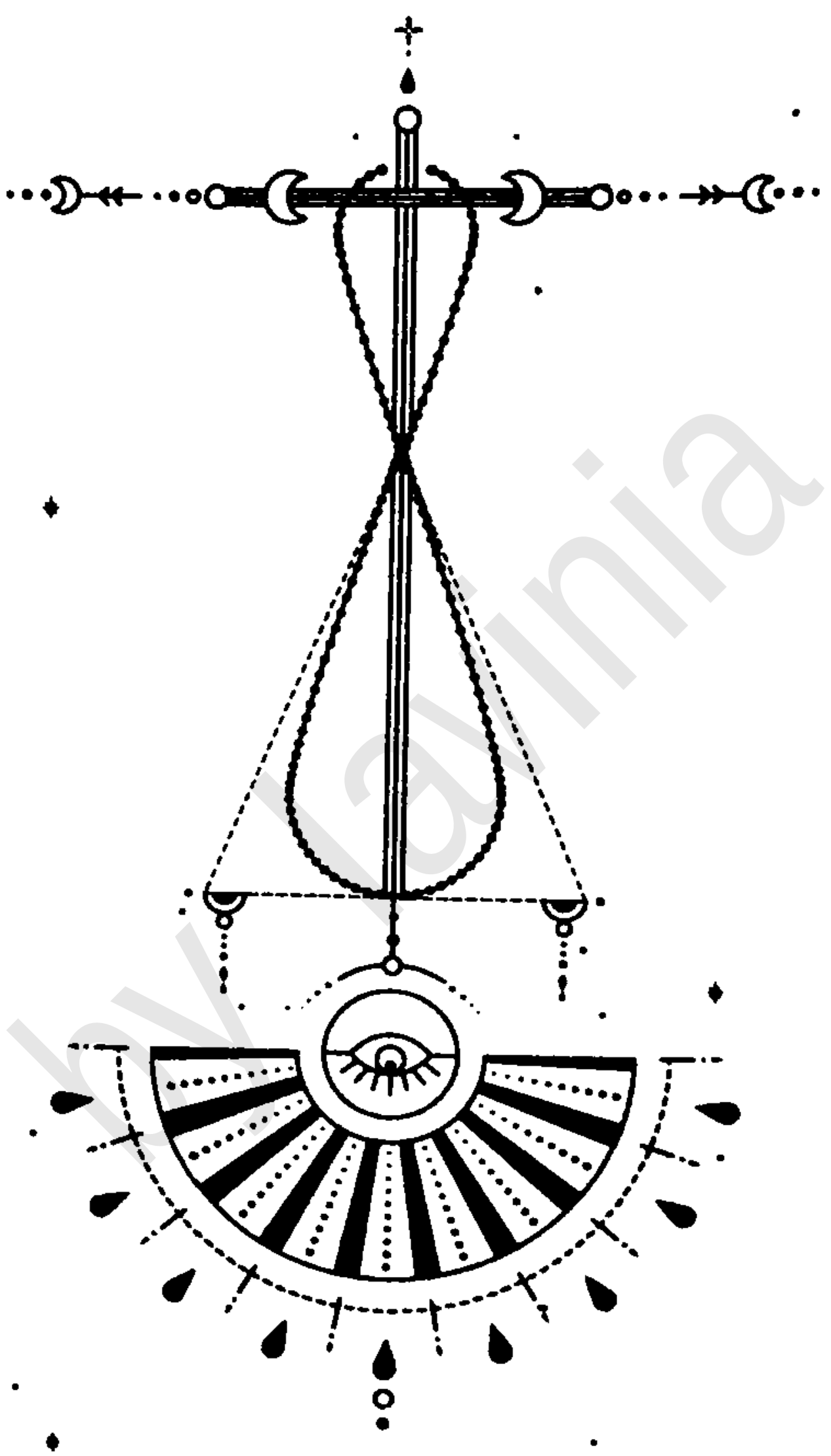

ASILAN ADAM

10

YANAN MUM RESİTALİ

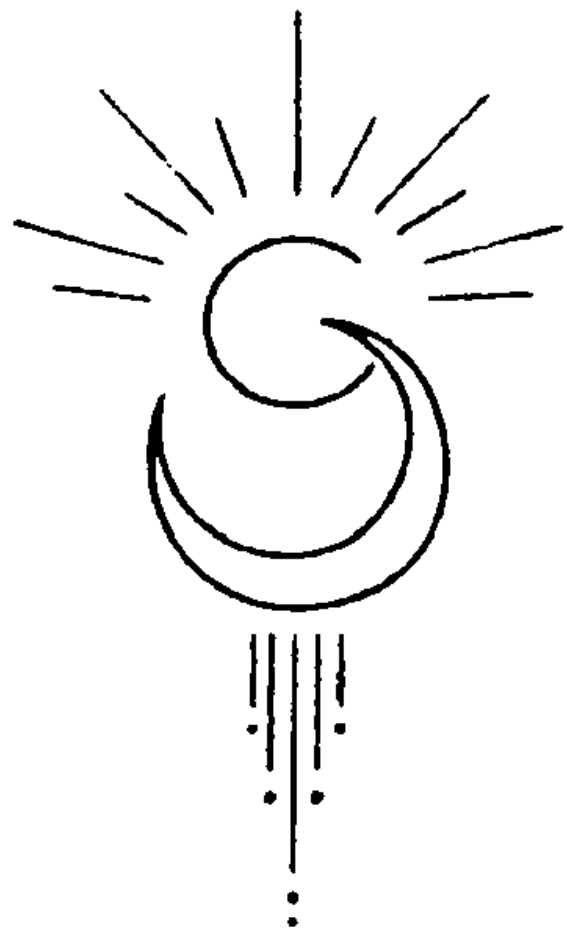

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar, hiçbir zaman sana gülen olmayacak, kız çocuğu. Anla diye sana bu satırları yazıyorum. Yaşarken de göreceksin. Oğlum bugün bana hoşlandığı kızdan bahsetti. Kız da ona karşı boş değilmiş. Sürekli olarak gülüyor, mutluluktan ağzı kulaklarına varıyor. Aşk insanı gerçekten sersemletir. Bunu Haris'e âşık olduğumda ben de yaşamıştım. Senin aşktan yana yüzün hiç gülmeyecek, kız çocuğu. Sana kimse aşkla gülmez, güldürmez.

HİSAR ALATAV

Yalancının mumu yatsıya kadar yanar, derler. Kaderin iplerini ellerinde sananların mumu bir davete kadar yanmıştı.

Dört kişi, dört ihanet, dört oyun.

Maskeler düştü, mumlar yandı, saat on ikiye altı kaldı.

"Beyler..." dedi Bronz. Sesinin vurgusu okyanusun dalgalarının kıyıya vuruşu gibiydi. Harlı alev gibi olan gözleri yavaş yavaş soğuduğunda, kehribarın en aydınlık tonu karşıladı beni. Dudak-

larını araladı, fısıldayacağı harfler kimin galip geldiğini ilan edecekti. "Hisar Alatav'a oyun oynarken oyuna geldik..."

Günlerdir bu anı bekliyordum. Gün az kalırdı, tam bir yıldır bu anı bekliyordum. Oyun kurucusu Bronz gibi gözükse de asıl oyunu kuran kişi bendim. Yıllardır onu arıyordum ve dikkatini bir yıl önce çekmeyi başarmıştım.

Zihnim bir süredir öyle kapalıydı ki, gerçeklere kör kalmak zorunda kalmıştım.

"Evet, oyuna geldiniz beyler," dedim. Sesim hiç olmadığı kadar güçlü ve tehlikeli bir tondaydı. Zorlu'ya baktım. "Onu bırakabilirsin, sanırım aramızda en masum olan kişi o. En başından beri müze müdürünün Bronz'a çalıştığını biliyordum. Gerçek adı Nejat Servihan. Siz, Nijad Sonay yaptınız. Bronz'un adıyla ona son emiri veren kişi benim. Enjekte ettiği şey sadece sakinleştiriciydi. Zira buna çok ihtiyacım vardı. Diğer türlü hiç sakin olmayacaktım. Onu gönderebilirsiniz."

Müzeden kart çalma olayıyla beni suçlayan kişi Bronz'du. Yine onun kartını çaldığımı söyleyen kişi de Bronz'du. Bunların hepsi onun kurduğu bir oyundan ibaretti. Müzeden kart çalınmamıştı. Müzede sergilenen her şey Yasmin'in dediği gibi bir yansımaydı. Hiçbirinin aslı yoktu. Gerçekten değerli şeyler olduğu için bu riski göze almamış olmalıydılar.

Bir şirket, piyanist olduğum için tam bir yıl önce bana projelerinden bahsedip teklif yapmıştı. Normal bir piyanist olsam, gerçekten geri çeviremeyeceğim ve hayatımın tamamen değişeceğine emin olacağım bir teklifti. Bense normal bir piyanist değildim. O yüzden kimsenin bana bu teklifi yapmayacağına emindim. Şirketi araştırmıştım, araştırdıkça karşıma yeni şeyler çıkmıştı. Ve en sonunda olayın aslını öğrenebilmek için teklifi kabul etmiştim.

Babam, Truva atı hamlesinin hayatının her alanında kullan-

dığını söylerdi. Uzaktan gerçeği öğrenemezdim, içlerine girerek öğrenmeyi planmış ve öğrenmiştim. Bana Bronz tarafından oyun oynanıyordu. Bir sene boyunca proje dâhilinde birçok ülkede resitaller verdim. Hem hayatım boyunca yaşayamadığım normal günler geçirmiş hem de piyano çalmıştım.

Bulamadığım tek şey ise, bana neden bu oyunu oynadığıydı. Bu sorunun cevabını bulmak için ona istediğini verecektim. Kural bir devreye girmişti. Bir aptalı oynadım, bir aptal gibi davrandım, beni bir aptal sansın istedim. Üzerime iftira atıldığına kendimi çok inandırmıştım, zaten birini kandırmak için önce kendimi inandırır, o yalanı gerçekten yaşardım. Zihnimden gerçekleri sildim ve üzerine iftira atılan masum kadın rolünü üstlendim.

Bronz karşıma çıktığında ise onu vurdum. Hemen teslim olmaya niyetim yoktu. Yoksa amacımı belli ederdim. Ona kurşun sıktım. Kurşunlarım yalnızca hislerin katili olurdu. Kurşunlarda belirli koordinatlar yazıyordu. Herkesin anlamayacağı sadece zekâsını konuşturanların fark edeceği türdendi.

Bronz kurşunlardaki koordinatı fark etti. Fark etmeseydi, Rusya'da hiçbir şekilde karşıma çıkamazdı. Bir virane apartmanın adresiydi ve bir gün eve geldiğimde onu gördüm. Davetsiz misafir değildi, o hep davet gönderdiğim biriydi. Sadece geç kalmıştı.

Yıllar önce Kuklacı benimle ortak olmak istediği için bana Bronz'un evinin adresinin yazılı olduğu koordinatlar verdi. Koordinatlar şifreliydi, o şifreyi çözmem kolay olmamıştı. Kendisinin bulamadığını anlatmıştı, eğer şifreyi çözersem adresin yalnızca bende olacağını söylemişti. Koordinatlarda yazılı olan evi buldum ama girme gibi bir riski göze almadım çünkü bu bir şeyi kanıtlamazdı.

Bronz bir gün karşıma çıkacaktı. Yıllardır bu anı bekliyordum, o bahsedilen evine elbette beni götürecekti. Çünkü ben onun gö-

zünde suçlu değildim. Gerçekten bir suçlu olsam, gerçekten onun kartını çalmış olsam, direkt olarak kafama sıkardı. Bunun affı ya da telafisi olmazdı. Kartlar insanların kaderiydi ve birinin kaderini almaya çalışırsan ölümle cezalandırıldın. Bu değişmez bir gerçekti. Küçük bir oyunun zararı olmaz diyerek ezberimde olan adresine onu ben götürdüm. Eğer gerçekten o kişi Bronz'sa işte o zaman belli olacaktı ve olmuştu da. O Bronz'du. Ona Bronz derlerdi.

"Her şeyi biliyorsun," dedi Bronz. En başından beri biliyordum. Zihnimi gerçekliğe kapatmak için eğitildiğimden benim için zor olmamıştı. Zihnimden sakındığım şeyler beni bile korkutuyordu. Fakat öyle olması gerekiyordu. Zorlu'ya baktığında, "Şimdilik onu gönder," diye emretti. "Başkasının emrine göre davranmasının hesabını sonra sor."

"Normal şartlarda bir mahkeme kurulması gerekir," dedim. Kartlara sahip olan insanlar arasında Mahkeme ve Adalet kartlarının sahiplerinde yargı süreci başlatma yetkisi vardı. "Birileri yargılanır ve cezası verilir. Davalı sizler, davacı ben. Bizim şimdi ne yapmamız gerekiyor? Siz söylemek ister misiniz?"

Serdal elini sorun yok dercesine kaldırıp bana doğru bir adım attı. "Hiçbir şey göründüğü gibi değildi," dedi. "Amacımız hiçbir zaman sana zarar vermek olmadı His."

Kulağıma çarpan kelimelerin etkisiyle kaşlarım havaya kalktı. "Bana zarar vermediğini mi düşünüyorsun Serdal?" diye sorarken sesim kinayeli çıktı. "Üzerime bir iftira atarken, peşime kimleri taktığınızın farkında mısınız siz? Ben kaç kere kendimi korumak zorunda kaldım, haberiniz var mı sizin?"

Viran bakışlarını benden kaçırıp, "Seni bizim tarafımızda koruyan birileri vardı," dedi.

Hayret verici bir ton sesime asıldığında, "Beni koruyan birileri varmış," dedim. Tam Viran'ın karşısına dikildim. "Benim acaba

sizin korumanıza ihtiyacım var mıydı? Daha ne kadar sürdürecektiniz? Daha ne kadar beni kandıracaktınız?"

Bronz, Viran'la benim arama girdiğinde bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. "Açıklayacaktım," dedi. "Sen açıklamamı beklemedin, kendin güzel bir gösteriyle her şeyi ortaya döktün. İşler istediğim gibi gitmediği için daha fazla uzatmayı düşünmüyordum Hisar."

Dudaklarım kenara kıvrıldı. "İşler nasıl istediğin gibi gitmemiş olabilir Bronz?" diye sordum. "Beni bir kukla misali elinde oynattın!"

"Ben seni elimde oynatırken bile buna izin veren sensin Hisar!" dedi Bronz.

"Sonunda anlamana sevindim," dedim.

Bronz yanındaki adamları işaret etti. "Onların bununla alakası yok, her şeyi yapan, planlayan benim. Sadece birkaç şey biliyorlardı ama hiçbir zaman sana oyun oynama girişiminde bulunmadılar. Eve girene kadar seni doğru düzgün bilmiyorlardı bile," dedi.

"Buna inanmamı beklemiyorsundur umarım," derken gözlerim söylediklerimi doğrular nitelikteydi.

"Gerçekten öyle His," diyerek araya girdi Serdal. "Senden bize bahsettiğinde adını bile bilmiyorduk. Çok üstü kapalı bahsetti. Bronz her şeyi herkese anlatmaz. Onun evine geldiğinde bir hayli şaşırmıştım çünkü onun tam tersi bir insansın. Seninle ne işi olur ki diye düşünmüştüm. Seni tanıdıkça, zaman geçirdikçe olayları oturttuk. Kendi kendimize anlamamızı istedi. Bize anlatıp durduğu kişi sendin."

"Evet," dedi Sanaç. "Başta öylesine biri sanmıştık ama öylesine biri değilmişsin." Kafası karışmışa benziyordu. "Fakat bazı şeyleri şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Beni Rusya'dayken falcı dükkânına çağıran sendin değil mi?"

"Bendim," dedim.

"Yıllar sonra onu görmemi sağladın," dedi Sanaç. Yasmin'den bahsediyordu. "Neden?"

"Bazı şeyleri kesinleştirmem gerekiyordu, Valacan," dedim.

Sanaç, "Neyi kesinleştirecektin His?" derken daha çok hesap sorar gibiydi. "Bu hepimiz için yalnızca felaket olacaktı. Ki oldu da!"

"Neyi kesinleştirdiğimi gerçekten merak ediyorsan söyleyeyim," dedim. Gökyüzü mavisi gözlerinin içine baktım. "İkiniz de kendinize artık farklı hayatlar çizmiş olsanız da birbirinizi deliler gibi seviyorsunuz. Yıllar geçmiş evet ama birbirinize olan aşkınız hiç geçmemiş. O hâlâ içinizde."

Sanaç histerik bir kahkaha attı. "Saçmalık," dedi. "Onun istediği onu hiçbir zaman sevmememdi. Haklıydı." Kendi kendine gülmeye devam etti. "Bir kadın sevdim. Beni benden çok sevdiğini sandım. Ama en çok buna kandım." Yutkundu. "Artık kanmıyorum. İkimiz de yolumuzu bulduk, benden geçti."

Kırıklardı, yıkılmışlardı, bin parçaya bölünmüş ama yok olmamışlardı. Toparlayabilme ihtimalleri vardı. Buna inanıyordum. "Altı yıl boyunca onu aramışsın..." dedim, dudaklarımı ısırırken. "Öylece geçmiş olamaz."

"Öylece geçmedi zaten, His," dedi Sanaç. "Öldü mü, kaldı mı bilmediğim, her yerden kendini sildiren bir kadını aradım yıllarca. Gözümün önündeymiş meğerse. Çıkmamış karşıma, çıkmak istememiş. Ben onun bir fotoğrafına hasrettim. Ölesiye geçti artık."

"Yasmin bana hiçbir şey anlatmadı," dedim açık bir ifadeyle. "O benden seninle olan geçmişini saklamayı seçti. Bir şeyler olduğunu anla diye söylüyorum sana. Bunu benden gizlediyse, kendi boyunu dahi aşan bir şey. Bir şey var ki bu kadın sana böyle yaptı..."

"Ne?" dedi Sanaç bir anda. Sesi yüzüme tokat gibi çarptı. "Ne olabilir His? Ne? Bir sabah uyandım, yoktu. Beni terk ettikten

sonra pezevengin tekiyle yan yana gördüm. Basına mutlu pozlar vermişlerdi.

"O fotoğraflardan haberim var," diye mırıldandım. "Utkan'la ilişkileri resmiyete döndüğü zamandan çekildikleri ilk fotoğraf..." Yasmin bana hepsini anlatmıştı. Utkan'la aynı cemiyetten olduğunu, başta ondan nefret ettiğini, Utkan'ın ona hiç bakmadığını sonra ansızın bir gün onunla dans ettiğinden beri her şeyin değiştiğini söylemişti. Ondan büyük bir aşkla bahsederdi. Aşkını anlatırken, aşkından öleceğini sanırdım. Fakat Utkan'la onu yan yana gördüğümde bahsettiği aşkı gözlerinde hiç görmemiştim. Hep dilindeydi.

Sanaç histerik bir kahkaha attı. Gülüşü öyle delilik doluydu ki, aklını yitirdiğini sandım. "Utkan'mış!" dedi öfkeyle. "Şu ana kadar seni zeki zannederdim. Demek ki insan, gözünün önündeki olaylara gerçekten körmüş."

"Bak," dedim sesimden sinir akarken. "Bazı olaylara kör kalman gerekir. İkimiz arasında olan bir olay olduğu için anlamanı beklemiyorum."

Yasmin ve ben, ilk tanıştığımızda aramızda gerçek bir kız kardeş ilişkisi olacağını hiç beklememiştim. Zaman geçtikçe ona ısındıkça bütün yeminlerimi bozmuştu. O zaman birbirimize karşı bir tane yalan söyleme hakkı tanımıştık. İkimiz de kimseye güvenemiyorduk, korumamız gereken sırlar vardı, en önemlisi yapmamız gereken şeyler vardı. Tek bir yalan dışında birbirimizden hiçbir şey saklamamıştık.

Yasmin'in bana söylediği yalan Utkan'la ilgiliydi. Ne araştıracak ne sorgulayacak ne de gerçeği ortaya çıkaracaktım. Utkan kötü birisi değildi, evli olduğu kadını sevdiğini görebiliyordum, oğlu Yağız'a çok düşkündü. Normal bir aile babası gibiydi. Bu konu hakkında kör kaldım.

Tıpkı Yasmin'in de bendeki bir yalana kör kaldığı gibi. Anlaşmamız bu yöndeydi.

"Kör kaldığın olayların asıl sahibi bendim His," dedi Sanaç. Kelimelerinden kan akıyordu sanki. "Benim yerime o adamı koymuştu. Baktığım her yerde o ikisi vardı ama hayır onunla en başından beri olan bendim. Tanışma hikâyemizi bile basına Utkan denen bir herife uyarlayarak anlatmış. Önce beni yanından sildi sonra kendini her yerden sildirdi. Her yerden... Onunla yaşadığım her şey bende bir hayal olarak kaldı. Şizofren olduğumu sandım. Onu kafamın içinde yarattım sandım!"

Kör kaldığımız olaylar bazılarını kötürüm bırakırdı. "Bir nedeni olma-"

Sanaç lafımı bıçak gibi kesti. "Sikerler nedenini," dedi. "Ben onunla ölmeyi kabul etmiştim. O bensiz yaşamayı seçti. Hiçbir neden bana bunu affettiremez. Ben o gittiğinden beri başka çiçekler kokladım, o da başkalarında çiçek açtı."

"Bu yüzden mi böyle bir insansın? Gecelerin aranan adamı, bir gün onunla bir gün bununla..." diye sordum. "Bütün bunlara neden olan Yasmin mi?"

"Ne zannetmiştin? Göründüğü gibi olduğumu mu? Gecelerin aranan adamı, bir gün onunla, bir gün bununla, meşhur playboy... Hepsi bir kılıf. Hepimizin bir maskesi var, en iyimizin bile," dedi Sanaç. Belki de ilk kez onu bu kadar kızgın görüyordum.

"Sakin ol baklava," dedi Serdal. Sanaç'ı kendine doğru çekip endişeyle baktı. Bir felaketin portresiydi. "Hakkımızda bir şey bildiği yok."

"Sizin hakkınızda sandığınızdan çok şey biliyorum Serdal," dedim. "Mesela senin normal bir boksör olmadığını da biliyorum." Bakışlarımı Sanaç'a çevirdim. "Öylesine bir rallici değilsin." Viran'a doğru döndüm. "Tıp fakültesini bıraktığını bana ne zaman söyleyecektin Viran?"

"Gösteriyi bitirdin sanıyordum Hisar," dedi Bronz. Diğerlerinin dikkatini çektiğinde bakışlarını Viran'da tuttu. Emreden bir tonda, "Bize izin verin," dedi. "Salonun dışında bekleyin."

"Gizli saklı konuşmalardan gerçekten sıkıldım," diye mırıldandım. "Bence her şeyi birlikte konuşabiliriz. Sonuçta artık aramızda bir sır kalmadığını düşünüyorum."

"Bu konuşma ikimiz arasında gerçekleşecek." Bronz'un keskin çıkan kelimeleriyle diğerleri ağzını açmaya yeltenmemişti bile. Zorlu hariç hepsi dış kapıya doğru yöneldi. "Sen de Zorlu," dediğinde Zorlu yine de kımıldamamıştı. "Bir daha tekrar etmeyeceğim."

Zorlu beni tek hamlede öldürecek gibi bakarak alanda yürümeye başladı. Gözünün altındaki gözyaşı dövmesine bakışlarım takıldı. Geniş salonda sadece ikimiz kaldığımızda Bronz etrafımda yürümeye başladı. İşte şimdi kartlar yeniden dağıtılacaktı.

"Meğer en büyük maske sendeymiş," fısıltılı ses dudaklarımdan döküldü. "O kadar çok maskelerin ardına saklanmışsın ki, kendi gerçekliğini unutmuşsun. Ne demiştin? Senin benimsediğin benliğin neydi? Gerçeğin gücüyle yaşadığım sürece kâinatı bile fethedebilirim, demiştin. Karşımdakinin yalan ustası olduğunu bilmiyordum."

"Benim açımdan yaptığım her şey mubahtı," dedi Bronz. Işık yüzüne vuruyordu. Ben onu ışık sanmıştım. O ışığın ateş olduğunu fark ettiğimde ise artık çok geçti. Yanmıştım. "Karşına ilk kez çıktığım andan beri her saniyesini planladım. Fakat bütün planlarımı bozan sen oldun. Elbette bir suçu üstleneceğini düşünmedim, fakat hiçbir zaman kendini öldüreceğini de düşünmedim. Nedense sen her fırsatta kendini öldürmeye çalıştın."

"Ölüm herkesin kapısına kolayca gelmez," diye mırıldandım. "Geldiğinde kaçırmak istemezsin."

Bronz kararlı bir sesle, "Sana her şeyi eksiksiz anlatacağım,"

dedi. "Uzun bir hikâye. Sabırla dinlersen bütün cevaplarını alacağını umuyorum." Kanım fokur fokur kaynadı. Bronz'un yüzünde yer edinen maskesi yoktu. "Her şey bir yasak aşkla başlamış, Hikâyenin tamamını dinlediğinde kusmak isteyeceksin. Zaten insanlığın başlangıcı da yasak bir elma değil miydi? Tarih tekerrürden ibarettir. Yasak ve günahkâr." Bakışları beni buldu. "Sen ve ben gibi. Biz gibi. Elma... yersen. Ama sen yeme Hisar. Günahkâr olma."

"İlk insanların yaratılışından mı başlayacaksın?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Kartları biliyorsun." Elbette biliyordum. *En acısı da zaten bir kart için doğmuş olmamdı.* "Altmış yıl kadar önce dünyanın düzenini değiştirmek isteyen biri tarafından gizli bir örgüt kuruldu. Adı Arkana idi. Örgüte üye olanları belirlemek için kendi aralarında tarot kartlarından kimlikler yarattılar. Her kartın bir kimliği vardı ve herkes bir karta sahip olabiliyordu."

"Arkana'yı kimlerin kurduğunu biliyor musun?"

"Kimler derken?" diye sorduğunda yüzünde anlamsız bir ifade belirdi. "Sadece bir kişi tarafından kuruldu. Kuran kişiyi de tanıyordum. Ona Altın derlerdi."

Yanlıştı. Arkana üç kişi tarafından kurulmuştu. Aralarına ihanet sızmıştı. Bronz kendinden emin duruyordu, doğrusunu bilmiyor gibiydi. Ona anlatılan görünen hikâyeydi, aslı bu değildi.

Altın, Gümüş ve Bronz'un birbirine bağlantılı kişiler olduğunu biliyordum. Altın, karşımdaki adamın babası ya da dedesi olabilirdi. Gerçeği yalnızca ondan öğrenebilirdim. "Arkana'ya neden karşı çıktın?" diye sordum. Eğer düşüncelerim doğruysa kendi ailesinin kurduğu örgüte başkaldırmıştı.

"Kart sahipleri artık yozlaşmaya başlamıştı. İşler çığırından çıkmış, Arkana bütün misyonunu bozmuş ve sadece kötülüğe hizmet etmeye başlamıştı çünkü başında bir İmparator değil, bir Şeytan vardı." Bu bilmediğim bir şeydi. "Düzene ilk karşı çıkışım orada başladı."

"Kartların hepsini ele geçirmekte mi buldun çareyi?"

"Direkt olarak öyle olmadı," dedi Bronz. "Bir kartım vardı. Arkana'nın amacı yetişkinler değil, çocuklardı. Örgüte üye olan herkes çocuğunu bir kart vârisi olmak için büyütürdü."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandım. "Kartın neydi?" Şimdiki kartını biliyordum, Bronz olmadan önceki kartını merak etmiştim.

"Âşıklar kartı." Yutkundu. Âdem elması hareket etti. "Altı numaralı kart, benim kartımdı." Dili tamamen yalındı. Benim aksime o dosdoğru konuşuyordu. "Alatav ailesi de Arkana'ya üyeydi. Sen de bir kart vârisisin."

Haklı olarak benim sahip olduğu kartı merak ediyordu. Issız bir tınıyla, "Kartım hiçbir zaman olmadı," dedim. Bu doğruydu. Arkana kayıtlarında resmî olarak bir kart sahibi değildim. Kartım resmî bir kart değildi. "Bazı çocuklar benliğini bir kartta bulamıyormuş. Bana da aynısı oldu. Benliğime uyan bir kart olmadığı söylendi."

Girdiğim testler, aldığım eğitimler sonucunda hiçbir kart benim statümü karşılamıyordu. Bu iyi bir şey miydi yoksa bir felaket miydi hiçbir zaman anlamamıştım. Fakat bana kart verilmemişti. Babamın bunu hazmetmesi uzun sürmüştü. Çünkü kart sahibi olsun diye dünyaya getirdiği çocuğunun eş değer bir kartı yoktu. Onun için bir yıkım olmuştu.

Daldığı düşüncelerinden sıyrıldığında, "Buna daha önce şahit oldum," dedi Bronz. "Bazıları direkt olarak kart sahibi olamıyor."

"Neyse ki muhteşem Arkana bu sorunu da çözmüş, benliğini bulamayan vâris, bir evlilikle kart sahibi olabilirmiş." Babam benim kart sahibi biriyle evlenmemi istemişti. O kişi Atlas Vladislav'dı. Atlas'la evlenip ruhlarımız bir olacak ve eş kategorisinden yararlanıp kartı alacaktım.

"Karta sahip oldun mu?" Aslında bu sorunun altında yatan şey evlendin mi diye sormaktı.

"Hayır," diyerek yanıtladım. "Ailemin vefatından sonra hayatım değişti ve artık sadece kart sahibi olmaya çalışan bir kız çocuğu değildim." Kendimi kart oyunlarının dışında derin devlet oyunları arasında bulmuştum. "Ben hâlâ bana neden bir oyun oynadığını anlayamadım."

"Sana nasıl bir oyun oynadım Hisar?"

"Beni kartını çalmakla suçladın."

"Bahsettiğim kartım, Aşıklar kartı... Yıllar önce benden çalındı."

Yüzümde bıkkın bir ifade belirdi. "Yine aynı olayı mı yaşayacağız? Bu sefer kalbine sıkmayacağıma emin olabilirsin Bronz."

"Kartın sende olmadığına eminim," derken sesi keskin çıkıyordu. "Kartım kayıp, biri tarafından çalındı. Sana oynadığım oyun ise yıllar önce gerçek olan bir şeydi. Bana ait olan kart çalındı. Yıllardır o kartımı arıyorum ama bulamıyorum."

Zihnimde eksik parçalar teker teker tamamlanıyordu. "Beni bundan sorumlu tutmuyorsan..."

Bronz benim yerime cümleyi tamamladı. "O kartı seninle bulmak istiyorum," dedi. Bunu söylerken gözlerimin içine oldukça ciddi bir şekilde bakıyordu.

"Kartı benimle bulmak istiyorsun..." diye tekrar ederken kaşlarım mümkünmüş gibi daha da havaya kalktı. "Neden?"

"Uzun bir süre boyunca tek başıma, kimseye hiçbir şey demeden kartımı alan kişiyi bulmaya çalıştım," diye açıkladı. "Tam buldum derken tekrar en başa döndüm. Bir oyunun içinde miydim yoksa bu bir illüzyon muydu bir türlü anlamıyordum fakat anladığım bir şey varsa o da bütün yolların sana çıktığıydı."

"Daha açık konuşur musun?"

Zihnimde deprem etkisi yaratacak bir sesle, "Benden alınan kart sana verilecekti Hisar," dedi. Her şeyin çözülmesi gerekirken

kör bir düğüm hâline gelmesiyle kaşlarımı çattım. "O kart tahminimce senin olacaktı. Çalan kişi sana getirecekti. Fakat her ne olduysa o kart sana ulaşmadı. Bana da hiçbir zaman geri gelmedi." Adımlarını bana attığında aramızdaki mesafe kısaldı. Kehribar gözleri hiç olmadığı kadar açıktı. "Âşıklar kartı ikimiz arasında duruyor, ikimizden birisine gelecek."

Bu gerçekten bilmediğim bir şeydi. Kartın bana verilmek istendiğinden habersizdim.

"Yalancılar gerçeği söylemekte çok zorlanırmış," diye fısıldadım. Ben konuşmayı öğrendiğim ilk an, bana yalan söylemeyi öğretmişlerdi. "Ben yalan söylerken hiç zorlanmam, beni zorlayan her zaman doğruyu söylemek olmuştur." Babamın almamı ilk istediği kart Dünya kartıydı. Dünya kartı masayı yönetiyordu. O kartı yöneten tek kart ise İmparator kartıydı çünkü hepsinin üstüydü. "Kartlarla ilgili çok şey biliyorum. Neden Âşıklar kartını seçtin?"

Düz bir tonda, "O kart kimsenin ilgisini çekmediği için benimdi," dedi.

"Bilmediğim bir özelliği mi var?" diye sordum. Bronz öylesine bu kartı istiyor olamazdı.

"Onu kart yapan benim olmasıydı. O kartın bir özelliği yoktu," dediğinde anlamadığım bir şeyler olduğu aşikârdı. "Sonradan oldu. Bunu da ben yaptım. Çünkü bir başkaldırı planlıyordum ve yozlaşmaya başlayan Arkana'ya haddini bildirmek istiyordum."

Kafamın içinde kesinleştirdiklerimi dudaklarımdan dökmeye karar verdim. "Ama kartı kaybettin," dedim. "Kötü ihtimalle birinin senden çaldığını düşünüyorsun." Beni onaylarcasına baktı. "Kartı benimle bulacağına inanıyorsun ve bir nevi ortaklık teklif ediyorsun. Doğru muyum Bay Bronz?"

"Seni gördüğüm andan beri ilk kez bu kadar doğrusun."

"Bunun karşılığında bana ne vaat ediyorsun?" diye sormaktan

kendimi alamadım. Sırf onun amaçları için ortak olmayı kabul etmemi düşünmüş olamazdı.

"Hiçbir şey olanı, hiç kimse olanı, hiç olmayanı." Dudaklarından dökülen kelimeler resmen zihnimi okuduğunun kanıtıydı. Yüzümde tek bir mimik yoktu. Düşene kadar herkesin maskesi vardır ve ben maskemi taşımakta kararlıydım.

"Anlamadım," dedim.

Bronz sessizliğime karşılık, "Sen her şeye sahipsin," diye devam etti. "Sana kart veremem çünkü yüksek statüye sahip kartların hepsinin bir sahibi var. Boşta duran hangi kartı verirsem vereyim sadece statünü düşürür. Güçlü olmak için bir karta ihtiyacın bile yok. Her şeyi olan birine yalnızca hiçbir şey verebilirim."

Yüzlerimizi birbirine denk getirdiğimde başımı hafifçe yana eğdirdim. Belki de bir daha asla göremeyeceğim yüzünü zihnimin derinliklerine gömdüm. Beynimin içindeki ressam onun portresini dikkatle aklıma kazıyordu. "İlgilenmiyorum," dedim.

Bunu dememi beklemiyor olacak ki Bronz, "Ne?" dedi.

Kurallarım vardı. *Kural beş, kimseye kukla olma.*

"Bana oyun oynayan kişiyle ortak olursam, bir daha oyuna gelirim," derken kelimelerim birer kurşun olup ona saplandı. "Aşıklar kartı sende olabilir, hiç kaybolmamış olabilir ve beni en başında yaptığın gibi yine kandırıyor olabilirsin."

"Acele bir cevap oldu." Çenesini hafifçe kaldırdı. Bu senaryoyu beklediği yüzünden belliydi. "Düşünmen için sana süre verebilirim. Âşıklar kartının yolu yalnızca sana çıkıyor Hisar. Kartımı artık elimde görmek istiyorum."

Alaycı bir ses tonuyla, "Kartın ola ki elime ulaşırsa kargoyla sana gönderilmesini sağlarım, nasıl olsa evinin adresini biliyorum," dedim. Bakışlarımı salonun geniş kapısına doğru çevirdim. "Fakat benden artık bu kadar."

"Hisar," dedi Bronz. Bana baktığındaki ifade sanırım hiç değişmeyecekti. Acı. Çok acı. "Anlatacaklarımı daha bitirmedim. Bilmen gereken şeyler var. Eminim duymak isteyeceksindir."

"Yalan söylemediğin ne malum Bronz?" diye sorarken şüpheyle baktım. "Benim gerçekten yalana ihtiyacım yok, bende fazlasıyla var." Her şeyi etraflıca düşünmem gerekiyordu. Söylediklerini kesinleştirmeden ona inanmayacaktım. Bütün kart sahiplerini bulmam zamanımı alsa da hepsini ortaya çıkarmayı düşünüyordum. Âşıklar kartının akıbetine bakacaktım. Ama Bronz'suz.

"Bu konu dışında neredeyse hiç yalan söylemedim," dediğinde kehribar gözlerinde bir yangın belirdi. "Ne hareketlerimde ne de sözlerimde yalanın hiçbir emaresi yoktu."

"Keşke bu konuşmayı en başından yapsaydın, en başından medeni biri gibi konuşup böyle bir oyuna gerek duymasaydın."

"Denemedim mi sanıyorsun?" Kaşlarımı çattım ve ona anlamadığımı belli eden bir bakış attım. "Sen kendin bile aslını kaybetmişsin Hisar. O kadar kapalı, o kadar maskelerin altındasın ki, aynaya baktığında bile kendini göremediğine eminim. Ben yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum çünkü benim yöntemim buydu. Bütün dünya seni piyanist olarak tanırken amacım senin gerçek benliğini ortaya çıkarıp onunla tanışmaktı. O kadını çıkarmadan da davamdan, gerçeklerden, kayıp kartımdan bahsetmeyi bir an bile düşünmedim!"

"O kadını ortaya çıkaramadın Bronz," diye fısıldadım. "Sen kendi yönteminde başarısız oldun ve beni yalnızca kendine düşman etmekle kaldın."

"Hayır," dedi hızlıca. "Ben çıkaramadım değil."

"Ne o zaman?" diye sordum.

Sert bakışlarının altındaki acı duygu yoğunlaştı. "Senin bir benliğin yok, Hisar," dedi. "Gerçek sen, gerçek kişiliğin, gerçek bir kimliğin... Sana dair hiçbir şey gerçek değil. Tıpkı bir kuk-

la gibisin, sadece malzemen belli, neyden yapıldığın belli. Ruh üflenmesi için anne karnına konulmuşsun fakat oradan çıkınca ruhunu da şeytana satmışsın. Kimliksiz olanın kendim olduğunu sanırdım ama hayır, asıl kimliksiz olan sensin."

Ruhun üflenmesi kırk gün sürer, insan bir acı yaşadığında ise yüreğinde kırk mum yanarmış. Kırk gün işkence görmüştüm, kırk gün eğitime alınmıştım, kırk gün annemi görememiştim ve gün gelecek kırkıncı yaşımı bile göremeyecektim.

"Belki de sen gerçek kimliğimi görmeyi hak etmiyorsundur, hiçbiriniz benim gerçekliğime layık değilsinizdir," dedim çatallı bir dille. "Hiç bunu düşündün mü? Madem senin için gerçekten böyle biriydim, neden ben her şeyi ortaya çıkarana kadar sessiz kaldın? Neyi bekliyordun?"

"Denilene göre dünya altı günde yaratılmış," dediğinde gözleri gitmemi istemiyor gibiydi. Bu yüzden dilinden yalnızca bahane dökülüyordu. "Fakat insan insanı altı günde tanıyamazmış, Hisar. Seni eve getirdiğimden bu yana altı gün geçti. Bu yeterli bir süre değildi."

Her saniyesi önemli olan hayatımın, kaybedecek tek bir zamanı bile yoktu. Benim zamanım yoktu, onun zamanı çoktu. Her şeyde birbirimize ters iki kişiydik. "İnsan insanı tanımak istesedi değil altı gün, altı dakika bile yeterli olurdu," dedim. Zaman benden yana değildi. "Çünkü bazı insanlar için zaman en büyük düşmandır."

Ilımlı tutmaya çalıştığı sesiyle saygısını bozmadan, "Ben yine de konuşabileceğimize inanıyorum," dedi. "Sana olanları sindirmen için zaman tanıyacağım."

Apaçık bir dille daha fazla dayanamayıp, "Benim zamanım yok," dedim. Azalan zamanın kurbanıydım. "Bu saatten sonra konuşsak da ortak bir noktaya varamayacağımızı düşünüyorum."

"Böyle kestirip atman normal gelmiyor," dedi. Sanki beni çok yakından tanıyor gibi konuşuyordu. Parmakları çenemi bulduğunda hafif bir baskı uyguladı. "Gerçekten aklından ne geçiyor Hisar?"

Kehribar bakışları aklımı okumaya çalışıyor gibiydi. "Acaba hangi konuda gerçeği söylüyor? Acaba hangi yüzüyle benimle konuşuyor? Acaba yine mi oyun oynuyor?" Gözlerimi kıstım. "Ben önce aklımdan geçen bu sorulara cevap bulacağım, Bronz. Ondan sonra duymak istediğim bir şey varsa, seni dinleyeceğime emin olabilirsin." Durdum, dayanamayıp sordum. "Bana olan sabrını sonuna kadar tükettim. Gerçek duygunu hep merak ettim. Bana karşı hiçbir duyguyu barındırmıyordun."

"Barındırdığım bir duygu vardı," dedi Bronz. "Nefretti."

Diğer herkes gibi benden nefret ediyordu. Şaşırmadım. "Günlüğü en kısa zamanda senden alacağım."

Bir çırpıda, "Günlüğü unut," dedi. "Onu sana vermeyeceğim."

"Senden izin istediğimi hatırlamıyorum, Bronz." Kelimelerim bıçak kadar keskindi. "O günlüğün evinde olduğuna eminim. Bunun için bir katliam çıkarmam gerekiyorsa emin ol çıkartacağım. O günlük benim olacak."

"Alamayacaksın."

"Bir dahaki görüşmemizde beni elimde günlükle göreceksin."

"Her şeyi alamazsın," dedi. "Her şeye sahip olamazsın ve her şeyi isteyemezsin, Hisar. Bu gözü karalığın sana yalnızca felaket getirir."

"Ben felakete yabancı değilim, direkt olarak ona doğdum Bronz."

Parmakları kolumu bırakmadı. Teni, tenime pranga olmuş gibiydi. "Hisar-"

Lafını kestim. "Bronz'un yüzünü biliyorum, sadece bunu da bilmiyorum. Her gün bir adet elma yediğine kadar biliyorum ar-

tık. Fakat bütün endişen, sana bunları koz olarak kullanmamsa, buna da sen karar vereceksin. Önce sen, beni karşında ne olarak görmek istediğine emin ol. Ben zaten seni nasıl görmek istediğimi ilk andan itibaren biliyorum."

Bir adım geri çekildiğinde parmaklarını yavaşça çekti. Bakışları bakışlarıma mühürlenmiş gibiyken yürümeye başladım. Salondan ilerledim ve dış kapıya geçtiğimde onun bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Kapıyı açtım, diğerlerini gördüm. Dağınık bir şekilde dururken beni görmeleriyle oldukları yerde toparlandılar.

Onlarla konuşmayı düşünmüyordum. Fakat Serdal benimle konuşmak istiyor olacak ki, "His," dedi. Adımlarım yavaşladı. Arkamı dönmeden Serdal karşıma geçti. Birçok renge ev sahipliği yapan gözleri, direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Çok vaktim yok ama dinliyorum Serdal," dedim. Hiçbiri benim düşmanım değildi.

Serdal ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Yumruk olmuş ellerini rahat bıraktı. Kısılan sesiyle, "Gerçekten seni kız kardeşim gibi gördüm," dediğinde yüreğime sanki bıçak saplandı. Benim abim vardı ama beni hiç kız kardeşi gibi görmemişti. "Başta sana kıl kapmıştım kabul ama hamileyim şakası yaparken ağladığında omzuma değen gözyaşların sahte değildi. Bunu anlamıştım. Bunu anladım çünkü sarıldığımda hissettim." O an zihnime doldu. İçli içli ağlayışlarım kulaklarımda uğuldadı. "O an hiç ağlayamadığını, ağlayacak bir omzunun olmadığını anladım."

"Yalandan ağlıyordum," derken sesimden soğukluk akıyordu.

"Yalandan ağlanmaz His, yananlar ağlar." Yalancıların mumu değildi, yananların mumuydu. "Ve o gözyaşların gerçekti. Neye ağlıyordun bilmiyorum ama..." derken bunu merak ediyor gözü-

küyordu. "Omzum ağlaman için seni bekleyecek." Yüzünde sahici bir ifade vardı. "Davamıza katılsan da katılmasan da."

Dava. Bronz'un davası. Ne olduğunu öğrenemediğim o dava. "Neymiş bu davanız lolipop?" diye sordum.

"3 Mart 2016 davası da diyoruz."

"Ne var bu 3 Mart 2016'da?" diye sordum. Benim için ölüme direnişti.

"3 Mart 2016'da ne olduğunu merak ediyorsun değil mi?" diye sordu Serdal. Konuşmamı beklemeden devam etti. "Ben sana anlatayım, bir başkaldırı gerçekleşti ve artık yönetim tek kişiye geçti. Daha doğrusu ben tek kişi demezdim. O artık bir oluşum, bir bedenden fazlası. Ona Bronz derler fakat... Ne derler bilirsin. Hepimiz bu davada ona hizmet etmeye hazırız."

O tarih kiminin ölüm, kiminin doğum tarihiydi. Bronz kendini duyurduğu an, saat 21:21'di. Saati bile öylesine seçmemişti. Tarot kartında 21 numaralı kart Dünya kartıydı ve bu saati sembolize ediyordu. O ne yaptığını biliyordu. Dünya kartı bitiş ve yeniden doğma anlamlarına gelirdi. Rakamların toplamı üç olan sayı, yaradılışın işaretiydi. Sıfır numarasıyla başlayan Aptal'ın Yolculuğu 21 numara olan Dünya kartıyla son bulurdu. Büyük Arkana'nın son basamağı olan Dünya kartında dans eden bir insan figürü vardı.

İnsanlar o bildiriden sonra günler boyunca dans etmişti. Çünkü o karanlık dönemde dans bile yasaklanmıştı. Duvarlarda yazılanlar hâlâ aklımdaydı.

Dans edilmeden yapılan devrim, yapılmaya değer değildir. Vendetta'nın sözüydü.

Fikirler ve devrimler, sanatla yayılır. Mustafa Kemal Atatürk'ün sözüydü.

Aynı gece Bronz'un bütün her yerde yayımlanan konuşması yasaklanmıştı. Fakat insanların kulaklarından silinmemişti.

Bronz'un ortaya çıkarmış olduğu kanıtlı belgelerle aydınlanan bazı olaylar olmuş, halkı sokağa dökmüştü. Kaos belki de ilk kez bu kadar sanattı. Sokaklarda halk taşlarla sopalarla değil, dansla karşılık veriyordu. Vals. Dans eden insanlar devrime uyanlar gözüyle bakılarak tutuklanmalar başlamıştı. Hükümetin istifası, politika değişikliğine gidilmesi, sistemdeki köklü değişiklikler derken aradan yıllar geçmişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Bronz herkes tarafından tanınan ama yüzü bilinmeyen bir fikirdi.

Onun açısından da hiçbir şey kolay olmamıştı. BVI adlı örgütün lideri olmaktan terörist ilan edilmişti. Basına sızdırılan bir görüntüde resmi olmayacak şekilde tutuklanmış ve günler boyunca işkencelere maruz kalmıştı. Yüzü tanınmayacak bir hâldeydi fakat o düşüncelerini ölümüne savunmuştu. Kim olduğunu, hangi ülkenin vatandaşı olduğunu hiçbir şekilde bulamamışlardı. Olmayan bir kişi için olmayan bir adalet yaratmışlardı. Halkın bu sefer devletin anlayacağı dilden ayaklanmasıyla resmî olmayan tutuklanmasından kurtulmuştu. İnsanlar etten duvar örmüş, yüzünü ondan bile gizlemişlerdi. Tek düşüncesi, herkesin sesi olmuştu. Bronz, o gün göstermiş olduğu kartıyla başarmıştı.

Sokaklarda, caddelerde belki de solmuş bir çiçeğin saksısında bile bazen BVI sembolü olurdu. Kendi kuyruğunu yiyen yılan ve içinde barındırdığı yaşam ağacı, insanların gururla taşıdığı bir simge olmuştu.

Ben başaramamıştım. Bana açılan Dünya kartı ters çıkmıştı ve başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kiminin doğum günü, kiminin ölüm günü belli olmuştu.

Kafamı ağır bir hareketle salladım. "Davanızda başarılar," dedim. İçten içe o davanın ne olduğunu merak etsem de bu konu hakkında sessiz kaldım. "Karşıma bir daha çıkmadığınız sürece aramızda bir dava olmaz."

Gecenin karanlığına karışmadan önce son kez bakışlarımı hepsinde gezdirdim. Çok şey demek istiyorlar ama bir o kadar da susmak istiyorlardı. Yalancının mumu yatsıya kadar yanardı fakat mumun izini kıyamete kadar taşırdı.

Kıyamet içimdeydi. Kıyamet bendim. Kıyamet üç karttı.

Bronz'la son görüşmemizdeki anlattığı Arkana kuruluşu aklımı çelip duruyordu. Anladığım kadarıyla onun da bilmediği şeyler mevcuttu. Çünkü kuruluşun aslı öyle değildi.

Büyükannem Rozalia Vanizan, genç yaşında büyük bir aşka tutulmuş. Çok sevdiği bir adam varmış, dillere destan bir aşk olduğunu anlatırdı. Üç yakın arkadaş bir örgüt kurmuş, örgütün fikri büyükanneme aitmiş. Örgütün kurulduğu gün Roza, sevdiği adamla nişanlanmış. Nişanlısı diğer kuruculardan biriymiş. Büyükannem İmparatoriçe kartına, nişanlısı İmparator kartına sahipmiş. Üçüncü kurucu, evlilik arifesinde olan büyükanneme büyük bir iftira atmış. Atılan iftira sonucunda büyükannem kendi kurduğu örgütten nişanlısı tarafından men edilmiş.

Büyükannemin aşkı, nefrete dönmüş ve o zaman bir yemin etmiş. *Kimsenin bilmediği bir sırrım var*, demişti. Örgütün kurulma amacını, fikrini o öne sürdüğü için hâkimiyet çoğunlukla onun elindeymiş. Zihni çok korkunç bir insandı. Bana örgütle ilgili yapmak istediklerini anlattığında onunla tekrar görüşmeye çekinmiştim. Çünkü o zamanlar küçük bir kızdım.

Bana anlattığına göre İmparator, Âşıklar ve İmparatoriçe kartları bir araya geldiğinde kıyamet kopacakmış. Küçük olduğum için oyundan da olsa bu kartları hiç yan yana koymazdım. Kıyametin kopacağını zannederdim. Büyükannem bu üç kartı bir araya getirip intikamını almak istiyordu. Büyük bir nükleer silahın

formülünün gizli olduğunu, bu formül ortaya çıktığında dünyanın yer yüzünden silineceğini söylerdi.

Kıyametin temeli olan üç kartı almak bana verilmiş bir görevdi.

Uzun zaman sonra Alatav malikanesine gelmiştim. Elimdeki cılız, neredeyse sönmekte olan bir mum vardı, bulunduğum yeri aydınlatmaya yetmiyordu. On dokuz yaşımın emareleri bana bakıyordu. Annemin narin kokusu artık yoktu, sadece toz kokuyordu. Kulağımı dolduran nota sesleri yerine rüzgârın keskin uğultusu vardı. Ailesinin katili olarak bu evden çıkarıldıktan sonra Alatav malikanesinden geriye bir harabe bırakmışlardı.

O harabeyi düzeltmek için on dokuz yaşımda nasıl bıraktıysam aynı hâline getirmek istiyordum. Annemin günlüğü eksikti. Birkaç tablo ve neredeyse hiç girmediğim abimin odasında bulamadığım eşyalar vardı. Kendi odam benim hapishanemdi, o yüzden her eşyam ezberimde olduğu için bulmam kolay olmuştu.

Odadan içeri girdiğimde yeni bir mum yaktım. Odayı aydınlık kapladığında masamın üstünde duran eski tarot destemi gördüm. Derin bir şekilde üfleyip tozların gitmesini sağlayınca desteyi karıştırdım ve bir kart seçtim. Açtığım kart, ters Kupa Onlusu'ydu.

Bir yolun sonuna gelindiğini, son kararın alınması gerektiğini ve fikir ayrılıklarına işaret ederdi. Yapbozun bulunması gereken son bir parçası olduğunu söylerdi. Bu parça bulunmadan kapanışı yapmanın imkânsız olacağına yorumlanırdı. Düzensizlik kartıydı.

Annemin günlüğü evin tek eksikliğiydi. Günlüğü bulup yerine getirsem bile annem gelmeyecekti. Ölüm değildi bizi ayıran, *sevgisizlikti.*

Ve sevgisizlik büyük bir savaş başlatırdı.

"Burası senin odan mı?" diyen kişi Tarkan'dı. Onun konuşmasıyla kartları geri yerine bıraktım ve dikkatimi onlara verdim.

"His'in odası olduğu ağlayan çiçeklerden belli," dedi Yasmin.

"Depodan çıkardığımız tabloları nereye koyacağız?" diye sordu Barkan. Evi eski haline getirmemde bana yardımcı oluyorlardı. Devletin el koyduğu çoğu eşyayı açık artırmayla geri almıştım. Ailemden henüz ayrılmamışken bazı zamanlar bana tablo gelirdi. Atlas kendisinin gönderdiğini söylemişti ama artık öyle olduğunu düşünmüyordum. Tablolara bugün tekrar bakacak, bazı şeyleri kesinleştirecektim.

"Köşeye bırakır mısın Barkan?" diyerek minnet dolu bir ifadeyle baktım.

Barkan sitem edercesine, "Affedecek misin bizi artık?" dedi.

Omuz silktim. "Öyle kolay değil." Tablolara baktım. "Yaptığınız kahpeliği unutmadım," derken aklıma o gece gelmişti. Keskin nişancılar tarafından saldırıya uğramıştık ve tek bir hasar almadan olayı atlatmıştık. "Bana ateş açtınız!"

"Amacımız sana zarar vermek değildi," dedi Barkan.

"Benim olduğum yere ateş açtın!" dedim.

"Yanındaki adamdan kurtulmak isteyeceğini düşündüm."

"Sen kurtulmamı istemiş olabilir misin?" dediğimde öfkem tekrar gün yüzüne çıktı. "Bunu yaparken beni tehlikeye attığının farkına var."

"Sana bir şey olmasına izin verir miyim?"

"Evet, verirsin," dedim. "Çünkü herkesin bir fiyatı vardır." *Barkan sana olan aşkından seni kolay kolay satmaz His.*

Barkan iması açık ve barizken, "Kalbim satılık değil His," dedi. "Seni kendimden nefret ettirecek tek bir şey yapmam."

"Herhâlde ölürsem arkamdan bir tek sen ağlarsın," dediğimde de yüzümde sahici bir gülümseme belirdi. "Bunu bilmek güzel."

Ona doğru adımlar attığımda aramızdaki mesafeyi kısalttım. "Gel buraya," derken sıkı bir şekilde sarıldım. Kaslı kollarının arasına alıp beni sararken dudaklarının saçıma değdiğini hissetmiştim ama hiçbir etki yaratmamıştı.

"Affettin mi peki?" diye sordu.

"Hayır."

Barkan, "Sendeki inat kimsede yok amına koyayım," diye homurdanarak yanımdan uzaklaştı.

En önde duran tabloya yaklaştığımda bu resmin benim portrem olduğunu gördüm. Bu tablo bana ilk geldiğinde dünyanın en kötü ressamının çizdiğini düşünmüştüm. Benim yüzüm çizilmişti ama bir o kadar da bana benzemiyordu. Yüzüm yamuk gibi duruyordu. Resimde bir gariplik vardı. Çöpe atılması için duvara asmadan yere koymuştum, sonra aynadan kendime bakarken arkamda duran tablonun gördüğüm halinden daha farklı olduğuna kanaat getirmiştim.

Tabloya yaklaşmıştım, resmin tam ortasına çift taraflı bir ayna tuttuğumda iki tane ben görmüştüm. Bir resme sıkıştırılmış iki tane ifadem vardı. Sağ yüzüm aynaya yansıdığında iyimser, tıpkı bir melek gibi bakıyordum. Sol yüzüm aynaya yansıdığında ise kötümser, tıpkı bir şeytan gibiydim.

Tablo yansıma taktiğiyle çizilmişti. Bunu çok geç olmadan anladığımda tabloyu çizen kişinin aklına ilk olarak o zaman hayran olmuştum.

İkinci tabloya baktığımda ise Vasili Pukirev'in Eşit Olmayan Evlilik eserinden esinlenerek çizilen resmi gördüm. Çok gerçekçi bir tabloydu, sanki bir fotoğraf karesinden alınmış gibiydi. Orijinal eserin hikâyesinde genç bir kadının yaşlı biriyle zorla evlendirilmesine şahit olduğu nikâhı resmetmişti. Tablonun sağında kol-

larını kavuşturmuş şekilde bu nikâhı üzgün şekilde izleyen kişi de ressamın kendisi, gelinin âşığı olduğu söylenirdi.

Bana gelen tabloda zorla evlendirilen genç gelinin yerinde ben vardım. Elimde mum, yanımda ise Atlas vardı. Yaşlı adam yerine konulmuştu. Damattı. Nikâhı kıyan kişi bir kilise papazı değil, babam Haris Alatav'dı. Tabloda orijinal esere göre 10 tane yüz olması gerekirken sadece 3 tane yüz belirgindi, diğerlerinin yüzü karanlıkta kalmıştı.

"Buradaki adam kim?" diye sordu Tarkan. Benim tabloya ilgiyle bakmama karşılık merakla sormuştu.

"Atlas," dedim kısık bir sesle. "Eski bir arkadaşımdı."

Tarkan dalga geçerek, "Arkadaşınla evlenmek üzeresin yalnız," dedi.

"Evet öyleydi," diye mırıldandım.

Barkan geçmek üzereyken ters bir bakış attı. "Tipsizmiş, iyi ki evlenmemişsin," dedi.

"Tam aksine," dedim. "Yüzüne bir bakan, bir daha bakardı. Çok yakışıklıydı."

Bakışlarımı kıstığımda elimdeki mumun alevini tabloya daha çok yaklaştırdım. Ben yaklaştıkça tablonun daha çok aydınlandığını fark ettim. İlk gördüğüm zamandaki karanlık yavaş yavaş giderken kaşlarım havaya kalktı. Tablodaki detayı yıllar sonra fark etmem beni şaşkınlığa uğrattı. Bu tablo çok eskiden gelmişti ve şu ana kadar nasıl fark etmediğimi anlayamıyordum.

Karanlıkta kalan yüzler mumun aleviyle aydınlanırken daha önce görmediğim yüzlerle karşılaştım. Hepsi gelin ve damada merakla bakıyordu. Gelinin arkasında duran yüz aydınlandı, orijinal eserde geline âşık kişinin olduğu söylenmesi beni heyecanlandırırken tanıdık bir simayla karşılaştım. Diğer hiç kimseyi çıkartamazken sadece onu tanımıştım.

Bronz'du.

Gelinin arkasında durup damada sinirle bakan kişinin yüzü Bronz'a aitti. Durumdan hiç hoşnut değildi.

Şimdiki hâline göre daha gençti. Yüzünde sakal yoktu, kehribar gözleri ışıl ışıldı. Mumu tablodan uzaklaştırdığımda gelin, damat ve papaz haricindeki herkes geri karanlığa gömüldü.

Nasıl bir boya türü kullandıysa sadece ısıyla aydınlanıyordu.

Tabloyu ters çevirdiğimde diğerlerinin fark etmemesini sağladım. Hiçbir şey yokmuş gibi davranırken istediğim cevabı almanın rahatlığıyla yüzümdeki ifade alaşağı oldu. Tabloların hepsi Bronz'a aitti. Atlas, *ben gönderdim*, demişti ama eminim neyden bahsettiğimi bile bilmiyordu.

"Çiçekleri hiç sevmem ama bu çiçekler o kadar His ki sevmemek elde değil. Neden şimdiki evinde bu çiçeklerden yok?" diye sordu Yasmin. Elindeki feneri yüzüme doğru tuttu.

Gelen yoğun ışığa karşılık gözlerimi kıstım, odada ilerlerken çiçeklere bakmak için mumu köşeye tuttum. Saksının içindeki toprak, kurak bir alan gibiydi. Çiçekler fosilleşmişti. "Onları bana biri yolluyordu. Buradan ayrıldığım için bir daha hiç görmedim," diye yanıtladım.

"Kimdi?" dedi Barkan. Bakışlarımı ona çevirdim. "Çiçekleri sana kim yolluyordu?"

"Bronz."

Ağzımdan çıkan kelime karanlığa yıldırım gibi düşerken Yasmin'i şaşkınlığa uğratmış, İkizleri kahkahaya boğmuştu. "Şakayı bırak His," dedi Tarkan gülüşlerinin arasında. "Hem ne zaman kabulleneceksin artık Bronz diye birisinin olmadığını? Bu kadar şeyden sonra karşına çıkmaz mıydı? Onun için dövüştün bile!"

Barkan rahatsız olduğunu belli eden bir tınıyla, "Keşke sadece dövüşmekle kalsaydı," dedi. "Görmediği, adını bile bilmediği he-

rifin tekine hayranlık besliyor. Karşımda küçük kız çocuğu gibi, o ise asla konserine gidemeyeceği ünlü bir sanatçı bilmem anlatabiliyor muyum?"

İkizler bana asla inanmıyordu, bir şeyler yapacağıma güvenmiyordu. Bu her anlamda geçerliydi. Barkan'dan bana motosiklet sürmeyi öğretmesini istemiştim. Bana göre olmadığını söyleyerek öğretmemişti. Ta ki bir başkasını bulduğumda, "Tamam ben sana öğreteceğim," diyerek bana motosiklet kullanmayı öğretmişti.

"Neden Bronz'u sürekli olarak inkâr ediyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü gerçek değil," dedi Barkan.

"Annemizin karnından bu yana ilk defa Barkan'a katılıyorum," dedi Tarkan.

"Madem öyle neden bana sürekli olarak Bronz hakkında şeyler bulup getiriyorsun Barkan?" derken sesim hiç olmadığı kadar sertti. "Başka bir amaç uğruna mı yapıyordun?"

"Sana kıyamıyor, herhâlde âşık..." dediğinde Tarkan, cümlesini bitirmesiyle Barkan'ın vurması bir olmuştu.

"Kes sesini Tarkan! Keşke seni annemin karnındayken yeseymişim, boş boş konuşmazdın."

Tarkan gülerek, "Şimdi de yiyebilirsin hiç sıkıntı değil," dedi.

Barkan koyu gözlerini bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. "Sen istediğin için araştırıyordum. Senin için. Her araştırmamda karşıma bir hiçlik çıkıyordu, eskiden var olmuş olabilir, sonuçta düzeni değiştirdi. Hâlâ yaşadığı ise kesin değil. Bunca zaman senin karşına çıkmaması da tezimi doğruluyor His," dedi. "Yani karşında hiç kimse yok. Artık bunu kabullen, hayranlığına bir son ver."

"İtiraf etmem gereken şeyler var," diye mırıldandığımda bakışlarım ikizler arasında gidip geliyordu. Koyu bakışlarımda gör-

dükleri tek şey, hiçbir şey bilmedikleriydi. "Ona hayranım çünkü aklı, gücü hiçbir insanda yok Barkan. Görmeden bu hâllere düştüysem görsem demek ki..."

Tarkan havada kalacak olan cümlemi, "Nikâhı basar," diyerek tamamladı.

Yasmin tatlı bir ifadeyle, "Şahidin ben olabilir miyim?" diye sordu.

Barkan kafasını iki yanına salladı. Onaylamayan bir tavır takınarak, "Onun uğruna bizi bir saniye olsun düşünmeden harcarsın," dedi. Elindeki eşyaları yere bıraktı. "Ben arabada bekliyor olacağım."

Onun çıkmasıyla odada üç kişi kaldık. Odanın düzenlemesini tamamladığımda diğer yerleri gezdim. Annemin günlüğü dışında birkaç şey daha eksikti. En önemlisi annemin günlüğüydü. Bronz'un evindeydi. Onu bulmadan kapanışı yapamazdım. Bir plan yapıp Bronz'un evine gizlice girmeli, oradan günlüğü çıkartmalıydım.

Bağrışmalar zihnimde darbe etkisi yaratırken gözlerimi hızla araladım. İlk başta nerede olduğumu idrak edemesem de çok geçmeden uzandığım koltukta doğrulmuştum. Yasmin'in sesi geliyordu. Aynı zamanda Utkan'ın da. Karı koca kavga ediyorlardı.

Koridorda ilerlerken bakışlarım Yağız'ın kaldığı odaya doğru düştü. Yağız annesiz kolay kolay uyuyamazdı. Yasmin oğlunu kendine o kadar bağımlı yetiştirmişti ki, eğer annesi olmasa mutlaka onun kıyafetiyle uykuya dalardı. Benim gibi. Annemin kokusu en çok hasret olduğum şeydi ve gizlice aldığım kıyafetini yastığımın altına koyup geceleri öyle uyurdum. Yakalanana kadar bu böyle sürmüştü.

Mutfağa girdiğimde ortalığın biraz dağıldığını gördüm. "Kavganızı başka yerde edin," diye kısıkça konuştum. Ateş saçan gözlerle aralarında hiçbir tutku emaresi bulunmayan çifte baktım. "Sesinizi duymuyor musunuz?"

Utkan, Yasmin'i kendine doğru çevirip hiddetle, "O da biliyor mu?" diye sordu. "Her şeyimizi ona da anlatıyor musun yoksa?"

Yasmin daha fazla tahammülü kalmamış gibi, "Utkan!" dedi. "Bu konu artık kıskançlığı da aştı! Konuyu His'e nasıl getirdin?"

"Bilmem gereken neymiş?" diyerek araya girdiğimde ikisin de bakışları birbirinde kalmaya devam etti. "Aranızda ne dönüyor? Bilmem farkında mısınız ama sizin bu evin içinde bir çocuğunuz var. Böyle mi örnek oluyorsunuz?" Utkan'ın kasıldığını fark ederken bakışlarını düşürdü. Yasmin çocuk kelimesini duymasıyla bakışlarını bana çevirdi.

"Önemli bir şey değil. Bu Utkan'la ikimiz arasında olan bir şey His," dedi. Kolumdan tutup beni kapıya doğru ilerletti. "Sen Yağız'ı yatırır mısın?" diye sorarken büyük bir istekle baktı. Üstündeki hırkasını çıkarttı ve kucağıma bıraktı. "Sesimizi duymasın. Ona bugün ördek resimli bir masal kitabı almıştım. Benim yerime sen okur musun?"

"Hayır," dedim. "Aranızdaki her neyse, konuşacağız. Bu gürültüye bu gece son vereceksiniz."

"His," dedi Yasmin. Sesi keskindi. Bana doğru yaklaştığında, "Anlaşmamız buna giriyor, konuşmayacağız. Kör olman gereken bir konu," diyerek uyarıda bulundu. Gerçek her neyse anlatmayacaktı.

Utkan'a kısa bir bakış attığımda pencerenin kenarında sigara yaktığını gördüm. "Anlaşmayı bozmak istiyorum," diye fısıldadım. "Seni bu şekilde görmek istemiyorum Yasmin. Aynı şekilde onu da."

"Her zamanki Utkan işte," diye geçiştirdi Yasmin.

"Utkan'dan bahsetmiyorum," dediğimde yüz ifadesi değişti. Ses tonumu daha alçak tuttum. "Sanaç'tan bahsediyorum."

"Yapma," dedi Yasmin. Sesinde yoğun bir acı vardı. "Sen bari başlama His, lütfen. Anlaşmayı bozmak istemiyorum. En azından şimdi değil."

"Tamam ama tek bir şey soracağım. Utkan'ı silip yerine Sanaç'ı mı getirdin?" diye sorarken cevabından içten içe korktum. "Bu gerçekten oldu mu?"

Üzüntü gözlerine yerleşirken dudakları titredi. "Öyle olması gerekti..."

"Gerekmezdi," dedim lafını keserek. "Bana anlatsaydın, böyle bir şeye gerek kalmazdı."

"Seni tanımıyordum bile." Sol gözünden bir damla yaş süzüldü. "Keşke seni tanıyor olsaydım ama o zaman tanışmıyorduk His. Kimsem yoktu. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve yaptım."

Anılar gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Bir gece çok içmiştik, İkizler, Yasmin, Utkan ve ben, eğlenmeye gitmiştik. Zil zurna sarhoştuk. Yasmin bütün gece Utkan'a takılıp, *"Saçlarını siyaha boyatmalısın,"* deyip durmuştu. Utkan da sarhoş olmasına rağmen, *"Beni kime benzetmeye çalışıyorsun?"* diye sormuştu. Yasmin ise, *"İkiz gibi duruyoruz Utkan,"* demişti. *"Bahaneyi bir kenara bırak, beni birine benzetmeye çalışıyorsun,"* diyerek kızmaya çalışmıştı. O gece sabaha kadar ısrar etmişti, sarhoş oldukları için kendi aralarında gülüşüp durmuşlardı. Felaketin portresine baktığımda, kime üzüleceğimi şaşırmıştım.

"Yağız," diye fısıldadım. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken zorlanıyordu. "Utkan'ın çocuğu mu?"

Yasmin sorum karşısında bir anlığına afalladı. "Ailene gerçekten ne olduğunu anlatacak mısın? Bu konuda bana yalan söyleme-

yi bırakacak mısın artık?" diye sormasıyla yüzüm buz gibi oldu. "Ailen hakkında hep sustun. Yalan söylediğin konu buydu. Hiçbir zaman irdelemedim. Ailenin kabristanlığına gittiğimizde, sustum. Bir anneyle kızını görünce için parçalandığında, sustum. Birinin abilik yapmasına katlanamadığında, sustum. Bir baba, evladının başını okşadığında gidip kusmana, sustum. Her şeyde sustum. His ne diyorsan tamam dedim. Sen de aynısını yapmak zorundasın. Yağız'ın yanına gidip bir şey belli etmemeni istiyorum. Şu an onun yanında olmana ihtiyacım var."

"Kendi yalanının altından tek başına kalkamazsın, bu çok ağır," diye fısıldadım. "Ne olursa olsun, yanında olacağım. Haksızsan da Yasmin. Çünkü sen benim yanımda olurdun."

Derin bir nefes alıp, "Biliyorum," dedi. "Daha fazla gizleyeceğim bir şey kalmadı. Kendimi toparlayınca aramızdaki anlaşmayı bozup sana her şeyi anlatacağım ama şimdi küçük ördeğimin yanına git His."

Gözlerimi devirip mutfaktan dışarıya çıktığımda arkamdan kapıyı kapatmıştı. Sessiz tartışmaları kulağımı aşındırırken Yağız'ın odasının yolunu tuttum. Odanın kapısına vurmuş ama Yağız'dan ses gelmemişti. Kapıyı açtığımda onu yatağın üzerinde elinde bir kitap ve kulağında kulaklıkla görmüştüm. Daha küçüktü, anaokuluna gidiyordu.

Yasmin'in kopyası gibi, sapsarı saçları ve gökyüzü bakışları vardı. Yağız çok geç konuşmaya başlamıştı, dili peltekti. Ne annesinin adını ne de kendi adını doğru söyleyebiliyordu. Yaşmin ve Yağış diyordu. Yanına ilerlediğimde beni hâlâ fark etmemişti.

Kulağındaki kulaklığı çıkarmak için hamle yaptığımda korkuyla irkildi. "Korkma benim," diye fısıldadığımda yavaşça gülümsedim. Beni görmesiyle rahatlamıştı. Elimdeki annesinin hırkasını ona uzattım. "Neden kulaklık takıyorsun?"

"Onlayı duymamak için," dedi Yağız. Bakışları odanın kapısına doğru düştü.

"Hep kavga ediyorlar mı?"

Yağız kafasını olumlu anlamda salladı. "Babam, annemi çok üşüyo," derken dudakları büzüldü. "Yaşmin hep ağlıyo. Anneme şöyle ağlamaşın, Hiş."

"Sen olduğun süre boyunca ağlamayacak, küçük ördeğim," deyip kollarımı ona doladım. Geriye çekilip yatağın içine girdiğimde Yağız bana doğru sokuldu. Bakışları arada kapıyı buluyordu.

"Bak annem bana ne almış," dedi. Elindeki masal kitabının kapağını kapattı. Kitabın adı, Ördek, Ölüm ve Lale idi. Küçük parmağını ördek çiziminin üstüne yerleştirip, "Bu ben," dedi. Lale çizimini işaret etti. "Bu annem. Annem biy çiçek."

"Bu kim?" diye sorduğumda kuru kafa çizimini işaret ettim.

Yağız biliyormuş gibi, "Ölüm," dedi "Babam olşun. Biş üç kişiyiş." Bakışlarını bana kaldırıp gökyüzü mavisi gözleriyle baktı. "Ben ölünce Yaşmin tek mi kalacak?"

"O nereden çıktı şimdi?"

Masal kitabında uzun uğraşlar sonucunda bir sayfayı açtı ve işaret edip, "Öydek öldü," dedi. Dudakları titrerken aşağıya doğru büzüldü. "Göl tek başına kaldı."

Kaşlarımı çattığımda bana gösterdiği yere baktım. Kitabın sonunda ördek ölmüştü. Hızlıca sayfaları incelerken ölümün gerçekliğini çocuklara öğreten bir kitap olduğunu anladım. Yağız henüz ölümün gerçekliğini anlayacak kadar büyük değildi. Yasmin son zamanlarda dalgınlığından gözünden kaçırmış olmalıydı. "Böyle şeyler okuma ördeğim," derken sesimi sakin tuttum. "Ördek bir kere gölden ayrı kalamaz."

"Annem beni bıyakmaş değil mi?"

"Bırakmaz."

"Ama senin annen yok Hiş, annen seni tek bıyakmış."

Annen seni tek bırakmış. Annemin beni bırakabilmesi için önce yanımda olması gerekiyordu. Ben hiç annemin kızı olamamıştım.

"Hiçbir anne çocuğunu bırakmaz. Sadece gittiği yerde çocuğunu bekler. Yasmin de hep seni bekleyecek."

"Senin annen bekliyoy mu?"

"Bekliyor." *Beklediği sen değilsin His, oğlu. Annen oğlunu bekliyor, seni değil.*

"Kibyitçi kış, okuyacaktın? Unuttun mu yokşa?"

"Unutmadım elbette," diyerek gülümsedim. "Hem o kibritçi kız değil, mumcu kız."

Yağız tatlı bir dille, "Mumcu kış," dedi. Ördekli masal kitabını alıp yandaki komodinin üstüne bıraktı. Yatağın içine geri girdiğinde annesinin hırkasına sarıldı ve tam yanıma yatıp gözlerimin içine baktı. "Hadi oku, lütfen."

Ondan rüşvet alabilmek adına, "Yanağıma öpücük kondur bakayım," dedim. Hemen doğrulup yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Bir de buradan." Diğer yanağımdan da öptü. "Oh, mis."

Ben de ona öpücük kondurduktan sonra az önce okuduğu masalı unutabilmesi adına mutlu bir mumcu kız hikâyesi anlattım. Asıl hikâyenin tam tersi bir hikâyeydi. Yağız mutlulukla gözlerini kapatıp kolunu boynuma doladı ve bana iyice sokuldu. Sonra küçük bir çocuğun büyüsünü bütün hücrelerimin derinliğinde hissettim. Yasmin'in her şeye rağmen güçlü kalmasının nedeni bu ufacık şeydi. Mucizevi bir varlıktı ve benim hiç mucizem olmayacaktı.

Mumcu kız hikâyesinin gerçeği ise şöyleydi; bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde yıllar önce küçük bir kız varmış, hem üşüyor hem de karanlıktaymış. Mumcu

kızı ne annesi severmiş ne de babası. Abisi bile sevmezmiş. Bir tek onu seven büyükannesi varmış. Hayatında her şeyi ona büyükannesi öğretmiş. Mumcu kız yaşamak için her güne bir mum yakıyormuş. Hem aydınlanıyor hem de ısınıyormuş. Her mum yaktığında bir hayalini aklına getiriyor ve gerçekleşmesini diliyormuş. Hayali gerçekleşsin diye bütün mumları yaktıkça aslında ömrü eriyip gidiyormuş. Son olarak mutluluğu dilemiş ama yakacak mum bulamamış. Etrafında eriyen mumlara bakmış ve onların yanında oracıkta can vermiş. Bir ruh olup büyükannesinin yanına uçarken artık ne üşüyormuş ne de karanlıktaymış, sadece huzur varmış. Sabah olduğunda ise mumcu kızı ölü bir şekilde ama gülen bir yüzle bulmuşlar. Etrafında bir sürü sönmüş mum varmış. Bu mumların alevinde onun ne hayaller dilediğini hiç kimse bilemezmiş artık.

Ben bir hikâyenin son sayfalarında bitmek üzere olan bir satırdım ve bir mum gibi söndüm.

by lavinia

X

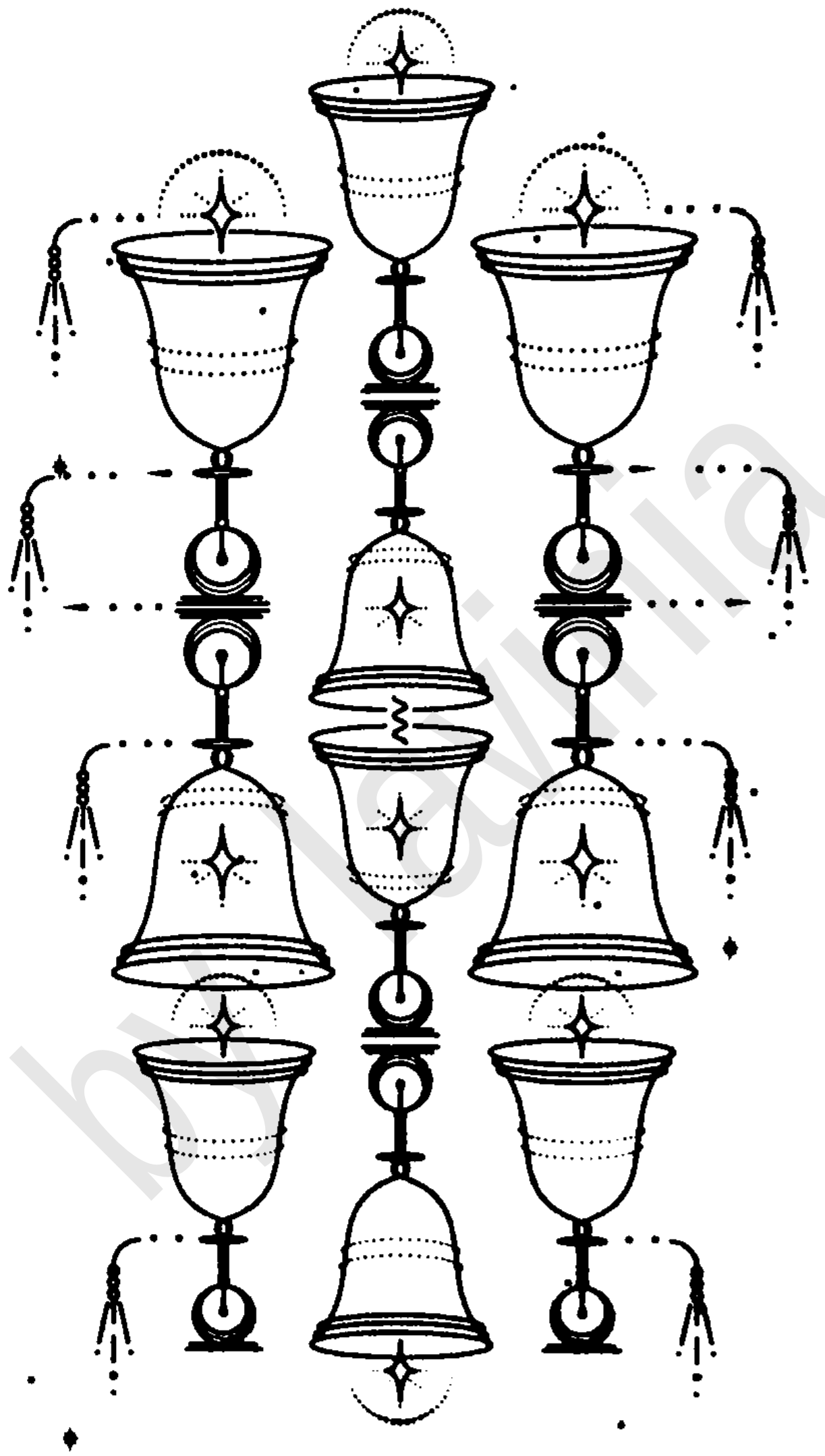

KUPA ONLUSU

11

KANLI KUKLA RESİTALİ

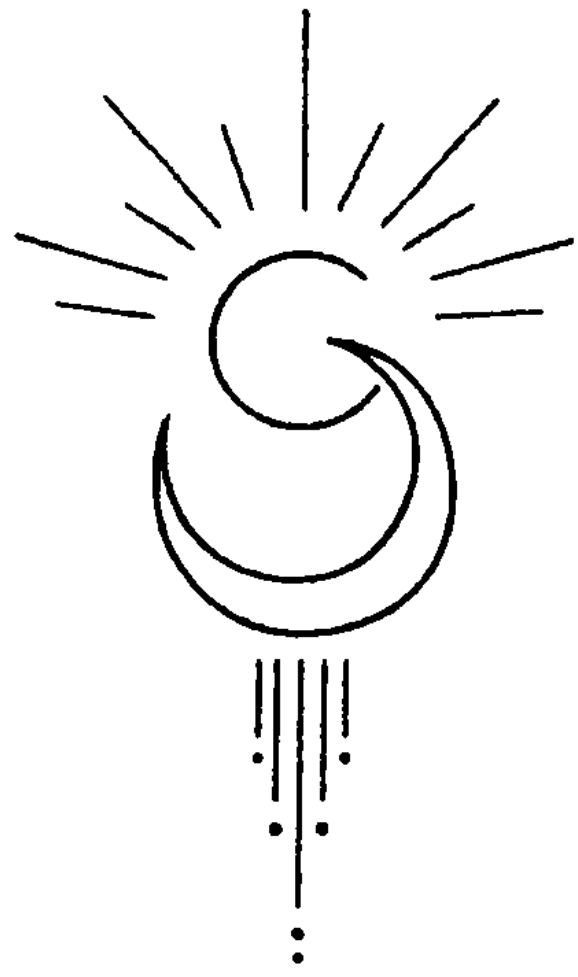

Bir Annenin Gözyaşları Günlüğünden Alıntı

Bir ışık yakma bu satırlara aydınlanmasın sayfalar, bu günlüğü yalnızca sen anlayabilirsin, kız çocuğu. Bu günlüğü senden başkası okursa, senden nefret ettiğimi söyleyecekler fakat aldanma onlara. Sen benim nefretimi bile hak etmiyorsun. Kaç sayfayı sana ayırdım bilmiyorum, hiçbir sayfaya layık değilsin çünkü yazarken sadece gözyaşlarım akıyor. Her satırda oğlumdan bahsedesim geliyor, onun adının geçtiği yerde nefret tohumları olamaz. Sen de olma. Sen hiç olma, kız çocuğu. Seni bu günlüğün akmayan gözyaşısın. El bebek öl bebeksin. Günü geldiğinde öleceksin.

Üç taş.

Birbirine çarpan taşların çıkardığı ritimli sesler kulağımı doldururken kirpiklerim hareketlendi. Gözlerimin zaten açık olduğunu fark ettiğimde etrafıma doğru kısa bir bakış kondurdum. Duyduğum taş sesleri zihnimden geliyordu. Kulağım çınlarken gözlerimde hassasiyet oluştu.

Gördüğüm ya bir sanrı ya da unutulmaya mahkûm bırakılan bir anıydı.

Zihnime karşı çıkmadım ve gözlerimin önüne inen perdede gördüğüm sahnelere odaklandım. Ses iyice şiddetleniyor. Büyük bir kalabalık, çok insan, kuru bir gürültü. Taş seslerinden sonra kulağıma dolan melodiler kaşlarımın havalanmasına neden oluyor. Vivaldi İstanbul'da. Can Atilla'nın Altın Çağ albümünden bir parça.

"*Altın Çağ,*" diyorum kendi kendime. Altın bir çağ. Önümde piyano var. Garip. Piyanoyu çalan ben olmama rağmen insanlar beni görmüyor. Tuşlara ipler bağlanmış, parmaklarımın ucunda kukla misali ipler var. Kukla resitali. Dudaklarım gerildiğinde gülümsüyorum. Ben hep gülümserdim. Bir başka birisinin bana güldüğünü fark ettiğimde hissettiğim rahatsızlıkla kirpiklerimi oraya çeviriyorum.

Bir kemancı.

Onu tanıyordum. Fakat gülüşü beni rahatsız hissettiriyor.

O kemancıya ne olduğunu artık biliyordum.

Vivaldi İstanbul'da, ben ne yapıyorum burada? Bu şarkıyı biliyorum. Can Atilla'nın bu parçası piyano ve keman ile çalınırdı. Kemancı ve ben, ne yapacağımızı iyi biliyoruz. Uyumluyuz. Bozuntuya vermiyorum, en büyük maske benim. Önümde koşturan çocukları görüyorum, herkes çok şık. Bir düğünde olduğumu anladım. Birinin düğünüydü. Parçayı tamamlarsam büyük bir felaket olacaktı. *Çocuklar var,* dedim kendi kendime. Üstelik felaketin eseri de ben olacağım. Tamamlamamalıyım.

Parçayı değiştiriyorum. Rumeli Hisarı'nın Yapılışı. Kemancı bu duruma çok şaşırıyor fakat bozuntuya vermeden bana eşlik ediyor. Düğün girişlerinde bu müzik kullanılırdı. Kemancı biliyor, ne yapacağımı biliyor.

Üstümde beyaz elbise olduğunu görüyorum. Ben beyaz giymezdim. Beyaz anneme çok yakışırdı, benim rengim değildi. Sa-

dece annem beyaz giymeliydi. Beyazı ya düğünde ya da ölümde giyecektim. Bu davette ölecek miydim, evlenecek miydim? Neden beyaz giydim?

Takvim yaprakları 2016 yılını gösteriyor. Taş sesi, kehribar kokusu fakat çok sıcak. Yangın var. Kehribarın kokusu ısıyla ortaya çıkar. Bir alaca yangın. İsli bir koku. Taşlar birbirine çarpıyor, yine o sesi duyuyorum ve gözlerim kapanıyor. Toprak kokusu burnuma doluyor. Diri diri gömülüyorum.

"His!" Yasmin'in sesi beni zihnimden kopardı.

"Ses ver His," dedi Tarkan endişeyle. "Bir sorun mu var?"

Başımın döndüğünü hissederken olduğum yerde tutunacak bir yer aradım. Ağacın gövdesine yaslandığımda derin nefesler alıp beynimdeki zonklamanın azalmasını bekledim. "Buradayım," diye seslendim. "Bir sıkıntı yok, aynı yerdeyim."

Tarkan ve Yasmin, planımda aksaklık olması durumunda bana dışarıdan yardımcı olacaklardı. İkisi de farklı yerlerde duruyorlardı. Sabahın erken saatlerinde evden çıkmıştım. Günlerdir plan yapmaktan uykusuzdum, doğru düzgün yemiyor, içmiyordum. Gün geçtikçe, son ana yaklaştıkça bedenimin direnci de azalıyordu. Ben ne kadar diretirsem direteyim, kadere karşı koymak mümkün olmuyordu. Son ana kadar kurallarımla yaşayacaktım.

Zihnimde beliren görüntüleri unutmadan not almak için yanımda getirdiğim çantamı araladım. Defterime her şeyi not düştüm, bazı olayların eksik olmasıyla birleştiremediğim kısımlar vardı. Defteri kapattım ve güneş doğduğundan beri izlediğim eve baktım. Hiçbir hareketlilik yoktu. Bronz'un evine bu gece ne olursa olsun girecektim. Günlüğü almadan da oradan çıkmaya niyetim yoktu. Evin bütün planı, çalışma sistemi, kör noktaları ve giriş çıkışları aklımdaydı.

Bronz, *sana zaman tanıyacağım*, demişti, o zamandan beri onun tarafında bir hareketlilik olmamıştı. Bir süre geçmişti. Son birkaç gündür Yasmin'i de doğru düzgün görmüyordum. Tarkan'la görüşmüştüm, bana her alanda çekecek özel bir telefon, birkaç özel alet vermişti.

"İçeri girdiğimde duruma göre telefonla iletişime geçerim, yüksek ihtimalle sinyal engelleyiciden dolayı iletişim kopacak," dedim. "Girmeme az bir zaman kaldı. Hattan düşebilirsiniz."

"Dikkat et His," diye fısıldadı Yasmin. "Eve döndüğünde anlaşmayı bozmak istiyorum."

"Ne?" dedim kulaklığa doğru.

"Günlük artık senin elinde olacağı için aramızda hiçbir sır kalmamalı. Ben de kendi sırrımı sana anlatmaya hazırım," derken derin bir nefes aldı Yasmin.

"Ben de sırrımı anlatabilir miyim?" diyerek araya girdi Tarkan.

Yasmin sinirle soluyup, "Sen hattan düşmemiş miydin?" dedi. "Atıyorum seni konuşmadan!" Dilini damağına vurdu. "Her neyse... Ne diyordum?"

Tam ağzımı açmak üzereyken Tarkan, "Aramızda bir sır kalmamalı diyordun," dedi.

Yasmin kızgınlıkla, "Ben seni atmadım mı? Nasıl geri geldin?" dedi.

Tarkan alaylı bir dille, "Bu kız benim hacker olduğumu arada unutuyor galiba," dedi. "Benim kurduğum programdan beni atman bir tık kırdı yalnız, sızmadığım yer olamaz."

Ormanın içindeki gizli çıkış bölümünden zeminin oynadığını fark ettim. Dürbünü elime aldığımda oraya dikkat kesildim. Siyah minibüs belirdi, camlarda film vardı. Zorlu'dan başkası olamazdı, mesaisi biten korumaları götürüyordu.

"Hattan ayrılın," diye uyarıda bulundum. "Gelince konuşacağız Yasmin."

"Telefonu açıkta tut His," dedi Yasmin. "Beni sakın merakta bırakma."

Kulaklığı çıkartıp yere attım, ayakkabılarımla sertçe basarak parçalanmasını sağladım. Gece on ikideki değişime az bir vakit kalmıştı. Zorlu geldiğinde değişimin yapılmasını sağlayacaktı.

Ana kapıdan geri geri gidip beklediğimde farları yaktım. Zemin oynadığında asansör görevi gören toprak alan beni aşağıya doğru çekmişti. Ses çıkarmadan nefes bile almayıp kendimi belli etmezken bir ruh misali evin içine sızdım. Etrafta hiç koruma yoktu. Sessizliği es geçip elma ağacına doğru ilerledim.

Ağacın dibine eğilip toprağı eşelerken daha önce kazıldığını gördüm. Parmaklarımın ucuna değen farklı şeyle bakışlarımı toprağa çevirdim. Derine gömülmüştü, yanında bir sürü kâğıt vardı. Hepsini teker teker yırtmadan çıkarttım, bir tanesini elime alıp içini açtım.

Köşedeki tarih ilk dikkatimi çeken nokta oldu, 9 Mart 2019 yazıyordu. Okunur yazılara kısaca göz gezdirdim. En sonda Serdal Alpan Qarayev yazıyordu. Oğlunun ilk konuşmasını yazılara dökmüştü. Oğlu ilk kez konuştuğunda baba diye seslenmiş, vefat ederken de acaba yine baba diye seslendi mi diye merak ettiğini yazmıştı. Yazısı sonlara doğru iyice bozulmuş, titrek bir hale gelmişti.

Diğer kâğıtlara baktım, Sanaç Valacan'a ait bir anıydı. Yasmin'le anısını yazmış, onunla yaptığı araba yarışını anlatmıştı. Yarış sonucunda Yasmin'i arabanın kaportasına yaslayıp nefesi kesilene kadar öperken hayatının en güzel öpücüğü olduğunu yazmıştı.

Bronz'un yazdığı kâğıdı elime aldım. El yazısı benimkinin ak-

sine çok muntazamdı. Yüzeysel bir şekilde okurken nişanlısını anlattığını fark edince yutkunamadım. Hiç kimsenin onu dinlemediğini, bir tek nişanlısının onu dinlediğini yazmıştı. O an anlaşılmak, beni en çok mutlu eden şeydi diye not düşmüştü. Onunla geçirdiğim günler boyunca onu hiç dinlememiştim.

İçi boş olan kâğıdı elime aldım, Viran Kül yazıyordu. Viran'ın adının yazdığı kâğıtlarda sadece resim çizilmişti. Kuzgun çizmişti, kuzgunun ya pençesinde ya da ağzında kurşun asker vardı. Hiçbir anısını yazmamasına kaşlarımı çattım.

Göz ucuyla okuduğum yazılarda anılar yazıyordu. Ben toprağı eşeledikçe yeni anılar çıkıyordu. Kendilerini gömemedikleri için elma ağacının altına anılarını gömmüşlerdi. Kâğıtların hepsini çıkartmamla kocaman bir çukur oluşmuştu. Burada bir hayli vakit kaybetmiştim.

Çantamın içine doldurup ayağa kalktım. Gözüme çarpan elma, çok lezzetli duruyordu. Dayanamayıp ağacın tepesinde duran elmayı dalından kopardım. Saatlerdir ağzıma tek lokma girmemişti. Bir ısırık alıp yavaşça çiğnedim, ikinci, üçüncü ısırık derken en son dişlediğim yerden çıkan kurtla geri tükürdüm.

Tam o anda patlama sesi kulaklarıma doldu.

Hızla arkama doğru baktığımda blokların olduğu kısımdan yukarıya sis bulutu yükseldi.

Çantayı sırtıma taktım ve elma ağacından uzaklaştım. Elma avuçlarımın arasından düşerken yeri boyladı. Patlamanın olduğu yere giderken kimsenin olmaması dikkatimi çeken tek noktaydı. *Neden kimse yok His?* Bronz'a ait kısmın kapısı açıktı. Bombanın etkisiyle kapı açılmıştı.

Arkama geri döndüğüm an, karşımdaki kişiyle bir adım geriledim. İltay bana gülen bir yüzle bakıyordu. Bronz'un korumasıydı.

"His Hanım," dedi İltay. Bakışları ellerime doğru düştü. Toprak kalıntıları vardı. Kirlenmişti. "Bahçıvanlığa mı başladınız?"

Aynı onun gibi soğukça gülümsedim. "Evet," dedim. "Elma ağacına bakmamışsınız, kurtlanmaya başlamış. İlaçlamaya gelmiştim, İltay."

"Ne iyi ettiniz de geldiniz," dediğinde gülmeye devam ediyordu. "Ben de sizi bekliyordum, His Hanım."

"Neden beni bekliyordun?"

"Gösteriyi kaçırmak istemezsiniz diye ummuştum."

Anlamayan gözlerle baktım. "Ne gösterisi?"

Bakışlarıyla ileriyi işaret etti, neyden bahsettiğini bilmeyerek gösterdiği yere döndüm. Harelerim şaşkınlıkla genişlediğinde nefesim kesildi. Evin duvarına kırmızı yazılarla KUKLA MI YOKSA KUKLACI MI? yazılmıştı. O kırmızı renk, burnumun direğini sızlatan kan kokusuna aitti.

"Ah," dedi İltay. "Gösterinin size ait olduğunu söylemeyi atladım. Sizin gösteriniz, pardon resitaliniz demeliydim. Kanlı Kukla Resitaline hoş geldiniz."

Göğüs kafesim hızla yükselirken, "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim. "Diğerleri nerede?" derken bakışlarım etrafta gezdi. "Bronz... Devia Hanım... Korumalar... Neden ortalıkta kimse yok?"

"Asıldılar."

"Ne?"

"Astınız onları, *bana kukla olmayacaksanız hepinizi bir kukla gibi asarım,* dediniz ve astınız. Çok trajik bir andı. Korkunç bir insansınız."

Korkunç bir insan mıydım? Annem de bana korkunç bir insanmışım gibi bakıyordu. Yanına doğru yaklaştığımda parmakla-

rımı boğazına bir yılan gibi sardım. "Ne dediğinin farkında mısın sen?" diye bağırırken boğazını sıktım. "Diğerlerinin nerede olduğunu söyle hemen! Niye kimse gelmiyor?!"

Gülümsemesi artarken gözleri bomboş bakıyordu. "Neden kendiniz gidip bakmıyorsunuz His Hanım?" diye sorduğunda boğazını sıkmama rağmen hiçbir tepki göstermedi. Boş gözler, tepki vermemesi, ezbere konuşması bana tek bir şeyi işaret ediyordu.

Hipnoz edilmiş His.

Pantolonumun kemerine taktığım silahı çıkartıp ona doğrultum. "Burada neler olduğunu hemen anlatıyorsun!"

"Kuklacı'yla ters düşmenizin bedelini ödüyorsunuz."

"Kuklacı," diye sinirle solurken silahın tetiğine parmaklarımı yerleştirdim. "Benden ne istiyor?"

"Sizi istiyor," dedi İltay. Derin bir nefes alıp verdi. "Diğer herkes gibi. Onunla ortak olmazsanız ölmenizi istiyor."

"O kadar kolay değil!" diye bağırdım.

"Evet, o kadar kolay olmadığını anladı," dedi hoşnut olmayan ifadeyle. "O yüzden sizi öldürebilecek tek kişinin inindesiniz artık. Bronz'un sizi öldürmemesi için engel kalmadı."

"Beni öldürseydi çoktan öldürürdü," dedim. Ölmekten değil, karanlıktan korkardım. Ölmekten değil, tek kalmaktan korkardım. Ölmekten değil, soğuktan korkardım. "Ben bir şey yapmadım."

İltay kararlı bir sesle, "Evet, henüz bir şey yapmadınız," dedi. "Yapacaksınız His Hanım. Bu gecenin mimari siz olacaksınız."

Ona tekme attığımda bıçaklarımı ortaya çıkarttım ve bir tanesini ona fırlattım. Omzuna saplanan bıçakla acı içinde inledi. Darbelerimi azaltmadan bacağına bir tekme daha attım. Geriye doğru sendelediğinde çok geçmeden yere düştü. Bana karşı çıkmıyordu.

Kaşlarımı çattığımda bilerek benimle dövüşmeye çalıştığını anlamam uzun sürmemişti. Geriye çekilmemi beklemiyor olacak ki kendini toparlamaya başladı.

Telefonumu ortaya çıkartıp ilk numarayı tuşladım. Uzun çalmalar sonucunda karşı taraftan, "His!" diye bir feryat yükseldi. "Acil durum! Vakit yok, acil durum!"

"Yasmin," diye seslenirken hattan gelen seslere odaklandım. Arkada bir gürültü kopuyordu. "Yasmin, hemen bana rapor ver, neler oluyor?"

"Yağız-" Sesi kesildi. Acıyla karışık inleme sesi döküldü. "Ah! Eğer bebeğime bir şey olursa hepinizi sikmezsem bana Yasmin demesinler! Onun kılına dokunduğunuz için de sikeceğim sizi! Duydunuz mu beni!"

Yüzüm donuklaştığında onun *bebeğim* diye bahsettiği tek kişiyle kalbimin hızı arttı.

"Yağız'a bir şey mi oldu?" diye bağırdım. Korku bütün bedenime yayıldı. Hayatıma ilk girdiklerinde Yağız'ın ağlayarak gecelerimi zehir etmesi ondan nefret etmeme neden olmuştu. Şimdi ise tek bir gözyaşını akıtana bütün her şeyi zehir ederdim.

"Beni duyuyor musun Yasmin?"

"His!" Sesi daha yakından gelmeye başladı. "Yağız'ı almışlar! Kimler bilmiyorum, küçük bebeğimi almışlar. Bana fotoğrafını attılar. Lütfen yardım et bana, neredeysen çabuk gel!"

Yasmin'e cevap vereceğim sırada İltay elimdeki telefonu benden aldı. "Ne yaptığını sanıyorsun it!" derken çenesine sert bir yumruk attım.

İltay tehlikeli bir tonda, "Bay Bronz birazdan burada olur," dedi.

"Ver şu telefonu!"

"Maalesef," dedi. Telefonu ileriye fırlattı. "Sizden emir almıyorum."

Telefonu almak için hamle yaptığımda ona sapladığım bıçağı bana karşı kullandı ve bacağıma sapladı. Hissettiğim acı beni çileden çıkartmaya yetmişti. Elimdeki bıçağı yüzüne savurduğumda teninde kesik oluştu. Bıçağı tenime bir kere daha sokup çıkardı. Yüzünün ortasına yüzümü sertçe gömdüm.

Bacağımdaki ağrı şiddetlenirken bıçağı çekip almak için orantısız güç uyguladım. Sapı elimde kaldığında tenimden bir yangın yükseldi. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordum.

Telefonu attığı yere sarsak adımlarla ilerledim. Yüzüm, kavgadan dolayı kan revan içindeydi. Telefonu alıp Yasmin'in numarasını tuşladım ama cevap vermiyordu. Diğerlerinin hattına çağrı bırakırken kimseden dönüş alamamıştım.

"Bu yerin adresini Kuklacı'ya vermek zorundasınız," diye devam etti İltay. "Sizin buraya girmenizi sağlayan kişi Kuklacı. Konum bilgisi bir türlü oluşturulmuyor. Haritada burası gözükmüyor. Bu yer dünyanın merkezi ve Kuklacı'ya ait!"

Bakışlarım etrafta gezdiğinde aklım babamın anlattığı dünyanın merkezi hikâyesine gitmişti. Dünyanın merkezi denilen adres, kıyametin ilk temeliydi ve nükleer silahların barındığı yerdi.

"Dünyanın merkezi burası mı?" Mecazi anlamda bir dünyadan bahsediyorduk. Büyük Arkana'nın son kartı Dünya kartıydı.

"Burası olduğu söylenmekte. Yanlış kişiyle ortak olursanız sadece kukla olursunuz, His Hanım. Doğru kişiyi seçin. Tek yapmanız gereken şimdi adresi Kuklacı'ya vermek, eğer verirseniz sizi herkesten korur." Dudakları kenara kıvrıldı. "Vermezseniz Bronz'un olmayan merhametine kalırsınız."

"Sen neden veremiyorsun İltay?" diye sordum. "Kuklacı madem o kadar zeki biri, neden şifrelenmiş koordinatı bir türlü çözemiyor?"

"Dünyanın merkezi olan bu yeri şifreleyen kişi sizin babanız Haris Alatav'dı," dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Babam mıydı? *His, seninle oyun oynuyor buna sakın inanma.*

"Bu yüzden şifrelenmiş koordinatları siz çözebilirdiniz çünkü onun kızısınız," diye devam etti. "Sizi kendi gibi yetiştirdi. Zekâ seviyeniz aynı. Korumalar gözleri kapalı şekilde gelir, eğer sınırı aşarlarsa beyinleri patlar, bu meskende hiçbir teknoloji alet kullanılamaz. Kullanılsa da Bay Bronz'a anlık olarak bilgisi gider."

Babam, ne işler çeviriyordu? Ben farkında olmadan onun gizlediği evi mi bulmuştum? Bu evde Bronz'un ne işi vardı? Nasıl bir oyunun içindeydim?

"Vaktiniz daralıyor," dedi İltay. "Tek yapmanız gereken buranın bulunamayan adresini Kuklacı'ya vermek."

"Kuklacı adresi alıp ne yapacak?"

"Burada sahipsiz kuklaları var ve onları alması gerekiyor. Onunla ortak olun, size bilmediğiniz her şeyi anlatsın. Babanızın sizden gizlediği gerçekleri ondan öğrenin. El üstünde tutulun. Bay Bronz'a haber gitti ve katliamdan haberi var. Dakikalar sonra burada olacak. Onunla karşılaşmak istemezsiniz. Beraber buradan çıkabiliriz ve Kuklacı'nın yanına gidebiliriz."

Derin bir nefes aldım. "Kuklacı'yla ortak olmam için deli olmam lazım."

"Siz gerçekten delisiniz. Gerçekten hastane kaydınızı hiç incelemediniz mi?" diye sorduğunda bana sert bir yumruk attı. Yü-

züm yana savrulurken çene kemiğim oynamıştı. Eş zamanlı olarak burnumdan kan gelirken genzime doğru sıcak bir akıntı savruldu. "Orada şizofreni tanısı konulduğu yazıyor. Bir nevi delisiniz."

"Hayır yazmıyor öyle bir şey!"

"Bir deliye kimse inanmaz."

"Deli değilim ben," dedim, titreyen sesimle. "Ben deli değilim ki."

"Öylesiniz," derken üstüne basa basa vurguladı. "Öylesiniz, His Hanım. Çoklu kişilik bozukluğunuz var. Gündüz ayrı, gece ayrı bir insan oluyorsunuz." Elimde tuttuğum silahı gözleriyle işaret etti. "Elinizdeki silahla bizi taradınız."

"Ne?" döküldü dudaklarımdan.

"Hepimizin kafasına sıktınız," dediğinde bu kadar gürültüye kargaşaya rağmen kimsenin gelmeyişi aklıma tek bir şeyi getirmişti. Korumaların hepsi artık ölüydü. "Bir kukla gibi hepsi asıldı. Hepsini siz yapmışsınız gibi görünüyor. Burası artık kanlı kukla resitali."

Ona irileşen gözlerle bakarken bana ileriyi gösterdi. Bronz'un kale gibi kuşatılan evinin kapısı sonuna kadar açıktı. "Bay Bronz'un evine girdiniz," dedi. "Bakın kapı bombalanmış hâlde duruyor. Üstelik bu bomba, sizin bombanız." Kurduğu senaryoya devam ederken, "Keşke bununla da kalsanız. Gözü gibi baktığı elma ağacı cayır cayır yanıyor," dedi.

Burnuma dolan is kokusunun sebebini yeni anlarken kirpiklerim titredi. "Bu kadar ileriye gitmiş olamazsınız!" derken gözlerim ağaç gibi cayır cayır yanıyordu.

"Sizi hepsinden kurtarabilirim. Tek yapmanız gerekeni söyledim. Eğer bunu yapmazsanız bütün suç üzerinize kalacak." Başını hafifçe yana yatırdı. "Seçim sizin."

Hırıltılı nefes sesleri işittiğimde arkama doğru yavaşça döndüm. Siyah kedi bakışlarımın arasına girerken patilerini yere sürerek bana bakıyordu. "Cici kedi," diye fısıldadım.

Üzerime doğru atakta bulundu. Geriye sendelediğimde çok geçmeden yere düştüm. "Dur dur!" derken panter beni geçip korumanın üzerine atladı. Beni korumak için atakta bulunmasına şaşırmadan edemezken, "Beni koruma sakın!" diye bağırdım.

Ve o an sayısız silah sesleri patladı.

"Siktir siktir siktir," diye dudaklarımdan bilindik bir küfür savruldu. "Lütfen, düşündüğüm olmasın!" Olduğum yerden ayağa kalktım ve ileride gerçekleşen olaya baktım. Yalpalayan adımlarım gördüğüm manzaraya gitmekte zorluk çekiyordu. Panter vurulmuştu. Bronz'un kızım diye sevdiği en değerli varlığı benim yüzümden vurulmuştu. Simsiyah katran karası panterin bedeninden kanlar dökülürken bacağımı umursamadan ona doğru koştum.

"Pisi pisi!" dedim kısık bir sesle. Tökezleyen adımlarımla yere düşmeden yanına giderken bedeninin kıyısına dizlerimin üzerine çöktüm. "Çok kan var..." diye fısıldadığımda titreyen parmaklarım gece gibi parlayan tüylerinin üzerinde gezdi.

"Aç gözünü aç!" Burnumdan aktığını hissettiğim kanlar dudağıma doğru yol alırken elimin tersiyle kor sızıyı iteledim. "Uysal!" diye bağırdım. Hiçbir tepki vermedi. Bronz uysal kelimesine karşı tetikleniyor demişti. "Uysal! Hadi uysal diyorum! Kalk ve pençele beni!" Onu sarstım. Tüylü yüzünü ellerimin arasına alırken gözlerini açması için çabaladım. "Aç gözünü, saldır bana hadi!"

Bilinmezliğin içinde kaybolurken büyük bir girdaptaydım. "Nasıl... Nasıl yaşatacağım seni?" Burnumdan akan kan genzime

doğru yol alıyordu. Yüzümün her bir zerresinde kan vardı ve neremin kanadığını kestiremiyordum.

"İkimiz de yara aldık ama ölme sen tamam mı? Ölme sakın!" Bedenine saplanan kurşun yarasını bulamıyordum. "Sen ölme, sen ölürsen yaşatmazlar beni." Simsiyah olması, gecenin bir vakti olması ve gözlerimin buğulaşması önümü görmemi engelliyordu. "Ben senin kadar değerli değilim. Ölme sakın."

İkimizden biri son nefesini verecekti, o olmaması için dua etmeye başladım. Tüyleri soluğumu doldururken nefeslerim gitgide sıklaşmış, ciğerlerim patlayacak kadar şişmişti. "Ölme lütfen ölme, baban seni kurtarmaya gelecek." Bir kediyi nasıl yaşatmam gerektiğini bilmiyordum. Kucaklayıp çaresiz bir şekilde kendime bastırdım.

"Allah'ım ne yapacağım ben?" Elimi yumruk yapıp çimen döşenmiş zemine vurdum. "Hangisine koşacağım?" Bakışlarım can çekişen pantere doğru döndü. Hırıltılı nefesler alıp veriyordu. Herkes bir yerdeydi. 33 koruma kafasından vurulmuş, kollarından asılmışlardı. Uzuvlarından ipler aşağıya sarkıyordu. Tam bir kukla gibiydiler. Fakat ölmüş kuklalardı. Yaşadıklarından emin değildim, çoğunun beyni dağılmıştı. "Kimi kurtaracağım?"

İçeriye geçtim ve Serdal'ın beni sokmuş olduğu gizli yere doğru ilerledim. Tarkan'dan aldığım aleti duvara tuttum ve yansıyan ışıklarla mekanizmayı çözmeye başladım. Kısa süre sonra duvar kenara doğru açıldı. Kendimi bir anda gizli odada bulurken kırmızı sinyaller yanmaya başladı. "Yabancı! Yabancı! Yabancı!" Farklı aksanla dökülen ses, beni burada istemediğini belli ediyordu.

"Acil durum," diye fısıldadım. "Acil durum. Lütfen biri bana yardım etsin. Herkes öldü, herkes ölüyor," dedim ama kime ko-

nuştuğumu bilmiyordum. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Cevap ver bana!" dedim ekrana vururken. Serdal biriyle konuşmuştu fakat bana cevap vermiyordu. "Yardım istiyorum, katliam oldu. Acil durum!" Ayağa kalktığımda sağlam bacağımla tekme attım. "Siktiğimin komuta merkezi! Yabancı değilim aktifleştir işte!"

"Yabancı! Yabancı! Yabancı!"

"Yalancı! Yalancı! Yalancı!" Yalancı çoban masalında çoban önce yalan söyler herkes inanır, sonra doğruyu söyler kimse inanmazdı. Ben kendi masalımın yalancı çobanıydım. Bu saatten sonra bana kimse inanmazdı.

"Çok kan var..." Yabancıyım. Her şeye ve herkese karşı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek duyduğum birinin bana yabancı demesiydi. Gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyordu. "Lütfen birileri yardım etsin. Yangın söndürme devreye girsin. Elma ağacı yanıyor..."

Helikopter sesi gecenin arasından sızdığında çöktüğüm yerde ıslak kirpiklerimi yukarıya doğru kaldırdım. Dışarıya doğru çıkarken güçlü kalmaya çalıştım. Bacağımı hissetmiyordum. Bıçağın sapı yoktu ama bıçağın içeride olduğunu hissedebiliyordum. Kemiğime korkunç bir ağrı saplanıyordu. Gözümü kör eden beyaz ışık yukarıya bakmamı engellerken Bronz'un geldiğini anlamıştım.

Pervanelerin çıkardığı güçlü rüzgâr saçlarımı dağıtırken ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Bacağıma saplı duran bıçağı çıkartmak için hamle yaptım ama çıkartırsam kan kaybından ölebilirdim. Orada bir süre daha saplı bir hâlde durabilirdi.

Ölüme takılan bir sesle kısıkça, "Bronz..." dedim. Kan kokusu keskindi. Kaburgalarımı acı dağladığında nefes almam iyice zorlaştı.

Helikopterden aşağıya indiğinde bakışları beni es geçti. Sanki ben hiç karşısında değilmişim gibi etrafına baktı. Beni görmezden geldi. Önce bombalanmış duran kapısına baktı. Sonra arkamda bulunan yıkık dökük evine baktı. Çok geçmeden çatılan kaşları panterini buldu ve adımlarını direkt olarak ona yöneltti.

Arkasından iki üç kişi daha indiğinde iki tanıdığım sima daha vardı. Safa ve Zorlu idi. Zorlu koşar adımlarla korumalara giderken onun arkasında bulunan bir kadın aniden bana silahını çekti.

Bronz kızının yanından bir hışımla kalktı, kehribara yangın gözleri beni buldu. Islak iri parmakları kanlı bedenimi sıkıca sardı. Ses tellerini koparacak kadar, "Hisar!" dedi. Birkaç saniyeliğine sağır olduğumu sanmış, kulağımdaki bütün kiri pası silmişti.

"Evimde ne işin var? Senin burada olmaman gerekiyordu!"

"Ben," dedim cılız çıkan sesimle. "Bana ait olanı almak için gelmiştim sadece."

"Neymiş o sana ait olan şey?" derken acımasızca kolumu sıktı.

"Günlük." Yutkundum. "Günlüğü alacaktım."

"Evin bu hâli ne? Bunların hepsini sana nefret kusulan bir günlüğü almak için mi yaptın?"

Sana nefret kusulan bir günlük. Annem bana nefret mi kusuyordu? O günlükte sadece nefret mi vardı? Hiç mi sevgi yoktu?

"Alacağımı söylemiştim," diye mırıldandım. "Günlüğü alacağımı söylemiştim, Bronz."

"Katliam çıkarmana gerek var mıydı? Söylediğin her şeyi yapmak zorunda mısın sen?!"

Bağırışları deprem etkisi yarattı. O depremin altında kalırken onu son gördüğümde söylediklerim artçıları meydana getirdi. *Bunun için bir katliam çıkarmam gerekiyorsa emin ol çıkartacağım. O günlük benim olacak*, demiştim. Demiştim ve karşılaştığı manzara bu olmuştu.

Yalancı çobana kimse inanmazdı. Her şey beni işaret ediyordu.

"Bronz," dedim, çatallaşmış bir sesle. "Göründüğü gibi değil! Yemin ederim değil!"

Bronz ölüm kadar soğuk bir sesle, "Evime kadar girdin," dedi. "Evime. Kadar. Girdin." Kelimelerin üstüne basa basa konuşuyordu. "Seni kendi elimle buraya hiç getirmemeliydim. Keşke—"

"Lütfen sus," dedim yalvarırcasına. Hep keşkeydim, hep olmaması gerekendim. "Her ne diyeceksen devamını getirme."

"Zararsın, Hisar!" diye bağırdı. "Varlığın sadece zarar!"

Ben zarar ve ziyandım. Kimsenin iyi kisi olamazdım.

Bakışları arkama döndüğünde karanlığın ortasında alev almış elma ağacını gözlerine hapsetti. "Her şeyi geçtim. Bütün bu katliamı, olan biteni hepsini geçtim. Benim geçmişimi, benim kendi elimle diktiğim elma ağacımı nasıl yakarsın? Nasıl ateşe verirsin? Elma ağacından ne istedin Hisar? Geçmişimden bana kalan tek şeydi!"

Geçmişimden bana kalan tek şeydi. Geçmişini yaktığımı düşünüyordu. Geleceğini de yakıp kül edeceğimden habersizdi.

Elimde ağır bir silah, silahımdan çıkan kurşunlar bedenlere saplı hâlde duruyordu. Biraz ilerimde, bu meskendeki en değerli varlığın hırıltılı sesleri kesildi. Nasır tutmuş parmaklarım arasında ise onun kanı vardı. Parmaklarımdan kanlar sicim sicim akıyordu. Elma ağacının yanık kokusu ciğerlerime doluyordu.

Nereden geldiğini bilmediğim kartlar üstümüze yağarken ayaklarımın tam dibine bir kart düştü. Düşen karta baktım, asıl her şey şimdi başlıyordu.

Yıkılan Kule kartıydı.

Düz açılan Yıkılan Kule kainattaki yarat, devam ettir, yok et döngüsünün yok et aşamasının başlangıç noktasıydı. Değişim esasında bir sonun başlangıcıydı. Bu kart acılı bir değişimin simgesi de olsa aynı zamanda gelecekteki bir hediyenin de müjdecisiydi. Ani bir felaket, yıkımı işaret ederdi. Sahte kalelerin aniden tuzla buz oluşunu anlatırdı. Adına düzen denilen kurulu ne varsa, yerle bir olacağını haber verirdi. Korkutucu olsa bile bu kart aslında zorunlu bir uyanışın temsilcisiydi.

Kaos kartıydı.

Bir ışık yak bu satıra, aydınlansın sayfalar. Çünkü buna çok ihtiyacım var.

DEVAM EDECEK...

by lavinia